

**УЧИТЕЛЬТЬ БЕИНСА ДУНО
БОЖЕСТВЕНИТЬ УСЛОВИЯ**

УЧИТЕЛЬТЬ БЕИНСА ДУНО

**БОЖЕСТВЕНИТЪ
УСЛОВИЯ**

**СПЕЦИАЛЕНЬ (МЛАДЕЖКИ)
ОКУЛТЕНЬ КЛАСЪ**

**VIII ГОДИНА
ТОМ I
1928 - 1929г.**

СОФИЯ 2006

БОЖЕСТВЕНИТЕ УСЛОВИЯ*

Размисление.

Както дървото, което расте, има единъ центъръ, къмъ който се отправяте всички негови органи, така и ученикът тръбва да има една централна точка въ живота си, къмъ която да се отправяте всички негови стремежи. Безъ ядка нѣма растене, нѣма никакво развитие. Всѣка клетка съдържа по една ядка, въ която се криятъ условията на живота. Даже и минералитѣ, които се отнасятъ къмъ неорганическия свѣтъ, иматъ една централна точка, около която се отправяте всички останали точки и настѫпва процесътъ на кристализиране. Значи, въ минералитѣ, въ солитѣ има стремежъ къмъ кристализиране и тѣ се стремятъ къмъ организиране. Растенията и животните пъкъ се стремятъ да запазятъ рода си.

Дойдемъ ли до човѣка, виждаме, че и той има една основна мисъль - да научи нѣщо, да придобие известно знание. За човѣка не е нужно, както въ кристалитѣ, да има единъ центъръ, около който да съсрѣдоточи всички свои мисли и чувства. За него не е достатъчно да има само едно чувство - да запази рода си, както растенията и животните. Той тръбва, като ученикъ, да има една основна мисъль, около която да се съсрѣдоточаватъ всички останали мисли, чувства и желания. Нѣма ли поне една основна мисъль въ ума си, всичките му стремежи, всичките му идеали се обезценяватъ. Всички негови мисли и желания ще бѫдатъ разхвърляни. Той ще се заеме за една работа, ще се въодушеви отъ една мисъль и на втория денъ ще ги захвърли. После ще се въодушеви отъ друга мисъль, но скоро и нея ще захвърли. Така той ще се

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

хвърля отъ една мисъль на друга, отъ едно желание на друго, докато единъ денъ се намъри въ положението на гладния волъ или конъ, който обикаля около празните ясли. За да не изпаднете въ това положение, съзнайте се като ученици, които иматъ една основна идея въ живота си - да учатъ и да придобиватъ истинско знание.

Велико и красиво нѣщо е да придобива човѣкъ знания, които да го ползуватъ въ живота. Тѣзи знания идатъ отъ Истината и Мѫдростта. Който е придобилъ знанията на Истината и на Мѫдростта, той се е облѣкълъ въ красивата дреха на живота, която го прави силенъ, смѣлъ и разуменъ. Кой не се радва на своята дебела и топла дреха, която го предпазва зиме отъ лошите и неблагоприятни външни условия? Облича ли се зимно време съ тънки дрехи, човѣкъ лесно се простудява и губи силата си. Затова казваме, че слабиятъ е облѣченъ съ тънки, окъсани дрехи, презъ които вѣтърътъ прониква и го смразява. Силниятъ, здравиятъ е облѣченъ съ топли, здрави дрехи и може да се бори съ външните неблагоприятни условия. Сѫщото се отнася и до знанието. Който има знание и разполага съ него, той е силенъ и здравъ човѣкъ; който нѣма знание, той е slabъ, болень, изнемощълъ.

Като говоримъ за знанието, ние имаме предъ видъ това знание, отъ което се нуждае човѣшката душа. То е специфично за всѣки човѣкъ. Както храната е различна за всѣки човѣкъ, така и знанието е различно. Отъ каквито елементи се нуждае организмътъ на човѣка, такава храна си избира той. Сѫщото се отнася и до знанието. Човѣкъ се стреми къмъ такова знание, което е необходимо за развитието на неговия умъ. При това, не е достатъчно само да придобива знания, но той трѣба да ги асимилира. Остане ли на повърхността на неговия мозъкъ, знанието ще тече отгоре, безъ да се всмуква и ще образува порой. Обаче, като се всмуква отъ мозъка, то прониква навѣтре и дава условия за растене. За да расте и да се развива правилно, ученикътъ трѣба да учи, да придобива знание, като задържа отъ него сѫщественото.

За всѣки човѣкъ сѫщественото е различно. За земедѣлеца сѫществено знание е да разбира почвите, да знае какво

може да даде всѣка почва. Само при такива знания той ще ги използова разумно и животът му ще бѫде добъръ. Ако не разбира почвите, животът му ще бѫде пъленъ съ несгоди и мѫчнотии. Като знаете това, стремете се къмъ придобиване на такива знания, които усилватъ почвата на вашия умъ. Дойдете ли до знания, които отслабватъ почвата на ума ви, бѫгайте отъ тѣхъ. Какъ постижватъ земедѣлцитъ въ такива случаи? Като видятъ, че почвата на нивата имъ е отслабнала, тѣ я посѣватъ съ такива растения, които ѝ предаватъ нуждните елементи и я засилватъ. Дали по естественъ или по изкуственъ начинъ става наторяването въ края на краищата, обединѣлата почва се наторява.

Въ процеса на наторяването голѣмо участие взиматъ природното електричество, слънчевата свѣтлина, топлината и влагата. За да натори почвата на своя умъ и на своето сърдце, ученикът се нуждае отъ свѣтлината на Мѫдростта и на Истината, както и отъ топлината на Любовъта. Както безъ свѣтлина и топлина човѣкъ се изтощава, така сѫщо се изтощава и безъ Мѫдростъ, Истина и Любовъ. Влѣзе ли въ свѣта на безлюбието, той се изчерпва, както растенията изчерпватъ соковетъ отъ почвата и я изтощаватъ. За да не се изразходва докрай, човѣкъ трѣбва да се стреми съзнателно къмъ Любовъта, къмъ Мѫдростта и Истината, като условия за наторяване, т.е. набавяне на изразходваната енергия на тѣхната почва. Любовъта носи живота. Ето защо, когато попаднете въ закона на приливите и на отливите пазете връзката си съ любовъта, да не се изтощите. Безъ любовъ нѣма животъ, нѣма условия за наторяване. Когато почвата е слаба, и плодородието е слабо. Ако изгуби любовъта си, човѣкъ не може да ражда. Каквито усилия да прави, каквъто торъ и да туря, той не може да очаква добри резултати. Дето е любовъта, тамъ има знание, разбиране и животъ. Прочетете една книга съ любовъ, прочетете я и безъ любовъ, да видите какви резултати ще имате. Прочетете ли я съ любовъ, разбиранията ви ще бѫдатъ едни; прочетете ли я безъ любовъ, разбиранията ви ще бѫдатъ други. Любовъта внася разширение, а безлюбието - ограничение.

Каква е задачата на ученика? Ако говоримъ за ученика на свѣтските училища, неговата задача е да свърши училището, да придобие знания, да заеме висока служба, да стане виден човѣкъ. Ако говоримъ за ученика на Божественото училище, задачата му е да стане силенъ човѣкъ, да се справя лесно съ мѫжното и изпитанията си. Казано е, че силата на човѣка се познава въ време на мѫжнотии и изпитания. Апостолъ Павелъ казва: „Когато съмъ слабъ, тогава съмъ силенъ.“ Какво означаватъ тѣзи думи? - Когато човѣкъ е слабъ за човѣшкото, тогава е силенъ за Божественото. Значи, силата на човѣка се крие въ Божественото начало. Кога водата проявява силата си? - Когато слизи надолу, въ долинитѣ. Водопадът е силенъ, защото водата има наклонъ. Колкото по-надолу и по-буйно слизи, толкова по-голѣма е силата му. Следователно, ако ученикът проявява силата си въ долината, това показва, че е ученикъ на Божествената школа, а не на нѣкое свѣтско обикновено училище. Като проявява силата си въ долината, той постепенно придобива смирение.

Какво представляватъ мѫжното въ живота? Тѣ сѫ калъта на блатата, отъ която ученикът самъ трѣба да излѣзе. Ако излѣзе благополучно, той е силенъ. Не може ли самъ да излѣзе отъ тази каль, той минава за слабъ човѣкъ. Какво ще кажете за онзи, който проповѣдва за Господа, за Неговата сила и любовь, а самъ не може да мине отъ единия брѣгъ на рѣката до другия? Докато проповѣдва на хората, той представлява човѣкъ съ убеждения, добре облѣченъ и нагизденъ. Щомъ срещне рѣка на пѫтя си, той веднага се замисля, започва да тѣрси мостъ, какъ да мине на отвѣдния брѣгъ. Той се страхува да не се удави. За свое оправдание казва: „Защо трѣба да прегазвамъ рѣката, щомъ има възможностъ да мина презъ мостъ? Ако не мина презъ моста ще се удавя.“ Това не е никакво убеждение. Ако сѫщиятъ човѣкъ е гоненъ отъ разбойници, той нѣма да разсъждава, нѣма да тѣрси мостъ, но направо ще се хвърли въ рѣката и ще я преплава. Следъ това ще се чуди, какъ е прегазилъ рѣката безъ мостъ и безъ ничия помощъ. Защо има убеждения човѣкъ, ако въ моментъ на мѫжнотии не

може да си помогне сътвъхъ? Ако гоненъ отъ разбойниците, човѣкъ бѣга и прескача рѣката, а при спокойно състояние не може да мине рѣката безъ мостъ, това показва, че той нѣма убеждения. Той е страхливъ, не прави усилия. Не следвайте примѣра на онѣзи хора, които философствуватъ, говорятъ за убеждения, но щомъ се натъкнатъ на мѫжнотии, търсятъ мостъ, лесно да излѣзатъ на другия брѣгъ на мѫжнотията. Не следвайте примѣра и на онѣзи, които, като видятъ неволята и опасността, тогава ставатъ смѣли и решителни. Следвайте примѣра на истинския ученикъ, който прилага силитѣ си при всички външни и вѫтрешни мѫжнотии. Не прилага ли силата си дето трѣбва, той самъ се спъва.

Казано е въ Писанието, че истината освобождава човѣка. И тогава той става силенъ. Всички говорятъ за истината, но малцина я познаватъ и прилагатъ. Да кажешъ истината на човѣка, това е едно отъ великитѣ изкуства. Истината е свързана съ духовния животъ на човѣка. Докато не живѣе духовно, човѣкъ не познава нито Истината, нито Любовъта. Казано е, че Богъ е Любовъ, но хората не познаватъ Любовъта. Като се говори за любовъ къмъ Бога, считатъ я за непостижимо, далечно нѣщо. Казватъ, че първо човѣкъ трѣбва да потърси любовъта на свойтѣ близни, а после любовъта на Бога. Питамъ: кого търси детето - майка си или слугитѣ? На кого се радва то най-много? Кого най-много прегръща и цѣлува? - Майка си. Защо? - Тя му е дала животъ, тя го храни, кѫпе, облича. Коя е майката на всички хора? - Любовъта. Право ли е тогава твърдението на хората, че Богъ, Който имъ е далъ животъ, Който се грижи за тѣхното растене и развитие, да бѫде последенъ въ свѣта? Да мислите, че Богъ е недостъженъ и далечъ отъ хората, това е изопачаване на истината. Трѣбва ли майката да мисли, че детето ѝ ще познае първо слугинята, после близкитѣ, които го окрѫжаватъ и най-после нея. Детето познава първо майка си, а после окрѫжаващи. Ако волътъ познава господаря си, не трѣбва ли господарътъ му да познае Онзи, Който му е далъ животъ и го е пратилъ на Земята да се учи?

Да се говори, че Богът е отвлечено понятие, че идеята за Бога е недостъпна за човешкия умът, това означава съзнателно поставяне на препятствия във човешкия живот, със цел да се спъват хората и да спират развитието си. За да се освободят от робството и ограниченията, във които се намират, хората се нуждаят от истинско, положително знание. Тъй трябва да познаят Бога, като свой Баща, за да придобият Неговото знание, Неговата мисъл и любовь. Защо трябва човекът да се стреми къмът Божиите мисли? - За да се освободи от нисшите мисли, които обременяват ума му. Всичка мисъл има тежест. Колкото по-низка е, толкова е по-тежка. Значи, мислитът произвежда известно налягане върху човешкия мозъкъ. Като знае това, човекът трябва да освободи мозъка си от непотребните мисли и да остави само ценните. Разумният човекът изнася само ценното от себе си, като капиталъ, който пушта във обръщението. Всичко останало, което няма цена, трябва да се изхвърли навънъ. Много картини има във природата, но ценни същества живят, а не и мъртвигът картини.

Едно дърво се огръва цялът ден от Слънцето, но всички моменти не съществуват. Важни съществуващи моменти, при които Слънцето огръва дървото така, че изявява неговия вътрешен животът. Че дървото хвърля различни сънки, това не трябва да ви интересува. Какъвът смисъл представлява мислитът, които обременяват човешкия мозъкъ? Да се занимавате със мисли, които имат динамическа сила и произвеждат удари и налягане върху мозъка, това значи съзнателно да се излагате на мъртвотии и страдания. Както мислитът, така и думитът съдържат във себе си динамическа сила, със която човекът трябва да знае, какът да се справя. Не само това, но човекът трябва да разбира значението на думитът, да разбира всичко, което слуша, за да се ползува от него. Не разбира ли нѣщата, той изпада въ смѣшино положение и спира вниманието си върху нѣщата, които нѣматъ никаква връзка съ онова, върху което се говори.

Единъ селски свещеникъ проповѣдавалъ на своите слушатели върху нѣкои стихове от Евангелието. Единъ отъ при-

съжествуващтѣ, овчарь, слушалъ проповедъта на свещеника и на края на проповедъта започналъ да плаче. Свещеникъ забелязаль това и като свѣршилъ проповедъта си, извикаль овчаря при себе си и го запиталъ: „Коя мисъль отъ проповедъта ти направи впечатление и те накара да заплашъ?“ Овчарът отговорилъ: „Като гледахъ брадата ти, спомнихъ си за моя пржчъ, който умря миналата година и ми домжчинѣ за него, затова се разплакахъ.“ Значи, овчарът слушалъ проповедъта на свещеника, но нищо не разбраль отъ нея. Той само гледалъ и намѣрилъ, че между брадата на свещеника и брадата на неговия пржчъ има известна прилика.

Като не разбираятъ нѣщата, хората се разговарятъ, проповѣдватъ едни на други, но въ края на краищата, тѣ се оприличаватъ на нѣщо и се разделятъ, безъ да се ползватъ отъ думите и опитностите, които сѫ си размѣнили. Всѣки оприличава своя близкенъ на нѣщо, което нѣкога е чуялъ, видѣлъ или знаелъ. Човѣкъ трѣбва да бѫде досѣтливъ, да разбира живота. Нѣма ли нуждната досѣтливостъ, природата го прекарва презъ страдания, които обработватъ сърдцето му и развиватъ неговия умъ. Страданията подготвятъ хората да разбираятъ новия животъ, който носи новите идеи въ свѣта. Само така човѣкъ вижда, че между физическия, духовния и Божествения свѣтъ сѫществува тѣсна, непреривна връзка. Тѣ представяятъ части на едно Велико Цѣло - великиятъ цѣлокупенъ животъ.

33 лекция отъ Учителя, държана на
9 октомврий 1927 г.
Русе

ОСНОВНА ИДЕЯ*

Размисление.

Съвременните хора се натъкват на мъжносмилателни въпроси, за разрешаването на които съществува здрави зърби, здрава храносмилателна система. Допуснете, че имате една точка, която представя едно семе или една идея. Ако разглеждате външно семето, вие имате известна представа за него, но това е механическо знание. Какво е външността на семето, не знаете. За да разберете естеството на семето и силитът, които крие във себе си, тръбва да го посадите във земята. Споредът силитът, които съдържа, семето ще използва благоприятните условия, които му се дават. Същият закон се отнася и до човека. Ако не е поставен при условията да прояви своите външни възможности, човекът не може да се познае. Някой минава за безстрашен, а външността носи го-лъжът страхът във себе си. Като се натъкне на най-малкото външно изпитание, той проявява страхът и тогава вижда, че е страхливът. Докато не се спре съвсем да се страхува, човекът не може да бъде смъртът и безстрашен. Каква сила ще развие човекът, ако се страхува да яде, за да не разстрои стомаха си? При този страхът, той всъщност ще бъде слабъ и немощен. Каквато храна да му дават, той ще я разглежда, ще мисли да яде ли отъ нея или не, какът да яде и т.н. Обаче, каквато храна да дадете на здравия човекът, той ще яде съвсем спокойно. Той разчита на стомаха си и не се страхува. Достатъчно е храната да бъде чиста, за да яде сладко и съвсем спокойно. Здравият и разумен човекът е силен. Той минава за герой. Ние взимаме думата „герой“ външната същност. Истински герой е онзи, който се справя лесно съвсем спокойно със условията и разумно ги използва.

* Поради липса на оригиналът, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Папа Теодорова.

Всъко семе, поставено при благоприятни условия, може да расте и да се развива. Ако условията не съдържат благоприятни, то не може да расте и започва да гние. За да расте, семето тръбва да взима нещо от почвата и от въздуха. Въ този смисъл, взимането има отношение къмъ растенето. Ако не взима, човъкът не може да расте. Обаче, следът взимането иде процесът на даването. Между човъшката душа и природата става правилна обмяна само тогава, когато човъкът спазва процесите на взимане и даване. Не ги ли спазва, настъпва процесът гниене.

Съ други думи казано: Когато човъкът няма една основна идея въ себе си, той се излага на разрушаване, на гниене. Както семето не може да се развива безъ зародишът, така и човъшката душа не може да се прояви безъ основна идея. Значи, зародишът представя основната идея, която организира нѣщата. Безъ основна идея човъкът не може да разбере живота, нито да го осмисли. Ако го запитате, защо е дошълъ на Земята, той казва: „Богът знае.“ Че Богът знае нѣщата, това е фактъ, но и човъкът тръбва да се стреми да знае това, което е въ неговите възможности. Щомъ учителятъ знае повече отъ ученика си, последниятъ тръбва да се стреми да придобие знанието на учителя си. Какво ще кажете за ученикъ, който не учи и мисли, че щомъ учителятъ има знания, той не тръбва да учи? Този ученикъ е мързеливъ и не мисли право. Съ помощта на метъра опредъляме дължината, широчината и височината на предметите, но той самъ не прави измерванията. Човъкът движи метъра и мѣри. Следователно, Богът знае всичко, но и вие тръбва да учите, да придобивате знания. Отъ васъ зависи, колко знания ще придобиете.

Майката знае, че детето е гладно, но колко ще яде, каква е степента на неговия гладът, това знае само детето. Нуждата отъ храна е обща за всички, но количеството ѝ се определя отъ възрастта на човъка и условията, при които се намира. Малкото дете приема малко храна; младиятъ момъкъ и младата мома употребяват повече храна; а стариятъ човъкъ се нуждае отъ малко храна. Каквато е нуждата на човъка отъ храна, такава е нуждата му отъ основна идея.

Страшно е положението на човѣкъ, който нѣма основна идея. Той се излага на пълно разкапване или гниене и въ умствено, и въ сърдечно, и въ физическо отношение. Той започва да се разлага и да мирише. За да не изпада въ това положение, човѣкъ трѣбва да държи въ ума си поне една основна идея, въ сърдцето си - едно чувство и въ тѣлото си - една основна постежка. Нѣкой изпразва сърдцето си отъ всички чувства и като се отчас отъ живота, казва: „Никой не ме обича.“ Той не говори истината. Има Единъ, Който при всички условия въ живота ви е съ вѣсть и ви обича. Понеже цѣлиятъ свѣтъ е Неговъ, Той ви обича чрезъ растенията, чрезъ животните, чрезъ мушиците даже, чрезъ хората и т.н. И най-малката любовь е въ състояние да повдигне духа на човѣка. Дръжте въ ума си идеята, че Богъ е Любовь, за да запазите презъ цѣлия си животъ по една основна идея въ ума си и по едно основно чувство въ сърдцето си.

Всѣка основна идея е Божествена. Следователно, дали е малка или голѣма, не е важно. Божествените идеи сѫ творчески. Тѣ внасятъ въ човѣка животъ, радостъ, свѣтлина и свобода. Божествените идеи сѫ вѣчни, а човѣшките - кратковременни. Божествените идеи водятъ къмъ завършени процеси, а човѣшките - къмъ незавършени. Да има човѣкъ основна идея, това значи да е непоколебимъ въ вѣрата и въ убежденията си. Тя е канара, на която той всѣкога разчита. Каквото и да му се говори, той остава вѣренъ на своето убеждение. Никой не е въ състояние да го разубеди въ сѫществуването на Първата Причина, въ сѫществуването на Великата Разумностъ въ свѣта. Който признава сѫществуването на Първата Причина, той вижда ясно нѣщата, той има очи и уши, вижда и чува всичко, което го окрѣжава и което става около него.

Представете си, че се срещатъ двама души: единиятъ е слѣпъ и глухъ, а другиятъ - съ отворени очи и уши. Първиятъ твърди, че нѣма слѣнци, че любовь не сѫществува, че всичко е мракъ и тишина. Вториятъ го опровергава. Той казва, че Слѣнцето изгрѣва и залѣзва, освѣтявая цѣлата земя и хората, животните, растенията се радватъ на свѣтлината му, обича-

тъ се помежду си. Да отричашь мждростъта и свѣтлината, това значи да страдашь отъ умствена слѣпота; да отричашь любовъта и живота, това значи, да страдашь отъ сърдечна глухота. Правете опити, да усилвате свѣтлината на вашия умъ и топлината на сърдцето си, да виждате ясно нѣщата, за да не изпадате въ заблуждения, въ каквто се намиратъ слѣпиятъ и глухиятъ. Колкото повече семена сте посѣли въ градината на вашия умъ и на вашето сърдце, толкова по-добри резултати ще имате. Всѣко семе ще даде добри, сладки плодове. Какво представлятъ семената, които посѣвате въ вашата градина? Това сж добрите постѣпки, които всѣки човѣкъ може да направи.

Представете си, че нѣкой учитель или професоръ отива на работа и вижда на пътя, че единъ конъ е падналъ на земята отъ голѣмата горещина. Какво трѣбва да направи този професоръ? Да се спре предъ коня и да му даде малко вода да пие. И на умиране да е, конътъ ще благодари за направената му услуга. Въ дадения моментъ той страда като човѣкъ. Ако професорътъ продѣлжи пътя си, безъ да обѣрне внимание на коня, той е човѣкъ безъ идея. За свое оправдание той ще каже, че бѣрза, че не е негова работа да се занимава с падналия конъ. Никакви оправдания не го извиняватъ. Щомъ нѣма кой да помогне на коня, професорътъ е длѣженъ да се спре и да му даде поне малко вода. Който влиза въ положението на всички живи сѫщества и имъ се притича на помощъ, той е човѣкъ съ идея, на него може да се разчита. Както искате хората да ви помогнатъ, така помогайте и вие. Не казвайте, че това е конъ, крава, волъ, магаре, че тѣ не страдатъ като човѣка. Има животни, на които съзнанието е по-високо отъ това на нѣкои хора, поради което минаватъ презъ голѣми, интенсивни страдания.

Нѣкой мисли, че страданията му сж голѣми и постоянно се оплаква. Питамъ този човѣкъ: „Излизала ли е кървава потъ отъ поритѣ ти, както на Христа?“ Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да е миналъ презъ по-голѣми страдания отъ Христовитѣ. Мнозина сж бити, текло е кръвъ отъ носа, отъ главата, отъ устата имъ, но въпреки това, тѣ не сж познали още страдани-

ето. Когато човѣкъ се изкачва на високи планински върхове, отъ носа му тече кръвь, но той не страда. Колкото по-нагоре се качва човѣкъ въ духовния свѣтъ, толкова по-интенсивни сѫ страданията му. Най-после той дохожда до една областъ, дето страданията изчезватъ. Тамъ страданията се превръщатъ въ радостъ. Това показва, че неорганизираниятъ сили се организиратъ.

Каква е целта на страданието? Освобождаване на човѣка отъ нечистотиитъ, отъ неорганизираниятъ енергии. Казвате, че нѣкой ви мѫчи. Защо ви мѫчи? За да ви освободи отъ нечистата материя, която се е събрала въ нѣкоя частъ на организма ви. За да извлѣче нечистата материя отъ тѣлото ви, той си служи съ рогъ. Казвате, че този човѣкъ е лошъ, че ви мѫчи. Обаче, щомъ излѣзе нечистата материя вънъ, състоянието ви се облекчава и мѫченето ви напушта. Радвайте се, че сте се освободили отъ нечистотиитъ си. Капка по капка излиза нечистата материя, но вмѣсто нея, отвънъ иде нова, жизнена сила, която обновява и повдига. И новата енергия иде по малко, както и любовъта. Колкото и да обичате нѣкого, не отваряйте сърдцето си изведнъжъ, да не изтече всичката ви любовь навънъ.

Помнесте: който отваря сърдцето си за нѣкого и проявява всичката си любовь къмъ него, той прави престъпление. Искате ли да дадете на възлюбения си отъ своята любовь, давайте му капка по капка. Сѫщиятъ законъ се отнася и къмъ идеитъ. Искате ли да проявите идееня животъ, изнасяйте навънъ една по една идеитъ си. Само по този начинъ тѣ растатъ и се развива првилно. Изнесете ли ги изведнъжъ навънъ, въ скоро време ще почувствувате известна празнота въ себе си. При това, започвайте отъ най-малкитъ си идеи и постепенно вървете къмъ голѣмитъ. Като работите по този начинъ, ще видите, че имате условия за проява на всѣка ваша идея. Нѣкой се страхува, че като изнесе идеитъ си навънъ, нѣма какво повече да работи. Не е така. Работа има за всички и за цѣлата вѣчностъ. Вижте какво прави диригентътъ. За да състави оркестъръ, той събира различни музиканти и на всички

дава съответна работа. Даже и тжпанджаията е необходимъ. Тъй щото, ако нѣма съ какво да се занимавате, вземете тжпана и бийте върху него, все ще излѣзе нѣщо. Може ли всѣки да удря на тжпанъ? За вѣрващия всичко е възможно.

Да се говори за възможностите на живота, това значи, да имаме предъ видъ великата разумност. Само разумниятъ може да постигне каквото желае. За неразумния нѣщата сѫ отчасти постижими. Благодарение на различието, което сѫществува между разумния и неразумния, между тѣхъ се явява споръ. Разумниятъ приема сѫществуването на разумността въ свѣта, неразумниятъ не я признава. Той казва, че разумността е резултатъ само на човѣка, а не на нѣкакво Велико начало. Разумниятъ приема сѫществуването на Бога, а неразумниятъ го отрича. Неразумниятъ е гордъ, той възприема само онѣзи идеи, които отговаряятъ на личните му интереси. Неразумниятъ отрича и любовъта. Като се говори за нея, той казва, че не може да обича всички хора. Всѫщностъ, човѣкъ по-лесно може да обича Щѣлото, отколкото неговите части. Въ Щѣлото влизатъ всички хора. Следователно, като обичате Бога, ще обичате всичко, което Той е създадъ. Когато обичате човѣка, вие обичате цѣлия човѣкъ, а не само една или две негови части.

Задачата на всѣки човѣкъ е да се проникне отъ любовъта и да знае, че въ него се крие възможността да обича всички. Ако житното зърно храни цѣлото човѣчество, защо човѣкъ да не е въ състояние да обича всички? Не стои ли човѣкъ по-високо отъ житното зърно? Достатъчно е да се пробуди съзнанието му, за да разбере какви сили и възможности се криятъ въ него. Който има пробудено съзнание, той е ученикъ на Новото учение, той е завършенъ типъ. Докато не е дошълъ до това положение, той пада, става, плаче, радва се. Съ една дума той изучава себе си и своя близъкъ. Ето защо, когато говоримъ за човѣка, ние го изучаваме. Когато говоримъ за Бога, ние вѣрваме въ Него. Следователно, вѣрвайте въ Бога, а човѣка изучавайте. Ако вѣрвате въ човѣка, преждевременно ще се обезвѣрите.

Като ученици, пазете правилото: за да не се обезсърдча-

вате и обезвърявате въ човѣка, първо го изучавайте, а после вървайте въ него. Започнете първо съ знанието, а после ще дойдете до вѣрата. Това е едно отъ правилата на Новото учение. Това е единъ от методите на Божествения свѣтъ.

- *Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината.*

- *Въ Истината е скритъ животътъ.*

*34 лекция отъ Учителя,
държана на 22 юни 1928г.
София, Изгрѣвъ*

ЗАКОНИ НА КРАСОТА*

Размисление.

Тема за следния път: „Условия за самовъзпитанество.“ Ще развиете темата отъ гледището на старитѣ и новитѣ философи и то идейно. Всѣка мисъл трѣбва да бѫде добре обоснована.

Като ученици на Великата школа на живота, вие се стремите освенъ къмъ обикновенитѣ науки, още и къмъ окултнитѣ. Напримѣръ, вие искате да изучавате астрология, хиромантия, физиогномия и др. Този стремежъ е естественъ. Като астролози, вие се интересувате отъ бѫдещия си животъ. Всѣко новородено дете се намира предъ неизвестността на своя животъ. Когато мине цѣлия кръгъ на своя животъ, тогава неизвестността става известна. Докато е въ утробата на майка си, детето е въ пълна неизвестност. То се намира подъ влиянието на майка си. Щомъ излѣзе на бѣль свѣтъ, то влиза въ нови условия и заплаква. Плачътъ означава две състояния: радост и скръбъ. Когато новороденото дете заплаква, плачътъ му означава радост. То се радва, че се освобождава отъ ограничителитѣ условия, въ които се е намирало. Въ утробата на майка си то се намирало между животъ и смърть.

Човѣкъ трѣбва да изучава процеситѣ на развитието, презъ които сѫ минали всички форми на физическия свѣтъ, докато дойдатъ до последната. Човѣкъ е последната и завършена форма на физическия свѣтъ. Но и той още не е последната форма на природата. Въ бѫдеще ще има още много форми, по-съвършени отъ човѣка. Както физическитѣ форми

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Папа Теодорова.

претърпяват промъни, така се измънят мислите, чувствата и постожките на човека. Казваме, че човекът е бременен със нѣкаква идея, със нѣкакво чувство или със нѣкаква постожка. Ако е бременен във мисълта си, тежестта пада на мозъка; ако е бременен във чувствата си, тежестта пада върху симпатичната нервна система. Мисълта и чувствата на човека сѫ свързани със дишането. Като мисли право, сѫщевременно човекът дишава правилно; като чувствува правилно, той пакъ дишава правилно. Мисълта има отношение към бѣлия дробъ, а чувствата - къмъ черния дробъ. Затова именно казваме, че човекът дишава едновременно и със бѣлия, и със черния дробъ. Ако бѣлиятъ дробъ се подпушчи, човекът се задушава и престава да мисли; ако черниятъ дробъ се подпушчи, въ човекът се зараждатъ много отрицателни чувства, които троятъ кръвта. Каквото е отношението на човека къмъ бѣлия дробъ, такова е отношението на жълчката къмъ черния дробъ. Сърдцето е поставено между двете крила на бѣлия дробъ, като водораздѣлна линия за енергията, които текатъ въ човешкия организъмъ.

Какво представлява бѣлиятъ дробъ въ човека? Той е представител на единъ висшъ свѣтъ и служи за трансформиране на енергията, които идатъ отъ центъра на земята. Правилното действие на бѣлия дробъ опредѣля мисълта на човека. Бѣлиятъ дробъ пречиства кръвта, а сърдцето я отправя по всички части на тѣлото. Службата на сърдцето не се заключава само въ изпращане на кръвта по цѣлото тѣло, но то представлява още и въжель на електрическата енергия, която се предава на всички клетки, като имъ дава възможност да участватъ въ цѣлокупния органически животъ. Бѣлиятъ и черниятъ дробъ представляватъ два трансформатора на енергии: бѣлиятъ дробъ е трансформаторъ на умственитетъ енергии на човека, затова отправя енергията на мисълта къмъ мозъка, черниятъ дробъ е трансформаторъ на чувственитетъ енергии, като ги отправя къмъ симпатичната нервна система. Чувствата не могатъ да се проявяватъ безъ черенъ дробъ. Колкото по-правилно функционира черниятъ дробъ, толкова по-въз-

вишени и благородни чувства има човѣкъ.

Безъ сърдце нѣма животъ, но и безъ жльчка не може да се живѣе. Когато жльчката се излива на време и на място, тя помага при храносмилането. Обаче, когато тя не действува правилно, човѣкъ заболява отъ опасни болести. Когато човѣкъ се гнѣви, дразни, възбужда, жльчката не действува добре и въ резултатъ на това се явяватъ различни разстройства въ организма. За да трансформира чувствата си и да асимилира правилно сока на жльчката, човѣкъ трѣбва да яде такава храна, която му е приятна - главно плодове.

Като знаете значението на сърдцето, на бѣлия и на черния дробъ за организма, пазете въ изправностъ тѣзи органи. Отправяйте къмъ мозъка си нови и чисти мисли, къмъ сърдцето си - благородни и възвишени чувства и отъ нищо не се страхувайте. Който мисли право, той всѣкога печели, който не мисли право, всѣкога губи. Мозъкътъ се храни съ чисти и нови мисли, а сърдцето - съ възвишени чувства. Не допушайте въ ума си изопачени и обезсърдчителни мисли и въ сърдцето си отрицателни чувства. Защо човѣкъ да не си представя красиви картини, които събуждатъ свѣтли мисли и благородни чувства? За предпочтане е той да храни ума си съ свѣтли мисли и желания, макаръ и да сѫ непостижими, отколкото да се трови отъ изопачени и обезсърдчителни мисли и желания.

Дръжте въ ума си по една свещена идея и въ сърдцето си - по едно свещено чувство, които постоянно да ви повдигатъ. Ако падате, пакъ не се обезсърдчавайте. Какво прави падналиятъ плодъ? - Заравя се въ земята и следната година отново израства. Знайте, че нищо въ природата не се губи, но само се видоизмѣня. Защо трѣбва да мисли човѣкъ? За да подобри състоянието на своята мозъчна система. Защо трѣбва да чувствува? За да подобри състоянието на черния си дробъ. Безъ мозъчна система и безъ черенъ дробъ животът не може да се прояви. Като мисли човѣкъ, силитѣ на главния мозъкъ отиватъ въ симпатичната нервна система, като чувствува, силитѣ на симпатичната нервна система отиватъ въ мозъч-

ната система. Когато тъзи енергии се кръстосват правилно, човѣкъ е здравъ, мисли и чувствува правилно. У много хора бѣлиятъ и черниятъ дробъ не действуватъ правилно, поради което боледуватъ, страдатъ и не мислятъ право. Изучавайте живота отъ гледището на живите форми, защото тѣ сѫществуватъ и въ васъ. Само така ще се обновите и ще придобиете правиленъ възгледъ за живота. Остане ли самъ въ живота, човѣкъ губи всички възможности и условия за щастие. Не може човѣкъ да се изолира, да се откаже отъ семейството си, отъ обществото и отъ Бога и да бѫде щастливъ.

Мнозина казватъ, че могатъ да живѣятъ сами, безъ Бога, безъ всѣкакви общества. Това показва, до каква степень тъзи хора сѫ се индивидуализирали. Обаче, крайниятъ индивидуализъмъ е създадъ положителните сили въ природата. Той е причина и за създаване на онѣзи сѫщества, които живѣятъ повече сами. Такива сѫ лъвоветъ, тигритъ, - хищните животни. Тревопасните живѣятъ повече на стада и взаимно си помагатъ. Ако изпадне въ положението на хищните животни, човѣкъ започва да се уединява, не иска да говори съ никого. Той се обезвѣрява, изпитва недоволство, отвращение къмъ всичко, което го заобикаля. Всички казватъ за него, че е станалъ голѣмъ философъ, че иска да живѣе самъ, за да размишлява повече. Споредъ мене, този човѣкъ се е уединилъ, защото има въ черния си дробъ киселини повече, отколкото трѣбва. Тѣ го правятъ неспокоеенъ и го каратъ да се уединява и да избѣгва хората.

За да не изпадате въ мрачни състояния, трѣбва да подобрите дихателната си система и черния дробъ. Щомъ подобрите дишането и чувствата си, подобрява се състоянието на нервната и симпатична системи. Това се постига чрезъ систематично изпотяване. Ето защо, през лѣтния сезонъ, направете 20 потни бани, въ продължение на 20 дена. Следъ всѣка баня пийте по две чаши гореща вода, облѣйте се съ топла вода и се преоблѣчете. Чрезъ изпотяването се отварятъ поритъ на кожата и организъмътъ започва да дишава правилно. Повечето хора страдатъ отъ подпушване на чувствата, което

се отразява на черния дробъ, а отъ тамъ и на мозъчната нервна система. Не задържайте кисели чувства въ сърдцето си, за да не разстройвате черния си дробъ. Ако мразите нѣкого, дайте си отчетъ защо именно го мразите. Като анализирате искрено чувствата си къмъ този човѣкъ, виждате, че нѣма причина да го мразите. Щомъ се освободите отъ умразата, вие отпушвате чувствата си и психическото ви състояние се подобрява. Човѣкъ има право да мисли лошо за нѣкого, само когато този човѣкъ има възможность да му помогне въ непчастиято му, но го е отминалъ, безъ да изпълни дѣлга си къмъ него. При това, той има право да мисли лошо за него само за дадения моментъ. Въ следващия моментъ, той се е изправилъ. Много естествено. Докато състоянието на вашия черенъ дробъ не е нормално, вие сте лошъ човѣкъ, щомъ състоянието ви се подбори, вие ставате добъръ.

И тъй, ако искате да подобрите състоянието си, трѣбва да дойдете до онзи психически вѣзель на живота, въ който се примиряватъ всички противоречия. Щомъ постигнете това, вие ставате любимъ и привлѣкателенъ за всички. Съ това се обяснява запо нѣкой човѣкъ привлича хората къмъ себе си, а другъ ги отблъска. За първия човѣкъ казваме, че е хармонизиралъ мислитѣ и чувствата си, а вториятъ още не е дошълъ до истинската хармония въ живота. Ако искашъ хората да те обичатъ, първо ти обичай. Ако искашъ хората да бѫдатъ доволни отъ тебе, първо ти трѣбва да бѫдешъ доволенъ отъ себе си. Затова, като се обличашъ, гледай да задоволишъ първо себе си. Бѫди всѣкога спретнатъ, чистъ, както за другитѣ, така и за себе си. Нѣкой е нехаенъ къмъ облѣклото си, къмъ обущата си, но щомъ му дойде гость, той веднага бърза да се облѣче, да бѫде изправенъ въ всѣко отношение. Това не е правилно. Преди всичко, бѫди изправенъ къмъ себе си, за да бѫдешъ изправенъ и къмъ орѣжаващите.

Стремете се къмъ подмладяване, за да запазите енергията на организма си. Само така можете да работите правилно и да имате добри резултати. Не може ли да се подмлади, човѣкъ лесно се уморява. Каквато работа и да започне,

скоро се уморява. Коя е причината за това? - Невежеството му. Той работи, безъ да знае какъ; почива, безъ да знае какъ да си почива. За да работи и да си почива правилно, човѣкъ трѣбва да възприема само такива мисли, които го интересуватъ. Гладниятъ се интересува отъ хлѣба, жадниятъ - отъ водата, уморениятъ - отъ почивката, учениятъ - отъ книгата и т.н. Следователно, интересувайте се само отъ онѣзи мисли и чувства, които могатъ да внесатъ въ васъ сила и животъ да ви помогнатъ. Силата на човѣшките мисли се опредѣля отъ чувствата и обратно: силата на чувствата се опредѣля отъ мислите. Постжпките пъкъ се опредѣлятъ отъ силата на чувствата и мислите.

Ще дамъ единъ методъ, чрезъ който да си въздействувате при разстройство на черния дробъ. Турете дѣсната си рѣжка отпредъ на корема, съ дланъ къмъ корема, а лѣвата - на кръста, пакъ съ дланъ къмъ тѣлото и мислено прекарайте енергията на слънцето къмъ центъра на земята. Следъ 10 - 15 минути състоянието ви ще се подобри и ще станете весели. Ако този методъ не помогне, обърнете се мислено къмъ Онзи, Който носи хармонията въ себе си. Щомъ се свържете съ Него, състоянието ви ще се подобри, дишането ви ще стане правилно.

За да разберете какво е състоянието на черния ви дробъ, гледайте какъвъ е цвѣтътъ на лицето ви, свѣтлината на очите и тѣхната жизненост. Тѣзи нѣща придаватъ красота на лицето. Ако очите сѫ жизнени, и лицето е жизнено. Погледътъ на човѣка трѣбва да бѫде установенъ, да не блуждае въ разни посоки. Като гледашъ единъ предметъ, ще насочишъ погледа си само върху него, докато го изучишъ добре. Следъ това ще отправишъ погледа си въ друга посока, докато придобиешъ известно познание. Въ всѣко нѣщо трѣбва да намирате сѫщественото.

Затова казвамъ, че всѣки трѣбва да има поне една основна, сѫществена идея, която да опредѣля посоката на неговото движение. Една отъ сѫществените идеи за човѣшкия животъ е идеята за Бога, като добро, като сила, като мисъль, като

чувство и т.н. Говорите ли за доброто, за силата, за мисълта и за чувството, чрезъ които Богъ се проявява, разбирайте правата, абсолютна и хармонична мисъль, правото чувство и непреодолимата сила. Богъ се проявява въ неизмѣнното, абсолютното и безграничното. Задачата на ученика е да бѫде красивъ. Като работи съзнателно върху себе си, той придобива вѫтрешна красота, съ която привлича вниманието на хората, както красивата мома привлича вниманието на младите момчи. Кое прави човѣка красивъ? - Моралниятъ животъ. Подъ думата „мораленъ животъ“ ние разбраме онзи истински, положителенъ животъ, въ който Божественото Начало взима връхъ надъ човѣшкото. Природата е щедра къмъ красивите и морални хора. Тя ги приема въ своите складове и щедро ги дарява. На грозните и неморални хора тя затваря вратите си, дава имъ малко отъ своите блага.

Христосъ казва: „Ако не станете като децата, нѣма да влѣзете въ Царството Божие.“ Съ други думи казано: Ако не станете красиви, ако не станете чисти и свѣтли, нѣма да влѣзете въ Царството Божие. Който прилага Божиите закони, той става красивъ, и всѣки го обича. За какво може да обичате човѣка? - За неговия свѣтълъ умъ и за неговото чисто сърдце.

Желая ви да бѫдете красиви, да прилагате законите на разумната природа, за да бѫдете полезни, както на себе си, така и на своите близки.

- Само свѣтлиятъ постъ на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

35 лекция отъ Учителя,
държана на 29 юни 1928 г.,
София, Изгрѣвъ

ДЕЙНОСТЬ И ПОЧИВКА*

Размисление.

Дейността и почивката съж две състояния, през които човѣкъ неизбѣжно минава. Като работи известно време, той трѣба да почива; като почине, пакъ започва да работи. Ако разумно и на място почива, работата му е приятна и дава добри резултати; ако не почива разумно и навреме, работата му не е приятна и не дава добри плодове. Затова е казано: Работи умѣрено и почивай навреме. Когато почива повече, отколкото трѣба, човѣкъ става ленивъ, когато работи правилно, той става прилеженъ.

Значи, неправилно приложената почивка се превръща въ леност. Правилно проявената дейность се превръща въ прилежание. Леност и прилежание съж братъ и сестра отъ двама различни бащи и отъ две различни майки. Както дейността и прилежанието вървятъ заедно, така леността и удоволствието всѣкога вървятъ заедно. Каквато е връзката между първите две, такава е връзката и между последните две. Ленивиятъ обича да се удоволствува, а прилежниятъ - да работи. Дейность и работоспособност съж две аналогични състояния, през които минава човѣшката душа. Леността изключва всѣкаква култура. Ленивиятъ може да се нарече цивилизиованъ, но не и културенъ човѣкъ. Ленивиятъ, слаби-я-тъ не правя-тъ усилия за развитието си и казва-тъ, че еволю-ци-ята, като естественъ процесъ на развитието, ще повдигне и тѣхъ. Ленивиятъ не обича да се движи, да мяни мястото си, затова търси удобства въ живота си и очаква всичко на слуги. Той е обиколенъ съ звѣнци и постоянно дрънка, вика този или онзи слуга, да му услужва. Щомъ дрънне звѣнецъ, желанието му се изпълнява по магически начинъ. Ленивиятъ

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Папа Теодорова.

обича да мечтае, да се пренася въ области, каквите приказките ри-суватъ.

Леността е състояние, което съществува и въ трите свърта - въ физическия, въ духовния и въ умствения. Противоречията, които съществуват въ човешкия живот, се дължат на леността, на ленивите състояния на човека, които понякога обхващат ума и сърдцето му и препятствуват на неговите благородни стремежи. Който търси лесния път, постоянно пита защо работите стават по този, а не по другъ начинъ Такъвъ човекъ е ленивъ. Една българска поговорка казва: „Накарайте ленивия на работа, да ви научи на умъ.“ Значи, ленивите хора съумни. Леността се придрожава със едно отрицателно качество - съотлагане. Ако трябва да плаща нещо, ленивият отлага плащането за благоприятни времена; ако трябва да свърши нещаква работа, отлага я; ако трябва да се моли, да учи - отлага; ако е дошълъ часът на умиране, пакъ отлага. На каквато работа и да го турите, все ще намери начинъ да я отложи, или ще поиска време да помисли, да приеме ли тази работа или да се откаже от нея. Ленивият не бърза, той гледа през очите на вътчинността, той не има високъ идеалът, не има опредѣлени идеи. Понеже се стреми къмъ вътрешно спокойствие, затова избъгва тревогите. Ленивият се оглежда често въ огледалото, страхува се да не се явятъ бръчки на лицето му, следът това пипа кожата на ръцете си, да не съумне огрубели. Той обича да има мека кожа, главно меки ръце.

Сега азъ не говоря за леността, която произлиза отъ обстановката на нещата, но за онази леност, която произтича отъ инертната материя въ човека. Понякога богатството прави човека ленивъ, но тази леност е временна. Синът на богатия човекъ често е ленивъ, не учи, защото разчита на богатството на своя баща. Понякога леността става причина за лъжата. Ето защо, когато поеме истинския път на живота, човекъ трябва да се пази отъ леността и лъжата. Леността е тихо течение въ природата, но попадне ли въ него, човекъ се натъква на големи противоречия и започва да търси щастието тамъ, дето не може да го постигне. Леността не води

къмъ щастие, но къмъ разрушение.

Кое е противоположното качество на леността? - Прилежанието. Чрезъ прилежание човѣкъ развива добродетелитѣ си. Прилежанието се явява като спасително срѣдство за човѣка противъ леността. Може ли всѣки човѣкъ да бѫде прилежень? - Може. Прилежанието е качество на човѣшката душа, което тя е наследила отъ духа. Казва се за духа, че е неуморенъ въ своята дейност, че постоянно работи. Само чрезъ прилежанието човѣкъ започва нови работи и свършива започнатитѣ. Прилежниятъ ученикъ всѣкога учи уроцитѣ си за деня; прилежниятъ работникъ свършива започнатата си работа; прилежниятъ богомолецъ прави молитвата си навреме. Изобщо, прилежниятъ човѣкъ върши работитѣ си навреме и никога не отлага.

Отличително качество на прилежния човѣкъ е и това, че той всѣкога започва съ малки величини и постепенно върви къмъ по-голѣми. Започне ли една работа, малка или голѣма, той я свършива докрай. При великитѣ и грандиозни работи взимать участие различни подбудителни причини, но не и прилежанието. Богатството е родило леността, а сиромашията - прилежанието. Прилежниятъ разбира смисъла на живота. Той учи, работи и знае защо учи и защо работи. Ленивиятъ прекарва въ бездействие и не знае защо не му се работи.

Кога се ражда леността и кога - прилежанието? Когато хората изгубятъ своите първични идеали, леността се явява на сцената на живота. Изгуби ли човѣкъ посоката на своя вѫтрешенъ животъ, той става ленивъ. Въ този смисъль, леността се опредѣля като резултатъ отъ загубването на нѣщо ценно. Когато човѣкъ намѣри своя пѫть, т.е. посоката на своя вѫтрешенъ животъ, явява се прилежанието. Значи прилежанието е показателъ на истинския пѫть въ живота. Докато човѣкъ прилежава въ работитѣ си, ще знаете, че той е намѣрилъ истинския пѫть на живота. Ленивъ ли е, ще знаете, че той е извѣнъ истинския пѫть на живота. За него животът нѣма цель и смисъль, затова желанията и мислите му сѫ разхвърляни и неправилни.

Чувате нѣкой да казва, че не иска да учи, не иска да

стане ученъ, философъ, поетъ, музикантъ, не иска да бѫде знатенъ човѣкъ. Въ подкрепа на своите думи, той цитира стихове отъ Евангелието, дето се казва, че знанието и придобивките сѫ тежесть на духа. Той продължава да убеждава себе си, както и своите близки, че човѣкъ трѣбва да живѣе спокойно, безъ тревоги, да знае защо е живѣлъ. Коя е подбудителната причина, която кара този човѣкъ да мисли по този начинъ? - Леността. Само ленивиятъ отрича знанието; само ленивиятъ избѣгва страданията. Който бѣга отъ страданията и ги отрича, е ленивъ човѣкъ. За да избѣгне страданията, той си налага привидно вѫтрешно спокойствие, но то не произтича отъ онази дѣлбока философска мисълъ, който внася въ човѣка самообладание.

Мнозина смѣсватъ леността съ почивката, но тѣ сѫ две различни състояния. Почивката е естествено състояние, при което човѣкъ промѣня положението си, съ цель да възстанови изразходваните си енергии, да обнови организма си. Следъ почивката той се усъща доволенъ и готовъ за работа. Леността произвежда известна разпуснатост на организма. При леността състоянието на човѣка е едно и сѫщо презъ цѣлия денъ. Нѣма по-опасна болестъ за младите отъ леността. Ленивиятъ не може да реализира своите идеи. Леността не внася подтикъ, импульсъ въ човѣка, но спира развитието му. Каквото благородно желание да се яви въ него, щомъ дойде леността, той всичко отлага и казва: „Нѣма защо да бѣрзамъ толкова за тази работа, не е дошло още времето ѝ, когато дойде време за нея, тогава ще я реализирамъ.“

За да изтъкнатъ резултатите отъ положителните и отрицателни качества на човѣка, хората сѫ писали и продължаватъ да пишатъ басни и поговорки съ нравоучителни заключения. Например, въ баснята „Щурецъ и мравка“, щурецътъ символизира леността, а мравката - прилежанието и трудолюбието. Въ сѫщностъ, заключението не е абсолютно истинно. Щурецътъ не е ленивъ, нито мравката е символъ на истинско прилежание и трудолюбие. Мравката е наистина активна, дейна, но чувството, което я заставя да се прояви

такава, не е прилежанието, а стяженолюбието. Щурецътъ е безгриженъ. Съ своите песни той е предвесникъ на нова култура. Между щуреца и заека има известна прилика. Заднитъ крака на щуреца сѫ дълги, като на заека, затова и той лесно скача.

Отъ психологическо гледище, за да свърши една работа, човѣкъ трѣбва да има разположението на щуреца. Въ това отношение щурецътъ прилича на ученъ човѣкъ, който разбира живота по своему и го използва споредъ своята възможности. Мравкитъ пъкъ символизиратъ старата култура, която е изгубила направлението си въ живота. Тѣ показватъ отклонението на тази култура отъ правия пътъ. Като се проследи животътъ на мравкитъ, виждаме причините за спиране развитието на една култура въ органическия свѣтъ. Ако търсите отрицателните, т.е. лошите страни на дадена култура, ще ги намѣрите въ живота на мравкитъ. Между тѣхъ има редъ и дисциплина, но дисциплина на насилие и жестокостъ. Мравкитъ сѫ същества на краенъ материализъмъ, въ тѣхъ отсятствува всѣкакъвъ идеализъмъ. Когато младиятъ човѣкъ казва, че трѣбва да се работи на младини, за да се почива на старини, тази философия има отношение къмъ културата на мравкитъ.

Като се ржководѣли отъ принципа, че трѣбва да се работи на младини, за да се почива на старини, хората сѫ създали леността. Подъ понятието „почивка“ тѣ разбиратъ едно успокоително състояние, въ което човѣкъ само си почива и удоволствува. Върху този принципъ сѫ съградени и нѣкои религиозни разбирания. Турцитъ напримѣръ, си представяте рая като блаженство, предъ тѣхъ стои цѣла планина отъ пилафъ, полѣтъ съ масло. Тѣ държатъ нергиле въ устата си и лъжица въ ржка и отъ време на време си пушатъ и ядатъ пилафъ. Това състояние продължава цѣла вѣчностъ. Споредъ тѣхъ това е животъ на вѣчно щастие и блаженство. Много отъ съвременните хора си представляватъ живота по сѫщия начинъ и си казватъ: „Нищо не желая, освенъ да има предъ мене планина отъ пилафъ и азъ да седя съ лъжица въ ржка предъ нея, да бъркамъ въ пилафа, да си хапвамъ и за нищо да не мисля“

и да не се беспокоя. Въ това се крие смисълът на живота.“ Споредъ мене, това е кривото турско разбиране за рая и за блаженството. Това е изопачениетъ животъ, безъ мъчнотии и страдания. Такъвъ животъ съществува само въ главитѣ на онѣзи, които търсят лесен пътъ, но не и на разумните хора, които се справятъ съ мъчнотиите и страданията. Какви идеи могатъ да се родятъ при такава култура, при такава цивилизация или при такова разбиране на живота?

Днесъ младите се възпитаватъ по единъ начинъ, възрастните - по другъ. Въ края на краишата, като се натъкватъ на мъчнотии, противоречия и едините, и другите се запитватъ защо свѣтът е създаденъ така. Мислитѣ ли, че Богъ, Който е създалъ свѣтъ и мислилъ съ вѣкове, какъ и по какъвъ най-добъръ начинъ да го създаде, ще внесе толкова мъчнотии, противоречия и страдания, които да ви спъватъ? Мислите ли, че Онзи, Който е създалъ цѣлата вселена, не е взелъ въ внимание най-добрите методи за развитието на всички живи същества? Мислите ли, че той не е предвидилъ всички условия за и противъ общото развитие на живота? Всичко това е предвидено още преди създаването и проявяването на живота. И ако днесъ, въ живота на хората изпъкватъ известни противоречия, тѣ не сѫ Божие дѣло, но сѣнки, които се явяватъ въ съзнанието на недоразвитите още същества. Тѣзи сѣнки се дължатъ на нисши съзнания, които проникватъ въ съзнанието на хората и по този начинъ помрачаватъ тѣхната първоначална свѣтлина. Животътъ, самъ по себе си, както е биъл първоначално въ съзнанието на Бога и проявенъ вънъ отъ Неговото съзнание, е идеаленъ, възвишенъ и съвършенъ. Ако човѣкъ вложи въ живота си абсолютна вѣра, че всичко, което Богъ е създалъ, е добро и съвършено, той ще се домогне до истинския, до дълбокия смисълъ на нѣщата, вложенъ въ цѣлокупния животъ. Само така човѣкъ ще разбере предназначението на привидните противоречия; само така той ще разбере, защо идатъ мъчнотиите и страданията въ живота.

И тъй, за да придобие дълбоко разбиране за живота, човѣкъ трѣбва да схване всички скрити методи, чрезъ които леността пушта пипалата си и го обхваща. Като открие ме-

тодитѣ и прийомитѣ, съ които леността си служи, човѣкъ може да ѝ се противопоставя. Леността е съзнателна сила, която се домогва до човѣка, за да му противодействува въ развитието. Когато силитѣ на човѣка се уравновесятъ, т.е. дойдатъ до границата на безразличието, тогава се явява леността, бездействието. Такова състояние настѫпва, когато се борятъ двама юнаци съ равни сили. Тѣ се борятъ известно време, докато най-после борбата се прекрати безъ победителъ и победень. Тази борба е безпредметна, защото е лишена отъ движение. Затова казваме, че смисълътъ на живота е въ вѣчното движение, а не въ вѣчната борба.

Когато настѫпи въ човѣка състояние на бездействие, въ помощъ му иде прилежанието. То е сила, импулсъ, подтикъ на човѣшкия духъ, който постоянно подтиква ту една, ту друга сила или способностъ въ човѣка къмъ дейностъ и го държи въ постоянно съзнателно движение наречено „работка“. Ето защо, прилежанието трѣбва да влиза като основенъ елементъ въ всѣки актъ, въ всѣка мисълъ въ всѣко чувство. Прилежанието се отличава по това, че превъзмогва всички мѫжнотии въ живота, а леността отстѫпва и при най-малките спънки. За да не се загнѣзи леността въ ума, въ сърдцето или въ волята на човѣка и да се предаде като болезнено състояние на душата му, той не трѣбва да отстѫпва предъ никакви мѫжнотии въ живота си. Всѣка мѫжнотия, колкото и да е малка, представлява етапъ, презъ който човѣкъ трѣбва да мине и замине, безъ да се спира дълго време тамъ. Всѣка мѫжнотия е преграда, на която има поне единъ отворъ, презъ който човѣкъ може да излѣзе навънъ. Съ една дума казано, мѫжнотиитѣ сѫ формули, подобни на тѣзи, съ които си служи математиката. Ако знаешъ формулитѣ, ще решавашъ правилно задачитѣ. Следователно, ако решавате правилно мѫжнотиитѣ си, ще решавате правилно и задачитѣ на своя животъ.

Като се говори за леността и прилежанието, трѣбва да слушате и да разбирате добре, за да не изпадате въ противоречия. Понѣкога ленивиятъ си мисли, че е божество, за което всички трѣбва да работятъ. Той счита себе си за

центъръ на вселената и мисли, че ако работи или се мръдне оть мѣстото си, редътъ и порядъкътъ въ свѣта ще се наруши. Въ известенъ случай ленивиятъ заема положението на философъ или ученъ, който мисли, че само той има право да учи хората, какъ да работятъ и да живѣятъ. Ако нѣкой се осмѣли да му даде нѣкакъвъ съветъ, той казва: „Азъ свършихъ моята рабо-та, свършихъ съ ученето и съ молитвата, разбрахъ какво нѣщо е любовта. Сега не ми остава нищо друго, освенъ да седя неподвижно на едно мѣсто, като точка въ вселената, около която всички останали точки да се движатъ и да работятъ.“ Този човѣкъ може да държи лекции на хората, върху прилѣжанието, безъ той самъ да го прилага. Той търси охолния животъ и удоволствията. Говори меко, тихо и спокойно, като философъ. Съ никого не се кара, външно е благъ и спокоенъ, усмихва се налѣво и надлѣсно. Ако нѣкой му противоречи и не иска да свърши работата, която му възлага, той вади нѣколко звонкови монети оть кесията си, дава му ги и казва: „Искашъ ли да станешъ прилеженъ, направи това, което те съветвамъ и не ме заставяй да губя спокойствието си. Ако азъ наруша спокойствието си, ти ще изгубишъ живота си, защото ще станешъ причина да се измѣни равновесието въ вселената.“ Изпълнитѣ ли желанието на ленивия, той казва за васъ: „Ето единъ будала, който не разбира смисъла на живота.“

Ленивиятъ обича да дава съвети на хората. На едного казва: „Иди да копаешъ на лозето!“ На другъ: „Иди да орешъ на нивата!“ На трети: „Чети, учи, да не останешъ слѣпъ!“ Той само седи, излежава се, подсмива се на слабостите на хората. Нѣкои наричатъ ленивия „вѣтрешенъ аристократъ“. Той се движи бавно, съ достойнство и съзнание за себе си, като си дава видъ, че всичко разбира.

Отъ кога води началото си леността? - Още оть времето на първия човѣкъ. Като останалъ безъ работа, той пожелалъ да надхитри природата, да ѝ се наложи. Но разумната природа не обича лъжитѣ, не обича бездействието, не обича да се престигнатъ нейните закони. Дълго време тя мълчала

и наблюдавала човѣка, докѫде ще отиде въ своето безумие. Като видѣла, че тази работа нѣма да се оправи сама, тя всѣки денъ туряла на гърба на човѣка по една прашинка. Понеже се поддалъ на леността, човѣкът не изтърсвалъ самъ праха отъ гръбса, но очаквашъ да дойде нѣкой отвѣнъ, да го очисти. Дълго време чакалъ, но никой не дошълъ да му помогне, докато най-после на гърба му се събрали толкова прахъ, че започналъ да прониква въ съзнанието му. Въ резултатъ на това, животът му започналъ да се изопачава, да губи сми-съла си. Той не разбрали, че причината за помрачаването на съзнанието му е въ самия него. Натрупането на човѣшкото съзнание съ прахъ го довело най-после до крайно затлъстяване на организма, при което той огрубялъ, обезобразилъ се, изгубилъ своята красота. Той се чудилъ на положението, въ което изпадналъ, и си казвалъ: „Какво стана съ мене, че се измѣнихъ толкова? Има нѣщо безсмислено въ живота.“ День следъ день той се отпушталъ, докато се оформилъ като ленивъ човѣкъ и се поддалъ на бездействието.

Много отъ страданията и беспокойствата на съвременниятѣ хора се дължатъ главно на бездействието. Човѣкъ може да прояви леността въ всѣко отношение: въ ученето, въ придобиване на добродетели, въ работата си и т.н. Леността се прояви и въ Соломона, като качество на човѣшкото естество. Следъ като Соломонъ придоби голѣми знания и голѣма мѫдростъ, леността тури крачето си въ неговия умъ, и най-после той каза: „Суста на суетитѣ, всичко е суста. Многото знание е тежесть на духа.“ Следъ тази философия Соломонъ се предаде на ядене и пиеене въ живота си. Той потърси причината на леността въ себе си, но не можа да я намѣри.

И тъй, правилниятъ и естественъ путь въ живота е путь на прилежанието. Докато прилежанието е заседнало дълбоко въ човѣшката душа, човѣкъ върви въ правия путь на живота, въ който всички сили и способности се развиватъ правилно. Прилежанието е всѣкога радостенъ. Като се връща отъ работа, той е тихъ и спокоеенъ, доволенъ отъ себе си, че е свършилъ нѣщо. Той има свой активъ и пасивъ. Нѣма

по-голъмо благо за човѣка отъ това, да стане прилеженъ. Какже ли нѣкой, че скърби за своитѣ непостигнати желания, това показва, че той е билъ ленивъ. Само ленивиятъ мисли, че не може да постигне желанията си и не прави никакви, усилия. Недоволството е състояние, което следва леностъта. Тѣ вървятъ заедно. Съ други думи казано: леностъта е майка на недоволството, затова ленивиятъ изпитва вѫтрешно недоволство отъ себе си.

Изучавайте качествата на леностъта и на прилежанието отъ психологическа гледна точка, за да разберете външната страна на новия животъ, който искате да придобиете. Прилежанието показва на човѣка методите и законите, съ които може да работи. Леностъта пѣкъ отклонява човѣка отъ правия пътъ. До известна възрастъ нѣкои деца сѫ активни, прилежни, но следъ това тръгватъ по пътя на леностъта и изгубватъ смисъла на своя животъ. Помните: леностъта е майка на злото, а прилежанието - майка на доброто. Това е вѫтрешно, психологическо различие между злото и доброто. Тѣй щото, ако ви питатъ какъ и отде се е родило злото, ще знаете, че леностъта е негова майка. Леностъта е цивилизация, което е родила злото. Злото има свой ефектъ въ свѣта, защото често произвежда избухвания, експлозии въ човѣка. Едно е утешително, че силата на злото не е постоянна. Въ злото действува останътъ. Вольть оре на нивата, върши работа, защото останътъ го побутва отъ време на време. Конътъ препуска, служи на господаря си, защото кампикътъ играе върху гърба му. Обаче, нито вольть, нито конътъ работятъ по своя добра воля. Останътъ и кампикътъ сѫ причина за тѣхната дейностъ.

Следователно, ако човѣкъ има въ себе си стимулъ, подобенъ на останъ или на кампикъ, който го заставя да работи и върви напредъ, това не е правилна дейностъ. Така и ленивиятъ работи. Когато искатъ да накаратъ ленивия да работи, насила ще го заставятъ, но това не е доброволенъ актъ, а насилие. Силитъ на ленивия сѫ пасивни. Той си казва: „Кой ще се мѫчи, кой ще прави усилие на мозъка си, да възприема това или онова знание? Нѣма защо да се мѫча,

Богъ не е създалъ човѣка за мѫчение.“ Като излѣзе вънъ, на слънце, ленивиятъ погрѣе малко гърба си, после влѣзе въ стаята, на спънка и си почива. Каже ли нѣкой, че не иска да учи, да се моли, да работи, причината за това се крие въ леността. Ако те заставяятъ насила да се молишъ и да учишъ, това не е истинска молитва, нито учене съ любовь. Ако те заставяятъ насила да правишъ добро, това не е истинско добро. Истинското добро подразбира естественъ здравословенъ актъ на чо-вѣшката душа. То се върши по закона на прилежанието. Като знаете това, дръжте се за прилежанието, а избѣгвайте леността. Дойдете ли до нѣкоя спънка въ живота си, отхвърлете абсолютно леността отъ себе си. Ако работите ви не вървятъ добре, откажете се напълно отъ леността и прилагайте прилежанието. То разрешава противоречията въ живота. То разрешава въпроса за сѫществуването на злото. Ако леността ви посети, не ѝ се сърдете, слушайте я само, какво ще ви говори. Тя ще ви разкаже какъвъ е произходътъ ѝ, отде е допила, какъ се е загнѣздила въ човѣка и т.н. Интересна е историята на леността. Тя е жива сила, която разполага съ такива тѣнки прийоми и методи, че ако не знаете какъ да постигвате съ нея, ще се метне на гърба ви и ще ви накара цѣль животъ да я носите. Не е лесно да се освободи човѣкъ отъ леността. Тя може да се вмѣкне въ ума и на най-добрния и любимъ вашъ приятель, въ когото имате довѣрие, и да ви заблуди и изкара отъ правия пѫтъ на живота.

Представете си, че при васъ дохожда най-добриятъ ви приятель, когото не сте виждали цѣли 20 години. Тѣкмо въ това време вие трѣбва да правите молитвата си. Като види, че се гответе за молитва, приятельтъ ви казва: „Остави сега молитвата си, да се видимъ първо, толкова време не сме се виждали!“ Ако отложите молитвата си и се поддадете на съвета на приятеля си, вие влизате въ закона на леността. Ако приятельтъ ви върви по закона на прилежанието, трѣбва и той да се помоли заедно съ васъ, а следъ това да се разговаряте.

Молитвата е свещенъ актъ, който всѣки човѣкъ трѣбва да върши на всѣко време и неотложно. Какъ ще направи мо-

литвата си, това зависи отъ степенъта на неговото развитие. Какво прави човѣкъ, когато се събуди? Първо той отваря очитѣ си, после вдига рѣщетѣ си нагоре и става. Въ духовенъ смисълъ на думата, отварянето на очитѣ означава „пробуждане на човѣшката душа“. Отварянето на очитѣ представя сѫщевременно молитва. Кой отваря очитѣ си рано сутринь? Прилежниятъ човѣкъ. Значи прилежниятъ се отличава съ будностъ на съзнанието. За него всѣко отваряне на очитѣ е молитва. Да се молишъ, значи да отворишъ очитѣ си, да гледашъ красавия Божи свѣтъ и да вървишъ напредъ, да свършишъ малката работа, която ти е дадена презъ деня. Който седи на едно място и постоянно чете молитви, е ленивъ чо-вѣкъ. Въ края на краищата той свършва зле. Въ какво се заключава лошиятъ край? Въ разочароването му въ Бога. Следъ като се моли съ години, той се чуди, защо Богъ не отговаря на молитвите му и се запитва: „Зашо Господъ не задоволи нуждите ми? Не вижда ли, че имамъ нужда отъ пари, отъ слуги, които да ми помогатъ?“ Той се чуди, какъ Господъ не обръща внимание на такова божество като него. Богъ не се спира върху отрицателните качества на човѣка и не ги задоволява.

На какво се дължатъ отрицателните чѣрти на човѣшкия характеръ? На леността. Отрицателните сили въ човѣка помрачаватъ съзнанието му и той изгубва смисъла на живота си. Това значи да затвори човѣкъ очитѣ си преждевременно. Кога затваря човѣкъ очитѣ си? - Само когато спи. Който не спи, а затваря очитѣ си, той е ленивъ. Обаче, ако прилежниятъ не спи, очитѣ му сѫ всѣкога отворени.

Сега ние разглеждаме вѫтрешната сѫщина на леността и на прилежанието, а не тъй както се разбираятъ въ живота. Да си почива човѣкъ, това не е състояние на леностъ, а състояние, въ което умът взима активно участие. Когато почива и когато работи, човѣкъ трѣбва да знае причината, защо почива и защо работи; когато се моли и учи, сѫщо трѣбва да знае причината на това, което върши; когато мисли, той трѣбва да знае причината, която поражда неговата мисълъ и следъ това да мисли право.

Ще каже нѣкой, че животът нѣма смисълъ. Какъ е възможно Богъ създателъ на свѣта, Който е осмислилъ всичко, да е създалъ безсмисленъ животъ? Това е философията на ленивия човѣкъ, отъ която трѣбва да се пазите. Който се стреми къмъ новъ животъ и нови разбирания, трѣбва да бѫде благоугоденъ на Бога. Това значи да бѫде човѣкъ способенъ. Прилежниятъ ученикъ е способенъ, а способниятъ - даровитъ. Даровитиятъ ученикъ е любимъ на учителя си и на Бога. Богъ се занимава съ прилежниятъ ученикъ, а ленивия предоставя на природата, тя да се занимава съ него. Какво прави природата съ ленивия? Колкото пѫти мине край него, все ще остави по една прашинка на гърба му. Следъ това Богъ минава край него и като го види, потъналъ въ прах, казва: „Това дете ѝ не последствията на своята леностъ, но ще научи урока си.“ Кога ще научи урока си? - Когато влѣзе въ духовния свѣтъ и започне да се занимава съ духовни работи.

Като се говори на хората за духовни работи, малцина се интересуватъ отъ тѣхъ. Запцо хората не се интересуватъ отъ духовни въпроси? - По две причини: или не сѫ готови да ги възприематъ, или този, който говори върху тѣхъ, не ги засѣга по сѫщество. И материалниятъ и духовниятъ свѣтъ иматъ свои добри страни, следователно и двата свѣта представляватъ интересъ за хората. И въ двата свѣта има нѣщо реално, неизмѣнно, което улеснява изучаването имъ. Тази реалностъ именно, представя виждащата връзка между всички прояви на живота. Въ това отношение, прилежниятъ се солидаризира съ дейността на разумните сѫщества отъ всички свѣтове и работи заедно съ тѣхъ. Ленивиятъ обаче, е краенъ индивидуалистъ. Той се отдѣля отъ сѫществата на другите свѣтове, живѣе само на физическия свѣтъ, като се рѣководи главно отъ своята личностъ. Животът на личността обаче, не представя идеенъ животъ. Чрезъ леността човѣкъ дохожда до криво разбиране на живота, а това го отклонява отъ правия пѫтъ на онази естествена дейностъ, необходима за всѣка душа.

И тъй, дръжте въ ума си двестѣ идеи - за прилежанието и леността, стремете се къмъ първата, а се пазете отъ втората. Младите трѣбва да се пазятъ отъ леността, да не оста-рѣятъ

преждевременно; старитѣ трѣбва да прилагатъ прилежанието, за да се подмладятъ. Младостта е външенъ изразъ на прилежанието, а старостта - външенъ изразъ на леността. Добротелитѣ се развиваатъ въ закона на прилежанието, а слабоститѣ и пороцитѣ - въ закона на леността. Младиятѣ трѣбва да прилага закона на прилежанието и да се ползува отъ най-малкитѣ блага, които Богъ му е далъ за разрешаване на задачитѣ въ неговия животъ. Влѣзе ли въ сърдцето на младия, леността започва да го съветва да не обича всички хора, да не се отваря за любовта.

Кого трѣбва да обича младиятѣ? - Само себе си. Да обичашъ само себе си, това значи да осакатишъ сърдцето си. Само онзи не може да обича други хора, освенъ себе си, който туря предъ очитѣ си преграда съ тѣсно отвѣрстие и отъ време на време, поглежда презъ него широкия свѣтъ. Какво ще види презъ това отвѣрстие? - Само онова, което е предъ очитѣ му, а то не дава представа за обширния свѣтъ, който Богъ е създадълъ. При това положение, естествено е, човѣкъ да обича само себе си. Ако единъ човѣкъ виждашъ презъ тѣсното отвѣрстие, естествено е да обичашъ само единъ човѣкъ. „Покажи ми, какъ да обичамъ всички хора.“ Това става моментално: махамъ преградата предъ очитѣ му и той веднага вижда всичко около себе си. Леността туря такива прегради предъ очитѣ на хората и ги води въ задълени улици. Тѣ поглеждатъ на една, на друга страна и се питатъ: „Какъ може да мине кола по този пътъ? Този пътъ не е за кола.“ Тогава нека дойдатъ хора да прокаратъ новъ пътъ. Ти върви по пътя, който Богъ отдавна е начърталъ и не чакай да дойдатъ хора отвънъ, да прокаратъ новъ пътъ.

Днесъ млади и стари, учени и прости критикуватъ Бога, намиратъ, че свѣтъ не е създаденъ както трѣбва, другояче трѣбвало да се създаде. Хора, които мислятъ и философствуватъ по този начинъ, вървятъ по закона на леността. Това е аномално състояние за човѣчеството, защото така именно хората слизатъ отъ стжпалото на културата и влизатъ въ областта на цивилизацията - една стжпка по-надолу. Човѣшкиятъ идеализъмъ роди културата; културата роди ци-

вилизацията, а цивилизацията - диващината - регресиране, упадъкъ на човѣчеството. Какво дойде следъ това? - Хората започнаха да се избиват едни - други. Какво донесоха войните? - Разрушения и нещастия. Това сѫ последствията на леността. Това не може да се нарече еволюция, но израждане на човѣчеството. Еволюцията е законъ за изправяне на погрешкитѣ. Да еволюирашъ, това значи да вървишъ въ пътя на прилежанието. Съ други думи казано, еволюцията включва усилията на човѣчеството да влѣзе въ закона на прилежанието, т.е. въ правилните прояви на човѣшката дейност.

Каква е задачата на съвременното човѣчество? Да се върне къмъ първичния Божественъ животъ. Това е новиятъ животъ, чията философия може да се изрази съ нѣколко думи: да живѣемъ, както Богъ живѣе; да се проявяваме, както Богъ се проявява; да работимъ, както Богъ работи. Да бѫдемъ като Бога и едно съ Него. Постигнетъ ли това, всички сѫщества ще ставатъ близки, както сѫ на Бога близки; всички спорове ще разрешаватъ моментално. Само така ще чуете тихия гласъ на Бога, Който ви казва: „Прилежание!“ То води къмъ правилното развитие на живота. Разберете ли прилежанието и леността правилно, тѣ добиватъ смисъль за васъ. Нуждно е да разберете смисъла имъ, за да намѣритъ истината. Всѣка дума е вѣрна, когато изразява истината. Ако описвамъ вѣлка, ще го опиша такъвъ, какъвто е въ действителностъ. Като описвамъ леността и прилежанието, ще дамъ сѫщинскиятъ имъ качества, безъ никакво преувеличаване или намаляване. Само така думитѣ придобиватъ истинското си съдържание и смисъль.

Ще ви дамъ методъ, какъ да се пазите отъ леността. Като минавате край нея, турете на гърба ѝ една прашинка и си заминете. Тя ще се зарадва, защото всѣка прашинка носи известно благословение за нея. Не туряте ли на гърба ѝ прашинки, тя ще бѫде свободна и ще тръгне следъ васъ. За да разберете смисъла на прашинкитѣ, трѣбва да имате будно съзнание. Който нѣма такова съзнание и не разбира живота, не трѣбва да се самоосѫждада. Самоосѫждането изключва ус-

лови-ята да се разбере истината. Който не се самоосъжджа и търси причината на своите погрешки, за да ги изправи, той върви във пътя на истината. Въ края на краищата, той намира, че всички погрешки и неуспехи във живота се дължат на леността.

Мнозина се оплакват отъ съдбата и се чудят, кой ги е довел до това положение, да се чувствуват вързани и ограничени. Много просто - леността ги е вързала. „Какъ да се развържемъ?“ - Като влизате въ закона на прилежанието. Отъ който моментъ започнете да работите съ закона на прилежанието, вие ще се освободите отъ ограничителните условия на своя животъ. Свържете ли се съ прилежанието, всъкакъвъ страхъ ще изчезне отъ васъ. Ако се страхувате и работите съ прилежанието, вие ще се намързите въ положението на онзи неврастеникъ на когато лъкарът препоръчалъ екскурзии. Като започнали да се изкачват по планините той се уплашилъ да не се пукне сърдцето му, да не изгуби силите си и поель друга посока на движение. Прилежанието е изкачване по високи планински върхове. Който се уплаши отъ него, слизат въ долината на живота и тамъ остава дълго време.

Работите ли съ закона на прилежанието, не се страхувайте отъ бързото движение и отъ изкачване по планински върхове. За прилежния човекъ съмнение и безвъдрие не съществува. Той е човекъ на положителната и абсолютна въбра. Започне ли една работа, свършва я докрай. Че времето било дъждовно и студено, че условията били неблагоприятни, че ималъ лоши наследствени чърти отъ майка си и отъ баща си, той върви напредъ и работи, не търси причини за оправдание. Леността се оправдава съ лоши наследствени чърти, а прилежанието търси дарбите и ги разработва. Ако питате леността, какво носи, ще ви отговори: „Нося слабости и охоленъ живот.“ Какво носи прилежанието? - Дарби и трудолюбие.

Днесъ говорихъ достатъчно за леността и прилежанието. Това съ интересни въпроси, но ако се говори още по тяхъ, ще забравите другите нѣща. Достатъчно ви е една трета отъ въпроса. Ако продължа още, има опасност отъ преиждане.

За да имате импулсъ къмъ работа, тръбва да останете малко гладни. Това изисква законът на прилежанието.

Започнете съ новия Божественъ день на прилежанието. Днешниятъ день да бъде последенъ на леността и пръв денъ на прилежанието. Нека свѣтлината на този денъ бъде свидетелъ на прилежанието!

*1-ва лекция отъ Учителя,
държана на 24 августъ 1928г.
София, Изгрѣвъ*

ГОРДОСТЬ И РЕВНОСТЬ*

- Само свѣтлиятъ пѣсть на Мѫдростъта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

Казано е въ Писанието: „Знанието възгордява, а любовъта назидава.“ Който е изказалъ тази мисъль, той скрилъ въ нея една дълбока истина. Коя е причината, че знанието възгордява? Да се мисли, че знанието възгордява, това говори за изопачаване на правата мисъль. Само горделивият човѣкъ мисли, че всичко знае, или че никой не знае работитъ като него. Обаче, да знаешъ всичко или да знаешъ нѣщата, както никой другъ, това е достояние само на Бога, на висшето съзнание въ човѣка, което схваща всички нѣща едновременно. Когато нѣкой казва, че знае всичко, че като него нѣма другъ въ свѣта, подразбираме, че този човѣкъ се намира на първото стжпало на възрастващия животъ и едва започва да мисли. Той е застаналъ на пѣсть, който води къмъ гордостъта, т.е. на кривия пѣсть на живота.

„Знанието възгордява“. Една отъ опасностите, въ които горделивият изпада, е че той заема особено положение къмъ всички сѫщества и мисли, че за него сѫ нужни особени условия, особена обстановка въ живота. Горделивият постепенно губи своята вътрешна мекота, чрезъ която може правилно да се развива. Ще кажете: „Понеже знанието възгордява, човѣкъ не трѣбва да се стреми къмъ него.“ Обаче има нѣщо неизказано въ изречението „знанието възгордява“. Има едно знание, което възгордява, но то не е истинското знание, което душата търси. Истинското знание не възгордява и не спира развитието на човѣка. Знанието, което личността търси, препятствува на човѣка да се развива правилно. То

* Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1942г., силно редактирано отъ Папа Теодорова.

сѫбужда неговата гордость и му прѣчи за добрая животъ. Човѣкъ, въ когото гордостта взима връхъ, престава да се учи. Той мисли вече, че всичко знае. Щомъ престане да учи, той престава и да живѣе и казва: „Азъ съмъ живѣлъ достатъчно, всичко съмъ опиталъ и разбраялъ, нѣма какво повече да уча.“ Горделивиятъ човѣкъ намира, че всички хора трѣбва да вървятъ по неговия путь. Щомъ знае и разбира всичко, той е мѣрка и за живота на другите. Всѫщностъ не е така.

Какво представя гордостта? - Най-голѣмата суша, која може да се яви въ живота на човѣка, това е гордостта. Споредъ нѣкои гордостта представя „запичане на съзнанието“. Така се запича и хлѣбътъ, когато не се е още напълно опекълъ. Може ли да се яде такъвъ хлѣбъ? - Не може. Следователно, всѣко запичане представя незавършенъ процесъ. Сѫщевременно, този процесъ е и несъвършенъ. Когато хлѣбътъ се опече, тогава човѣкъ може да го яде сладко и съ разположение. Значи, човѣкъ яде житото по два начина: или както природата го е дала, въ естественъ видъ, или като го превърне въ хлѣбъ. И крушата може да се яде по два начина: въ естествения ѝ видъ и печена. Всѣки плодъ, който е биъ изложенъ на слънцето, като се откаже навреме, е печень веднъжъ. Следователно, за предпочитане е да се употребяватъ плодовете въ естествения имъ видъ.

Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ онзи вѫтрешенъ процесъ въ природата, въ който животът се проявява естествено. Когато житното зърно расте и зрѣе на слънце, то придобива този животъ въ себе си. Обаче, печете ли го въ вашиятъ пещи, то губи живота, който природата е вложила въ него. Въ печенето като процесъ, изчезва всѣкаквъ животъ. Ето защо, когато се запече или напълно опече житото, или какъвъ и да е плодъ въ човѣшка пещи, намираме се предъ процесъ, който е резултатъ на човѣшката наука, на човѣшкото знание. Отъ този процесъ произлиза една нова наука, наречена „готварство“. Какво е допринесло готварството за човѣка въ сегашната си форма? То е довело следъ себе си редица озопачавания. Ще кажете: „Какво трѣбва да се прави съ житото, ако не се мели, мѣси и пече? Какъ ще живѣе

човѣкъ, ако не готви хранитѣ, които природата му дава въ суроъ видъ?” Човѣкъ има право да си задава този въпросъ, но той не е зададенъ правилно. Трѣба да си зададе въпроса така: Необходимъ процесъ ли е запичането? Нещата не трѣба да се запичатъ. Като процесъ, запичането не трѣба да сѫществува въ човѣшкото съзнание. Запече ли се човѣшкото съзнание, всѣкаквъ животъ престава. Запичането се приджужава съ загниване, мухлясване. Не става ли сѫщото съ хлѣба, който е едва запеченъ? Като постои два - три дена, той започва да мухлясва. Сѫщиятъ процесъ се явява и при гордостта. Щомъ се възгордѣе човѣкъ, следъ нѣколко дена въ него става процесъ на мухлясване. Затова справедливо можемъ да кажемъ, че горделивиятъ човѣкъ мухлясва.

И тъй, първиятъ процесъ, който трѣба да се яви въ мисъльта на хората, които искатъ да живѣятъ правилно, е отказването имъ отъ желанието да печатъ нѣщата, които природата е създала. Не е лесно да печете нѣщата. Чувате нѣкой да се оплаква, че го печатъ на ръженъ. Какво ще придобиете, ако печете живъ човѣкъ на ръженъ! Ако го печете и го спасите и освободите отъ мжчнотиитѣ му, това печене е на мѣсто. Но, ако го печете и той цѣлъ животъ се оплаква отъ това печене, нищо не сте му дали. Това печене е безсмислено. Следователно, всички неправилни отношения, мисли и желания на човѣка преставяятъ неестествени процеси на неговото съзнание. Въ това отношение гордостта е първото болезнено и неестествено състояние на човѣшкото съзнание. Горделивиятъ си мисли, че притежава нѣкакви особени качества, каквито другитѣ хора нѣматъ. И външно, и вѫтрешно той счита себе си за особенъ човѣкъ.

Какъ разбираме външното и вѫтрешното състояние на човѣка? Тѣзи състояния иматъ отношение къмъ външния и вѫтрешния човѣшки животъ. Физическиятъ животъ на човѣка е неговия външенъ животъ, който се отличава съ външно разнообразие, а вѫтрешно еднообразие. Значи, ако живѣе само земенъ, физически животъ, човѣкъ влиза въ областта на еднообразието. Сѫщността на живота се крие въ духовния животъ, дето цари външно еднообразие, а

вътрешино разнообразие. Тази е причината, дето духовният човѣк се отегчава отъ външнитѣ форми на нѣщата. Рече ли да се моли по старъ начинъ, както нѣкога се е молилъ, той казва: „Дотегна ми вече да се моля.“ Той не се отгечава отъ молитвата, като вътрешенъ непреривенъ процесъ на душата, но като външенъ, формаленъ процесъ. Духовниятъ човѣк се отегчава отъ формата на молитвата, но не и отъ съдържанието и смисъла ѝ. Той се стреми къмъ вътрешния изразъ на нѣщата. Неговата молитва е чиста и естествена, както молитвата на детето къмъ майката. Детето се моли на майката за хлѣбъ, за круши и ябълки, за бонбончета и майката задоволява желанието му. Ако следъ като порасне, то продължава да иска отъ майка си по сѫщия начинъ, нищо нѣма да придобие. Значи, молитвата на духовния човѣкъ трѣбва да се отличава отъ тази на физическия; молитвата на Божествения човѣкъ пъкъ трѣбва да се отличава отъ тази на духовния.

Съвременнитѣ хора сѫ дошли до положение само да искатъ отъ Бога: едни искатъ кѫщи и имоти, други - дрехи и обуща, трети - сила, здраве, четвърти - удобства и лекъ животъ, безъ мѫчинотии и страдания. Който отива при Бога, трѣбва да се откаже отъ просията. Какво изпитва човѣкъ, когато на вратата му хлопатъ дессетина просяци на денъ? На едного дава, на втори дава, докато най-после сърдцето му се затвори и ожесточи. Богъ не се ожесточава, но затваря сърдцето си за онѣзи, които само просятъ, безъ да даватъ нѣщо отъ себе си. Пазете себе си и другите отъ ожесточаване. Понеже горделивииятъ има особено мнение за себе си, като не получи отговоръ на своята молитва, той се ожесточава и пита какъ е възможно да не се отговори на неговитѣ искания. „Не знаятъ ли, че азъ съмъ особенъ, необикновенъ човѣкъ?“ Особенъ може да бѫде само съвършениятъ човѣкъ. Ако обикновениятъ човѣкъ мисли за себе си, че е особенъ, той самъ се натъква на противоречия.

Когато човѣкъ дойде до положение да се отегчава отъ земния, т.е. отъ физическия животъ, той трѣбва да влѣзе въ духовния. Истински духовниятъ човѣкъ не грѣши, понеже живѣе вътрешенъ, а не външенъ животъ. За такъвъ човѣкъ е

казано въ Писанието, че роденият отъ Бога грѣхъ не прави. Докато живѣе само на физическия свѣтъ, човѣкъ постоянно е изложенъ на погрѣшки. Гордостта така се подкрадва въ него, както въ младия момъкъ мисълта за нѣкоя красива мома, че само той има право да се разхожда да се разговаря съ нея и да ѝ се радва. И момата, въ която гордостта взима надмошне, мисли, че само тя има право да се разхожда и разговаря съ красивия момъкъ. Горделивиятъ момъкъ и горделивата мома се разхождатъ заедно и отъ време на време поглеждатъ къмъ хората, за да разбератъ мислятъ ли и тѣ, че сѫ единъ за другъ, че само тѣ иматъ право да се разговарятъ и разхождатъ заедно, че само тѣ сѫ особени и необикновени хора.

Но самосъзнанието на двамата млади е временено. Момъкътъ среща по-красива мома отъ своята възлюбена, момата среща по-красивъ момъкъ отъ своя възлюбенъ. И двамата по-желаватъ да постигнатъ по-красивото, но не успѣватъ. Като видятъ, че има нѣщо красivo, което не могатъ да постигнатъ, тѣ започватъ да се страхуватъ отъ своята мисълъ, гордостта ги плаши и постепенно изправя разбирането си. Тѣ се плашатъ и отъ желанието, което е минало презъ сърдцата имъ. Сѫщевременно и на двамата е минала мисълта, че красивата мома и красивиятъ момъкъ могатъ да ги измѣнятъ. Тази мисълъ събужда въ тѣхъ ревността - втория грѣхъ. Първиятъ грѣхъ е желанието имъ да постигнатъ красивото, което се изпрѣчило на пътя имъ. Вториятъ грѣхъ се дължи на събудената ревност. Докато момъкътъ увещава възлюбената си, че ще остане вѣренъ само на нея, въ единъ моментъ самъ той измѣни на обещанието си. Сѫщото прави и момата. Докато говори за вѣрност на своя възлюбенъ, щомъ срещне първия по-красивъ момъкъ отъ него, тя измѣня на своите думи. Въ желанието си да се разхожда и разговаря съ този момъкъ, тя измѣня на своя възлюбенъ.

Това сравнение има отношение къмъ положението, въ което съвременните хора често изпадатъ. Красивата мома, съ която се разхождате днесъ, представя нѣкаква ваша идея, която наричате идеалъ на вашия живот и на която обещавате да бѫдете всѣкога вѣрни. Обаче, като се натъкнете на друга,

по-красива и велика идея, напушката първата и пожелавате да придобиете новата, да работите със нея и за нея. Какво придобива човекът, ако постоянно променя своите идеали? Ако всеки момент човекът мъни идеалитът си, той дохожда до уровена на обикновения човекът, който живее безъ собствен идеал и безъ свои разбириания. Подъ думата „идеал“ разбираме това, което не може да се замени същото друго. Идеалът е това, което може да издържи на всички бури и вятрове, на всички изпитания и страдания. Ако се осмели да замени своя възвишено идеал съдругъ някой, човекът престава да живее. Да замениш своя идеал съдругъ някой, това е все едно да замениш своя живот съжитията на другъ човекъ. Колкото е възможно да направиш това, толкова е възможно да става смънна на един идеал съдругъ. Всека подобна смънна води към смърть.

Някой казва, че идеята, която Христосъ вложилъ въ стиха: „Да станете като децата“, била неговъ идеал, възхищавалъ се отъ нея, но днесъ отсъпилъ отъ тази идея, няшо по-велико го занимавало. Мислите ли, че този идеал може да се замени съдругъ някой? На физическия свят можете да го замените, но въ духовния - никога. Никой не може да замени любовта съдруго няшо. Външните няща не могат да бъдат подбудителна причина, за да измените вътрешните, съществените няща. Външната красота не предизвиква проява на любовта. Ако любовта ви се дължи на някаква външна форма, тя не е истинска, ако вашият идеал се предизвиква отъ някаква външна форма, той не е истински; ако вашият живот се поддържа отъ някаква външна причина или външенъ подтикъ, той не е истински.

Казахме, че въ духовния свят има външно еднообразие, а вътрешно разнообразие. Затова, ако погледнете хората въ духовния свят, ще видите, че всички също еднакво красими. Ако единъ момъкъ отъ физическия свят влезе въ духовния свят и види момитъ, няма да даде предпочтение на никоя, защото всички също еднакво красими. Тази е причината, че въ духовния свят не стават престъпления, както въ физическия. Тамъ престъпленията стават само въ умстве-

ния и въ сърдечния свѣтъ, т.е. въ мисъльта и въ чувствата. На физическия свѣтъ престъпленията сѫ външни. Когато нѣкой човѣкъ сгрѣши въ духовния свѣтъ, праща го на земята, да изправи погрѣшката си. Ако той има известна идея въ духовния свѣтъ и настоява, че тя е права, праща го на земята, да разбере истината, да провѣри, доколко идеята му е права. Възвишениетѣ сѫщества му казватъ: „Когато идеята ти стане обективна, ти самъ ще се произнесешь за нея.“ Като слѣзъ на земята, той започва да учи, да работи, да прави опити. Днесъ се разхожда съ една мома, после съ втора, съ трета, пада, става, плаче, радва се, докато най-после казва: „Побѣлѣ ми главата вече! Научихъ много нѣща, но видѣхъ и патихъ.“ Възвишениетѣ сѫщества следятъ какво прави той и му казватъ: „Сега можемъ да те поздравимъ. Ти разбра, въ какво се заключава твоята идея и какъ може да се реализира.“ Въ първо време този човѣкъ е билъ горделивъ, мислѣлъ е, че всичко знае и всичко може да направи, но като се натъкналъ на неуспѣхи, станалъ ревнивъ. Значи гордостта ражда ревността.

Какво представя ревността? - Сиромашията на живота. Гордостта произвежда запичане на съзнанието, а запичането създава суша въ човѣшкия животъ. Какви плодове могатъ да излѣзатъ отъ сухата почва? Затова, именно, запичането създава сиромашията, т.е. ревността. Когато се казва за нѣкого, че е ревнивъ, това значи, че той е осиромашъ и умствено, и сърдечно - въ всѣко отношение. Това може всѣки да провѣри, а мнозина имать опитността на вѫтрешната и на външната сиромашия. Гордиятъ и ревнивъ човѣкъ губи всичко ценно въ живота си - свойтѣ велики мисли и чувства. Съ това той изгубва и радостта си.

Като говоря за гордостта, не разбирамъ проявената гордост, но за състоянието, което е резултатъ на гордостта, запичането на съзнанието, когато човѣкъ престава да мисли и чувствува. Каквото и да се каже на такъвъ човѣкъ, той отговаря: „Азъ зная всичко това.“ Нѣкой му казва: „Погледни небето, вижъ, колко сѫ светли звездитѣ.“ - „Нѣма защо да гледамъ небето и звездитѣ, азъ зная отъ какво и какъ сѫ

направени звездитѣ, зная каква свѣтлина имать, зная, че сѫ населени съ разумни сѫщества - нѣма какво повече да уча. Нека учать малкитѣ деца, които нищо не знаятъ.“

Дръжте въ ума си закона: Докато има запичане на човѣшкото съзнание, ще има безплодие. Щомъ има неплодородие, сиромашията ще дойде като естествено последствие. При неплодородие и сиромашия, човѣкъ естествено се лишава отъ нѣщо. Ако види, че съседътъ му разполага съ повече нѣща отъ него, ревността обхваща сърдцето му и той започва да критикува Господа, че е несправедливъ, че на единого дава повече, на другъ - по-малко. Той се чуди какъ може Богъ да постъпва съ него така, да му отнема правата и да не го оценява, както трѣбва. „Не знае ли Той, че азъ разбирамъ всичко, че не съмъ обикновенъ човѣкъ, като другите?“ Докато се разхождалъ и разговарялъ съ красавата мома, той поглеждалъ самодоволно и гордо къмъ всички хора и мислѣлъ, че нѣма по-красива мома отъ възлюбената му. Като се разхожда нагоре-надолу съ красавата мома, все едно, че изнася на изложба нейната красота. Всѫщност, той самъ ласкае своята гордост. Не се минава много време, той среца друга мома, по-красива отъ неговата и спира погледа си на нея. И момата среца другъ момъкъ, по-красивъ отъ нейния възлюбленъ и спира погледа си върху него. Тя върви съ възлюбения си, но вече ѝ става отегчителенъ, иска да се освободи отъ него. Това показва, че тя иска да бѣга. Тя иска да бѫде свободна, той иска да се уедини, оплаква се отъ обезличаване. Въ това се крие друга идея, а именно: и двамата сѫ намѣрили друго божество, на което трѣбва да се кланятъ по другъ начинъ. Това е външната страна на вѫтрешните човѣшки състояния.

И тъй, който живѣе въ външното разнообразие на живота, той се намира въ физическия свѣтъ. Обаче, между всички форми на живота сѫществува известна връзка. Тѣ сѫ съставни части на единъ общъ организъмъ. Който не може да схване тази велика идея и дава предимство на една или на друга частъ, самъ внася смутъ въ душата си. Духовниятъ човѣкъ разбира тази идея и събира всички части на едно място, за да образува отъ тѣхъ цѣлия организъмъ. Въ Писанието е

казано: „Ще бѫде едно стадо и единъ пастир.“ Единъ день, когато всички разнообразни форми на живота се съединята въ едно цѣло, тогава ще излѣзе на лице истинскиятъ, красивъ и велиъкъ образъ на Бога и всички противоречия ще изчезнатъ. Задачата на човѣка е, чрезъ своето висше съзнание, да намѣри себе си, да намѣри Бога и най-после - смисъла на живота. Само така той може да съедини всички части въ едно цѣло - въ образа на Бога. Това значи да се домогне човѣкъ до Вѣчното Начало. Който не Го признава и не Го търси, той е далъ място на гордостта въ себе си. Влѣзе ли гордостта въ човѣка, той се излага вече на опасност - запичане на съзнанието. Оттукъ, като естествено последствие, иде сиромашията въ човѣка, която го прави ревнивъ. Когато минава край изоранитѣ ниви и увисналитѣ отъ плод лозя на съседитѣ си, ревнивиятъ поглежда съ завистливо око къмъ тѣхъ и казва: „Да е мое това нѣщо!“ Той пожелава това за себе си, но самъ не се хваща на работа. Горделивиятъ не може да работи върху своята почва. Защо? - Твърда, суха е тя. Той страда отъ твърдост и сухота на съзнанието си.

Какво трѣбва да прави горделивиятъ, за да се освободи отъ сухотата на съзнанието си? Той трѣбва да се смири. Като разбирали това състояние, въ древността още Великитѣ Учители сѫ проповѣдвали на ученицитѣ си смирение. Гордостта се възпитава чрезъ смирението. То е вжтрешенъ процесъ на съзнанието, който се изразява въ смѣна на условията на живота. За да работи човѣкъ, непремѣнно трѣбва да се смѣ-нятъ вжтрешните условия на живота му. Условията на много хора сѫ неблагоприятни - въ съзнанието имъ има сухота, запеченост. На такава почва нищо не може да расте. Какво трѣбва да правятъ тѣзи хора? - Да взематъ кофи, пълни съ вода и да поливатъ. Следъ време тревата ще се освежи, ще стане зелена и всичко наоколо ще почне да расте. Така именно човѣкъ ще разбере смисъла на външното и вжтрешното разнообразие и еднообразие.

За да разбере смисъла на разнообразието, което сѫществува въ физическия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да влѣзе въ духовния свѣтъ, дето се крие смисълътъ и идеалътъ на живота. За

тази целъ, тръбва да се съедини външния, физическия животъ, съ вътрешния, т.е. съ духовния, или външното разнообразие на физическия животъ тръбва да се съедини съ вътрешното разнообразие на духовния животъ. Само така животът може да се осмисли, само така може да се разбере голъмото разнообразие, което се включва въ идеята „Вечно Начало“.

Който люби Бога, може да се радва на всичко, което Той е създалъ - небето и земята, звездите, слънцата, растенията и животните. Той знае, че всичко е създадено за него и за неговите близки. Помисли ли човекът, че всичко, което съществува, е само за него, той веднага ще се намери на физическия святъ и ще вижда само частите, но не и цялото. Всички хора, като части на едно Велико Цяло, тръбва да влязат въ духовния святъ, да образуват Великия Божественъ организъмъ. Който може да съедини всички форми на физическия и на духовния святъ въ едно цяло, той е завършилъ своето развитие, т.е. престаналъ е да еволюира, но само се проявява. Той ще минава отъ физическия святъ, дето разглежда външното разнообразие, въ духовния святътъ - на вътрешното разнообразие. Който не разбира разнообразието и на двата свята, натъква се на едно безразличие, като си казва: „Зашо ли живея? Всичко опитахъ и разбрахъ, животът няма смисъл.“

Когато човекъ разбере външната страна на физическия животъ и вътрешната страна на Духовния животъ, той влиза вече въ Божествения святъ - въ закона на единството. Онези, които не съм се справили съ противоречията, казватъ, че това е далечна, непостижима целъ. За постигането ѝ съм нуждни милиони години. Не е така, никакви милиони години не съм нуждни. Дългите срокове съм за глупавите хора, а не за умните. Ако някой каже, че за усъвършенствуването му съм нуждни милиони години, той е глупавъ човекъ. Ако съединявате частиците на цялото, една по една безъ любовъ, нуждни съм наистина милиони години. Обаче, приложите ли любовта, вие ще ги съедините въ единъ моментъ и ще образувате общия, красивъ образъ на Бога. Когато любовта действува, всички части се съединяват моментално и образуватъ

Цѣлото. За да постигне желанията и идеалитѣ си, глупавиятъ се мѫчи и иждивява много време и енергия. Умниятъ, обаче, безъ мѫчченіе постига своите желания. Защо? - Защото той живѣе извѣнь времето и пространството.

Съвременнитѣ хора си служатъ съ понятията „време и пространство“ за изяснение на дадени състояния. Въ физическия свѣтъ се говори за време, а не за пространство; въ духовния свѣтъ се говори за пространство, а не за време. Който се е свързалъ само съ физическия свѣтъ, той живѣе въ времето; който се е свързалъ съ духовния свѣтъ, той живѣе въ пространството. Нѣкой казва, че се движи само по земята, не може да отиде на слънцето и на звездитѣ. Защо не може да посети нѣкоя звезда? - Защото не живѣе въ пространството. Въ физическия свѣтъ се изучаватъ процеси и състояния, които иматъ отношения до времето - разнообразието на всички предмети и явления, както и състоянията, които се раждатъ отъ тѣхъ: недоволство, скрѣбъ, радостъ и др. Отивашъ на училище, учишъ се, пишешъ съчинения, декламирашъ, радвашъ се на всичко. Срещнешъ нѣкоя мома, влюбишъ се въ нея, разхождашъ се, разговаряшъ се и казвашъ, че си намѣрилъ смисъла на живота. Не се минава много време, взематъ ти възлюбената и ти започвашъ да плачешъ. И майката има такава радостъ - детето. Тя го носи на рѣце, радва му се и казва, че като нейното нѣма подобно. Единъ денъ вижда друго дете, по-красиво и скрѣби, че и нейното не е толкова красиво. Идеалъ, който се мѣни всѣки денъ, не е никакъвъ идеалъ. Това е карикатура на идеалитѣ.

Време е вече хората да дойдат до здрави, правилни отношения на нѣщата. Има ли право красивиятъ момъкъ да хване една здрава, силна мома подъ рѣка и да се разхожда съ нея? Ако си позволи това, той е направилъ вече първата погрѣшка, която има отношение къмъ съзнанието му. Въ какво се заключава неговата погрѣшка? Здравиятъ и красивъ човѣкъ, биль той мома или момъкъ, представя красива ваза, пълна догоре съ вода. Правилно ли е отъ ваша страна да наливате още вода въ вазата? Красивата мома е пълна ваза, но въпрѣки това вие искате да налѣтете още вода въ нея.

Тя е богата, има всичко на разположение, а вие искате да ѝ пригадете още нѣщо, съ което да заставите хората да ви отдават нуждната почитъ. Павель казва: „Нито мѫжъ безъ жена може въ Христа, нито жена безъ мѫжъ.“ Идеята, която Павель е вложилъ въ този стихъ, е съвсемъ друга отъ тази, която хората разбираятъ. Единъ момъкъ среща приятеля си съ една красива мома, хванали се подъ рѫка и нѣжно се разговарятъ. Той поглежда къмъ тѣхъ, въздъхва и си казва: „Да бихъ ималъ и азъ такава мома и моятъ животъ щѣше да има другъ смисълъ.“ Този момъкъ търси смисъла на живота въ женитбата, но той е на кривъ пѫтъ.

Какво се разбира подъ „женитба“ въ широкъ смисълъ на думата? Свързване на душата съ своя величъ идеалъ. Мисълъта, която Павель е вложилъ въ цитирания стихъ, е следната: „Нито животът може да се прояви безъ умъ, нито умътъ може да се прояви безъ животъ.“ Това показва, че животът и умътъ не сѫ две различни сѫщности, независими една отъ друга. Тѣ сѫ тѣсно свързани помежду си и не могатъ една безъ друга. Въ този смисълъ, истинската женитба се заключава въ създаване на тѣсна връзка между ума и живота, като велика цѣлокупностъ. Това обяснение се отнася до онѣзи хора, на които съзнанието е пробудено. Онѣзи, на които съзнанието не е пробудено, правятъ разлика между ума и живота, между мѫжа и жената и ги разглеждатъ като отдѣлни части, безъ никаква връзка. И тогава, съберать се мѫжъ и жена да живѣятъ заедно, но веднага се скарватъ, явяватъ се спорове и недоразумения между тѣхъ.

Ние не отричаме женитбата, защото за мнозина тя е такава радостъ, каквато е радостъта на децата, които си играятъ съ кукли. Ние сме противъ неестествените положения въ живота, каквито сѫ гордостъта и запичането на съзнанието, защото тѣ лишаватъ човѣка отъ възможността да расте и да се развива правилно. Гордостъта и ревностъта внасятъ сиромашията въ живота. Който е научилъ законите на прилежанието и леността, нека направи сравнение между гордостъта и ревностъта отъ една страна, запичането и сиромашията отъ друга. Какъ се изразява сиромашията въ

живота? Въ липса на пари, на кѫщи на ниви и т.н. Паритѣ, кѫщите, говедата, нивите представятъ разнообразието въ живота. Дойде ли сиромашията, и ревността иде следъ нея, като нейна спътница.

Павелъ казва за себе си, че билъ ревнивъ въ любовта. Това е другъ видъ ревност. Да бѫде човѣкъ ревнивъ въ любовта, това подразбира стремежа на душата да постигне нѣщо велико въ живота. Обаче, ревността на обикновения човѣкъ води къмъ падение. Такъвъ човѣкъ не живѣе, но се мѫчи. Той се мѫчи и като духовенъ и като свѣтски. Стане богатъ - мѫчи се, стане ученъ, мѫчи се. Покажете ми единъ философъ или ученъ, който да не се е мѫчилъ. Защо се мѫчи? - За да създаде една велика идея. Какъ може човѣкъ да създаде такава идея? Като съедини всички части въ едно цѣло.

Въ духовния свѣтъ нѣщата сѫ поставени малко по-другояче отъ тѣзи въ физическия свѣтъ. Каквото направи човѣкъ въ духовния свѣтъ, то е общо за всички. Тамъ идеалътъ на единого е идеалъ за всички. Ако въ духовния свѣтъ единъ момъкъ хване нѣкоя мома подъ рѣжка, никой нѣма да го пита защо прави това. На другия денъ се разхожда съ втора, после съ трета, безъ да му се сърдятъ другите моми. Ако това стане на физическия свѣтъ, между двестѣ моми се явява ревност, споръ, несъгласие. Първата мома мисли, че само тя може да бѫде идеалъ за своя възлюбенъ. Като обръща внимание на втора, на трета мома, съ това момъкъ иска да ѝ каже, че има и по-красиви моми отъ нея, не трѣбва да си въобразява, че тя е най-красивата мома въ свѣта.

Това, което ви говоря днесъ, не е нѣщо ново, но съ примѣри изяснявамъ нѣщата, както ставатъ въ духовния и въ физическия свѣтъ. И младиятъ, и възрастниятъ разбиратъ тѣзи болезнени прояви, които ние наричаме „патология на човѣшкото същество“. За да бѫде духовенъ, човѣкъ трѣбва да знае какъ да се освобождава отъ болезнените състояния на своята душа. Не може ли да се освободи, той ще се намѣри въ областта на външното разнообразие и вътрешното еднообразие. Разнообразието се заключава въ това, че всички се чувствува здрави и намиратъ, че животът има смисълъ.

Също така разнообразието се заключава въ това, че всички започват да мислят право и свободно. Докато мислите и чувствувате, вие сте здрави, престанете ли да мислите и чувствувате, вие сте болни.

Като ученици вие тръбва да се пазите отъ запичане на съзнанието, което се ражда отъ гордостта и отъ сиромашията, която е последствие на ревността. За да се освободи отъ болезненото състояние на гордостта, човѣкъ тръбва да превърне гордостта въ самоуважение, за да се освободи отъ болезненото състояние на ревността, той тръбва да превърне ревността въ прилежание. Влѣз ли въ закона на прилежанието, той встѫпва въ правия пѫтъ на живота. Когато ревността дойде въ помощъ на прилежанието, човѣкъ се домогва до истинското знание. Да се освобождава човѣкъ отъ своите болезнени състояния, това значи, да е опиталъ силата си като културенъ човѣкъ. Въ това се заключава красотата на новия животъ и на новата култура. Подъ думитѣ „нова култура“, ние разбираме новитѣ схващания, новата философия за живота, чрезъ която може да се реализира високия идеалъ на човѣшката душа. Въ съзнанието си човѣкъ се стреми да съедини всички части на своя свѣтъ въ едно цѣло и да създаде първичния образъ на Бога въ себе си, за да има на кого да се моли. Да се молишъ на Бога, това значи, да се свържешъ съ Него. Тази връзка води къмъ самоусъвършенствуване.

Да се говори на човѣкъ за самоусъвършенствуване, това не е нѣщо ново. Важно е всѣки човѣкъ да има любовъ къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя близънъ. Който е придобилъ тази любовъ, той е на правъ пѫтъ въ живота си. Въ любовта има два важни момента, два важни полюса: въ еди-ния полюсъ е животътъ на еднообразието, а въ другия - животътъ на разнообразието. Щомъ ви дотегне еднообразието, ще минете въ разнообразието и обратно: като ви дотегне разнообразието, ще минете въ еднообразието. Ако попаднете въ еднообразието на духовния свѣтъ, ще слѣзете въ физическия свѣтъ; ако попаднете въ еднообразието на физическия свѣтъ, ще се качите въ духовния свѣтъ. Въ слизането и качването на съзнанието се крие спасението на човѣка. Който се учи и

въ физическия, и въ духовния свѣтъ, той е дошъл до естествения пътъ на развитието си. Да се учи човѣкъ, да се стреми къмъ съвършенство, това е правият пътъ на живота. Само онзи човѣкъ може да постигне съвършенство, който се учи, не се ли учи, никакво съвършенство не може да постигне.

Мнозина казватъ, че човѣкъ може да се учи само на земята, но не и на онзи свѣтъ. Не е така, човѣкъ учи и на земята, и въ духовния свѣтъ. Казва се, че процесътъ на ученето е вѣченъ. Съвършенството показва, че преди тебе има други сѫщества, които сѫ завършили своето развитие и ти ще се учишъ отъ тѣхъ. Следъ тебе пъкъ идатъ други сѫщества, за които ти си съвършенъ. Ако си милосърденъ, ще учишъ другите на милосърдие. Всѣки човѣкъ може да бѫде идеалъ за онѣзи, които по развитие стоятъ по-долу отъ него. Той пъкъ ще има за идеалъ сѫщества, които стоятъ по-високо отъ него. Най-после всѣки ще дойде до Бога, Който е идеалъ за всички.

Нѣкой се отказватъ отъ ученето, мислятъ, че сѫ завършили развитието си. Признай въ себе си, че си ленивъ и се обѣрни къмъ прилежния човѣкъ. Докато научишъ закона на прилежанието, той ще бѫде идеалъ за тебе. Други казватъ, че нѣма защо да се молятъ, това отдавна вече сѫ научили. Сега именно, трѣбва да се молишъ. Който не се моли, той е мъртавъ. Молитвата е отваряне на очитѣ. Като отвори очитѣ си, човѣкъ вижда красотата на свѣта. Само така може да се разбере дълбокия смисълъ на молитвата. Нѣма по-приятно чувство за човѣка отъ това да се моли по свобода на духа, а не насила. Който се моли насила, той затваря очитѣ си. Това показва, че красотата на духовния свѣтъ е затворена за него. Има смисълъ да затвори човѣкъ очитѣ си въ време на молитва, но ако предъ него се разкрие красотата на великото разнообразие на духовния свѣтъ. Като хване подъ рѣка нѣкоя мома, момъкътъ може да ѝ се радва, да се разговаря съ нея - това не е грѣхъ. Грѣхътъ се заключава въ предпочтитанието на една мома предъ друга, т.е. въ различието, което се прави въ формите. Момъкътъ не знае дали първата мома, съ която се разхожда и разговаря, не е по-добра, по-умна и способна

отъ втората, която после среща. Въ втората мома той харесва главно външността ѝ, а външността не определя човѣка.

Време е вече да поставите живота си на съзнателна преценка, т.е. на щателенъ анализъ, а не да гледате на него като на забава, както децата се забавляватъ съ своите кубчета и картички. Всъщко кубче трѣба да се поставя на мястото си, никѫде въ живота ви да не остава празднина. Като изучавате частите на своя животъ, ще се научите да ги сглобявате и разглобявате, да си образувате новъ, подходящъ за васъ животъ. Така ще възлизате стъпка по стъпка към Божествения свѣтъ.

Това сѫ вѫтрешни процеси на съзнанието, изучаването на които представя цѣла наука. Да влѣзете въ Божествения свѣтъ, да наследите Царството Божие, това е идеалът на човѣшката душа. Който се е домогналъ до своя идеалъ, той се е освободилъ отъ болезнените състояния на своята душа, както и отъ всички наследствени или отпосле придобити неджзи и слабости. Грѣхът е едно отъ мѫжителните, болезнени състояния на душата, отъ който разумните сѫщества се стремятъ да освободятъ човѣчеството. Отъ това гледище, страданието е методъ за лѣкуване на хората отъ грѣха.

Като разглеждаме отношението на момъка къмъ момата, имаме два случая: първиият случай, когато момъкът замѣства своята възлюбена съ друга мома, по-красива отъ нея. Тя започва да плаче, да страда и да ревнува. Въ втория случай момъкът замѣства своята възлюбена съ друга мома, по-грозна отъ нея. Тя се възмущава отъ възлюбения си, но не ревнува. Тукъ се накърнява нейното достойнство. Въ нея заговоря гордостта и тя казва: „Азъ ще му покажа коя съмъ. Какъ смѣе той да предпочита по-грозна мома отъ мене!“ Какво се постига въ единия и въ другия случай? Нищо не се постига. Въпросите не се разрешаватъ нито съ ревность, нито съ гордост.

Това сѫ процеси, които ставатъ въ съзнанието на човѣка. Като изучава себе си, както и процесите въ природата, човѣкъ вижда, че каквито процеси ставатъ въ физическия свѣтъ, сѫщите ставатъ и въ духовния. Или, каквито процеси

стават въ съзнанието на човѣка, такива стават и вѣнъ отъ съзнанието му. Когато се разбератъ вжтрешните състояния въ човѣка, тогава ще се разбератъ и външните промѣни, които ставатъ съ него. Следователно, видите ли, че нѣкой пада духомъ, ще знаете, че неговата възлюбена е срешила по-красивъ момъкъ отъ него и на другия отдала всичкото си внимание. Когато нѣкой се възгордѣе, ще знаете, че възлюбената му го е замѣстила съ по-грозенъ момъкъ. Това сѫ две различни състояния и опитности, презъ които човѣкъ минава. Който разбира дълбокия смисълъ на човѣшките отношения, ще каже на по-красивата мома отъ себе си: „Сестра, ела между насъ, да бѫдешъ идеалъ и за двама ни.“ На по-грозната мома ще каже: „Сестра, ела между насъ, да те поставимъ на твоето място. Като частъ отъ цѣлото, ти имашъ свое опредѣлено място.“ Въ цѣлото тя не е грозна, вѣнъ отъ него, тя губи красотата си и минава за грозна. Въ този смѣсълъ, нѣма грозни нѣща въ свѣта.

Грозота сѫществува само тамъ, дето частитѣ не сѫ поставени на мястата си. Поставите ли ги на мястата имъ, както сѫ въ Божествения свѣтъ, тѣ ставатъ красиви. Това означаватъ думитѣ, че въ Божествения свѣтъ нѣма противоречия. Тъй щото, когато нѣкоя идея изглежда грозна, това се дължи на факта, че не е поставена на мястото си. Всѣка идея трѣбва да бѫде поставена на това място въ ума ви, кое то Богъ ѝ е опредѣлилъ. Тя изглежда противоречива, защото е въ сѣнка. Изнесете я на свѣтло, да я огрѣватъ слънчевите лжчи и тя ще стане красива.

Бѫдете носители на свѣтлината, на новата култура, която иде вече въ свѣта. Много работа предстои на хората на новите времена. Будно съзнание се изисква отъ всички, само така ще разбератъ защо живѣять. Тѣ търсятъ дълбокия смисълъ на нѣщата, учать, прилагать, размишляватъ и по такъвъ начинъ ставатъ творци на своите идеи. Като живѣять така, противоречията за тѣхъ изчезватъ. Тѣ поставятъ всѣко нѣщо на неговото място. Дойде ли при тѣхъ богатиять, сиромахътъ, учениятъ, простиятъ, тѣ ги поставятъ на мястата имъ и така избѣгватъ всички противоречия. Това значи, да

придобие човѣкъ вѫтрешно щастие, да дойде любовъта въ душитѣ на хората.

Любовъта е изразъ на Великото Начало, което се проявява въ човѣшката душа. Тя е завършенъ процесъ - поставя всѣко нѣщо на своето място. Да любишъ, това значи да поставишъ всѣка частъ на мястото ѝ и така да образувашъ цѣлото. Всѣки може да намѣри частитѣ на цѣлото въ себе си още сега, а не следъ хиляди години. Успѣе ли да постигне това, човѣкъ влиза въ закона на съвършенството и става възрастенъ, на 33 години.

Въ заключение на всичко казано досега, повтарямъ: За да се освободи отъ своето болезнено състояние, горделивиятъ трѣбва да внесе въ себе си самоуважението, а ревнивиятъ - прилежанието. На всички хора изобщо предстои велика задача - да станатъ носители на новите идеи. Новите времена изискватъ нови хора - герои. За героя нито свѣтътъ, съ своите изкушения, нито страданията, нито смъртъта сѫ въ състояние да го отклонятъ отъ пътя му или да го снематъ отъ неговото място. Новиятъ човѣкъ е човѣкъ на безсмъртието, на Вѣчния животъ.

-Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината.

-Въ Истината е скритъ животътъ.

*2-ра лекция отъ Учителя, държана на
31 август 1928г.,
София, Изгрѣвъ*

МЪРТВАТА ТОЧКА

5 часа сутринта

- *Свѣтлиятъ пътъ на Мѫдростта води къмъ Истината!*

- *Въ Истината е скритъ животътъ!*

Размишление.

Какво се нарича мъртва точка? Въ всѣко бойно поле има мъртви точки. Мъртва точка на бойното поле е тази, дето никой човѣкъ не може да се убие. Следователно, рекохъ, въ всѣко поле има безопасни точки. Въ мъртвата точка не се позволява никакво убийство. Тогава, азъ наричамъ мъртвата точка Божия точка, дето човѣкъ не може да се убие. Божия точка или безопасна точка, значи място, дето животътъ не може да се вземе.

Мъртви точки има и въ търговията. После, въ всѣки градъ има мъртва точка. Но, ако вие направите едно сравнение между мъртвата точка на бойното поле и тази на търговеца, ще забѣлежите една голѣма разлика. Мъртвата точка на бойното поле произвежда на войника приятно впечатление, когато* мъртвата точка на търговеца произвежда неприятно впечатление. Защото при тази точка никой не влиза въ дюгена му, отъ никѫде не иде никакъвъ капиталъ - не става никакъвъ оборотъ. За такъвъ търговецъ казватъ: „Той се е спрѣлъ на една мъртва точка, не му вѣрви.“

Такава мъртва точка има и въ религията, и въ науката. Та рекохъ, когато вие изпаднете въ една такава безопасна точка или Божествена точка, знанието седи въ това, да можете да опредѣлите кѫде се намира тази мъртва точка, ако е

* когато - докато

на бойното поле или ако е въ науцата, или въ религията, или въ търговията. И второ, да знаете какви резултати имать тия точки и какво предназначение имать тъ къмъ васъ.

Когато ти си попадналъ въ мъртвата точка на бойното поле, Богъ ти казва: „Войната не е за тебе! Ти нѣма да убиваш!“ Затова си запазенъ тукъ въ тази точка и тебе нѣма да убияш. Когато си въ мъртвата точка на търговията, Богъ ти казва: „Напусни тази точка, тази работа не е за тебе!“ Когато си въ мъртвата точка на религията, Богъ ти казва сѫщото. И когато си попадналъ въ мъртвата точка на науката, Богъ ти казва: „Напусни тази наука, тя не е за тебе!“

Да опредѣля сега: има хора се занимаватъ съ нѣкоя специалностъ, да кажемъ, нѣкой иска да стане инженеръ, но той нѣма способность за това. Той учи, учи, но нищо не може да научи. Нѣма дарба за това учение. И като стане той архитектъ или инженеръ, той се намира въ една мъртва точка, не върви тази работа. Никой не го вика, не му върви тази специалностъ. Сега какво искатъ да му кажатъ? - Напусни тази работа, тя не е за тебе!

Опасностъта седи въ това, че като попадне нѣкой въ тази мъртва точка на науката, у човѣка се заражда пессимизъмъ. Попаднешъ ли въ тази мъртва точка на бойното поле, ти ще се зарадвашъ, че си въ безопасностъ. Въ мъртвата точка на бойното поле ти ще се зарадвашъ и ще благодаришъ на Бога, че при тази мъртва точка ти си останалъ живъ. Но когато попаднешъ въ мъртвата точка на търговията, сърдцето ти ще се свие. Виждашъ по другите дюгени клиенти влизатъ - излизатъ, тукъ-тамъ, а при тебе, които влизатъ, умиратъ. При тази мъртва точка въ този дюгенъ или при този търговецъ никой не влиза. Тогава неговото сърдце се свива отъ болка, той не се радва. Значи, ти си попадналъ въ мъртвата точка на търговията. И още показва, че ти не си разбрали, какво иска да ти каже тази мъртва точка, въ която си попадналъ. Следователно, тукъ има двама души, попаднали въ една точка, но не мислятъ еднакво. Единиятъ се радва, а на другия работитъ не вървятъ, той скърби. Ти трѣбва да разберешъ, че тази мъртва

точка, въ която си попадналът, ти казва: „Ти си слабъ човѣкъ за тази работа, търговията, ще се изкусишъ, ще почнешъ да лъжешъ хората, ще се огрѣшишъ. Тази работа не е за тебе, ти трѣбва да излѣзнесъ отъ това място. Търговията не е за тебе! Напусни я!“ Какво трѣбва да правишъ? Ще напуснешъ търговията. Нищо повече! Имашъ нѣкое вѣрую, ще го напуснешъ. Имашъ нѣкоя теория, ще я напуснешъ. Каквото и да е, нѣма да се спрешъ тамъ. Това показва мъртвата точка въ този случай. И въ растителното царство има мъртва точка, дето нищо не расте, нищо не става.

Сега тия мъртви точки иматъ свое предназначение. Върху тѣхъ вие ще мислите. Тѣ сѫ за човѣка едно благословение. Тѣ му показватъ правия пътъ. Азъ ги наричамъ още „правителъ точки“. Това сѫ постове и ако знаете да четете, ще знаете по каква посока трѣбва да вървите. Но тамъ никога не трѣбва да се спирате. И при една мъртва точка на бойното поле, при едно сражение, дето хиляди хора умиратъ, а само единъ човѣкъ, който седи тамъ, на тази точка, не го убиватъ. И докато трае сражението, тази точка остава извѣнь огъня на сражението. Та рекохъ, мъртвата точка, това е Божиятъ показателъ, който показва пътя на разумнитѣ души. И у всички ви както тукъ, тѣй и по цѣлия свѣтъ, у всички хора има желание да се подигнатъ, да иматъ знание, да могатъ да пишатъ, да учатъ. Всѣки човѣкъ има желание да се прояви. Но животътъ на всѣки единъ човѣкъ е опредѣленъ. И тѣй, въ една мъртва точка човѣкъ не може да се прояви.

Сега азъ ви давамъ тия напѣтвания, понеже въ живота си вие ще срецнете такива мъртви точки. Запримѣръ, вие не можете да учите, нѣмате вдъхновение да учите, не четете, не работите. Другъ пъкъ казва: „Азъ завѣршихъ еволюцията си.“ Или казва: „Азъ нѣма да работя, не мога да работя.“ Такъвъ човѣкъ се намира въ една мъртва точка на своя животъ. Ти ще излезнешъ изъ тази мъртва точка. Въ мъртвата точка нѣма и наука, тамъ не се учи. Оттамъ ще излезнешъ. Въ мъртвата точка на религията, нѣма и да се молишъ. И да се молишъ, отъ Невидимия свѣтъ нѣма да те слушатъ. Тогава ще знаете, щомъ дойдешъ до тази мъртва точка, ти имашъ една велика

истина въ себе си, че ти си на единъ кривъ пътъ. Божиите точки пъкъ показватъ, че ти си на правия пътъ. Тъ показватъ правия пътъ. А щомъ се намирашъ на мъртвата точка на живота, показва, че ти не се намирашъ на правия пътъ. И Невидимиятъ свѣтъ или Богъ, Който те е училъ, те е турилъ въ тази точка, да те спаси, за да можешъ да свършишъ добре живота си. Показва ти, че не си на правъ пътъ. Другояче, ако бѣше попадналъ на друга точка, щѣше да останешъ съ нѣкоя повреда на организъма си - щѣше да се осакатишъ най-малко.

Запримѣръ вземете науката зоология, какво приложение може да ѝ се даде като се изучаватъ формите на животните? Или ако се вземе бактериологията, отъ какво е произлѣзла, отъ коя наука е частъ? - Отъ зоологията, взето специфична част или отдѣль отъ вредните животни, бактерии и микроби. Какъ може да се изучава вѫтрешния живот или вѫтрешния характеръ на микробите? Изучаватъ се отровните извержения, които оставатъ въ организма на човѣка. Бактериологията имать думата за тази болестъ у човѣка и съ тази си наука принасятъ голѣма полза на хората. Ако вземете ботаниката, има специфични растения, отъ които, ако вземете отъ сока имъ, въ старо време биха опредѣлили вашия животъ. Следователно, част отъ ботаниката влиза и въ съвременната медицина. И тамъ се употребяватъ соковете на разни растения като лекарство. Сега ние вървимъ още по единъ пътъ на негативната наука. Тя е хубава, да се предпази чо-вѣкъ отъ злините, които сѫществуватъ въ свѣта. Запримѣръ сега, ако дойде единъ лекарь, той ще ви даде единъ цѣръ, за да спре преди всичко размножаването на тия микроби у васъ. А ще дойде единъ денъ, когато този лекарь ще ви даде, за да ви помогне, да ви излѣкува, малко елексиръ на живота. За сега този елексиръ го нѣма и хората сега се задоволяватъ само съ това да отмахнатъ временно злото отъ организъма. После това зло пакъ ще се яви.

Сега, всѣки единъ отъ васъ трѣба да си създаде едно ясно понятие за себе си. (*Учителътъ при черната дъска.*) 2
3 4 5 6 7 8 9 10 11 12. Представете си сега, че това сѫ живи

същества и се определя нѣкакъвъ редъ вѫтре. Тритѣ може ли да играе ролята на дветѣ, тѣй както сѫ наредени въ дадения случай, въ тази система? - Не може. Съ колко тритѣ е по-голѣмо отъ дветѣ? Тритѣ, взето като число отдѣлно, е по-голѣмо отъ дветѣ. Но поставено въ тази система, както го написахъ на дѣската, дветѣ е по-голѣмо отъ тритѣ, три е по-голѣмо отъ четири и т.н. и накрая 2-тѣ е най-малко отъ всички тѣ други цифри. Въ началото това число две е най-голѣмо, а накрая то е най-малкото. Какъ тогава казвате: „Азъ, първиятъ, голѣмиятъ, който съмъ игралъ такава роля въ свѣта, че да ме оставатъ на заденъ планъ сега. Не знайтъ ли, че азъ съмъ едно грамадно число?“ При туй движение на числото, както е написано цѣлото число, ти си поставенъ накрая и си най-малката величина. Но ако на това число се поставятъ запетайки: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, то цѣлото число се измѣни. И всѣко число си носи своята стойност. Но това е вече индивидуализиране на числата. Тъй всѣко число означава стойността, която е скрита въ него.

Та рекохъ, ако едно число не може да се измѣни, то се намира въ една мъртва точка. Ако ти не можешъ да вземешъ всичките положения на едно число, да можешъ да взимашъ навсѣкѫде място, ти се намирашъ въ една мъртва точка. „Ама азъ нѣма да ставамъ мостъ на всички.“ - Ще станешъ мостъ и по твоя грѣбъ ще минаватъ и по тѣхния грѣбъ ще минавашъ. Сега, нали често бащата носи детето си на гърба. Какво има отъ това? Нищо. Той нѣма презъ цѣлия си животъ да го носи. Растенията не ставатъ ли мостове на хората? Тогава по тази теория и вие, като сте били растения, и вие сте били мостове на хората. Обаче, въ сегашното състояние, казвате, мостъ не можете да станете. Казвашъ: „Азъ мостъ нѣма да стана.“ Но въ вашите идеи и въ умствено отношение, или въ морално отношение мостъ ще станеши. Ако не си достигналъ до нѣкоя мъртва точка, мостъ нѣма да станешъ, но ако си достигналъ, ще станешъ мостъ.

Добре, сега вие сте изучавали числата. Имате едно число 1, ако туй число не е живо, то има значение само като

количество, но ако поставите туй число като единъ човѣкъ, мжжъ или жена, тогава въ всѣка една единица се криятъ много качества. Ако туrimъ единъ виденъ философъ, капацитетъ или нѣкой юнакъ, тогава въ тази единица сѫ скрити множество сили. Ако туrimъ 2 и приемемъ, това сѫ двама души, хора, единъ мжжъ и една жена, 1 и 1 колко правятъ? $1 \times 1 = 1$, $1 + 1 = 2$. Единицата показва едно състояние, едно мъртво положение. Само единицата, като се развива въ числата, се намира въ едно мъртво състояние. Ако поставите единицата въ успоредно състояние (11), ще се яви числото 2 (II). Туй показва, че единицата е излѣзла отъ своето мъртво положение, започнала е да строи, да работи. Разумността на единицата е надделѣла на препятствията, които се намиратъ у нея. Надделѣла е на трудностите на мъртвата точка. Да кажемъ, това е единъ търговецъ, капиталът му е билъ въ застой, не намира изходенъ путь, но туй се случава, той излиза изъ тази мъртва точка и става числото 2. Значи, първото нѣщо: той трѣбва да напусне мъртвата точка. Следъ туй и числото 2 се намира въ мъртво положение. Мжжътъ и жената, като се оженатъ и нѣматъ деца, и тѣ се намиратъ въ мъртвата точка. Тогава имаме числото 4, $2 \times 2 = 4$ и $2 + 2 = 4$. Ако обаче се събератъ $1 + 2 + 3 + 4 = 10$. Въ 4-тѣ има едно действие, че съдѣржа въ себе си числата до 10. Обаче дветѣ единици умножени, не съдѣржатъ числата до 10, а оставатъ само 4.

Следователно $2 \times 2 = 4$ показва въ даденъ случай посоката, къмъ която човѣкъ трѣбва да се движи или посоката, къмъ която числото 2 трѣбва да се движи. Тогава ние опредѣляме: 2 е посоката на единицата; 3 е посоката на дветѣ, 4 - на тритѣ и т.н. Това сѫ все посоки, излѣзли отъ тази мъртва точка. И да изучавашъ животъ сили на тия точки, то значи, твоятъ животъ да бѫде прогресивенъ. И сега хората сѫ дошли до едно суевѣrie, тѣ изучаватъ числата като мъртви точки. Нѣкои казватъ: Четвъртъкъ е за мене мъртва точка, въ този денъ не ми върви нищо. За другого петъкъ е мъртва точка. За българитѣ вторникъ и петъкъ сѫ мъртви точки. Българинътъ тогава не захваща работа или не отива на работа. У евреите

сѫбота е мъртва точка и като такава мъртва точка, тѣ казваш: „Тя е само за Бога. Богъ е казалъ: Шестъ дни ще работите, а седмия денъ ще почивате.“ Тоестъ: единъ денъ ще оставите за Мене, азъ ще ви покажа въ коя посока да вървите. Въ всѣки 7 дена има една мъртва точка и почивката е мъртва точка или азъ я наричамъ Божия точка. Богъ ще ти покаже посоката, въ която да вървишъ. Азъ рекохъ, мъртвата точка показва посоката или какъ трѣбва ти да вървишъ.

Въ всѣка мъртва точка има скрита една Божия Истина. И всѣки единъ отъ васъ, който е разуменъ, като разбира, може да помага на себе си и може да помага и на другитѣ. И всичкото падане на хората и въ старо и въ ново време е ставало винаги въ тази мъртва точка. И трѣбва да се обяснява много, за да се разбератъ мъртвитѣ точки. Щомъ опредѣлишъ на единъ човѣкъ, де се намира или въ коя мъртва точка се намира той, ти вече можешъ да му кажешъ какво ще му се случи въ живота и можешъ да му покажешъ правия пътъ. Всичко това е обосновано, единъ прости примѣръ има: ако единъ френологъ те пипа съ рѣзетѣ си по главата и намѣри, че главата ти отгоре е широка, въображението е силно развито или чувството за красивото е добре разработено, ще ти каже: „Ти, като заботагаешъ въ живота си, ще обичашъ добре да бѫдешъ облеченъ, да имашъ много кѫщи, да живѣашъ хубаво.“ Кѫдето туй чувство го нѣма, той казва: „Ти ще бѫдешъ развлеченъ, окъсанъ, ще имашъ много петна по дрехитѣ си, ще носишъ скъжсани обуща, философъ ще бѫдешъ.“ Защото, който се облича хубаво, той не може да бѫде философъ. Това е единъ вѫтрешенъ стремежъ. Който ходи хубаво облеченъ, има стремежъ да се покаже. А който не обръща внимание на дрехитѣ си, той не иска да се покаже.

После, у нѣкои е развито чувството на стяжанолюбие. Туй чувство има нѣколко степени. Нѣкой пътъ е развито въ материално отношение, стремежъ къмъ богатство; нѣкой пътъ е развито въ умствено отношение, иска да придобие всички познания, да прочете тази книга, онази. Има такива философи, събрали той цѣла библиотека, знае всичко, кое

къде се намира. И минава за единъ много ученъ човѣкъ. Но у него туй чувство така е развито, като една страсть.

Сега туй учение, което сега ви изнасямъ за мъртвите точки, другъ путь не сте го слушали. И дълго време трѣбва да се работи въ тази насока, за да се разбере приложението му. Въ приложението се изисква стабилност вжtre, за да прогресира човѣкъ въ живота си. Изисква се голѣма устойчивост. Да допуснемъ вие поставите заека на постъ съ пушка да пази. Вие му кажете: „Поста нѣма да напускашъ, само като дойде другъ да те смѣни.“ Той ви каже: „Слушамъ, ваше благородие!“ Той се разхожда, караули. Но като чуе най-малкия шумъ, той офейка, казва: „Страшна е тази работа! Не е за мене.“ Отъ гледището на заяка, не е заради него, но и отъ гледището на този, който го е поставилъ на този постъ и той не е билъ на мястото си, не е трѣбало да постави заяка на това място. Та често вие поставяте нѣкои ваши способности да извѣршатъ нѣкоя работа, когато тѣ не сѫ въ сила да я извѣршатъ. Сега запримѣръ, вие не знаете, коя е силата въ васъ, съ която вие трѣбва да работите. Коя е мощната сила у васъ, не знаете. Нѣкои хора може да отличите много добре съ нѣкоя способност. Но у човѣка има известни сили, които трѣбва да бѫдатъ ржководни пунктове за самия него. Такива ржководни пунктове философитѣ сѫ ги дефинирали и класифицирали различно. Напримѣръ, тѣ казватъ: „Умѣть трѣбва да ржководи чувствата, или моралнитѣ сили трѣбва да ржководятъ чувствата, или неговата воля трѣбва да го ржководи.“ Но волята може да има само тогава сила, когато при всички изпити, при които може да бѫде поставенъ, остане на поста си.

Та рекохъ, вие въ живота си всѣки денъ може да се намерите въ такава една мъртва точка. Индиферентъ си, неразположенъ духомъ, но ти ще се благодаришъ, че си дошълъ до тази точка, тя е спасителна точка, която опредѣля твоята посока за този денъ, за живота ти. Ти може да не си разположенъ, казвашъ: „Не остава вече нищо зарадъ менъ.“ На бойното поле не остава място за тебе, но на друго място ос-

тава. По този начинъ ще работите при мъртвитѣ точки. И вие ще знаете следующата посока, въ която трѣба да идете.

Има такъвъ единъ законъ: следъ всѣко едно тягостно състояние, следъ всѣко едно обезсърдчение, следъ всѣка една несполука, ще се случи нѣщо добро за тебе. Всички тия неуспехи, това е мъртвата точка въ живота ти. И ако ти слушашъ Провидѣнието или това, Разумното въ свѣта, то следъ тази несполука, ще ти се случи нѣщо добро. И туй добро ще сътвѣтствува на страданията, които си ималъ. Каквото е било страданието на човѣка, такава ще бѫде и радостта. Въ свѣта има една равносмѣтка на силитѣ. Каквато е скрѣбъта, такова е и възнаграждението. Сега вие казвате: „Зашо е така?“ Вземете простия примѣръ, да допуснемъ майка, която има обичъ къмъ детето си. Като се е родило това дете, тя е викала цѣлата махала на угощение, радвала се е. Но следъ 4-5 години това дете умира. Тогава скрѣбъта ще бѫде толкова голѣма, колкото е била радостта въ началото. Колкото хора сѫ дошли на рождението му, толкова може да идатъ и на погребението му. Нѣкой пжть може да варира тия числа съ една малка разлика. Ако имате една статистика, ще видите, че колкото души сѫ ви посрещнали, толкова души и ще ви изпратятъ.

Та рекохъ, ние ще вървимъ по този пжть, докато дойдемъ до онази областъ, дето хората нѣма да умиратъ. Когато излѣзнемъ изъ областта на мъртвитѣ точки. Сега тѣ сѫ спасителнитѣ точки, показватъ, че трѣба да вземемъ друга посока на движението. Та, като излѣзнете изъ тази областъ, тогава цѣлиятъ ви животъ ще се измени. Пъкъ сега, ако питате защо сѫ поставени тия мъртви точки? - Рекохъ, тѣ сѫ спасителнитѣ положения за човѣка. Щомъ дойдете до едно голѣмо изпитание, вие сте на една мъртва точка. Внимавайте върху посоката, какво ново може да направите. Ако направите нѣщо ново, сѫществуванието ви ще се измѣни, въ туй състояние вие не можете да живѣте, вие трѣба да го измѣните. Ако останете още въ сѫщото положение, въ васъ ще настане едно втрѣсванie. Запримѣръ, човѣкъ обича нѣкои храни, но когато нѣкоя храна му се е втрѣснала, вие не можете да го

накарате вече да яде тази храна. Той казва: „Туй го не искамъ по никой начинъ!“ Това сѫ мъртви точки на храната.

И въ съвременното щастие на човѣка пакъ има такива мъртви точки. И въ религиозния животъ, и въ учения животъ или въ науката, навсѣкѫде има такива мъртви точки, азъ ги наричамъ, както ви казахъ, „спасителни точки“. И когато дойдатъ изпитанията на тия точки, човѣкъ трѣбва да се обрѣща къмъ Бога, да му покаже правия пътъ, да излѣзе изъ този пунктъ на живота си. Когато евреите дойдоха до този моментъ, до тази мъртва точка, тѣ се обрнаха къмъ Бога и Богъ имъ изпрати Мойсей, да имъ помогне. Тѣ казваха: „Този животъ е непоносимъ вече за настъ.“ И Мойсей имъ каза: „Ако не излѣзвнете изъ тази точка, вие ще умрете.“ И въ едно бойно поле тази точка ще се измѣсти. Щомъ се започне едно ново сражение, мъртвата точка и тя се измѣня, не остава сѫщата. И този човѣкъ трѣбва да напусне мястото си, ако той остане на сѫщото място, ще го убиятъ, защото мъртвата точка се е измѣнила. Следователно, при второто сражение да те нѣма на първото място. При третото сражение, ти пакъ ще се измѣстишъ, ще видишъ кѫде се намира сега мъртвата точка.

Мене ми разправяше единъ войникъ, при едно сражение били 10 души на едно място, заповѣдано му било да държи войниците на това място. Той казва: „Цѣлия денъ ни обстрѣлаваха, гранати падатъ, но нито единъ отъ настъ не умрѣ.“ На втория денъ, той казва: На друго място трѣбва да идемъ. Но нѣкои отъ войниците казаха: Не, тукъ е хубаво и останаха тамъ, на първото място. Не се минаха 10-15 минути, пада една граната и всички ги убива.“ Затуй рекохъ, при мъртвата точка нѣма да седишъ дълго време. Въ дадения случай тя ти казва да излѣзвнешъ отъ туй положение, да напуснешъ тази мъртва точка. И ако седи човѣкъ дълго време въ туй положение, това е лошо зарадъ него самия. Една лоша мисъль е една мъртва точка за тебе. Щомъ я измѣнишъ или напуснешъ, то е едно велико благо заради тебе. Показва, че ще дойде едно добро за тебѣ!

- Свѣтиятъ пѣсть на Мѫдростта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ животът!

6.05 часа сутринята

*3 школна лекция на
I-ви Окултенъ Специаленъ класъ,
7.IX.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ, София*

ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ ВЛИЯНИЯ

5 часа сутринъта

Отче нашъ

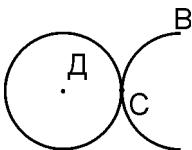
Допуснете, че ви дадат задача за докторат по философия, техника или друго нѣщо. И ви зададат тема: „По наклонена площе“. Какво разбираят отъ думитѣ: по наклонена площе? Той върви по наклонена площе. Въ морално от-

ношение не му върви. Успѣхъ нѣма да има. Де е злото, че върви по наклонена площе? Трѣбва да се опредѣли съ колко е наклонена плоштата. Кой наклонъ е най-опасния?

Да кажемъ, че той върви по една хоризонтална площе. Значи, при наклонената площе има известна опасност, а при хоризонталната - по-малка е опасността. Питамъ сега: ако тѣ сѫ две плоскости, ако едната е планински върхъ, а другото е долина или равнина? Двама души сте вие. Явите се въ свѣта. Тогава ви дадат изборъ, да си изберете живота по наклонена площе или по хоризонтална площе. Сега каква е вѣроятността за тѣзи двама души; можете ли да предвидите вие, като трето лице, като арбитър, кой кое ще избере въ дадения случай? Тѣ сѫ разгледани нѣщата отъ чисто реалистично гледище.

Мога да ви дамъ едно обяснение. Да допуснемъ, че влѣзвате въ единъ класъ отъ стотина души ученици. Обаче въ този класъ има само единъ човѣкъ съ сини очи, а другите сѫ съ черни или кафяви очи. Да кажемъ, че нѣкой влѣзе въ класа, може ли да предскажете, като се сприятели този човѣкъ, кой приятель ще си избере? Какъвъ ще бѫде приятельъ му? Да избере съ сини очи има една възможност. А да избере съ кафяви очи има по-голѣма вѣроятност. Първиятъ, като избере съ сини очи, то вториятъ следъ него, нѣма вече изборъ. Но не всички тѣзи съ кафяви очи сѫ еднакви.

Онзи, първият има преимущество. Какво да кажемъ, че не върви по наклонна площть, [...]. 50 на сто е върно, че наклонна[та] площть е опасна. Рѣкият по наклонна площть текатъ, а на хори-зонтална площть рѣкият не текатъ. Всички рѣки, на които наклонът е много голѣмъ, правятъ голѣми издѣлбования и дали нѣкой човѣкъ върви по наклонна площть или по хоризонтална, това може да се опредѣли отъ физиогномистите. Тѣ опредѣлятъ условията на живота. Може да се покаже дали човѣкъ върви по наклонена площть или по хоризонтална. Природата е съчетала всички възможности, че да си помогнатъ. Всѣка наклонна площть има отношение съ една хоризонтална площть.

Питамъ сега: *D* е кола, която се движи, предава своите енергии на точката *C* и чрезъ точка *C** на предмета *B*. Всѣкога, при съприкосновение, се предава енергия. Следователно, всѣкога при едно съприкосновение, при каквото и да е съприкосновение въ свѣта, има две възможности: или ще предадешъ или ще дадешъ. Науката въ свѣта седи въ това, да опредѣли пжтя, по който човѣкъ е дошълъ. Щомъ дойде човѣкъ, той трѣбва да знае по какъвъ пжть е дошълъ. Ако е дошълъ по една наклонена площть или по една хоризонтална площть, то си има своите причини отъ чисто физическо гледище. Ако у насъ не сѫ развити способности за причини и последствия, по каква площть е дошълъ? По наклонена площть може да се сѫе жито. Вие може да кажете: „Какво отъ това?“ Това е жито, ябълки, круши, но представете си, че вие живѣстете въ единъ свѣтъ и че вашите бѫдещи възможности зависятъ отъ житото, отъ царевицата. Да кажемъ, че вашиятъ баща е земедѣлецъ и вие имате желание да следвате. Ако житото и царевицата станатъ, то баща ви ще отпусне, ще отдѣли средства, за да ви прати въ странство. Но, за да стане царевицата, зависи отъ характера на

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ по смисъль, на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

наклонената площъ. Всъкога въ природата единъ характеръ, който е енергиченъ, той върви по наклонената площъ. Има слизане, импулсъ има въ неговите движения. А онези хора, които вървят по хоризонталната площъ, тъ сѫ флегматици и тѣхната дейност се предѣля отъ онѣзи, които вървят по наклонената площъ.

Нѣкой казва: „По наклонена площъ не трѣбва да се ходи, презъ права, хоризонтална площъ трѣбва да се ходи.“ Въ това отношение нѣкой може да каже: „Въ моя характеръ има лоша черта, азъ пиша много импулсивно.“ Импулсивността, това значи една наклонена площъ. Трѣбва най-първо да се опредѣли наклона на вашата наклонна площъ. Вие не сте опредѣляли силата на вашата импулсивност. Отъ импулсивност до импулсивност има разлика. Нѣкой каже и свѣрши, направи. Той не говори общо. Напримѣръ нѣкои деца сѫ много импулсивни. Нѣкое дете ще настоява, ще плаче, докато се изпълни желанието му. Нѣкой пѫтъ може да остане само съ плакането, а нѣкой пѫтъ може да получи нѣкой подаръкъ. Подаръкътъ може да бѫде двоякъ. Нѣкой пѫтъ това, което иска детето, му се дава, а нѣкой пѫтъ бащата може да донесе една тояжка. И тояжката е подаръкъ. Понеже детето е вървѣло по една наклонена площъ и тогава енергията отъ прѣчката се предава на детето. Минава енергията, тя се трансформира. И отъ детето известна енергия протича въ тоягата. А бащата, понеже е уменъ, то тази енергия протича въ известенъ резервоаръ и бащата я складира за бѫдеще. И ако бащата не прави така, то това дете за бѫдеще нѣма да заботатѣ. Този въпросъ има известна философска страна. Ако вие сте едно дете и бащата слага тояжката нѣкѫде въ васъ, вие ще почувствувате известна енергия. Бащата може да сложи тоягата въ рѣжката. Старитѣ учители биеха децата. Първия пѫтъ, когато го биятъ, детето не знае какво нѣщо е тънката прѣчка и подава рѣжката си. Но втори пѫтъ детето си оттегля рѣжката.

Въ живота се явяватъ редъ противоречия въ сегашното развитие на човѣка. И ние седимъ и размишляваме защо

животът е създаден по единъ или по другъ начинъ. Той е създаден по чисто наученъ начинъ. Имашъ известна мъжност, то е една задача. И задачи ще имашъ. Имашъ нужда да носишъ обуща, шапка, да лъгашъ, да ставашъ, това е все задача - проблеми въ свѣта.

По какви съображения се яви гладът въ свѣта? Не сте си задавали този въпросъ. Гладът е най-мощната сила, която кара цѣлото органическо царство. И хората казватъ: „Прегладнѣхъ.“ Той гладувалъ, гладувалъ и после не му се яде вече. Дойде до едно състояние и заспи. Прегладнява, значи до едно състояние дохожда на умора. Имашъ само едно желание интесивно и после се уморявашъ и имашъ желание да заспишъ. Предпочиташъ да заспишъ отколкото да ядешъ. Има ли нѣкаква връзка между глада и спането? Да кажемъ, че децата играятъ на лотария. Всички тъ билети сѫ 100 и 10 билети печелятъ. 10 души сѫ взели билети, можете ли да опредѣлите научно, кой ще вземе печалбата отъ тѣзи билети? Вие може да кажете, че това върви по произволь. По видимому така е, вие имате известна ваша мисъль, вие имате една лотария, можете ли да знаете, каква е вѣроятността за постижението отъ нея? Вие имате една лотария. Има 10 възможности за печалба. Това сѫ най-щастливитѣ добри условия, при които вашата мисъль може да се реализира. Това представлява първата печалба; втората печалба представлява условия, пакъ благоприятни, но не толкозъ и т.н. И най-после ще имате билест при най-малка печалба. Т.е. ти си при най-беднитѣ условия, при които може да се реализира вашето желание. Значи има една междина, която ще покаже възможноститѣ. Сега отъ какво зависятъ тѣзи вѫтренни възможности? Лотарията изкуство ли е или занимание?

По наклонната площе трѣбва да ходятъ умните хора. Зависи отъ тази площе, каква е? Дали е гладка или е хълмиста? Тази площе си има своите служби. Но има единъ, който върви по наклонната площе, той върви като на хазартна игра. Ако не употребишъ своя умъ и своята воля и се оставишъ по течението, какво ще стане отъ тебе. Че каква лопшевина има

да се върви по течението? За нѣкои казватъ: „Върви срещу течението.“ Нѣкои казва: „Може да се върви срещу течението.“ Но тази максима не се потвърдява. Сегашнитѣ паraphоди вървяте по течението и срещу течението. Значи, зависи отъ това дали влагашъ своята воля или своя умъ. Нѣкой казва: „Срещу общественото течение не трѣбва да се върви.“ Други казватъ друго: „По течението не трѣбва да се върви.“ Кое е моралното? Ако си при нѣкоя рѣка и живѣешъ самъ, до града е далече - 40-50 км., или трѣбва да вървишъ съ лодка. Рѣката изтича отъ града и минава покрай твоето жилище. Тогава, когато отивашъ въ града, вървишъ срещу течението, а когато се връщашъ у дома си, вървишъ по течението. А може разположението да е обратно - рѣката минава покрай твоята кѫща и после отива въ града. Тогава ще бѫде обратното. Де е погрѣшността на това твърдение? Всѣкога въ природата вървишъ „за“ и „срещу“. Но нѣкой ще каже: „Въ свѣта не може ли безъ зло?“ - Не може. Свѣтътъ, както е създаденъ сега, за да има течение на една рѣка, за да има каквото и да е течение, трѣбва да има едно малко наклонение.

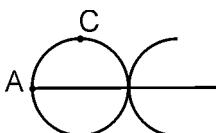
Допуснете, че когато вие вървите противъ течението, то е зло. А когато вървите по течението, то е добро. Въ първия случай ще харчите повече енергия, а при втория случай, ще печелите енергията и работата по-лесно ще се свършива. Онзи, който работи съ злото, винаги губи. А онзи, който работи съ доброто, той печели. Онзи, който прави добро, и той губи понѣкой пжть. Когато нѣма никакво зло, тогава нѣма да има никакво движение, никакъвъ импулсъ. Злото въ това отношение е само една възможност. И ако вие не знаете какъ да използвате тази възможност, то ти ще превърнешъ една възможност да стане зло. Да опредѣля, че вие имате една тенджера отъ медъ; ти не си запознатъ съ законите на оловото и безъ да калайдисате сѫда, сварите бобъ. Нѣкой ви казва: „Следъ като сварите боба, веднага да го извадите отъ сѫда, бобътъ да не пресѣдява въ този сѫдъ.“ Вие ще кажете: „Зашо да не седи въ този сѫдъ?“ Ако оставите вашия бобъ, какво ще стане? Злото е, че този бобъ ще отнеме нѣщо

оть бакъра. Ще стане една обмѣна на тѣхнитѣ енергии и ще има отравяне.

Следователно, всичкитѣ наши морални правила си имать своя произходъ. Казваме: „Не лъжи!“ Лъжата си има свой произходъ. Или казваме: „Говори истината. Бѫди твърдъ. Бѫди прилеженъ. Не бѫди ленивъ.“ Това сѫ известни правила, които служатъ за успѣха на живота.

Вие искате да бѫдете щастливи. Вие искате да вземете най-хубавото положение - първия билетъ. И казвате: „Да бѫда азъ единъ князъ, богатъ човѣкъ.“ Въ единъ вестникъ пише едно антрефиле*, че единъ българинъ се е оженилъ за една богата американка. Каква вѣроятност има въ това? Той вне-сълъ една голѣма сума - 5 хиляди долари, да се раздадатъ на 5 души писатели. Ще кажете: „Ето единъ българинъ, който може да оправи работитѣ на България!“ Това твърдение на вестниците вѣрно ли е? Това сѫ възможности. Като дойдете въ свѣта, ще приемете живота въ неговото положение. Всѣки единъ човѣкъ да приеме условията, при които се ражда, и да почне да ги изучава. Той трѣбва да изучи окръжжащата среда, каква е обстановката, дали е поле или планина. Баща му, дѣдо му, баба му какви сѫ били. И ако той е уменъ човѣкъ, той всѣкога ще може да опредѣли какво ще бѫде неговото положение въ свѣта. За какво го е предназначило Провидението?

Вие казвате нѣкой пжть: „Даже като вѣрвамъ въ Бога, какво ще ми даде Господъ?“ Тогава азъ ще задамъ този въпросъ: Като свиря на цигулка, какво ще ми даде цигулката? Ако дѣламъ съ тесла като дѣрводелецъ, какво ще ми даде теслата? Ако зная да дѣламъ, теслата ще ми даде нѣщо, но ако не зная да дѣламъ, нѣма да ми даде нищо. Ако човѣкъ

знае да дѣла, всѣки ще го повика; ако не знаешъ да дѣлашъ като майсторъ, тогава кой ще те повика? Ти казвашъ: „Да мисли човѣкъ.“ И мисълъта е нѣщо творческо. Ако

* антрефиле (отъ фр.) - кѫса статия или малко съобщение, между други въ вестникъ, обикновено отъ частно-лично естество.

знаешъ какъ да мислишъ, добре е. Но ако не знаешъ какъ да мислишъ?

Това колело да го направята на хороскопъ. Да кажемъ, че [въ] единъ хороскопъ при точката А се показва Венера съ едно добро съчетание съ Слънцето и съ Марсъ. Какъв ще биде този човѣкъ? А да допуснемъ, че Сатурнъ е въ най-високата точка С, на зенита. Той има влияние. Какво влияние ще окаже той на Венера? Сатурнъ е бащата. Да кажемъ, че Венера е дѣщерята. Тази дѣщеря върви отъ А къмъ С, отива къмъ бащата. По този пътъ има доста красиви момци. Тя е красива мома. Всички тия течения влияятъ на Венера. Понеже той обича дѣщеря си и момците я обичатъ. Тогава бащата взима всички предохранителни мѣрки и казва: „Азъ трѣбва да си дамъ думата.“ Когато ти се движишъ по известна орбита къмъ баща си, това сѫ вжтрешнитѣ условия и тамъ има и посторонни влияния.

Да кажемъ, че ние искали да направимъ нѣщо. И казваме: „Чакай, какво ще каже баща ми, да изпълня неговата воля.“ Искали да сме подъ влиянието на Бога. Това сѫ вжтрешнитѣ влияния. А има и външни и вжтрешни влияния. А понѣкой пътъ очистя и махна С, затри го отъ ума си. Има нѣкои нѣща, които сѫ вѣрни, а други не сѫ вѣрни. Например нѣкои казват: „Азъ съмъ безвѣрникъ.“ И ти го убеждавашъ. Имашъ ли право да го убеждавашъ. Понеже хората сѫ създали единъ изкуственъ богъ и сѫ накарали хората да вѣрватъ въ единъ лъжливъ богъ. Той, като се освободи отъ вѣрата въ изкуствени богове, тогава не се ли е освободилъ? Тогава азъ, като му кажа: „Ти си безвѣрникъ“, азъ съмъ безбожникъ, защото като вѣрвамъ въ единъ изкуственъ богъ, то вѣрването ми е лъжливо. Да кажемъ, че вълкътъ дохожда и казва, че вѣрва въ Бога и азъ ще му докажа, че вѣрването му е лъжливо. Ако вълкътъ каже, че е роденъ отъ овца, азъ ще му кажа: „Можешъ ли да пасешъ трева?“ Агнето дойде и каже, че е родено отъ майка вълчица. И това не е вѣрно.

Това, въ което вѣрвашъ, трѣбва да имашъ качества отъ него. Ако вѣрвашъ въ Бога, ще приличашъ малко на Него.

Тогава ще си умень. А сегашнитѣ хора мислятъ, че като вѣрватъ въ Бога, ще обезумѣятъ. Кога става това? Той ще си направи единъ господъ като идолопоклонникъ и казва: „Малко парици ми трѣбватъ.“ На първия денъ каже така, на втория денъ - сѫщото и т.н. И най-после му каже: „Не разбирашъ ли ти?“ И такъвъ човѣкъ най-после ще обезумѣе. Ти намѣри едно живо сѫщество, а не глупаво сѫщество, което ти си създалъ въ ума си. А Великата реалност, Богъ, като Му кажешъ веднѣжъ, Той разбира. И като се молишъ много пѫти и Той не отговаря, тогава ти вървишъ по единъ пogrѣшънъ пѫтъ и ти си създалъ единъ кумиръ. Като идеши при Него нѣма да плачешъ. Той ще каже да престанашъ сълзитѣ. И ще ти каже причинитѣ, защо си страдалъ. Ти ще Му кажешъ: „Вечерно време въ гората се лутамъ.“ Господъ ще каже: „Нѣмаше защо да се луташъ вечерно време въ гората. Стой и после, като се сѣмне, тръгни.“

Природата не тѣрпи еднообразие. Богъ е една Разумност, толкова разнообразна, че всѣки денъ, всѣка минута, всѣка секунда имаме да видимъ нѣщо красиво въ всичкитѣ Негови прояви. И не само въ този животъ, но и въ цѣлата вѣчността има какво да видимъ въ величието на Бога. Той нѣма да ти се покаже само въ една форма. Само по единъ начинъ. Казватъ за нѣкого: „Той е религиозенъ човѣкъ, но не е уменъ човѣкъ.“ Тогава той си е направилъ кумиръ. Напримѣръ единъ цигуларъ, като си създаде идеята, че свири и че като него нѣма другъ. Той е на пogrѣшънъ пѫтъ. У него трѣбва да има непреривенъ процесъ на свирене. Той, като постигне една техника, трѣбва да знае, че предъ него има друга една техника. Напримѣръ *по цигулка си виртуозъ*, но ако ти дадемъ пиано, ще може ли да свиришъ. Нѣкой казва, че е виртуозъ и че може да свири на латерна.

Знанието, което ние имаме, животътъ, съ който разполагаме, цѣлиятъ нашъ земенъ животъ е забавление за други разумни сѫщества. Ние имъ служимъ просто за развлечение. За умнитѣ сѫщества въ свѣта ние на земята имъ служимъ за забавление. И когато тѣ искатъ да гледатъ театъръ, тѣ идвашъ

тукъ и гледатъ какъ нѣкой пышка подъ нѣщо; какъ нѣкой плаче, въздиша, а нѣкой иска да се беси. Какъ нѣкой [...] баща му умрѣлъ, майка му умрѣла и прочие. Нѣкой ангель строи една система, уморилъ се и Господъ му далъ една малка отпушка, да гледа представление тукъ на Земята. Интересенъ сюжетъ представлява, като гледа какъ тичатъ тукъ и плачатъ. Той има фотография, тъкмо заплаченъ, те фотографира и тури плочата въ торбата си. Искашъ да откраднешъ, той пакъ форографира и тури въ торбата. Него го интересува механическата страна. Онзи, който открадне, какви движения прави?

Онова дете, което се е качило на едно дърво, за да вземе плодове, това по отношение на хората е престъпление, но по отношение на Първичната Причина не е престъпление. Нѣкой ще каже, че този моралъ не е валиденъ. Единъ богатъ плантаторъ направилъ градина, дошло едно дете да вземе плодъ отъ градината и слугата започналъ да го налага. Плантаторъ казалъ на слугата: „Зашо го биешъ? Пуснете го!“ И му далъ цѣла кошница плодове. И му казалъ: „Втори пътъ, като минешъ, пакъ ела.“ А на слугата казалъ: „Нѣма да го биешъ.“ Слугата го налага, а господарътъ му дава. Това е защото слугата разсѫждава по единъ начинъ, а господарътъ по другъ начинъ. Господарътъ е свободенъ. Ние въ съвременния моралъ приличаме на този слуга. Нѣкой казва: „Ако даваме постоянно, ще се свършатъ благата.“ Не, Божиите блага сѫ нескончаеми. То е както да си при единъ голѣмъ изворъ. Напримеръ има единъ голѣмъ изворъ и единъ човѣкъ взима отъ него една кофа вода и го налагатъ. Тази вода нѣма ли да изтече, ако не вземешъ кофа вода. Има нѣща, които не могатъ да направятъ частна собственостъ. Отъ тази вода всѣки денъ идватъ и взиматъ. *Моралът* е вжтре, при схващането на Божествения свѣтъ трѣбва да имаме морала на този плантаторъ. Да имаме широко сърдце и само така може да продължи нашия животъ.

Ние всѣки денъ казваме: „Зашо е тази работа така и онази работа?“ Вие едновременно трѣбва да знаете да вървите по наклонна площъ и по хоризонтална площъ. Човѣкъ, който

не знае и дветѣ, той не разбира живота. Ученикът трѣбва да разбира и *дветѣ*. Нѣкой върви по наклонна площе. Нѣма нищо лошо отъ това. Има нѣкои, които не само слизатъ по наклонна площе, но и се качватъ по наклонна площе. А нѣкои вървятъ по хоризонтална площе. Най-трудните условия сѫ най-красивите условия. И условията, които не сѫ придвижени съ мѫжнотии, и тѣхните придобивки сѫ малки. Въ това отношение вие трѣбва да учите.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае, коя е основната черта на неговия характеръ, на която всѣкога може да разчита. Една задача имате въ този животъ - да намѣрите въ васъ една черта, която никога да се не мѣни. Вие да си я знаете. И когато стѣпните на тая основа, тогава въ васъ ще се яви таланта и гениалността. Една черта, на която всѣкога можешъ да разчиташъ. И много неуспѣхи въ насъ се дължатъ на това, че нѣма на какво да разчитаме въ себе си. Напримеръ ти имашъ идеята за Бога. Дойдатъ ти изпитания и тогава казвашъ: „Почувамъ да се съмнявамъ въ Бога.“ А щомъ имашъ истинската идея за Бога, идея, на която можешъ да разчиташъ, тогава нѣма да има тази идея за Бога* въ тебѣ при изпитания. Или да кажемъ, че си добъръ човѣкъ. И ако твоето добро не може да издържи до края, тогава остави това добро. Или вземи постоянството. Ако твоето постоянно не може да издържи до край, тогава остави това постоянно.

Казвашъ, че можешъ да изгубишъ вѣрата си. Вѣрата не може да се губи. Или казвашъ: „Богъ ще ме изостави.“ Ти тогава не познавашъ Бога, щомъ разсъждавашъ така. Напримеръ, момата казва: „Моятъ възлюбленъ може да умре.“ Че отъ где знае, че той може да умре? Ти казвашъ: „Всички хора умиратъ.“ Има изключение. Всички вѣжета, които влизатъ въ кладенецъ, все се кѫсатъ отъ дълго употребление. Но вѣжета, които не сѫ влизали въ кладенца, не се кѫсатъ. Тогава какво ще кажете? Първото нѣщо е: учениците трѣбва да се освободятъ отъ онѣзи наследствени заблуждения. Сега е редъ за освобождаване отъ заблуждението и да се види какво

* тази идея на съмнение въ Бога

ще остане, като се освободиш от тъзи заблуждения. Това е най-малкията капиталь, съ който можеш да разполагаш, при каквото и да е условия.

Разбира се, при сегашните условия на живота, ще кажете, че е трудно това за приложение. Единъ американец отишъл въ Германия и попиталъ единъ философъ така: „Нѣма ли кѫсъ срокъ за изучаване философията?“ Философът му казалъ: „Има и кѫсъ срокъ. Може и за 6 месѣци.“ И му казалъ още: „Когато Господъ иска да направи тиква, туря срокъ 6 месеца, а когато иска да направи джбъ, туря срокъ 100 години.“ Има добродетели, които приличатъ на тиква, а други, които приличатъ на джбове. Има вѣрвания, които приличатъ на тиква, а други - на джбове. Има наука, която прилича на тиква, а друга, която прилича на джбъ. За всичко, за всичко може да приложите това правило. Нѣкой казва: „Какъ кратковременъ е животът!“ Тогава азъ му казвамъ: „Този е отъ тревитъ.“ Нѣкой бѣрза, тогава азъ му казвамъ: „Този е отъ тиквитъ.“ Нѣкой има широко сърдце. Рекохъ, този е джбъ. Нека тиквитъ да бѣрзатъ. Тиквата много бѣрза. Джбътъ израства първата година малко и казва: „Стига толкозъ.“ А тиквата я видишъ за 10 дена пуснала цѣло стъбло и мисли, цѣлия свѣтъ е завладяла. Но дойде есенъта и тя увѣхне. А джбътъ израстне малко първата година.

Рекохъ, ако вашето вѣрую с вѣрую на тиквата, тогава вие сте за тенджерата. Ако бѣрзашъ, Господъ ще ти каже: „Тукъ ще останешъ.“ Господъ казва: „Щомъ бѣрза този човѣкъ, направете го тиква.“ Богъ вижда твоя вжтрешенъ стремежъ. Богъ, като обирне внимание върху тебе: или ти тиква ще станешъ или джбъ. Въ първия случай постиженията сѫ малки. Ако иска човѣкъ голѣми постижения, той трѣбва да има устой, при всички мъжнотии да издържа. И ще имашъ разнообразие. За старата храна говори, но новата яжъ. Кажи: „Дайте на менъ отъ пресната пита!“ Велико освобождение трѣбва да дойде отъ всички стари вѣрвания. Умни трѣбва да бѫдете! Не да имаме лакомия. Почнете да прилагате. И най-малкото приложение, всѣкога носи Божието благослове-

ние. Евреите работиха 500 години въ Египет и въ пустинята събираха манна, но тъй, понеже я събираха не само за същия ден, но и тургаха въ запасъ, тази манна се развалише. Тъй всеки ден тръбаше да ходят да я събиратъ. Евреите казаха: „Кой знай дали ще има утре?“

Богът никој се измъкня, никој се промъкня. Щомъ се промъкни, Той не е билъ Господъ. У Него нѣма обратни решения. Като имаме тази творческа вѣра, тръбва да се освободимъ отъ всички наши криви възгледи за Бога. Всички тръбва да станете безвѣрници и безбожници, за да влѣзете въ вѣрата, т.е. да се освободите отъ всички стари вѣрвания и заблуждения. Единъ ученикъ казалъ на св. Никола: „Азъ се молихъ толкова на тебе и 10 свѣтици запалихъ за тебе и пакъ пропаднахъ.“ Че св. Никола интересува ли се отъ свѣщите му? Какви понятия е ималъ този ученикъ за св. Никола? Св. Никола му казалъ тогава така: „Една малка свѣць, но почни да учишъ!“ А другъ казва: „Азъ никој свѣтици палихъ, никој на св. Никола се молихъ, но издържахъ!“ Господъ казва: „Ще учишъ! Инакъ и 10 свѣтици да палишъ, нѣма резултатъ.“ Ти казвашъ за нѣкой ангелъ: „Да дойде и да ми помогне.“ Че единъ ангелъ управлява цѣла слънчева система и да дойде за твоята малка работа ли? Че може да стане нѣкоя катастрофа.

Младите ученици да възприематъ новото, а старите да се освободятъ отъ старото. Щомъ си обезсъдченъ, ти си старъ; щомъ вѣрвашъ, ти си младъ. Щомъ учишъ, ти си младъ; щомъ престанешъ да учишъ, ти си старъ. Щомъ имашъ пари въ джоба си, ти си младъ; щомъ нѣмашъ пари въ джоба си, ти си старъ. Щомъ си хубаво облѣченъ, ти си младъ; щомъ не си хубаво облѣченъ, ти си старъ.

*Само Свѣтията Пѣсть на Мѫдростта води къмъ
Истината!*

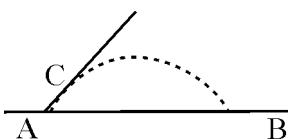
*4 лекция на Младежски Окултенъ класъ
14.IX.1928г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

5 часа сутринта

Отче нашъ

На какво се дължи изкуството? Когато нѣкой иска да рисува, той иска да даде изразъ, ще рисува нѣкои линии. Да кажемъ, че искате да дадете изразъ на човѣцкото лице и рисувате тази фигура. Това лице красиво ли е? Той нарисувалъ нѣколко прави линии, но той трѣбва да ги превърне въ криви линии, за да се нарисува красиво лице. Значи, въ живота не може да се върви по една права посока.

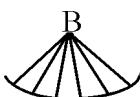
Имате линията АВ. Известна точка С се проектира нагоре. И ако нейната сила не се намалява, то тя ще отива до безконечност нагоре по права линия. Но понеже тази точка, като се движи по пространството, се влияе отъ други тѣла и постоянно губи отъ своята сила и затова се отклонява. И тогава ние имаме жгъль на падането. Жгъльтъ на падането е равенъ на жгъла на възлизането.

Вие искате да приложите, нѣкой пжть искате да се движите въ права посока. Щомъ срещнемъ известно съпротивление, то можемъ ли тогава да го приложимъ въ неговата пълнота. Да кажемъ, че сте слуга или учителъ [въ] нѣкоя гимназия или въ нѣкоя прогимназия и направите нѣкоя погрѣшка. Каква е вѣроятността да кажете истината? Но като знаете, че щомъ кажете истината ще ви уволнятъ. Можете ли да опредѣлите какъ ще изкажете истината? Да кажемъ, че сте изгубили вашето равновесие и сте ударили единъ ученикъ и сте му строшили ржката. Ще кажете ли вие истината като

учитель? Каква е въроятността да кажете истината? Може да се опредѣлят причините защо учителят е удариъл и счупил ржката на ученика. Това не е случайно, има си своята причини. Има хора, които всѣкога те предизвикват и не можешът да се въздържашъ, а пъкът има нѣкои хора, които по никой начинъ не може да ги ударишъ. Всичките предмети значат, не произвеждат единакво въздействие. Да допуснемъ, че се приближавате до известна тежест. До два кгса желѣзо отъ по единъ килограмъ. Но едното желѣзо нагорещено, а другото е студено. Второто желѣзо ще го бутнете съ крака си, ще го помѣстите, а другото желѣзо, което е нагорещено до хиляда градуса, ще го прекрачите ли? - Не, ще го заобиколите. Защо? Защото то съдѣржа известна сила въ себе си. Та, ако вие се обхождате съ единъ човѣкъ по единъ начинъ, а съ другъ по другъ начинъ, то зависи отъ вѫтрешната сила на онѣзи хора.

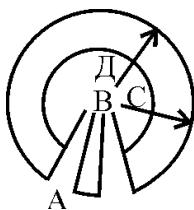
Единъ учителят, за да има уважение къмъ васъ, трѣбва да има свѣтлина въ вашия умъ. И ако ученикът не е нагорещенъ хубаво, учителят ще го побутне. Где е вината? Въ учителя ли или въ ученика? Това е сега горниятъ изводъ. Нѣкой предметъ, ако го заобиколишъ, а другъ предметъ бутвашъ. То защо трѣбва да заобиколишъ първия предметъ? Защото има една температура отъ хиляда градуса. А пъкъ ти едва можешъ да изтьриши 40-50 градуса топлина. Следователно твоятъ кракъ може да се стопи и за да се предпазишъ, трѣбва да заобиколишъ. А защо прескочи другото желѣзо? „Защото трѣбва да съкратя пътя си.“ И понеже този предметъ не представлява препятствие за твоето ходене, ти мина презъ него.

Кога постѫпките на нѣкой човѣкъ сѫ красиви: когато сѫ по права линия или когато сѫ по крива линия? Когато ние пишемъ за прави или криви линии ние подразбираме отношение къмъ известни посоки, къмъ известни принципи.

Да кажемъ, че тѣлото В радиира. Линиите надолу отъ В, да кажемъ, че сѫ радиуси. Когато този радиус изгуби своята сила и дойде до крайния

предъль на своята интенсивност, какво става съ движението? Т.е. когато това движение срецне съпротивление, какво става съ това движение? Повръща се пакът къмъ същия предметъ. Напримѣръ като срецне една преграда, посоката на правата линия ще се измѣни. *Радиусът*,* следъ като пристигне до известно препятствие, ще се върне ли до първия пътъ?

Да допуснемъ, че тази енергия сега излиза по единъ каналъ. По този каналъ излиза енергия отъ точката С до точката А. При А има единъ каналъ В, който отива нагоре. Представете си, че щомъ дойде енергията по канала до А, то не може да се върне по същия каналъ. Понеже той е пъленъ. Постоянно иде енергията и затова ще се върне по другъ каналъ. Представете си, че тази енергия тръгва и запълва цѣлото това пространство отъ С. Напорътъ е колкова голѣмъ, че тази енергия не може да се върне презъ А. А ще се върне презъ точката В, понеже каналътъ В е празенъ. Но допуснете, че всичкитъ канали сѫ пълни, нѣма празенъ каналъ. Тогава какво ще стане? Ще стане разпръскване на тази енергия.

Това става съ житното зърно. То, като поникне, разпръска се тази, излишната енергия и излиза навънъ. Житното зърно има зародишъ въ себе си. Часть отъ енергията ще се даде на природата. Има две противоположни течения въ прородата: едно течение отъ житното зърно навънъ и друго течение отъ природата навѣтре. Следователно всѣкога при една загуба имате шансъ да спечелите. Та когато кажете: „Изгубихъ своитѣ идеи.“ - Не, не сте изгубили своитѣ идеи, но напрежението на вашитѣ идеи трѣбва да иде въ природата. И тази черупка, съ която сте заобиколени, този мораль, съ който сте живѣли досега, стария мораль, този вѫтрешенъ напоръ ще се разчупи и ако вие се уплашите и ако въ дадения случай не можете да използвувате външната енергия, то

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ по смисъль, на мяста, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

ще дойде гниене и тогава това семе не е поникнало. А ако използвате, тогава колкото изгубите, толкова и ще спечелите. А печалбата ще бъде опитност, която ще добиете. А това ще бъде плюсь.

Значи има изтичане на енергията отъ центъра, къмъ периферията и друго течение отъ периферията къмъ центъра. Има едно течение отъ душата на човѣка къмъ Бога и друго течение отъ Духа на Първичната причина къмъ душата на човѣка. Високо интелигентниятъ човѣкъ, моралниятъ човѣкъ използва тѣзи две възможности и щомъ ги използува, имате единъ благороден човѣкъ. Тогава всичкитъ енергии въ него вървяты по правиленъ пътъ. Това сѫ две течения, съ които трѣбва да работимъ при нашето самовъзпитание. Това е цѣла наука. Това се отнася за вашите чувства, за вашиятъ мисли и прочие. И всѣкога може да приложите това.

Нѣкой пътъ сте намръщени, иде ви да избухнете. Ти казвашъ: „Иде ми да се пръсна.“ Хубаво е. Но трѣбва да знаешъ и да се съберешъ. Ако не знаешъ да се съберешъ, не се пръскай. Къмъ кой процесъ спада пръскането? Пръскането съответствува на дѣлението. Ако не знаешъ да делишъ, нѣма да знаешъ и да събиращъ. Можешъ да събиращъ само това, което си разделилъ. Въ сегашнитъ аритметически правила се почва съ събиране и после съ деление. Едно и едно равно на две. Но въ сѫщностъ процесътъ на делението трѣбва да е предшествувалъ процеса на събирането. И въ вашето минало вие сте делили, но сте забравили, че сте делили. Въ друго нѣкое прераждане се явявате като малко дете и сте забравили, че сте делили. И тогава ви каратъ да събирате трудоветъ отъ вашиятъ деления. Това деление може да е изразъ на вашия разуменъ или неразуменъ животъ.

И пита това дете: „Зашо трѣбва да събирамъ?“ Този учителъ е практиченъ, той казва: „Подъ тази круша има три круши и подъ другата круша има 4 круши, я ги събери, колко круши се събраха?“ - „Седемъ круши.“ - „Добре. Тури ги въ кошницата.“ Пита го сега учительть: „За колко време можешъ да изядешъ крушитъ?“ Допуснете, че всѣка една

круша е по половинъ кило голѣма. Седемъ круши правяте три и половинъ кила. Учителът пита Иванъ: „За колко време можешъ да ги изядешъ?“ И следъ като ги изядешъ, каква енергия ще извадишъ отъ тѣзи круши за живота си? Ако изядешъ 7 круши, знаете ли каква работа може да извършите? За бѫдеще хората ще дойдатъ до това. Точно специфична работа можешъ да свършишъ, като си ги изялъ. И ако изядете 7 яблъки, точно специфична работа можешъ да свършишъ. Съ енергията на яблъките не може да извършите това, което може да извършите съ крушите. Този въпросъ е психологически сплетенъ.

Представете си, че имате 7 души художници, но тѣ сѫ единъ отъ другъ по-талантливи. Следъ като дойдете въ съприосновение съ тѣзи 7 души, какво влияние ще произведатъ върху васъ? Ти ще се въодушевишъ да рисувашъ. И тѣзи 7 души ще почнатъ да те корегиратъ. Среќнешъ после 7 души поети, единъ отъ другъ по-талантливи. Ти досега не си писалъ поезия, но веднага тѣзи поети ще ти придадатъ своето разположение и веднага ще почнешъ да пишешъ стихове. Единъ ще те корегира, като дойде вториятъ и той ще те корегира, после третиятъ и т.н. до седмия. И ти вече ще приличашъ на единъ поетъ донѣкѫде. Или да допуснемъ, че 7 души музиканти среќнешъ или 7 души религиозни хора. Всичкитѣ тези хора ще упражнятъ известно влияние и ще ти предадатъ своите качества. Всѣки денъ вие попадате подъ влиянието на тѣзи музиканти, художници и пр. Тѣзи енергии, които ви идатъ, могатъ да бѫдатъ видими и невидими. Ти казвашъ: „Иде ми една идея.“ Тази идея може да бѫде отъ нѣкое сѫщество по-разумно, тя иде отъ нѣкой разуменъ центъръ. Това сѫщество е отъ единъ другъ континентъ. Може да е отъ Невидимия свѣтъ. Пространството не упражнява никакво влияние. Правата мисълъ на по-разумните сѫщества се движи по-бързо.

Представете си, че вие живѣете на Земята и можете да се движите съ бързината на слънчевата свѣтлина. И тогава сутринята, като станете, за 8 минути сте на Слънцето и после

пакъ впрегнете вашата каруца и сте пакъ на Земята. А ако се движите съ бързината на биволска кола, ще ви тръбватъ нѣколко милиона години, а ако се движите съ бързината на единъ бързъ тренъ, ще ви тръбватъ отъ земята до Слънцето 250 години. Бързината съкратява пространството. Невъзможнитѣ нѣща за биволската кола сѫ възможни за трена. И още по-възможни за свѣтлината, за човѣшката мисъль. Невъзможното за *свѣтлината* е възможно за човѣшката мисъль. Това, което е невъзможно за единъ, е възможно [...].

Не тургай преграда за време и пространство. За днесъ може да не е възможно, но следъ милиони години може да е възможно. Ако нѣкой каже: „Това е възможно за мене за милиони години.“ Азъ подразбирамъ, че това сѫщество не е толкова напреднало. А за единъ ангель е възможно веднага. А за единъ човѣкъ е невъзможно следъ хиляди години. А за нѣкой философъ е възможно за следъ нѣколко минути. Това, което е възможно за човѣшката мисъль, то може да се реализира. Не тургай „днесъ“ или „утре“, кажи: „Възможно е!“ Не тургай „днесъ“ или „утре“ и то ще се реализира. Когато кажешъ, че не е възможно, ти се обезсилвашъ.

Искашъ да станешъ поетъ, ако кажешъ: „За сега е невъзможно“, ти се обезсилвашъ. Кажи: „Възможно е!“ Като казваме, че всѣка една мисъль е свѣтлина, ние подразбираме енергиятѣ, които излизатъ отъ Първичната Причина, отъ Бога. Богъ ви казва нѣщо отвѣтре. А ти казвашъ: „Тази работа е невъзможна за мене!“ Тогава Богъ казва това на другого. Не въздействайте на Божественитѣ мисли. Кажи: „Мога да хвръкна! Криле ще ми изникнатъ. Мога да стана светия, като ангель!“ Нѣкой казва: „Мога да изгоря.“ При неправилно горение има изгаряне, а при правилното горение нѣма изгаряне. Ще кажешъ: „Мога да горя, безъ да изгарямъ.“ Не тургайте мисъль за умиране. То е крива мисъль. Това е човѣшкото, което спрѣва вашето развитие.

Следователно приложението: при всѣка ваша мисъль турете положителна мисъль! Като кажешъ: „Мога да бѫда музикантъ,“ и веднага ще почувствувашъ известна радостъ.

Това е достатъчно. Може да не си такъвъ музикант сега. Онзи, който свири, ще почувствува известна малка радост. И вие сега може да почувствувате известна малка радост във васъ, безъ да си свирилъ. И онзи музикантъ, който е свирилъ на сцената, на естрадата, той е работил цѣлъ день и дошълъ надвечеръ онзи, който е работил само единъ часъ. И като кажешъ: „възможно е“ и ти ще приемешъ толкозъ, колкото и онзи, който е работил цѣлъ день. Какво противоречие може да има въ това?

Та въ доброто време и пространство нѣма. Кога се проектира времето? На физическото поле време и пространство има. Можешъ да станешъ музикантъ сега. Има деца, които се раждатъ музиканти. Едно дете се е родило гений и съ много малко упражнение свири както онзи, който е свирилъ 30 години. Какъ ще си го обясните това? *По силата на тѣхната вѣра*, но не вѣра, която се колебае. А при силата на разумната вѣра, че у Бога всичко е възможно! Когато ние не даваме никаква отпора на Божественитѣ нѣща и оставимъ тѣ да се реализиратъ, тогава всичко е възможно!

Онѣзи работници на новата епоха трѣбва да иматъ тази положителна мисъль, която да нѣма обратни въздействия. А сега имате известни идеи и ако ви турятъ на изпитъ, колко души ще издържите? Напримѣръ ако ви ударятъ по 25 удари по задницата или ако ви кажатъ, че ще ви убиятъ, колко души ще издържите? Хубаво. Ако вие разберете този Божественъ законъ, може да направите тѣлото си съ такава голѣма бързина на вибрациите, та когато нѣкой ви бие, ще каже: „Азъ не искамъ да го бия, нека другъ да дойде.“ И следъ като станешъ, той ще каже: „Още единъ пътъ не искамъ да вдигамъ ржка върху него. Този човѣкъ е праведенъ.“ Нѣкой казва: „Ще убия този човѣкъ.“ Това е само измама. Никой не може да те убие. Трептението на човѣшкото тѣло може да е толкова силно, че като дойде единъ куршумъ, той да се разпръсне. Снарядъ ще се разпръсне. Нали трептението, което е по-силно, наддѣлява?

Вие може да кажете: „Страшенъ е животът!“ За онзи, който не обича, който не разбира, той е страшенъ. А за който

разбира, той нѣма никакъв страхъ. Нѣкои при най-малката мжчнотия капитулиратъ.

Нѣма да противодействувате на Божественото! Ще кажете: „Всичко е възможно!“ Ще ви пита нѣкой: „Можете ли да носите Земята на гърба си?“ Вие ще кажете: „Децата, най-малките деца могатъ да я носятъ, азъ я нося и тя ме носи. Щомъ тя ме носи и азъ мога да я нося!“ Това сѫ разсъждения много красиви. Земята е направена отъ милиарди малки частици и имать разумни центрове. И ако ти знаешъ закона на тия частици, ще влѣзвашъ въ съгласие съ тѣхъ. Ти, като туришъ Земята на гърба си, тя едва ли ще има тежестъ. Всеки единъ отъ васъ може да носи Земята. Въ дадения случай Земята е емблема на енергията, които срещате въ живота си. Ако вие вѣрвате на тази Първична Причина, то може да носите Земята на гърба си, а ако не вѣрвате, тогава едва ли ще можете да носите 10 килограма. И едва най-голѣмиятъ юнакъ ще може да носи 100 кила. И ако ви дадатъ задача да поносите Земята на Луната и то по 100 килограма наведнажъ; и ако на денъ пренесете по 1000 кила, то за колко дена може да я пренесете?

Всичко онова, красивото, което иде въ насъ отъ онази Първична побудителна причина, може да се реализира. Всички разумни сѫщества, на които Богъ е далъ право да живѣятъ, Той ги подтиква и имъ казва, че всичко е възможно! А пъкъ като дойде време за реализиране, ти ще отбелѣжишъ въ време и пространство, кога си го реализиралъ. Тогава въ Невидимия свѣтъ или въ разумния свѣтъ знаятъ отношението между тебе и Първичната Причина. Знаятъ какъ си работиъ. Та, не си противодействуйте, не си бѣликайте. Нѣкой казва: „Азъ учень човѣкъ не мога да стана. Не мога да се развия.“ Това сѫ стари приоми. Ти ще кажешъ на себе си: „Всичко е възможно!“ Ще кажешъ на себе си: „Философъ ще стана! Пoетъ ще стана! Светия ще стана! Ангелъ ще стана!“ Ти да го знаешъ. Работете въ това направление.

Ангелътъ се отличава съ своята интелигентностъ. Той се отличава съ това, че служи добре, а не само съ своето хвъркане. *Не е важно това, ангелътъ само да хвърка.* Но

въ него има разумност. Нѣкой е философъ, но слуша и детето, и учениятъ човѣкъ слуша детето. Философъ слуша детето и казва: „Важна е тази работа.“ Че единъ Нютонъ остави една ябълка да му разправи и ябълката му каза: „Знаешъ ли какъвъ е този законъ, който ме кара да слѣзна долу? Защо слѣзнахъ?“ И Нютонъ почва да мисли и откри закона на гравитацията. Значи тази ябълка му дава потикъ, всичко въ живота може да бѫде една разумна причина.

Сега да остане мисълта: не си въздействувайте обратно! Ще кажешъ: „Възможно е!“ И тогава ще бѫдешъ весель и съ оптимистическо разположение. Всѣкога можемъ да сме въ съгласие съ Първичната Причина, всичко е възможно!

Така може да се съгласи единъ красивъ свѣтъ и да се реализиратъ навънъ много наши мисли и идеи, да ги выплотите. По този начинъ всички велики хора сѫ работили въ свѣта. Нѣкои сѫ работили несъзнателно, а други съзнателно. Та, ще турите това: за разумния всичко е възможно, а за глупавия всичко е невъзможно. И когато кажете: всичко е възможно, това е правило на разумния. А правило на глупавия човѣкъ е: всичко е невъзможно. И тогава ще си кажете: отъ разумните ли да бѫда или отъ глупавите? При разумните ли да бѫда или при глупавите? При възможното ли да бѫда или при невъзможното?

*Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ
Истината!*

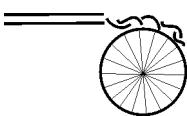
*5 лекция на Младежкия Окултенъ класъ,
21 септември 1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ПРАВИЛНА ОБХОДА КЪМЪ СЕБЕ И КЪМЪ ПРИРОДАТА

5 часа сутринъта

Отче нашъ

Азъ вземамъ две думи: „обхода“ и „внасяне“. Внасямъ, възвождамъ. Казва се: всичко е възможно. То не е доказано. То се допушта. Или казвате: „Всичко е невъзможно.“ Това е едно отричане, но и то не е доказано. Вие казвате: „Всичко е възможно.“ На какво основание отгоре? Или казвате: „Всички хора хвъркать; или всички хора могатъ да хвъркатъ.“ Възможно ли е това? Казвате: „Птиците хвъркатъ.“ Също може да кажете: „Всички хора хвъркатъ.“ Каква е разликата между двете твърдения? Или казвате: „Всички птици могатъ да хвъркатъ.“ А нѣкой казва: „Всички хора могатъ да хвъркатъ.“ Да допуснемъ, че двама ученици отъ първо отделение, единиятъ казва: „Всички птици могатъ да хвъркатъ“, а другиятъ казва: „Всички хора могатъ да хвъркатъ.“ Явяватъ се други двама и тѣ казватъ: „Вѣрно е, че всички птици могатъ да хвъркатъ, но не и всички хора могатъ да хвъркатъ.“ У малкото пиле има стремежъ да хвърка и хвърка. Обаче малкото дете, като се роди, има ли стремежъ да хвърка? Нѣкой казва: „Всички животни ходятъ и човѣкъ ходи.“ Между тѣзи две твърдения има ли противоречие?

Това е колелото А. Да допуснемъ, че това е воденично колело. И да допуснемъ, че В е течението на една рѣка. Вие правите едно твърдение и казвате: „Колелото може да се върти.“ Кога? Когато водата тече отгоре. Когато има това съчетание на нѣщата. Но, когато водата е отбита, колелото може ли да се върти? Значи, колелото може да се върти само при известно съчетание на нѣщата. Ако В е въ движе-

ние, тогава и А ще бъде въ движение. Имате две положения сега: има течение на водата по рѣката и второ, това колело е въ движение. Но дветѣ течения не сѫ еднакви. Рѣката се движи въ права посока, въ плоскостъ, а колелото около себе си. Защо водата се движи въ плоскостъ, а колелото - около себе си? Тукъ имате две явления, тази рѣка си е готвила сама пѫтя и върви, а колелото е направено отъ човѣка, турено е за използване на тази енергия. Следователно, при рѣката имате една интелигентност, която е работила; а при колелото имате друга интелигентност.

Питамъ сега, когато тази рѣка се образуваща, имаше ли предъ видъ това колело? Ни най-малко нѣмаше. Тази първична причина ни най-малко не е мислила за колелото. Въ дадения случай това колело е вметнато въ пѫтя ѝ. Може да се направи едно твърдение, че онзи, който е направилъ рѣката, е ималъ предъ видъ това колело. Това е твърдение само за човѣка. Редъ прояви въ вашия животъ приличатъ на тѣзи движения. Има мисли, които сѫ първични, естествени, природни, вървята въ една посока; и после идатъ други мисли, които вис образувате. Тѣ приличатъ на това колело, на колелото А. Онзи, който е направилъ колелото, има известни съображения. Ако това колело е турено, за да извърши своята работа, тогава е на място неговото въртение. Но ако колелото не извършва своята работа, на място ли въртение то му? Ако животътъ е колело, значи животътъ има своето предназначение: сърдцето, умътъ, волята на човѣка си иматъ своето предназначение.

При обходата винаги подразбирараме разумностъ. Когато кажемъ, че единъ човѣкъ трѣбва да има обхода, подразбирараме разумностъ. Когато се говори за обхода, трѣбва да се подразбираятъ всички условия, при които се намира тази обхода. Да допуснемъ, че това сѫщество, което е създало колелото А, е сѫществото Х. Питамъ сега: отъ дветѣ букви А и В можете ли да опредѣлите степенъта на неговата разумностъ? Най-напредъ ще изследвате терена на тази рѣка. И после, на какво място това разумно сѫщество е поставило воденицата? Ако

това същество е поставило колелото на такова силно течение, че често колелото се събarya, то тогава това същество не е било много отъ интелигентнитѣ. Значи, това същество само е имало желание да направи на рѣката нѣкѫде какво да е колело и сѫщевременно да използува речната енергия. Но не е избрало сполучливъ начинъ и място. Значи, отъ положението на А и В може да сѫдите за степента на разумността на това същество. Ако това същество е направило колелото така, че при всички условия колелото остава незасегнато отъ рѣката, тогава казваме, че това същество е разумно. А когато това колело често се счупва, то тогазъ се подразбира, че неговата интелигентност не е на висока степенъ.

Реката, това е животът; това сѫ условията, при които човѣкъ се ражда. Този животъ не зависи отъ васъ; той си върви по права линия, но вие си направете колело. Да допуснемъ, че това колело е вашето тѣло. Тѣлото ви не може да върви съ рѣката заедно. Но по всичката дължина на рѣката има условия да се върти воденицата.

Както това колело използува енергията, така и вие трѣбва да използвате живота. „Но трѣбва ли да вървимъ съ живота заедно?“ Това е частично разсужденіе, че колелото непременно трѣбва да седи на своето място и да се върти, да използува тази енергия. Тогава имаме друго едно твърдение. Казваме така: Нѣкой пѫтъ трѣбва да вървимъ съ течението, а нѣкой пѫтъ противъ течението. Да вземемъ корабътъ. Той върви по единъ пѫтъ по течението отъ рѣкитѣ къмъ морето. И отива къмъ морето. Тогава казвашъ: корабътъ трѣбва да върви по течението, защото такива сѫ интереситѣ. Той занася стока нататъкъ. Другъ пѫтъ той върви противъ течението, защото интереситѣ на хората сѫ такива.

Добре. Но ако върви по течението или срещу течението, отъ чисто физическо гледище, каква е разликата? Първия случай харчи по-малко енергия, а втория случай - повече. Когато вървимъ по течението, нѣма да срещаме онова съпротивление, както въ втория случай. Когато преодолявате известни мѫчинотии, вие сте противъ течението. Когато всичко ви върви по единъ естественъ пѫтъ, тогава сте по течението.

Това е, което хората наричатъ щастие. Тогава приличате на корабъ, който върви по течението. Нъма никаква съпротива. А когато имате съпротивление, вие сте противъ течението. Ако се върви все съ течението, какво можешъ да свършишъ? Ако отидешъ, не можешъ да се върнешъ. И тогава какво добивашъ? Ако слезнешъ, не можешъ да се качишъ. Какво добивашъ? Да кажемъ, че имате нѣща на трети етажъ. Вие слизате и не може да се качите. Тогава нѣмате придобивка отъ слизането. Придобивка има само когато човѣкъ може да слѣзне и да се качи.

Та рекохъ, когато срещнете известно препятствие въ живота, тогава трѣбва да прегледате физическата енергия. Въ нѣкой случай вие сте въ съгласие съ силитѣ около васъ, вашитѣ интереси и интереситѣ на природата сѫ въ съгласие. Но нѣкой пжть вашитѣ сили и силитѣ на природата ще вървята въ точно противоположни посоки. Напримеръ баща ви, който пише писмо да си дойдете, но духа вѣтъръ. Ти, възь основа на писмото на баща си, тръгвашъ, макаръ и да духа вѣтъръ. Има ли престъпление въ това? Забелѣжете, че и природнитѣ течения всѣкога не вървята въ една и сѫща посока. И колелата на природата се въртятъ навсѣкѫде. Нѣкой пжть се въртятъ отъ дѣсно къмъ лѣво, а другъ пжть виждашъ, че се въртятъ отъ лѣво къмъ дѣсно. Има воденици, на които водата иде отъ горе; а има воденици на които водата иде отъ долу. Хората използватъ и горното течение и долното течение.

Разумната природа си има свой моралъ или свои научни постъпки. Тя е разпределила нѣщата по известенъ пжть и съобразно законитѣ, които тя е поставила, тѣ работятъ. Чо-вѣкъ, като дойде на Земята, е въ съгласие съ силитѣ на природата, но понѣкой пжть не е въ съгласие и тогава се заражда известна временна борба между човѣка и природата. Понѣкой пжть въ тази борба човѣкъ е побѣдителъ; а понѣкой пжть природата е побѣдителъ. Но въ повечето случаи, природата всѣкога остава побѣдителъ. Да допуснемъ, че човѣкъ върви противъ течението на една река. Тогава той ще похарчи по-голѣма сила. Азъ искамъ да ви наведа на тази основна мисъль на действията и противодействията, които се посрещ-

щать въ човѣшкия духъ. Нѣкой пжть мислите и мислите ви сж постижими и задачитѣ лесно се решаватъ; а нѣкой пжть дойдете до известно положение, дето мисловия процесъ се спжва. И имате противодействие. Когато срецнете едно противодействие въ живота си, какво трѣбва да направите? Трѣбва да усилите вашите сили. Затова казвамъ, че човѣкъ трѣбва да има характеръ.

Да допуснемъ простия примеръ, че вие обещавате да посетите вашия приятель следъ 10 дена, въ вторникъ. Трѣгвате отъ дома си въ 9 часа и вие ще бѫдете тамъ въ 10 часа. Но въ това време излиза буря, завалява снѣгъ и дъждъ и ако вие отложите, може да се извините. И ще кажете: „Понеже имаше буря, валеше снѣгъ и дъждъ, азъ закъсняхъ малко.“ Ако вие отложите, вашиятъ приятель може да разсъждава за вашия характеръ. Именно, че вие сте човѣкъ, който не обича да се бори съ мѫжното итѣ на живота. Ако времето се оправи, ще пристигнете може би къмъ 11 часа. Тогава ще кажете на вашия приятель: „Извинете, азъ имахъ всичката добра воля, но времето стана причина да закъсня.“ Когато нѣкое противодействие се явява въ природата, напримѣръ дойдатъ нѣкои пороища, тѣ могатъ да повредятъ на колелото. Тази рѣка има ли нѣкакво лошо разположение къмъ колелото, нѣщо нарочно намислено? Не, но то е съвпадение. Нѣкой пжть дойде порой и повреди колелото. Трѣбва ли да се каже: „Тази рѣка е взела на око това колело.“ При такива разсѫждения, че рѣката има лошо разположение къмъ колелото, тогава се раждатъ известни суевѣрия. Тогава се раждатъ въ живота известни пogrѣши заключения между вѫтрешния и външния свѣтъ.

Когато между външния свѣтъ (*подразбираме този, естествения свѣтъ*) и въсъ има разногласие, това подразбира, че вие не сте проучили нѣщата. Рѣката трѣбва да изучава колелото. Но на първичното сѫщество е безразлично кои колела ще се туратъ на пжтя ѝ. То нѣма предвидъ воденицата. Това сѫщество може да нѣма предъ видъ терена, дърветата, тревиците, които живѣятъ на тази мястностъ. Но тукъ не е имала предъ видъ водениците, тази рѣка е нѣмала предъ видъ колелото. Поне колелото нѣма нужда отъ вода. То не може

да пие вода. То не се нуждае отъ водата. Нѣкой ще каже: „Необходима е водата за моето колело.“ Необходима ли е водата за това колело? Не е необходима. За не[го] е безразлично. Тази вода е необходима за вაсъ. Колелото ще каже: „Ако се въртя или не се въртя, за менъ е все едно. Ако се въртя, азъ ще се изтрия и ще остана.“ Ако не се въртя, ще живѣя повече.“ Когато вие използвате естествените сили, които сѫ дадени, трѣбва да знаете, че има известни желания, като тѣзи колела, които сѫ механически. Не е необходимо да си направите нѣкоя воденица. Воденичарите въобще много малко живѣятъ. Сѫдбата на онзи воденичар не е толкова завидна. Неговите дробове се напълватъ само съ паспалъ.* Азъ не съмъ видѣлъ единъ воденичар свестенъ. Повечето отъ тѣхъ сѫ пияници. И въ воденицата чуватъ постоянно еднообразно тракъ-тракъ-тракъ-тракъ. И най-после този човѣкъ отъ нищо не се интересува. Ще купи малко вино или ракия, за да си даде една вѫтрешна утѣха.

И мнозина отъ васъ, които търсите развлечение, приличатъ на воденичари и каквото постига воденичарътъ, това ще постигне и той. Каквото и да облече напременно паспалътъ ще го засегне. Сѫдбата на воденичара не е много отъ завидните. Но питамъ, тази сѫдба отъ природата ли е турсена? Не. Тази сѫдба е направена отъ човѣка. Въ Божествения свѣтъ нѣма воденици. Въ Божествения свѣтъ нѣма такива камъни. Воденицитъ сѫ измислени отъ ада. И само на Земята може да има воденици и хречели.** Воденицитъ представляватъ живота въ неговата най-груба форма. Тѣ представляватъ дос-тижението, до което човѣкъ е достигналъ.

По въпроса за обходата ще кажа следното, ако азъ намѣря достатъчно воденици по вашия пажъ, тогава ще се произнеса за вашата културностъ. Че вие сте културенъ. Тази култура е култура, но тя не е отъ първокласните култури. Азъ ще намѣря, че има известна дисхармония вѫтре въ ха-

*паспалъ (гр.) - браншнянъ прахъ въ воденица, полепналь по околните предмети

** хречели - възможно да е отъ хромелъ - водениченъ камъкъ, ръчна мелница отъ два камъка и една дръжка

рактера на човѣка.

Сега ще ви приведа това. Тази воденица може да сравнимъ съ стомаха. И работата на воденицата ще сравнимъ съ чувството „храносмилане“. Въ природата стомахът заема мястото на една воденица. И казвай: „Моята воденица не мели.“ Ако вие накарате стомаха си да мѣли житото по сѫщия начинъ, както воденичарът мели житото, тогава непременно въ живота си ще имате много болести и страдания. Казвате: „Стомахът ми не смѣли храната.“ Вие не трѣбва да мелите храната така, както воденичарът мели житото. Новите наблюдения показватъ, че храносмилането се разваля отъ противоположни мисли и желания, когато у човѣка има лакомство* и желание да се удоволствува чрезмѣрно, тогава винаги неговиятъ стомахъ не работи правилно. А щомъ стомахът не работи правилно, той указва голѣмо влияние върху мозъчната система. Тогава проявата на умствения животъ не може да бѫде нормална и човѣкъ тогава не може да бѫде здравъ. Щомъ стомахът е аномаленъ, ще бѫде аномаленъ и човѣшкиятъ умъ. Има едно съответствие между стомаха и мисъльта. А щомъ има известна малка аномалност между стомаха и ума, тогава ще има аномалност и въ обходата на човѣка.

Рекохъ сега, на пръвъ погледъ дадена енергия трѣбва добре да се използува. Воденицата трѣбва да се построи разумно и да служи само за нуждите на хората, а не за тѣхните печалби. Щомъ едно предприятие е като основна печалба, веднага се измѣня и цѣлия ходъ на работите. Докато човѣкъ живѣе въ свѣта, той е пратенъ да живѣе и да работи. И ако прави така, дотогава всичко върви добре. Но когато човѣкъ иска да бѫде щастливъ на Земята, да се удоволствува, тогава цѣлиятъ ходъ на живота се измѣня.

Тогава кое положение е по-хубаво: на корабника ли или на воденичаря? На кого положението е по-мѣжно? Въ

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ по смисъль, на мяста, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

сравнение, положението на онзи, който върви съ кораба си, е по-приятно. И той ще има свойтѣ мъжнотии, но неговото положение, като се движи по дължината на цѣлата рѣка, е по-приятно отъ положението на воденичаря, който седи забитъ като коль. Следователно вие нѣма да заемате въ живота положението като воденицата, нѣма да мислите, че сте воденица.

Трѣбва да има една обмѣна при използуването на мъжнотиитѣ вѫтре въ природата. Положението на човѣка X напълно зависи отъ неговата воденица. Сега, като срещна X, мога да сѫдя по него, върви ли добре воденицата, безъ да съмъ гледалъ воденицата. Ще гледамъ дали човѣкътъ X добре е облеченъ, дали е бодъръ, дали е весель? И веднага ще си направя заключението. Ако той е облѣченъ добре, ако има хубава шапка и е весель, тогава воденицата върви. Между него и воденицата има известно съотношение. Сѫщиятъ законъ може да го преведемъ: виждамъ, че вашето лице е болезнено, изсъхнало и тогава казвамъ, че воденицата ви е развалена. Вие казвате: „Нѣмамъ разположение, условията ми не сѫ добри.“ Тогава рекохъ: „Воденицата ви не върви.“ Или казано на съвременен езикъ: храносмилателната му система или неговата воденица не върви добре. Нѣма небестчии*, после келевото** се чупи често и после, воденичарътъ, когото сме турили... Голѣмъ ремонтъ изисква воденицата, трѣбва да се ремонтира. Та често, при всички ваши неразположения, които имате и млади и стари, азъ казвамъ: има нѣщо въ воденицата. Не, че всичко е въ воденицата. Ако човѣкъ е разположенъ, тогава рекохъ, неговата воденица върви добре. Та рекохъ, трѣбва да държите въ изправностъ вашата стомашна система.

Когато азъ говоря за поритѣ, споредъ моите наблюдения, отъ поритѣ и човѣшката кожа зависи какво ще бѫде състоянието на воденицата. Кожата винаги опредѣля състо-

* небестчия - (ар.-тур.) мливарь, който чака редъ на воденицата

** келево - (тур.) дървенъ валякъ на кладенецъ, на чакръкъ и др.

янието на човѣка. Опредѣля какво ще бѫде състоянието на стомаха. Когато поритѣ на човѣшката кожа сѫ отворени и енергиятѣ на природата се вливат и тогава положението на стомаха е добро. Поритѣ, това сѫ отверстия, презъ които природата влива своята енергия вѫтре въ организма. Всѣка пора е единъ каналъ, презъ който природата влива своите сили въ човѣшкия организъмъ. И когато това влиянене е правилно, тогава можемъ да кажемъ, че човѣкъ се намира въ нормално състояние. Човѣкъ, щомъ стане сутринъ, най-първо трѣбва да мисли за тѣлото, дали влиянето отъ силитѣ, отъ живата разумна природа е правилно. И дали тѣ влизатъ презъ всички отверстия, презъ всички канали въ тѣлото. Дали всички тѣзи канали се намиратъ въ изправно положение.

За бѫдещата култура, първото нѣщо, съ което човѣкъ трѣбва да започне своето самовъзпитание, то е храната, храносмилането. Човѣкъ трѣбва да започне съ стомашната система, ако иска нормално да развие своя мозъкъ, своите чувства. За да се проявятъ чувствата и мислитѣ у човѣка, тѣ сѫ зависими отъ храносмилателната система. Не, че тя ги ражда, но ако нашето храносмилане не върви правилно, тогава и нашето умствено и морално възприятие ще бѫде слабо. И ще имаме изопачени схващания за природата и за околнитѣ. Нѣкой казва: „Не съмъ разположенъ днесъ да говоря съ хората.“ Зашо не е разположенъ? Единъ американски проповедникъ започналъ да говори въ проповѣдитѣ си много лошо за живота. Той казва: „Свѣтътъ е лудница. Вие ще идете въ ада. Никой отъ васъ нѣма да се спаси.“ Неговитѣ пасоми го пратили въ болницата за лѣкуване. Лѣкарътъ въ болницата му направилъ промивка на стомаха 3-4 пъти съ топла вода нѣколко килограма. И следъ това, като се връща отъ болницата, проповѣдва една отлична лекция за любовта и приятелството, братството. По-рано тѣзи киселини въ стомаха му сѫ били причината на отрицанието. Нѣкой казва: „Изопачи се моя характеръ.“ Това е когато имашъ киселини въ стомаха си. Затова се явява нужда и отъ постенето. Постенето е за пречистване на стомаха. Нѣма да ядешъ. Спри

воденицата да я премиешъ, да промиешъ всички тъзи нечистотии, които произвеждат тъзи неприятности.

Когато срещате едно препятствие въ живота си, ще разглеждате дали тъзи препятствия сѫт вънъ или вътре въ васъ. Та въ това отношение, разумната човѣшка мисъл може да изправи всички погрѣшки въ свѣта. Изправянето на погрѣшката се отнася само до нась. Съ изправянето на погрѣшката ще бѫде по-добре за нась. Понеже ще бѫдемъ въ по-малки стълкновения съ окрѫжающата среда, съ самата природа. Да кажемъ, че ставате сутринъ и вие сте песимистъ и казвате: "Днесъ нѣма да ми върви." Ако има доста вещества, набрани въ вашия стомахъ и вътре въ стомаха се образува ферментация, това ще се отрази на вашия умъ. Да кажемъ, че вие следвате по математика или естествените науки или по химия, дето трѣбва по-сериозна мисълъ. Азъ ви казвамъ, че този денъ, ако се явите на изпитъ, ще се замъгли ума ви; вие ще забравите формулите и ще се забѣрките и ще ви скѫсът на изпита. Коя е причината за забавянето? - Вашиятъ стомахъ. Когато у човѣка храносмилателната система не функционира правилно, тогава човѣкъ става много раздразнителенъ и страхливъ, нѣма доверие въ себе си. Всички онѣзи, които сѫт смѣли и иматъ довѣрие въ себе си, тѣ иматъ отлична храносмилателна система. У тѣхъ стомахътъ е здравъ.

Подъ думата „храносмилателна система“, разбирамъ основата на физическия животъ. Когато Богъ, природата сѫт я положили, човѣкъ не трѣбва да изгуби тази основа. При това не трѣбва бѣрзо да ядете. Всѣкога сдѣлкайте добре храната си. Да кажемъ, че ядете грозде. Вие само превъртате гроздето съ езика си и го глытнете цѣло съ семките. Извадете семките навънъ, ако искате правилно да се храните. И после, сдѣлкайте хубаво кората на гроздето, така съ многото витамини. Вие ядете неправилно и после казвате: „Тежко ми е. Имамъ уроки.“ Вие вземете 1,2,3 зърна, семките из[вадете] и сдѣлкете добре зърната. Направете опитъ. Вие казвате: „Нѣма време.“ Човѣкъ, който бѣрзо яде, бѣрзо умира. За закуска сутринта трѣбва да ви вземе най-малко 25 минути, половинъ часъ е естествено. После 40 минути или единъ часъ за обѣдъ.

И половинъ часть за вечеря. Това ще бждатъ за васъ свещени часове. Ако нѣкой ви наблюдава, какъ бързо ядете, ще ви каже съ колко време ще се измѣни положението ви. Така ще ядете било круши, било ябълки, било грозде и пр.

Сѫщиятъ законъ ще приведемъ и за вѫтрешния животъ: когато дойдатъ чувства, мисли и желания, не ги наслоявайте въ васъ. Сдѣвчете хубаво това желание, косто ви дойде, или посадете това желание да израстне, да даде своя плодъ; и следъ като опитате плода му, ще видите какво ще правите съ семкитѣ. Ако плодътъ му е красивъ, тогава посадете това растение. Но ако плодътъ му не е добъръ, не го посѣвайте. Дойде ви нѣкоя мисъль, опитайте плода. Ако плодътъ е красивъ, тогава посейте второ растение, трето растение и т.н. И тогава ще създадете въ себе си характеръ. И човѣкътъ се цени споредъ неговите мисли и желания. Но и повече човѣкъ се цени и споредъ неговото ядене. Нѣкой пѫть е приятно да гледашъ единъ човѣкъ, който яде красиво. Нѣкой пѫть, като ядешъ, е музика. Нѣкой, като яде, не е лакомъ, но има музика въ яденето му. Човѣкъ, като яде, трѣбва да разбира смисъла на живота.

Азъ, като съзная [...], ще кажа: „Ти много ме обичашъ, ти жертвувашъ толкова за мене. Азъ ще ти дамъ всички условия, като дойдешъ при мене, и азъ ще направя една жертва за тебе.“ Изваждамъ една ябълка и казвамъ ѝ: „Колко си красиви, какво самоотричане имашъ! Каква жертва правишъ! И на тебе ще дамъ всички условия.“ Да допуснемъ, че нѣкой пѫть обичаме и кокошчица. Печена кокошчица. И на нея ще кажа: „Ти заради менъ умре. Но и на тебе азъ ще дамъ всички условия.“ Разумниятъ човѣкъ така трѣбва да прави. И когато ти се хранишъ съ жито, съ хлѣбъ и не вземашъ предъ видъ страданията, които житото е прекарало за тебе, не вземашъ предъ видъ тѣхната жертва, тогава ще дойде обратниятъ процесъ. Въ житото е скрито Божественото, въ житото Богъ се пробужда и ти казва: „Ти познавашъ ли, че и ти ще бждешъ на мое място? Тебе ти е приятно сега, но и ти ще бждешъ сдѣвканъ, ще дойдешъ до смъртъта.“ Що е смъртъта? И тя те е хванала и те дъвче. Има смърть, която е

благородна. Следът като те сдъвче, този ангель ще ти каже: „Ще извинявашъ, азъ ще ти дамъ условия да растешъ и пакъ наново ще те пратя въ свѣта.“ Този ангель може да каже това, а може и да не го каже.

Разумниятъ човѣкъ на Новата култура трѣба да се спре при акта на храненето и трѣба да се помоли. Въ какво седи молитвата? Не да плача азъ за житото. Азъ му казвамъ: „Много добъръ примеръ ми давашъ. И азъ желая да бѫда като тебе.“ И после казвамъ на житното зърно: „Като влезешъ въ мене, мнозина въ менъ нѣматъ това учение и вѫтре въ менъ държа своите проповѣди и вѫтре трѣба да имъ говоря.“ И казвамъ на всички слуги: „Слушайте проповѣдта на този проповедникъ, защото и той иде отъ далечъ.“ И ако човѣкъ се храни по такъвъ начинъ, той ще внесе новъ елементъ вѫтре въ живота си. И щастлието на човѣка зависи отъ неговото ядене. Ако знае човѣкъ какъ да яде, той може да бѫде щастливъ човѣкъ.

Всѣки човѣкъ трѣба да почне отъ материалния свѣтъ, после да работи въ свѣта на мислите и чувствата, додето дойде до онзи, дълбокия свѣтъ. Нѣкои отъ васъ сѫ изучили храносмилането. Съвременните физиолози изучаватъ храносмилането. Ако единъ салонъ се измива и се употребява много вода, тогава какво показва това? За този нашъ салонъ можемъ да употребимъ две бурета или едно буре вода или половинъ буре. Въ първия случай, да кажемъ, че салонът е много каленъ. Това показва, че учениците не държатъ много чисто. А ако се употреби при измиване на салона четвърть буре, това показва, че салонът е много чистъ. Ако се излива много жълчка въ храносмилателната система, това показва, че тя не работи добре. Колкото по-малко жълчка се излива, толкова по-добре. Колкото повече енергия употребяваме за известна работа, това показва, че сме толкова по-глупави. И колкото по-малко енергия употребяваме, толкова сме по-умни. Хабенето на енергията показва степента на човѣшката интелигентност. Трѣба да икономисваме нейните сили, на природата не е разточителна. Въ нея има изоби-

лие, но нѣма никаква разточителностъ.

Да ви наведа единъ примѣръ. Представете си, че имате деца, момиченца и момченца. Майката е замесила хлѣбъ и турила е питата, заровила я е въ огнището. Момченцето постоянно хленчи, хленчи: „Хлѣбъ, хлѣбъ!“ Детето като плаче, питата ще се опече ли? Плачът ще ускори ли опичането? Вие казвате: „Това дете е много глупаво.“ И ако вие имате едно желание и това желание не се е сбѫднало и вие плачете: „Мамо хлѣбъ, мамо хлѣбъ!“ Какво принасяте на печенето? Нищо. Добре, умната майка ето какво ще направи. Тя, като тури питата, ще извади децата въ градината, защото тѣ, като седатъ при питата, ще плачатъ. Тя ще имъ даде да поливатъ градината, да се занимава умътъ имъ съ нѣщо и ще имъ каже: „Азъ пратихъ питата на гости у баба ви, тамъ ще седи половинъ часъ. И питата после, като се върне, ще похлопа на вратата.“ Детето ще пита: „Хлопа се, питата дали се връща отъ бабата?“ Сега питата не ходи въ букваленъ смисълъ до бабата, но въ преносенъ смисълъ ходи. Въ нея става известенъ процесъ на обмѣна на веществата. По сѫщия законъ, като отиде нѣкой при баба си, не става ли обмѣна между неговите чувства и чувствата на баба му? Та и вие, като имате известно желание, което не се е сбѫднало, ще кажете на вашето желание: „Питата отиде при баба ни,“ ще почакате и като извадите питата отъ огъня, ще имате отлично познаніе. И ако плачете съ четири реда сълзи, ще считамъ, че не сте умни. Рекохъ, питата е още при баба си. И желанията ходятъ при баба си. И човѣшките мисли ходятъ при дѣдо си. Известно желание, трѣбва да мине по единъ Божественъ путь. То трѣбва да изходи цѣль Божественъ крѣгъ. И ако чакате, тогава ще го имате, но ако не чакате, то това желание ще мине и ще си замине.

За хубавото и красивото въ свѣта е необходимо една отлична стомашна система. И чувствата на човѣка сѫ свързани съ стомаха. Когато стомахът се разстрои, цѣлиятъ животъ се намира въ едно аномално състояние. И нѣма другъ органъ, който да упражнява такова голѣмо влияние както

стомашната система.

Бждете доволни. Да знаете добре да се обхождате съ себе си. Знае ли човѣкъ добре да се обхожда съ себе си, той ще знае добре да се обхожда и съ другитѣ.

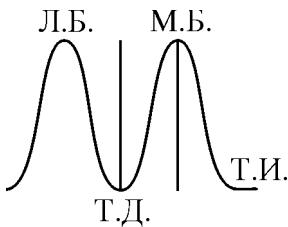
За следующия пътъ всѣки единъ отъ васть ще си донесе по една чашка, чайна чашка и тази чашка ще бѫде пълна съ вода. Ще направимъ единъ опитъ. Онѣзи, които нѣматъ чаша, ще седатъ прави, а онѣзи, които иматъ чаша, ще седатъ. Водата да бѫде студена и чашата да бѫде единъ пръстъ или два сантиметра или близо единъ сантиметъръ празна. Можете ли да предвидите какъвъ ще бѫде опитътъ? Ще направимъ единъ малъкъ опитъ.

*Само свѣтлиятъ пътъ на Мѫдростъта води къмъ
Истина!*

*6 лекция на I-ви Младежски Окултенъ класъ
28 септемврий 1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ТВОРЧЕСКАТА ЛИНИЯ НА БИТИЕТО

5 часа сутринната

Какво представлява тази линия?

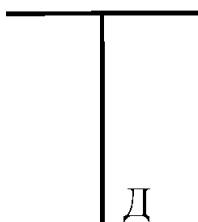
Тя се нарича: Творческа линия на битието. Пътът на битието. Пътът на живота. Пътът на живота не представлява само права линия. Правата линия е само една отсечка отъ едно движение. Която и да е част отъ тази линия се

вижда като права линия, обаче цѣлата е крива линия. Който разбира линията, той ще знае, че тази линия [ще му помогне да] изправи всичко въ себе си. Нѣма нѣщо, което да не се подчини на тази линия. Тя има формата на змия. Когато змията е мъртва,* тя ще се проточи, но щомъ се роди животът въ змията, тогава образува тѣзи кривини. Чрезъ тѣзи кривини се образува вече движението. Свиването на мускулите значи, всѣко движение на змията, показва движението, което става вѫтре въ вселената. Тукъ сѫ двата момента: *Л.Б.* и *М.Б.* Това сѫ думи, които съдържатъ съкратени истини. *Т.Д.* и *Т.И.* Тѣзи двата върха показватъ Божественото Начало. Две Божествени начала, които творятъ, които създаватъ всичко въ Вселената. Значи, съ тѣхъ е започналъ първиятъ импулсъ на творчеството. А, *Т.Д.* - това е вече това, което е вече създадено, което има форма. Реализиране на творчеството. Тѣзи огънати мѣста показватъ реализиране на Божественото Битие, това косто Богъ е създалъ.

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ по смисъль, на мѣста, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно мѣсто.

Всъки единъчък може да се роди само във една долина, а не на единъчък върхъ. Когато говоримъ за Небето, ние разбираме тези планински върхове, а когато говоримъ за земния животъ, ние разбираме една низина, една долина. *T.D.* не може да се образува отъ *L.B.*, не може да се създаде безъ Божествения принципъ. Въ *L.B.* тукъ се създава *T.D.* *T.D.* е пакъ върхъ, обратенъ върхъ. *L.B.* е първото нѣщо, което се създава въ едно разумно сѫщество. То е желанието.

Ти се събуждашъ, въ тебе се заражда желание да станешъ. Но не си станалъ още. Този моментъ на желанието е проява на чувствата. Но, ако въ твоя умъ не се роди една права мисълъ не може да има посока на движението. Ти искашъ да станешъ, но трѣба да идешъ нѣкѫде. Да има движение. *L.B.* е пробуждане, а *M.B.* е посока - да идешъ на другия върхъ. Въ леглото се образува хоризонтално положение. И въ тебе се заражда една мисълъ да станешъ. Не ти се спи. Пробудишъ се. Щомъ опредѣлишъ отъ коя страна на леглото трѣба да станешъ, ставашъ. Ако твоето легло е отъ къмъ стената, то ти нѣма да слѣзешъ отъ къмъ стената. Даже и да туришъ леглото средъ стаята, може да направишъ опитъ да слѣзнишъ отъ дѣсната страна. Такова желание ще имашъ. Но нѣкой пътъ ще имашъ желанието да слѣзнишъ отъ лѣвата страна. Не можешъ да си дадешъ отчетъ защо искашъ да слѣзнишъ отъ лѣвата страна. Тогава значи положителните сили на тѣлото сѫ отъ лѣво. Ако слѣзнишъ отъ лѣво, силите течатъ отъ *L.B.* къмъ *M.B.* Или слизашъ отъ дѣсно, тогава силите течатъ отъ *M.B.* къмъ *L.B.* Тази линия наподобява змия. Змията винаги е представлявала емблема на животъ. Змията е емблема на творческата линия на битието. Който

C не може да разбере тази линия, не може да разбере известни основни окултни истини. Въ окултната наука си служатъ съ тази линия.

Въ тази фигура има хоризонтална плоскостъ *C* и отвесната линия *D*. Въ дадения случай отвесната линия *D* показва само

стремежа, естественото желание, а *C* показва посоката. До тази отвесна линия тръбва да се движи направо. Същевременно *C* показва крайния предълъг на това движение. Щомъ излѣзнешъ доторе, тази линия ще се отклонява.

Плоскостта *C* се нарича линия на разумността. Линията *D* е волева линия, а *C* е която тръбва да се преодолѣе. Тя е линия на разумността. Следователно, ако имате вие воля, въ дадения случай *D* е волята на човѣка. Тази воля не може да се прояви, ако нѣма разумност. Защото волята тръбва да има посока на движение. Ако нѣмаше тази линия *C*, то нѣмашь посока на движение. И следователно, волята не може да се прояви. Отъ чисто философско гледище, ти, за да си създадешъ характеръ, тръбва да имашь предъ видъ казаното. Много пѫти не могатъ да се постигнатъ желанията, защото нѣмашь никаква опредѣлена идея. Щомъ не е опредѣлена идеята, тя не може да се реализира. Въ древната философия сѫ говорили за *безформенния свѣтъ*, за да отвлекатъ вниманието отъ многото образи, които сѫществуватъ. Многото образи раздвоюва[тъ] вниманието. Имашь много работи и не можешъ да си изберешъ. Гледашъ на една страна, гледашъ на друга страна, гледашъ, гледашъ и само си въртишъ главата. И тия хора, които си въртятъ главата, това показва, че на много място гледатъ. Щомъ човѣкъ избере известенъ предметъ, той тръгва въ известна посока.

Вземете жеравитѣ, когато тѣ минаватъ, като дойдатъ до едно място, после се повдигатъ. Защо? Защото чувствуващъ, че предъ тѣхъ има единъ планински върхъ. И веднага съ окото опредѣлятъ, че сѫ се издигнали надъ този върхъ. И тогава пакъ поематъ хоризонталното движение. Когато чо-вѣкъ има нѣкоя велика цѣль, той тръбва да се повърти малко. Ходи изъ стаята си, въобще се движи. Щомъ се покаже на това високо място, може да си избере желанието. Сега тръгва, почва движението. Следователно, за всѣко движение тръбва да опредѣлите посоката - да направишъ изборъ. Ти казвашъ: „Искамъ да стана!“ Казвашъ си още: „Какво ще правя като стана?“ Ако си студентъ по математика, като станешъ,

започваши да учишъ. Ако си художникъ, ще взе-мешъ четката да работишъ. Ако си дърводѣлецъ, ще вземешъ теслата да работишъ. Тогава идеята вече може да се реализира.

Следователно *Л.Б.* това е първият импульс - събуждането. Четете ли *М.Б.*, това е първият резултат, първият плодъ, който се придобива, защото *Л.Б.* има стремежъ къмъ *М.Б.* *М.Б.* е вѣренъ, разумностъ. Не само трѣбва да имашъ воля, но трѣбва да имашъ посока, разумностъ, съ която ще се реализирашъ твоите желания. Затова всѣки човѣкъ трѣбва да има два върха; затова човѣкъ има две очи, две уши и две ноздри. И тогава лѣвото око на човѣка е око на желанията, на волята. То е волево око. Ти пожелаешъ, но пожеланието не е сила, то е само единъ импульсъ. Но този импульсъ има едно съпротивление *C*, което ние всѣкога въ даденъ случай посрещаме. Съпротивлението на дадена идея, това показва, че посоката на нашето движение не е още опредѣлена. И когато не е опредѣлена посоката ви, тогава усещаме известно съпротивление. И когато нѣкой те хипнотизира, той трѣбва да премахне посоката на движението. И когато го отнеме, въ ума остава само желанието и тогава [си] само въ полухипнотическо състояние.

Да допуснемъ, че искате да станете хора учени, добри и силни. Но казвате: „Животътъ нѣма смисъль.“ Ти живѣашъ, имашъ нужда да се хранишъ, да правишъ движения. Но казвате: „Тези движения, това хранене защо ви сѫ?“ Ти не искашъ да станешъ, цѣлътъ денъ лежишъ на гърба си. И това го казватъ: „Философствашъ.“ А що е философствуване? Онѣзи философствуватъ, които нѣматъ посока на движението. Който е падналь и не може да стане, какво философствува? Напримѣръ нѣкой казва: „Изкълчихъ си крака!“ И после казва: „Дано не дойде нѣкой.“ И онзи, който е падналь и чувствува, че неговитъ крака не сѫ изкълчени, той може да стане. На кѫде? На горе. А онзи, на когото краката сѫ изкълчени, той не може да отиде навсѣкѫде. Следователно, неговитъ желания не могатъ да се реализиратъ.

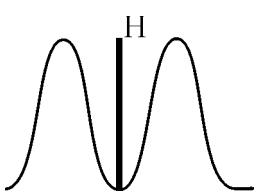
Всѣки първиченъ импульсъ, който действува въ душата

ти, той си има своя опредѣлена посока. Не тургай преграда на тази посока на движението. Ти никога не казвай, че твоятъ животъ нѣма смисъль. Не, твоятъ животъ има смисъль, защото инакъ не може да се прояви. Ако го спрешъ, въ този случай ти ще заприличашъ на единъ инвалидъ. Но природата не създава инвалиди. Инвалидитѣ сѫ създадени отъ хората. Следователно грѣхътъ, който е влѣзълъ, това е първата причина за инвалидство. Грѣхътъ това е линията на инвалида. Когато съгрѣшишъ, тогава животътъ нѣма смисъль. Но роди се желание у тебе да поправишъ погрѣшката. И тогава животътъ ти пакъ добива смисъль. Щомъ съгрѣшишъ, въ тебе ще се яви тъга, недоволство, понеже ти тогава спирашъ Божествения принципъ, спирашъ Божественото. Това състояние показва, че Божественото въ тебе се стреми да премахне въ тебе препятствието. И докога ще трае страданието? Докато се махне [стената] на съпротивлението - плоскостта на съпротивлението.

И като се махне съпротивлението, ще се образува огъването. Да се огънешъ, това значи да тръгнешъ. И ще се образуватъ два върха: *Л.Б.* и *М.Б.* Тѣ образуватъ едно огъване. Огънатото показва само посоката на движението. И ако това движение иде отъ две противоположни страни, тогава огъването е опасно. Ако огъването отъ *Л.Б.* е къмъ *М.Б.* тогава е добре. Но ако две противоположни течения отъ *Л.Б.* и *М.Б.* едновременно слизатъ къмъ *Т.Д.* тогава никоя работа не става. Когато огъването е неестествено, ние имаме полукръгъ. Щомъ се образува полукръгъ, то е едно неестествено движение. Полукръгътъ се образува по единствената причина, че движенията отъ двата върха отиватъ къмъ една точка. Това показва, че животътъ не върви нормално. Ако Земята изправи оста си, ако тя получи чистъ и светъ животъ, тогава единъ денъ Земята ще се освѣтлява отвсѣкѫде. Природата показва, че е напълно възможно да се освѣтлява Земята отъ всѣкѫде. Да кажемъ, че Месечината и Слънцето се намиратъ на еднаква линия. И Слънцето освѣтлява отъ едната страна, а Месечината отъ другата страна. Следователно Земята е

освѣтлена тогава отъ дветѣ страни. Само че, въ този случай въпросътъ е, че половината Земя се освѣтлява отъ Слънцето, а другата половина - отъ Месечината. Земята никога не може [...] пълна тъмнота. Но единъ денъ ще бѫде възможно Земята да бѫде едновременно освѣтлена отъ Слънцето отъ всѣкѫде. Това сѫ символи, които трѣбва да се предаватъ.

Тази змиеобразна линия е линия на движение. Христоствъ казва: „Да бѫдете хитри като змиитѣ.“ Т.е. трѣбва да имашь посока на движение. Змията нѣма крака, значи тя се движи съвсемъ безъ крака. Когато кажемъ: безъ крака, увасъ се заражда една идея, че то е едно неестествено ходене. Неестественото ходене, това е отклонение на движението. Значи идеята отъ правата посока на своето движение се е отклонила. Краката на човѣка сѫ две успоредни линии и това показва, че движението на човѣка е вече разумно. Посоката на двата крака показва разумността. Защото краката на човѣка сѫ успоредни. Когато стѫпвашъ на двата си крака, то ти вече седишъ на единъ разуменъ принципъ. Можешъ да разчиташъ и да работишъ. Трѣбва да кажешъ тогава: „Мога да работя вече. И всичко, каквото желае Богъ, мога да го постигна!“ Тѣзи думи ще кажешъ, когато стъпишъ на краката си. Затова не трѣбва да се обезсърдчавашъ. Щомъ се обезсърдишишъ, ти ще се намѣришъ на гърба си въ духовния свѣтъ, тогава ти си вече инвалидъ. И трѣбва да чакашъ нѣкой съ тарга да те носи. И единиятъ отпредъ, а другиятъ отзадъ ще те носятъ. Всѣки единъ човѣкъ, който носятъ на тарга, какъвъ човѣкъ е?

Лѣвиятъ кракъ наричате *Л.Б.*, а дѣсния кракъ *М.Б.*, тогава става ЛЕБЕ и МЕБЕ. Ще кажешъ: „Какво ще придобия като произнасямъ тѣзи думи?“ - Известенъ путь на вашето движение. Проектирайте една стена, тогава получаваме следното: тукъ има *Л.Н.* Ти казвашъ: „Невъзможностъ“. Това е Вавилонска кула. Вавилонската кула бѣше поставена въ долината - *Т.Д.* И Невидимиятъ свѣтъ дойде да премахне това

противоречие, защото щѣше да спре цѣлата култура. Хората искаха да премахнатъ страданията. И понеже Невидимиятъ свѣтъ не искаше да воюва съ тѣхъ, каза: „Да имъ размѣся езицитѣ, да изгубятъ разумността.“ И тогава всички *езици се размѣсиха и напуснаха работата си върху градежа на кулата* нагоре. Божествената енергия, която дойде, ги разпрысна навсѣкѫде и всички почнаха да оратъ, да пишатъ и пр.

И сега градятъ хората кулата, *съять*, обработватъ земята. По цѣлата земя енергията работи. И понѣкой пѫть и вие имате желание да направите една кула. Като поестъ и младъ искашъ да напишешъ едно голѣмо съчинение. И на всички езици да се преведе съчинението ви. То е Вавилонската кула. Обаче дойде Божественото, измѣсти кулата. Ти станешъ работникъ, вземашъ чука и почвашъ да работишъ. Ще работишъ единъ занаятъ, втори, трети. Рекохъ, сега не си на правата мисъль. Като поестъ ще кажешъ тъй: „О, планини високи и долини дълбоки.“ Вѣрно е, че планината е висока, а долината дълбока. Да се качишъ на високитѣ планини е мжчно, а да слизашъ въ долина дълбока е опасно. Високитѣ планински върхове ще ги скачишъ съ долинитѣ. Нѣма да туришъ препятствие на своя животъ. Ти искашъ да станешъ философъ. Това е малка частица отъ живота. Искашъ да станешъ постъ. И това е само малка частица отъ живота. Философията седи въ това: щомъ премахнешъ причинитѣ на нѣкои последствия, последствията не идватъ. Това е философията.

Това, тази философия има своето приложение. Напримѣръ ти страдашъ, то е едно последствие. Отмахни причинитѣ на страданието и страданието ще изчезне. Понеже страданието е едно последствие, то това следствие си има своята причина. Премахни я. Ти сега задавашъ въпроса: „Какъ да я премахна? Азъ съмъ невежа.“ Невежеството е следствие. Отмахни причинитѣ на незнанието и незнанието ще изчезне. То е правото мислене въ свѣта. Ти казвашъ: „Азъ съмъ невежа, трѣбва да уча.“ Ученитето не разрешава въпроса. Защо си невежа? Ти ще намѣришъ причинитѣ на невежеството и тогава ще се роди въ тебе импулсъ. Трѣбва да се яви въ тебе любовъ

къмъ знанието, любовъ къмъ мъдростъта. Ти не можешъ да се учишъ, докато нѣмашъ любовъ къмъ мъдростъта. Като ще я имашъ, ти вече тургашъ основата на истинската наука, която можешъ да занесешъ въ всичкитѣ свѣтове. Любовъта къмъ мъдростъта ще роди въ тебе знанието. И щомъ добиешъ това знание, ти вече влизашъ, вървишъ по правилната посока на движението, която природата е опредѣлила.

(*Всички братя и сестри бѣха донесли чаши съ вода.*) Защо ви сѫ чашитѣ? Какво трѣбва да правите съ това съдържание? Тази вода казва: „Понеже ме налѣхте въ чашата, да ме изхвѣрлите на земята не искамъ; да ме полѣете на цвѣтъта не искамъ; при Бога да ме пратите не искамъ; въ училище да се уча не искамъ; при хората да ме пратите не искамъ.“ Тя казва: „Ще намѣришъ такова място за мене, че азъ да бѫда въ безопасно положение.“ Какво ще правите сега съ водата? Да кажемъ, решавате, да кажемъ, да я опитате. Но на колко глытки? Въ природата има единъ ритмусъ, вие още не сте опредѣлили каква е тежестъта на една глытка вода. Вие не сте правили опитъ върху това. И когато вземешъ една глытка вода, усещашъ една приятност. Това показва, че тази глытка хармонизира цѣлото ви тѣло. Затова хората казватъ: „Първата хапка е най-сладка.“ А пъкъ то е понеже първата хапка ти си откъсналь умѣрено голѣма и затова е хубава. А втората хапка ти си я отчупиль по-голѣма, проявишъ си лакомия и затова даже можешъ да се задавишъ. Сега всички вдигнете чашитѣ си и ще пренесете чашитѣ до устнитѣ и ще кажете: *Л.Б., М.Б., Т.Д. (творчески дела)*, но нѣма да гълтате. Следъ това ще вземете една разумна глытка. Това може да правите, когато имате неразположение и се намѣрите въ безизходно психическо състояние. *Всъкога трѣбва образъ, формула, начинъ на движение и мисъль.* Трѣбва да се образува въ човѣка желание и посока на движение. И това желание трѣбва да бѫде разумно. Желанието трѣбва да се постигне. Щомъ се постигне желанието, тогава има разумностъ. Щомъ желанието е постижимо, тогава има разумностъ.

Всѣко желание, всѣко движение въ природата, непри-

ривни сѫ. Защото природата нѣма прекъсване. Щомъ се реализира едно желание, ще се роди друго желание. И съ тѣзи желания и съ тѣзи постижения се гради зданието на живота. Когато проявявашь едно желание и съ постигането му, ти поставяшь единъ камъкъ на зданието. Когато човѣкъ казва: това не трѣбва, онова не трѣбва, той съ това събаря. Чисти желания и чисти мисли трѣбва да се постигнатъ, трѣбва да се реализиратъ. Всѣко желание, което не се постига, то е нечисто желание. И всѣка мисъль, която се постига, е чиста. Следователно, постигнатитѣ желания и мисли сѫ чисти, а не постигнатитѣ желания и мисли не сѫ чисти. Какво трѣбва да правимъ съ несноснитѣ, съ лошиятѣ мисли и желания? Рекохъ, постигни чиститѣ си желания и мисли и ще се премахнатъ лошиятѣ мисли и лошиятѣ желания. Нѣкой човѣкъ иска да те удари съ дърво, дай му единъ самунъ хлѣбъ и сирене и му кажи: „Заповядайте!“ Тогава той седи и веднага се разположи и казва: „Ще ме извинишъ.“ И после казва: „Отъ кѫде си?“ Ще се запознаете. Става то причина да реализира той своитѣ желания. Дай му посока на движението. И той тогава ще ти каже: „Отъ кѫде си ты? Много ми е приятно, че се срещунахме.“ Ти му дадешъ посока на движение. Когато единъ човѣкъ е виновенъ, той е разбойникъ. Той е вдигналъ сопа и търси нѣкого. Има едно желание и търси да го постигне. Вдига сопата и казва: „Дай тукъ хлѣба!“ Азъ трѣбва да му туря хлѣбъ и сирене и веднага това неприятното разположение на духа му изчезва.

А подпушването трѣбва да се избѣгва. Това става като дадешъ посока на движение на неорганизираното вѫтре въ тебе, но разумна посока. Въ дадения моментъ ще имашъ само едно желание, а не много желания. Въ дадения моментъ ще имашъ едно желание да реализирашъ и като го постигнешъ, тогава второ желание. И пакъ като го постигнешъ, реализирашъ, после друго желание и т.н. И тогава ти си въ връзка съ Божествената воля. (*Всички държатъ чашата въ дѣсната рѣска и произнасятъ: „М.Б“ и после въ лѣвата рѣска и се произнася: „Л.Б.“* после се дѣржи въ дѣсната рѣска и

се произнася: „М.Б., Л.Б., М.Б., Т.И. и Т.Д.) и се изпива една гълтка (творческо добро). Всички тъзи букви ще се превърнат, тъй си иматъ смисъл.

Сега тази формула: „Само свѣтлиятъ путь на Мѣдростъта води къмъ Истината“ представлява само половината отъ формулата. Съ горната формула ви давамъ само половината отъ съдържанието на творческата линия. Трѣбва още едно изречение да се образува цѣлия крѣгъ. Една капка и хиляди капки иматъ единъ и сѫщъ животъ. Водата представлява чистота. Водата е чистия животъ. Сега ще изпиете тази вода. Ако хвѣрлите тази вода, утре ще хвѣрлишъ и знанието, мѣдростта и прочие. Каквото остане въ чашата, насила ще го изпиете. Съ тази лекция всички безъ изключение ще израстнете на единъ милиметъръ.

Две нѣща сѫ потрѣбни: воля и разумность. Желание и разумность. Когато волята не е разумна, тя не е воля. Когато змията ухапе опашката си, това значи съвѣршенство. Божествената планина има два върха. Защо много ваши желания не се реализиратъ? Всѣко желание, косто нѣма посока, не може да се реализира. За да се реализира, трѣбва да има областъ за реализиране. И двата върха сѫ еднакво високи, но Л.Б. върха се вижда по-високъ понеже е по-далечъ. Онази частъ отъ линията, която е по-дебела е по-близо, а по-тѣнката е по-далечъ. Въ тази линия има нѣщо приятното и страшно, защото е линия, която сѫществува въ природата.

Веждитѣ на човѣка въ какъвъ размѣръ сѫ? Тѣ сѫ сѫщата линия. И долната частъ на носа е пакъ проекция на сѫщата линия.

Никога не сте пили вода друга, така разумно както днесъ!

- Само свѣтлиятъ путь на Мѣдростъта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

*7 лекция на Младежски Окултенъ класъ
5.X.1928 г., петъкъ,
Изгревъ*

МЕТОДЪ ЗА РЕАЛИЗИРАНЕ НА ЖЕЛАНИЯТА

5 часа сутринта

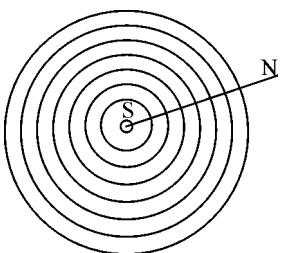
Отче нашъ

Какво разбирате подъ думата „постигнато и непостигнато“? Човѣкъ, който не се е родилъ може ли да съгрѣши? И който не се е родилъ, уменъ може ли да стане? Само родението човѣкъ може да бѫде и уменъ, и глупавъ. А неродението човѣкъ нито уменъ нито глупавъ става. *Имате знацитетъ ±. Минусъ безъ посока и плюсъ безъ посока и безъ движение**, какъвъ резултатъ може да иматъ? Непостигнатите желания сѫ желания, които ти си опиталъ и безъ резултатъ. Искашъ да станешъ богатъ, захващащъ разни предприятия, търговия и следъ 30 години нищо не си реализирали. Това е едно непостигнато желание. Искашъ да имашъ библиотека, да ходишъ въ странство, да имашъ охоленъ животъ. Това не е станало. Това сѫ непостигнати желания.

Нѣкои имать желание за заботяване, едни по честенъ начинъ, а други - по другия начинъ, чрезъ лъжи. По първия начинъ става бавно, а по втория начинъ за 10 години. Но при втория начинъ има подмоль, т.е. има закони, могатъ да те хванатъ, да ти конфискуватъ имота и да влѣзешъ въ затвора. Кой пѫтъ е безопасния. Бързо се постига едно желание по нечестенъ начинъ. Но има математично отношение, спада вече къмъ закона на гаданията. Щомъ дойдемъ до онази наука, съ която гадаемъ, тѣ сѫ тогава положителни науки, както

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

астрономията; както астрономът определя големината и движенията на звездите, така и всъко желание.

Пожътът на едно желание на човека и то си има дистанция - източникът отъ дето е излъзнало. Отъ нѣкоя система е излѣзло, дошло то при васъ. Има желания, които иматъ пожътъ на Меркурий, има желания, които иматъ пожътъ на Венера, или пожътъ на Земята, или пожътъ на Марсъ, или пожътъ на Юпитъръ, или пожътъ на Сатурнъ, или пожътъ на Уранъ, или пожътъ на Нептунъ, или пожътъ на Слънцето. Пожътъ на Слънцето въ рисунката е означенъ SN, а окръжностите сѫ пожъти на планетите. Пожътъ на Слънцето е извънъ Слънчевата система. Следователно слънчевите желания не принадлежатъ на Слънчевата система, а сѫ извънъ нея. После имаме Луната или Месечината, понеже Луната е спътница на Земята, то нейните желания иматъ отношение първо къмъ Земята и после къмъ Слънцето. За да разберешъ какво нѣщо е въображението, трѣбва да разберешъ какво нѣщо е Земята и какво нѣщо е Месечината. Въображението въ груба форма може да го уподобимъ на единъ голѣмъ чувалъ; можемъ да го уподобимъ на единъ здравъ чувалъ. Въ него всичко можешъ да туришъ, но трѣбва да знаешъ какво да туришъ. Но за това въображение трѣбва да намѣришъ нѣкой герой, който да го носи на гърба си, следъ като го напълнишъ.

Следователно тѣзи, които не разбиратъ въображението, не разбиратъ закона. Тѣ казватъ: „Мога да си въобразявамъ всичко!“ Но тѣ не разбиратъ, че този чувалъ трѣбва да се носи. Всѣка една мисъль вънутре въ мозъка има тежестъ. Следъ като се наслоятъ, тѣзи мисли иматъ тежестъ. Може би за обикновения физически животъ нѣматъ тежестъ, но къмъ умствения животъ на човека, иматъ тежестъ известна. Следователно не тургай въ чувала това, което не ти е потрѣбно. Нѣкой казва: „Всичко мога да си въобразявамъ.“ Но този чувалъ трѣбва да го носи нѣкой. Ти, като напълнишъ главата си съ всички въображаеми нѣща, ти ще бѫдешъ този, който

ще носи този чувалъ на опредъленото място. Другъ ще бъде господаръти и магарето ще носи скъпоценностите. Следователно, не играй ролята на магаре. Единъ човекъ, който носи въображенията, той прилича на едно магаре. И щомъ туришъ всичко въ чува си, ти си едно магаре. Ще играешъ ролята на магаре.

Следователно, ще се поставишъ въ едно голъмо противоречие въ себе си. Ще тръбва някой да те развързва. *Някой* може да се обиди отъ нящо. Разумният човекъ може ли да се обиди? Това, което няма никаква тежест, може ли да потъне? Не може. То ще седи винаги на повърхността. Това, което няма никаква тежест, може ли да го накарате да се движи? Все таки вие сте хора на 20-ти въекъ. Има инертна тежест, уравновесена на силитъ. И когато две сили съвържат равновесие, увеличава се тежестта.

 Напримъръ едно тяло отъ пространството се стреми къмъ центъра на Земята. Силитъ на това тяло се привличатъ отъ Земята, но тъкъде съпротивление, понеже може да има около себе си известна обвивка. Може да се образува тогава при съпротивлението свѣтлина и топлина. Тъзи два предмети, като се привличатъ, то съпротивление въ пижта на движението ще има, то е тежестъ. Тежестта не е нищо друго освенъ съпротивлението на онази сила, която се движи. Напримъръ, едно тяло за единъ килограмъ, това е силата, с която се движи. Значи, стремежъ. Казватъ за някого: „Тежъкъ човекъ е той.“ Значи има идеалъ. Понякога пижта казватъ: „Тежъкъ за онзи, който е муденъ, бавенъ“, а понякога пижта казватъ за някого: „Той тежко се държи“, значи умно се държи. Тръбва да имате единъ умъ схватливъ, ловъкъ.

Всички желания могатъ да се реализиратъ. Кои? - Които съвържатъ твоята система. Всички желания въ слънчевата система могатъ да се реализиратъ отъ силата на Слънцето. Или всички планети въ Слънчевата система могатъ да се движатъ външре въ Слънцето, а планетитъ, който не съвържа Слънчевата система не могатъ да се движатъ външре въ Слън-

цето. Следователно, ако въ тебе има известни желания, които съж непостижими въ дадения случай, то тръбва да имаш търпение. Напримѣръ има слънчеви желания, които за да се реализиратъ, тръбватъ 20 милиона години. За да се реализира едно желание на Меркурий, тръбватъ три месеца. За толкова време се завъртва Меркурий около Слънцето. А едно желание на Месечината още по-лесно може да се реализира. Най-лесните желания съж на Месечината. Месечината се завъртва около Слънцето за 27 дни и нѣколко часа. Ако искашъ за 27 дни и нѣщо (*нѣколко часа*) да реализирашъ желанието, дръжъ Месечината. Ако твоето желание върви по пътя на Венера, то желанието ти ще вземе 240 дни, за да се реализира. Значи за едно любовно желание се изискватъ 240 дни. Защо астрологите съж турили интелигентността на Меркурий, а не на Юпитеръ? Защо съж турили Меркурий да бъде носителъ на интелигентността? Колко е далечъ Меркурий отъ Слънцето? Той е най-близо до Слънцето, именно 57 и половина билиона километра. Защо Венера съж турили да представлява известни желания на човѣка? Има си причини. Значи, по отношение на Меркурий тръбва да кажемъ: човѣкъ тръбва да има това съотношение отъ Слънцето 57 и половина километра, за да има интелигентност. После всичете Сатурнь, тамъ има потенциално подозрение, но тамъ има и една разумност. Юпитеръ има благородство, Сатурнь има философия, но тамъ има и нѣщо меркурианско. Всички духовни хора иматъ връзка съ *вънините* планети - *Нептуни* и Уранъ.

Тѣзи астрономи, които съж наредили това, отъ кѫде съж черпили тия познания? Има ли нѣщо реално въ това или само съж наредили така да залъгватъ хората. Разбира се, за да се разреши тази трудна задача, тръбва наученъ трудъ. Това е една трудна задача, така трудна задача, както е трудна задачата на всѣки, който изучава охлювите. Той иска да намери кога, преди колко хиляди години, охлювът е образувалъ тази черупка? И какъ му е дошло на ума да образува тази спирало-видна черупка, а не както мидата? Защо мидата е направила

черупка отъ две половини, а охлювът е направилъ така спирална? Единъ ученъ човѣкъ ще опише живо предмета, така красиво и дѣлбоко, а другъ ще каже: „На охлювът толкова му е стигало ума.“ Не. Охлювът, когато е съграждалъ тази черупка, той е ималъ известно прозрение. Мравите и при най-голѣмите сушки, при тропическите мѣста, тѣ си иматъ влага. Наскоро единъ ученъ човѣкъ е отрилъ, че тия мрави копаятъ на 28 м дѣлбочина каналъ до водни извори. И мравите слизатъ до тамъ и си носятъ вода. Затова мравунякътъ имъ всѣкога е влаженъ. Кога имъ е дошло на тѣзи мрави да правятъ това инженерство? Тѣ си иматъ канали, кладенци. Това е открилъ нѣкой си ученъ.

Щомъ влизате въ живота, както сега сте устроени, трѣбва да знаете, че този животъ почива на разумна основа. Както сега сте устроени въ васъ работи една висша разумна сила и ако вървите понейнитѣ пѫтища, всички ваши желания сѫ постижими. Тази сила не ви е създала като играчка, тя е внесла въ васъ съзнание. И това показва, че не ви е създала като играчка. И затова ще постигнете нѣщата, ако се водите съобразно законитѣ ѝ.

Всѣки предметъ можете да сждите колко време ще сѫществува споредъ ползата, която принася. Ако поставите единъ часовникъ тукъ, ще го държите много време, но ако поставите тукъ единъ предметъ, който прилича на часовникъ, но не работи, то той нѣма да стои много време, ще го махнете. Значи, за разумните нѣща всѣки се интересува, а за неразумните нѣща, никой не се интересува.

Значи, ще намѣрите разумните желания. Има въ човѣка разумни желания, които съдействуватъ за неговото развитие. Въ природата има известни съображения за всичко, което тя прави. Природата е поставила интелигентността отпредъ на челото. Защо не я е поставила отзадъ? Челото показва посоката, пѫтя на движението. Интелигентността показва пѫтя, по който човѣкъ се движи. Следователно всѣкога, когато мислимъ, всѣкога ще тръгнемъ напредъ. Движенето ти не е назадъ, а напредъ. И ако вземемъ въ съображение челото

си, можемъ да изчислимъ какъвъ е твоятъ пжтъ. Като вземемъ въ съображение височината и широчината на челото си, можемъ да опредѣлимъ, какъвъ е пжтъ ти, и каква е осъта на твоя животъ. На нѣкои отъ васъ осъта е наклонена на 45 градуса върху тѣхния животъ. Питамъ: при единъ наклонъ отъ 45 градуса на вашата ось, какво можете да постигнете? А на нѣкои хора осъта се приближава къмъ перпендикуляра. Осъта е перпендикулярна къмъ какво? Къмъ посоката на движението. Това се нарича правия пжтъ. Когато се говори да се движишъ право, то се разбира перпендикулярно на стремежа, на пжтъ, на който се движимъ. И отношенията ти въ природата да бждатъ прави. Всѣки единъ отъ васъ може да преведе явленията въ природата къмъ себе си, за да има една ясна представа за себе си.

Въ празното време вие можете да се занимавате съ тѣзи науки на гаданието. Тѣзи науки на гаданието сѫ отвлечени науки, защото гаданието се основава само на интуицията. У онзи, който гадае, интуицията може да се превърне въ гадание. Човѣкъ, като се упражнява дълго време, може да се превърне у него интуицията въ наука. Най-напредъ съ субективния и обективния умъ се досещашъ. Напримеръ, виждашъ единъ човѣкъ и се досещашъ какъвъ е той. Разумниятъ човѣкъ казва: „Струва ми се, че тази печка е запалена, понеже чувствувамъ, че иде топлина отъ горе къмъ ржцетѣ ми“, а другъ не чувствува нищо. Значи неговата чувствителност е по-малка. Първиятъ възприема извесна топлина отъ печката. А щомъ има топлина, трѣбва да има гориво въ печката. Това е по интуиция. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има интуиция. Но за тази цѣлъ човѣкъ трѣбва да бжде много спокоень. Това го наричатъ самообладание. Подъ спокойствие не се разбира инертность, а самообладание, за да може да възприема. Щомъ възприятията на човѣкъ сѫ прави, тогава и знанията му ще бждатъ прави.

Най-първо човѣкъ ще трѣбва да има естествени чувства. Човѣкъ не може да мисли правилно, ако неговите чувства не сѫ естествени. Щомъ твоите чувства сѫ неестествени,

напримѣръ ти си разтревоженъ, тогава и мисълта ти не е правилна. Преди всичко трѣба да имашъ здрави чувства, тогава и мисълта ти ще бѫде здрава. Или на другъ езикъ казано: не можешъ да изучавашъ единъ предметъ, къмъ който нѣмашъ любовъ. Каквато и да е наука, ако я обичашъ, можешъ да я изучавашъ. Тамъ е голѣмата тайна. И въ науката, и въ изкуството любовъта играе голѣма роля. Трѣба да имашъ силно желание, силна обичъ и тогава ще имашъ способността да реализирашъ това, което тази наука изисква. Нѣкой ще каже: „На нась много знания не ни трѣбвашъ.“ Малкото знание умъртвява, а многото знание го възкресява. Многото знания изравяшъ човѣка и го възкресявашъ. А малкото знание го погребва. Малкото знание прави човѣка магаре и ражда рабството, а многото знание прави човѣка да мисли и ражда свободата.

Не мислете, че онзи, който хитрува, е уменъ. Той е глупавъ. Хитритѣ хора сѫ глупави хора. А многото умъ, многото знание ражда свободата. Че ако ти разбиращъ геология, ако ти разбиращъ строежа на земята и съ твоята философия знаешъ кѫде се намиратъ скъпоценниятѣ камъни, злато, сребро и прочие и правишъ изчисления кѫде се намиратъ и прочие, тогава нѣма ли да бѫдешъ богатъ човѣкъ? Или: ако разбиращъ силитѣ на природата напримѣръ, нѣма ли да бѫдешъ богатъ човѣкъ? Ще бѫдешъ. Защото хората днесъ се нуждаятъ отъ електричество. Ако ти разбиращъ строежа на човѣка и знаешъ какъ да поправишъ едно дете, тогава нѣма ли да бѫдешъ голѣмъ педагогъ? Ще бѫдешъ.

Нѣкой казва: „Човѣкъ е роденъ така.“ Вѣрно е, че е роденъ, но де се намиратъ заложбите на неговото знание? Де е неговата любовъ? Де е неговата смѣлостъ? Де сѫ неговите възвишени идеали? Източникъ народи казватъ, че човѣкъ ималъ 7 тѣла едновременно. Тогава, щомъ има 7 тѣла, има и 7 глави, 7 стомаха, 14 ржце, 14 крака, 14 очи. И ако ти въ живота си се спѣжвашъ, тогава не си развишъ всичките очи. Ти имашъ две очи за свѣтлината, две очи за ума си и прочие, отъ теософско гледище. Нѣкои казватъ: „Менталното тѣло

не е развито.“ Не, тия бабини деветини не ми ги говорете. Тън не разбираят философията. Въ едно яйце пилето е вътре. Всичката памет е вътре въ него, извънъ яйцето и пилето. Въ яйцето е потенциалното пиле, а отвънка е кинетическото пиле. Другите тъла съ тури, тън съ сформирани тъла, но нѣкой казват, че тръбва да сформираме своето умствено тъло. Тогава питамъ: ако моето умствено тъло не е сформирано, какъ ще мисля азъ?

Но да оставимъ критиката. Критиката не е наука. Да чопли човѣкъ, това не е наука. Но критиката е едно спомагало за науката. Азъ нѣма какво да критикувамъ. Азъ, като погледна човѣка, разбирамъ го. Да кажемъ, че вашата система не е правилна. Азъ сравнявамъ, имамъ единъ образъ въ природата, имамъ и единъ образъ и въ мене. На другите хора ще говоря споредъ степенъта на тѣхното прозрение. Ако му кажа, че азъ съмъ направенъ както цѣлия козмосъ, тогава той ще каже: „Много голѣмо мнение имашъ за себе си!“ Ако му кажа, че природата е направена, както азъ и ти сме направени, той ще каже: „Какъ така? Значи ти си образецъ!“ Азъ му казвамъ: „Природата не съмъ направила азъ, но природата и менъ, и тебъ съ направили по сѫщия теркъ.“ Нѣкой ще ти каже, тогава: „Много мислишъ за себе си!“ Това не е наука. Аз рекохъ, това е единъ фактъ. Че азъ съмъ направенъ по тази форма, която сѫществува въ природата. Азъ това го констатирамъ като единъ фактъ. И заради* мене е вѣрно това. То, и за който и да е човѣкъ, е вѣрно. Съ такива противоречия ние се спирате отъ правилното познание. При такива противоречия не може да има наука.

Нѣкой напримѣръ казва: „Представете си какви дивотии има въ неговото учение. Той казва, че неговата теория е навсѣкѫде, както козмоса. Че кѫде съ звездитѣ, сълнцето и прочие? Глупаво е това учение. Той казва още, че цѣлата природа е навсѣкѫде по неговия теркъ. Това е глупости! Той казва още, че той има връзка съ Онзи, Който е направилъ свѣта.“ Този човѣкъ, който търси противоречие, ще каже, че

* заради - за

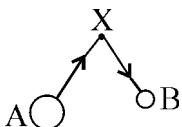
всичко това е глупости. Той ще каже: „Азъ разбирамъ да се понаядешъ, да си ушиешъ дрехи, а пъкъ това за звездитѣ и прочие, това не е за нась.“ Така ще каже онзи критикъ. Това не е критика.

Когато кажа азъ, че съмъ направенъ по образецъ на природата, това показва една връзка. Когато кажа азъ, че съмъ създаденъ по законите на природата, подразбирамъ, че азъ мога и имамъ право да изучавамъ природата и въ малъкъ размѣръ тази природа може да се отразява въ менъ и азъ да я проучавамъ. Азъ не мога да обхвана тази обширна природа, но като съмъ малъкъ образецъ, мога да изучавамъ устройството на вселената. Въ мене има разумъ така, съ който мога да опредѣлямъ дали нѣщата сѫ разумни или не. Като му кажа на човѣка: „Всички сме родени и трѣбва да живѣемъ въ природата“, тогава той ще потвърди. Като му кажа: „Отъ слънцето, отъ хората и прочие, влиза знание въ нась. И по измѣненията на топлината, свѣтлината и прочие, ние добиваме опитности и ставаме малко по-умни.“ Той ще каже: „Да, да.“ Това е да говоришъ на единъ простакъ. Нѣкой казва: „Говори ми на единъ разбранъ езикъ.“ Мога да говоря. На всички езици говоря азъ, но за да бжда понятенъ, ще кажа на човѣка: „Азъ имамъ желание да изуча всички езици.“ И тогава той ще каже: „Да, да.“ Ако му кажа азъ, че мога да говоря и езика на животните и на растенията, той ще откаже това. Като му кажа, че съмъ се занимавалъ съ ботаника, че еди кой си ботаникъ, еди какъ казалъ. Той ще каже: „Да, да.“ Тогава противоречие нѣма да има. Човѣкъ трѣбва да бжде уменъ. На религиозните хора лошото е въ това, че тѣ говорятъ на единъ класически езикъ.

Когато синътъ говори на баща си най-учени работи за гравитация, баща му му казва: „Много учена работа е тази!“ Въ всичко това има една вѫтрешна красота. Когато синътъ разправя, бащата се чуди. Баща ти е ораль на нивата и казва: „Има нѣщо въ това дете, азъ съмъ просташка глава.“ Бащата се учудва и вижда, че има синътъ му знание. Синътъ му почва да разправя за науките. Бащата *повиква още единъ, който* да слуша какво говори синътъ му. И онзи казва: „Какво го

пущашъ на училище, малко му е мръднало.“

Въ сегашния живот има две течения. Едно движение съществува въ природата, движение на потикъ и едно движение инертно, което спира всъки единъ потикъ. Това е единъ фактъ констатиранъ. Щомъ се зароди въ тебе единъ потикъ, веднага ще усетишъ едно съпротивление. Ще усетишъ единъ първоначаленъ потикъ и после съпротивление. Това тръбва да се преодолѣе.

Въ природата има поляризиране, както при едно махало. Тръбва да излѣзнесъ отъ тази орбита. Напримѣръ ти искашъ да отидешъ на Месечината. Това е едно законно желание. Но има известно съпротивление. Ако направишъ известенъ апаратъ и той ще има известно съпротивление. И тръбва да изчислишъ. И тръбва една възвишена интелигентностъ, за да изчислишъ съпротивленията, и да ги превъзмогнешъ. Малко се изисква, за да превъзмогнешъ тѣзи съпротивления. Направете правъ пътъ отъ Земята къмъ Луната. Най-първо отивате въ известна посока и като дойде до едно място, тамъ има известно съпротивление (*pri X*) и оттамъ ще образувате жгъль. И като минете тази точка, ще вървите по-лесно.

Желанията не можете да ги постигнете по права линия. По права линия тѣ сѫ непостижими. Ще ви дамъ едно просто наблюдение. Вие сте човѣкъ, живѣте на земята. Вие сте човѣкъ, който иска пари. Луната е банкеринътъ, а X е неизвестниятъ. Отивате при този банкеринъ и му казвате: „Искамъ да взема отъ васъ 10 хиляди лева.“ Той казва: „Какъ се казвате? Какъ ви е името? Доведете нѣкой, който ви познава.“ Това трето лице е X. Банкеринътъ питат: „Може ли той да стане гарантинъ?“ Това, третото лице е съпротивлението. Тогава можете да идете на Месечината. Значи можете да влѣзете въ касата на банкерина и да вземете. Ако не може да намѣрите гарантинъ, банкеринътъ ще ви каже: „Не мога да ви дамъ паритѣ.“ Затова не можете да идете на Месечината. И въ всѣко едно такова желание, има такова съпротивление, и въ мисълта, и въ чувствата е така. Значи, има единъ X. Значи

най-напредъ вървите нагоре, къмъ Бога. Ще имате стремежъ къмъ Бога. За да мислишъ за Бога, това е начинъ за реализиране на нѣщата. Ще дойдешь до известна точка и следъ това Богъ ще ти даде пѫтъ. Той е кредиторъ. Той е гарантътъ. И ти ще реализирашъ желанието си. Безъ този гарантинъ, ти не можешъ да идешъ до Месечината. Щомъ искашъ да идешъ до банкиринътъ, ти трѣбва да се стремишъ къмъ една разумна сила. Щомъ вървишъ по нейнитѣ пѫтища, тя ще те огради. Ще идешъ до Луната безъ никаква катастрофа. Инакъ много пѫти ще си строишъ главата. Богъ е необходимъ, за да постигнешъ своитѣ желания.

Човѣкъ трѣбва да изучава геометрията, зоологията, ботаниката, физиологията, археологията и др. Трѣбва да разбирашъ функциите на тѣлото. Трѣбва да изучавашъ геология, строежа на пластовете. Ти казвашъ: „Твоето име е Иванъ.“ Но това още не е познание. Трѣбва да знаешъ и неговия умъ, и неговия характеръ. Приятелство може да се образува съ единъ човѣкъ, който познава твоя умъ и твоето сърдце и при това е добъръ. Каквото каже, направи го. Ако ние не се познаваме, не можемъ да имаме връзка. Следователно, познанието или приятелството зависи отъ *оная*, естествената постановка: да се познаваме. Като се познаваме, ще имаме естествените връзки. А щомъ не се познаваме, ще имаме нещастие въ живота.

Човѣкъ трѣбва да бѫде разуменъ, човѣкъ трѣбва да бѫде добъръ, да бѫде любвеобиленъ, да има Любовъ къмъ Бога, после трѣбва да има вложено това, което изучава. Т.е. да се стреми да реализира нѣщата, тѣ да добиятъ една форма. Това е постижение. Значи, мислитѣ, чувствата и действията на човѣка всѣкога трѣбва да се реализиратъ. Това е животътъ. Въ реализирането на мислитѣ, чувствата и волята е проявата на живота. Щомъ нѣма мисли, щомъ нѣма чувства и волеви действия, тогава нѣма животъ. Съединени, всички стремежи на хората трѣбва да даватъ потикъ къмъ идеалния животъ. А идеалниятъ животъ е потикъ на всичките разумни сѫщества.

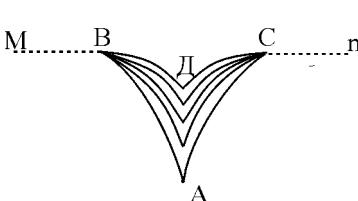
- Само Свѣтлията пѫсть на Мѫдростъта води къмъ
Истината.
- Въ Истината е скритъ животът.

8 школна лекция на Младежски Окултенъ класъ.
12.X.1928г., петъкъ,
Изгрѣвъ

МЕТОДИ НА ПРИРОДАТА ЗА СЪБУЖДАНЕ НА ДАРБИТЪ

5 часа сутриннъта

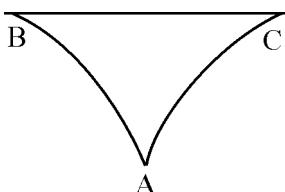
Отче нашъ

Да кажемъ, че АС и АВ сѫ наклонени повръхни. Да допуснемъ, че въ двестѣ посоки имаме движение къмъ едно и сѫщо място. Имаме движение отъ „*т*“ и движение отъ „*п*“. Да допуснемъ, че това сѫ две рѣки, които се спускатъ къмъ А. Какво ще се образува? Тѣзи двата извора най-първо ще се слѣятъ въ точката А. Но допуснете, че вие имате въ точката А една турбина. По закона на падането може да изчислите каква енергия може да се образува. Напримеръ какъ ще изчислите, какъ ще опредѣлите единъ човѣкъ дали е енергиченъ или не? Има закони, по които може да изчислите каква енергия има той. Или въ дадения случай каква енергия той развива. Единъ инженеръ ще изчисли каква енергия ще се образува отъ тази турбина, какъ ще се освѣтли и ще се използува. Онзи, който не знае и като забавление слиза надолу по ВА и СА. Тогава какво ще стане съ него, като слиза по тази наклонена площе? Защото катастрофитѣ ставатъ по наклоненитѣ плоскости.

Да допуснемъ, че намалимъ тѣзи опасни мѫжнотии. Можемъ да намалимъ тѣзи опасности. Щомъ можемъ да намалимъ тѣзи опасности, не могатъ ли да се намалятъ по сѫщия начинъ и известни мѫжнотии въ живота? Могатъ. Да допуснемъ, че теглимъ линия отъ едната и другата страна на точката Д. Щомъ линиитѣ отиватъ къмъ Д, а не къмъ А, то наклонить

се намалява. По този начинъ мъчното и тържество се намаляват, но същевременно се намалява и производството на *енергия*.^{*} И най-после, ако се образува една хоризонтална линия, то ще имаме нула енергия. Значи, ще имаме безопасност.

Въ съвременния общественъ строй А е търговецъ, а С и В сѫ дължници. Тъзи двамата дължници В и С внасятъ на А. Обаче единъ денъ тъзи, двамата дължници почватъ да разсъждаватъ и казватъ: „Достатъчно толкова време, че внасяхме, я да се съюзимъ двамата.“ В и С се съюзяватъ и не внасятъ своя капиталъ въ А и образуватъ една права линия. Образуватъ едно кооперативно съдружие ВС. Въ дадения случай едно съдружие може да бѫде по-производително. Дали се развива по-голъма енергия при малките или при голъмите падения? Понеже вие искате животътъ ви да бѫде безпрепятственъ, безъ голъми мъчнотии, както на гледъ онзи, който дерижира единъ оркестър съ мащане на ръжката. Представете си, че вие сте първокласенъ диригентъ на „Хиляда и една нощ“ и нѣкой, като гледа, си казва, че това е много лесна работа. Да. Но диригентътъ, докато дойде до тамъ да маха съ ръцетъ си, да дирижира, колко много се е приготвлявалъ.

Въ машината има два цилиндъра. Тѣ сѫ два капелмайстори. Единиятъ отъ тѣхъ върви напредъ, а другиятъ - назадъ и колата върви напредъ. Можете ли да турите едно движение въ права линия? Може ли движението да бѫде праволинейно? Може ли животъ безъ мъчнотии? Превърнете мъчното и, като вземете примеръ отъ техниката. Напримеръ можемъ ли да получимъ гориво, ако мъчнотията не се превръща, не изгаря? Или ако не се превърне една потенциална енергия въ кинетическа? Този процесъ на превръщане на известна енергия отъ потенциална въ кинетическа се нарича горене.

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

А обратниятът процесът се нарича загасяне, то е повръщане - кинетическата енергия във потенциална. Горенето е процесът на разредяване. Вие тръбва да превеждате тъзи процеси.

Що е мъжнотия? Мъжнотията е едно горение. Ще свършиш нѣкаква работа. Ще стоплиш нѣкоя стая. Слънцето е горе във пространството. То е една печка. Можемъ да кажемъ, че Слънцето е направено за Земята. И можемъ да си дадемъ голѣмо значение и да мислимъ, че Слънцето е за насъ направено. Все едно да мислимъ така или не, както и да мислимъ, всичкото ни иде отъ Слънцето. Вие имате известна мъжнотия. Защо ви е дошла тази мъжнотия? Питамъ тогазъ: защо ви е това падане СА и ВА?

Съ хиляди години овчари сѫ пасли своите овци по тази долина и сѫ използвали тревата ѝ. Обаче дохожда единъ инженеръ и използва енергията на водата. По-рано овцетъ сѫ се давили вътъзи мѣста, сѫщо и говедата, а сега инженерътъ използва тъзи води. Вие всѣки денъ се давите вътъзи мъжнотии, обаче дохожда инженер и създава освѣтление.

Вие имате известни мъжнотии, че ако човѣкъ нѣмаше мъжнотия, той щѣше да бѫде най-голѣмото страшилище на свѣта. И най-красивитѣ хора сѫ хората съ голѣмитѣ мъжнотии. И затова красивитѣ хора сѫ най-опасни. Че красивитѣ мѣста въ планината не сѫ ли опасни? Когато виждашъ единъ красивъ човѣкъ, ти ще седишъ като нѣкой туристъ съ своята тояга. Той е красивъ, обаче тогава, както въ планината има пропасти и води и трапища, сѫщо така и красивитѣ хора сѫ опасни. Най-първо той ви привлича, обаче който е яль попарата на красивия човѣкъ, той знае. Тамъ човѣкъ може да замръзне. Напримеръ на Монть Евересь, на този красивъ върхъ се качиха двама англичани, но не се върнаха назадъ. Красивъ е върхътъ Монть Евересь, но който иде и не знае условията, не се връща назадъ.

Вие живѣете въ една природа, въ която хората сѫ културни, но съвременната култура подразбира и мъжнотии. Защо ви сѫ мъжнотии? Могатъ ли да се премахнатъ? - Могатъ. Ще впрегнете тази енергия на мъжнотията и ще

създадете нѣщо. Но затова трѣбва знание. Ако имате една равнина като Тибетската, тогава питамъ каква култура може да развиете? Тибетската равнина, която е на 4-5 хиляди метра надъ морското равнище, тамъ запо не може да вирѣе нищо? Царевица не може да вирѣе. Каква култура може да имате тамъ? Култура въ друго отношение може да имате, но да имате единъ животъ, както е тукъ въ Европа, не може. Всичкитѣ сте овчари, стада ще отглеждате. Въ такава равнина може ли да бѫдете вегетарианци? Тамъ нѣма и гори, и горивото е слабо тамъ. Тамъ има редъ неудобства. Разбира се Тибетската равнина може да се превърне въ по-удобно място, ако тамъ живѣять разумни хора, ако тамъ има желѣзници, шосета, тогава отъ по-нискитѣ места може да се пренесе гориво, продукти. Тибетската равнина е място на висока култура, но на разумни сѫщества. Високитѣ места сѫ за разумни сѫщества, а не за обикновени хора. А при сегашнитѣ условия долинитѣ сѫ за обикновени хора. Тѣзи линии може да ги намѣрите и въ човѣшкото тѣло. Въ това падане ВАС, дето има най-голѣма опасностъ, азъ бихъ си турилъ всичкия си капиталъ въ него. Най-устойчивия капиталъ е ВАС, това съдружие е най-устойчиво, а всички други, които отиватъ по-горе (*напримѣръ Д*) сѫ по-слаби. И следователно, по-скоро могатъ да фалиратъ или пъкъ можемъ да кажемъ, че тѣхниятъ капиталъ нѣма условие за развитие.

При най-голѣмитѣ мѫжнотии има най-добритѣ условия за развитие на живота. Каква работа може да си изберете въ живота? Най-леснитѣ професии сѫ и[ли] цигуларството, или да бѫдешъ художникъ, да бѫдешъ писателъ, да четешъ. Цигуларътъ има само единъ лжкъ; художникътъ има само една четка; поетътъ - само едно перо. Тръгне той, тури си перото на ухото. Писателъ е той. После мисли и после пакъ вземе перото. Тѣ сѫ най-леснитѣ и най-хубавитѣ изкуства. Но представете си, че вие сте между хората, които не разбиратъ отъ вашето цигуларство. Тѣ го разбиратъ само при специфични случаи. Напримеръ българинътъ разбира музика само когато се жени. Българинътъ разбира изкуството само когато се

облича на Великъ день, тогава той иска да се фотографира. Българинът разбира писателство така, ще ти каже: „Я ми напиши нѣкое писмо.“ Той ще ти каже това, само като се намери на зоръ. И като го напишешът, той ще каже: „Ученъ човѣкъ е! Написа ми едно прощение. Това е понеже не е единъ прости човѣкъ.“ Ако вие сте единъ цигуларь, при хора, които не се интересуват отъ музика, какъ ще ги заинтересувате? -Ще чакате удобните случаи, когато се женятъ и тогава и вие ще бѫдете на мястото си съ цигулката си. Кога българитѣ викатъ поповетѣ? Щомъ се роди нѣкой или когато го кръстятъ или нѣкой когато умре. И вънъ отъ тѣзи случаи българинът казва: „Не ми трѣбватъ попове.“

B

C

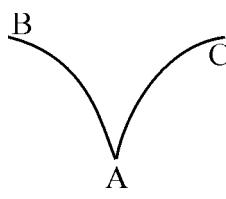
A

Има специфични случаи, моменти, когато човѣкъ може да развие своята дейност. Той трѣбва да разбира кѫде сѫ тѣзи специфични моменти. Този трижгълникъ може да го преведете. Въ човѣшкото лице кѫде ще го турите? Единъ човѣкъ, който нѣма капиталъ, може ли да прави погрѣшки? Щомъ нѣкой човѣкъ нѣма ябълки, круши може ли да се краде отъ него? Щомъ отъ нѣкого крадатъ, това показва, че има кражба, той ималъ говеда, овце и пр. Кражбата е едно неестествено положение на човѣка. Крадецът иска да наруши единъ естественъ законъ. Той иска да вземе безъ да даде. А пъкъ законът е такъвъ, природата е умна. Ето кѫде е опасността: тя е турила единъ лостъ и онзи, който краде се намира на една равна плоскостъ.

A _____ B

Опасността е въ следното: да кажемъ, че той трѣгва отъ точка A, къмъ точка B. А трѣгва къмъ премета B. Щомъ A отиде при B, [...] той ще изгуби ли своето равновесие? И тази плоскостъ ще се обърне. Въ природата никога не можешъ да вземешъ единъ предметъ, ако не поставишъ на друго място нѣкоя тежест, която да я балансира. Ако твоето добро нѣма сътвѣтното зло насреща, ти ще се обърнешъ съ главата си надоле. При гениалните хора седятъ и гениални глупци. При гениалните мѫдреци седятъ и гениални глупци. Колкото глупецът е по-гениаленъ,

толкова и другият е по-мждъръ. Нѣкой казва: „Азъ имамъ голѣма мжчнотия въ сърцето си.“ Ако ти се е свило сърдцето, после идва моментъ то да се [разшири]. Въ свѣта, ако единъ предметъ се е свилъ, ако една гайда е свита, какво трѣбва да ѝ направишъ? Ще я надуешъ, тя ще с[и] посвири и ще се разтропатъ наоколо и ще кажатъ: „Я, дай тукъ половинъ кило!“ Ти кажешъ: „Свило се е сърдцето ми.“ Това показва, че външнитѣ условия на твоя животъ сѫ неблагоприятни. И ако всѣки денъ се оплаквашъ, тогава ще кажа: не си проучиль още външнитѣ мжчнотии на живота. Следователно трѣбва ти наука. Трѣбва да учишъ. И въ тебе ще стане единъ гениаленъ учень човѣкъ. Нека да го кажа това въ по-проста форма: ти си единъ гениаленъ глупецъ. Ти си роденъ глупакъ и отъ тебе нищо нѣма да стане, ако седишъ така, както сега. Но ако дойде единъ по-голѣмъ глупецъ отъ тебе, той ще те направи уменъ човѣкъ. Когато нѣкой ти каже: „Отъ тебе нищо нѣма да стане.“ Тогава ти се събуджашъ. Тогава рекохъ, тръгни по свѣта да търсишъ по-голѣмия глупакъ отъ себе си.

Тази дума „глупакъ“ може да я преведете. Глупакъ е онзи, който върви отъ С къмъ А. Зимно време е. Той може да се хлъзне. Какво ще стане при това хлъзгане? Ако е уменъ човѣкъ, гениаленъ, той ще опише какъ се е хлъзналъ, какъ се е търколиълъ. А онзи глупакъ ще каже, впечатленията на страданията му сѫ много голѣми, той ще каже, когато го питатъ: „Остави се, качи се горе, за да видишъ.“

Ще река следното: този жгъль ВАС си има граници. Този жгъль не може да иде по-далечъ отъ центъра на земята. Значи, твоите мжчнотии по-долу отъ центъра на земята не могатъ да идатъ. Значи, всѣко нѣщо си има своите крайни предѣли. Нѣкой казва: „Безгранично.“ Обаче не е така. Всѣка една мжчнотия въ тебе е създадена, за да събуди въ тебе една дарба. Страданията, мжчнотите, изкушенията, паденията, всичко това, което въ природата сѫществува, най-голѣмите противоречия сѫ създали добродетели въ тебе. Това е законъ. Нѣма никакво изключение. Всички се оплаквате, че паднали

Адамъ и Ева. Но ако тѣ не бѣха паднали въ тази долина и двамата, тогава не щѣше да има никаква култура. И сега се *наплодиха* и работятъ тия грѣшни дяволи, но единъ денъ ще имъ израснатъ крила като на светии.

Единъ ученикъ на Божественото учение ще трѣбва да знае следното: всички противоположни сили въ природата, каквите и да сѫ тѣ и кѫдето и да сѫ, иматъ съответни добродетели. Въ този законъ нѣма никакво изключение. И нѣкой казва: „Азъ съмъ много тѣжакъ, нѣмамъ памет.“ Всѣки може да развие паметта си, но трѣбва да разбира закона. Изиска се едно научно занимание, трѣбва да знаете какъ да подхраните работата. Както сега ви виждамъ, колцина отъ васъ разбираятъ коя е моята мисълъ, която искамъ да ви обясня. Вие може би казвате: „Учителътъ мъжчинотии не е видѣлъ.“ Азъ съмъ гладувалъ по 50 дена, азъ съмъ носилъ на гърба си по 200 килограма, нѣма мъжчинотия въ живота, която азъ да не съмъ опиталъ на гърба си. Не сѫ опасни работи. Нѣма дяволъ, съ когото да не съмъ се срещалъ и да не съмъ разговарялъ. Но трѣбва разумностъ.

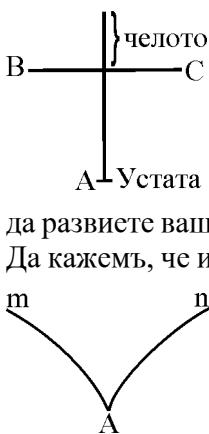
Има една опасна страна въ това. Единъ ученикъ, единъ студентъ ималъ голѣма любознательностъ. Той ималъ една слабостъ - каквото види, да го помирише. Единъ денъ професорътъ носиль най-силенъ амонякъ, далъ да го носи студентътъ и му казаль: „Внимавай, че като помиришъ, ще стане чудо.“ Студентътъ го поднесълъ подъ носа си и се намѣрилъ на гърба си. Когато студентътъ видѣлъ втори пътъ професора съшише въ ржка - амонякъ, бѣгалъ назадъ. Всѣкога дяволътъ, този професоръ носи едно шишче амонякъ. Той все те залъгва, но като се намѣришъ на гърба си, той ще те обере и ще видишъ, че нѣмашъ нищо и че професорътъ го нѣма вече. Единъ индуски адентъ отива въ Парижъ. Той казаль, че ще направи опитъ, за да покаже своята сила. Качилъ хората на единъ експресъ и казаль, че може да спре експреса, ако иска. Но за да го спре, трѣбва да вземе скѫпоценнитѣ имъ камъни. Това имъ казаль, преди да се качатъ на експреса. Качили се хората на експреса и той се хвърлилъ отъ експреса. Експресътъ не се спрѣль, но той задигналъ скѫпоценнитѣ камъни.

Единъ ученъ духъ ще ви залъже, експресътъ ще замине и вие ще останете безъ скъпоценните камъни. Не чакайте спиране на експреса. Чакане, спиране на експреса значи, че нѣкой взель лотарисъ билетъ и чака щастливъ случай. Ти дадешъ паритѣ, експресътъ замине и паритѣ си заминатъ.

Трѣбва трудъ. Но въ сѫщностъ не трудъ, а трѣбва доброта и трѣбва разбиране. Има и другъ единъ законъ: когато природата ви удостои съ изкупения, съ мѫжнотии, съ страдания, тя е обѣрнала внимание на васъ. И когато вашиятъ професоръ ви даде най-мѫжнитѣ задачи, той има своя цѣль. Той иска да развие вашите дарби. Той казва: „Въ този талантливъ ученикъ има нещо, но трѣбва да се раздруса по единъ начинъ по другъ начинъ, за да излѣзе нѣщо отъ него.“ Природата е учителъ. Тя иска да събуди всѣка душа, тя иска да раздруса отстрани душата ви. А вие казвате: „Нѣма ли спиране?“ Но следъ като ви раздруса, като изгубите съзнанието си, тя пакъ ще дойде и ще даде малка помощъ. Но вашите криви заключения сѫ: „Остарѣхме и нищо не научихме.“ Тогава питамъ: а младиятъ какво е научилъ? Не разглеждайте нѣщата отъ гледището на вашия личенъ животъ, но отъ гледището на цѣлото. Считайте, че възможностите на цѣлото човѣчество сѫ ваши възможности и че падението на цѣлото човѣчество е и ваше падение. И когато чуete, че единъ ученичъ човѣкъ е измислилъ нѣщо, ти се радвай и мисли, че и ти вземашъ участие. Когато азъ говоря нѣщо, то моята рѣка идва на помощъ, но нѣма да хвалятъ рѣката, но ще кажатъ: „Уменъ човѣкъ!“

Да се повърнемъ къмъ мѫжнотии. Колкото мѫжнотии сѫ по-голѣми въ живота, толкова придобивките ще бѫдатъ по-голѣми. Азъ не говоря за мѫжнотии, които вие сами си създавате, а говоря за естествените мѫжнотии, които произтичатъ отъ органическата обстановка въ васъ. В и С сѫ очи, а А е устата. Ако това разстояние между очите е по-голѣмо, това значи, че тази личностъ е разработила капитала си. Но това е само една трета отъ истината. Имаме другъ единъ законъ. За да бѫде лицето хармонично, то трѣбва да се взематъ предъ видъ следните отношения. Разстоянието

между дветѣ зеници е мѣрката, съ която се мѣрять дарбите на хората. Единъ човѣкъ, на когото очите сѫ близо до носа, той възприема по-малко впечатления, обработва повече. А когато очите сѫ далечъ, възприема повече впечатления и по-

малко обработва. AB е разстоянието между зениците къмъ отвесната линия. Разстоянието отъ горния край на челото до устата, отъ тази отвесна линия до устата се вижда кой човѣкъ ще устои и кой нѣма да устои.

Въ живота си трѣбва да се стремите да развиете вашиятѣ потенциални сили. Вие още не се знаете. Да кажемъ, че имашъ една мѣжностия въ живота си. Разреши я по правиленъ начинъ. Вземете правилото Христово: Ако те ударятъ отъ едната страна, обѣрни си и другата. Защо? Азъ обяснявамъ идеята: ако имате ударъ отъ „m“ къмъ A, а другиятъ ударъ е отъ „n“ къмъ A, вие казвате: „Удари ме, че ми свѣтиха очите!“ Ако вашиятъ учитель ви заплеви една плесница, вие запалете една свѣница на Бога, защото ще станете уменъ. Получили сте такава енергия! Но гледайте да не ви бие нѣкой глупакъ, защото ще станете глупавъ като него. Това е неговата философия въ свѣта. Свѣтътъ не е създаденъ глупаво.

Ако сте въ мѣжностии, вие сте за съжаление; ако сте оставени безъ наказание, безъ мѣжностии, то вие сте престъпници. Ако всѣки денъ има наказание, то вие сте отъ почтенитѣ. Ако търпишь гладъ, ако си необлечень, ако шапката ти, обущата ти сѫ скъсани, това нищо не значи. Ще научишъ едно изкуство. Тури една кръпка, закърпи ги. Обущата ти сѫ скъсани, тури кръпка и на обущата си. Дрехитѣ ти сѫ нечисти. Съблечи ги. Досега не си знаелъ изкуството на прането. Научи го. Но казвашъ: „Азъ съмъ учень човѣкъ. Свѣршилъ съмъ два факултета.“ - Че тогава по-лесно можешъ да перешъ. Учениятъ човѣкъ по-добре пере. Нѣма да съдере дрехитѣ. Ако всички хора станатъ учени, тогава свѣтътъ ще се оправи. Трудноститѣ въ живота, мѣжноститѣ, съмненията, колебанията, всичко това, косто може да разсипе на гледъ

душата ви, това показва най-голѣма благость на природата къмъ васъ. Това показва, че природата е обърнала внимание на васъ. Значи може да стане нѣщо отъ тебе. Паднешъ веднажъ, два, три, четири пъти, могатъ да се смѣятъ хората на тебе. Че на кой ученъ човѣкъ не се смѣятъ хората? Галилея посрецдаха ли го съ венци, когато каза, че Земята се върти около Слънцето? Той, горкиятъ отначало се уплаши и каза, че мисли, че не се върти, но после каза пакъ: „И при все то-ва се върти!“

Нѣкой пътъ дяволътъ дохожда и казва: „Отъ тебе нищо нѣма да стане. Гледай да прекарашъ живота си безъ мѫчно-ти.“ Обаче въ Божията книга е писано: праведниятъ съ голѣми мѫчнотии ще влѣзе въ Царството Божие. Дяволътъ казва: „Праведниятъ безъ никакви мѫчнотии ще влѣзне въ Царството Божие.“ И всички вие искате по дяволския пътъ да влѣзнете въ Царството Божие.

Мѫчнотиитѣ, това сѫ истинския пътъ, Божествения пътъ. Това е вѣрно и въ науката, и въ живота, и въ всичко. Премерете си разстоянието между очите, (*линията между дветѣ зеници*) и отвесната линия отъ този хоризонтъ до горния край на челото и до устата. Като мѣрите до устата, ще знаете, че трѣбва да измѣрите до червеното на горната устна. Трѣбва да видите колко пъти разстоянието между зениците влиза въ тази отвесна линия и колко останатъ има. После ще дойдемъ до научната страна.

Колкото повече се развиватъ въ живота мѫчнотиитѣ, това показва, че потенциална енергия се превръща въ кинетическа. Гледайте да не дойде въ васъ духътъ на индиферентността, та да кажете: „Отъ мене нищо нѣма да стане!“ Изхвърлете тази мисъль отъ васъ. Вие можете да се развивате. Нѣкой отъ васъ може да станете физиогномисти, нѣкой хиромантисти, нѣкой художници. Но най-първо вѫтрешната хармония трѣбва да имате и вѫтрешните мѫчнотии, които имате, трѣбва да ги трансформирате.

*- Само свѣтлиятъ пъсть на Мѫдростъта води къмъ
Истината!
- Въ Истината е скритъ Животътъ!*

*9 лекция на Младежски Окултенъ класъ
19.X.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ЕДИННИЯТЬ ОСНОВНАТА ИДЕЯ НА ЖИВОТА

5 часа сутриннъта

Отче нашъ

Пишете върху темата: „Какви връзки могатъ да направятъ две разумни същества?“ Или: „Какви връзки могатъ да направятъ две разумни мрави, две разумни птици, два разумни елена и двама разумни човѣци?“

Тѣзи, които сѫ изучавали физика и математика, казватъ, че между две точки може да се прекара само една права линия. Тогава питамъ: между 4 точки колко плоскости може да прекарате?

Точката нѣма никакво измѣрение. Тя е несъизмѣрима. Обаче съ какво може да се измѣри една права линия? Съ какво се измѣрва плоскостта? Съ права линия. Математиката е обоснована на метафизиката. Въ математиката нѣма нищо реално. Тя е най-отвлечената метафизика. И затова трѣбва дълго време да се работи върху това, отвлеченото, нереалното, за да се извади нѣкой резултатъ.

.. Тези две точки сѫ много близо, съ най-силния микроскопъ може да ги видите. Между тѣхъ може да прекарате само една силова линия. Ако турите четири точки, това е единъ квадратъ, единъ кубъ. Права линия е тази, която е най-кѣса. Ако е малко по-дълга, тя е вече крива линия. Правата линия не може да бѫде точка. Въ всѣка права линия влизатъ само две точки. Всѣка линия, която има две точки, е права линия. А всѣка линия, която има три точки, е крива линия.

Това правило метафизически може да се преведе въ

моралния животъ. Една мисъл или едно чувство може да бѫде неправилно, *нечисто, може да** има нѣкакъвъ дефектъ. Чувствуващъ, че има въ това нѣщо неправилно, но не знаешъ кѫде е дефектътъ. Тогава правата линия въ какво се е превърнала?

Законътъ на правите линии е следующия: Точка, проявена въ природата, може да се движи само въ една посока въ дадения случай. Нѣма много посоки. И следователно тази посока ние наричаме права линия. Това е *необходимо, неизбежно* въ живота. Ти можешъ да се движишъ само въ едно направление: или назадъ или напредъ - въ две посоки. Когато кажешъ, че принципиално трѣбва да се определишъ, това показва, че ти трѣбва да се опредѣлишъ само въ една посока - къмъ Небето, къмъ чистия, идеаленъ животъ. Отказвашъ ли това, ти имашъ само единъ другъ изборъ.

Моралътъ въ какво седи? Човѣкъ, който да се качва, да слизи и възлиза, той върви въ единъ правиленъ путь. Обаче онзи, който не знае какъ да слизи, ще падне; образува се падение. Тамъ, дето нѣма *възпиране*, има спиране. Онзи, който е падналъ, той е изгубилъ своето равновесие и затова е падналъ. А онзи, който не знае да пази своето равновесие, той се спира.

Нѣкой путь може да паднете. Напримеръ може да паднете въ касата на нѣкой богатъ човѣкъ, въ банката на нѣкой богатъ банкеринъ. И сутринъта да те намѣрятъ затворенъ въ банката при парите. Ако банкеринътъ отвори банката и те намѣри въ касата си, какво ще помисли? Азъ разсъждавамъ метафизически. Тѣзи нѣща могатъ да [не] станатъ, но азъ ги допускамъ. Има известна вероятностъ. Банкеринътъ има нѣколко начина за отваряне на касата. Той може да я отвори отдѣсно и отлѣво. Той ще отвори отлѣво надѣсно и отдѣсно налѣво. Да кажемъ, че касата се отваря правилно, отдѣсно налѣво. Но щомъ е влѣзналъ този човѣкъ въ касата,

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

то банкеринът може да я отвори отлъво надясно. Значи, размъняватъ се опорните точки. Онзи, който е във касата, се учудва на себе си; той не е предвидилъ едно нѣщо: че тази каса може да се затваря по другъ начинъ. Той съзнава, че е направилъ погрѣшка. Той е трѣбвало да направи такава промѣна на касата, че банкеринът да не може да я отвори по другъ начинъ. Този банкеринъ се учудва, какъ е влѣзналъ онзи въ касата и е затворенъ. И защо, като е отворилъ касата, не е взель паритѣ и да си отиде? И двамата разсѫждаватъ. Всичко това става моментално.

Това е вѣрно и по отношение на вашия животъ. Напримѣръ случило се е нѣщо въ вашия животъ и ти си мислишъ, защо се е случило? Напримѣръ казвашъ си: „Защо паднахъ?“ Следъ като си падналъ и станешъ, да кажемъ, че не се изтѣршиш и когато другитѣ ти кажатъ да се изтѣршиш, ти тогава се изтѣршиш. Защо не си се изтѣршилъ веднага следъ падането? Защото ти презъ това време си мислишъ за причинитѣ на падането. Ти тогава казвашъ: „Тази задача не мога да разреша. Мнозина сѫ се мѫчили и не сѫ могли да я разрешатъ.“ И чакъ следъ това се изтѣрсвашъ. Ако не разрешишъ тази задача, втори пътъ пакъ ще паднешъ и пакъ ще дойдешъ до тази задача. Дойде ти нѣкое препятствие по пътя, по който вѣрвишъ. Ти паднешъ. Правата линия не може да се продължи, а силитѣ, които действуватъ, искатъ да се проявятъ. Тогава какво ще бѫде движението? Тогава ще дойде втора прива линия. Т.е. това движение отъ праволинейно ще бѫде перпендикуляренъ. Значи движението на правата линия ще падне въ правъ жгъль спрѣмо нея. Въ правата линия има една възможностъ да се подвижи въ посока перпендикуляренъ на себе си. И така се образува плоскостта.

Въ природата най-малката плоскост се образува между четири точки и когато тази плоскост се подвижи въ нова посока, перпендикуляренъ на себе си, тогава ще имаме тѣло, напримѣръ кубъ. Щомъ се дойде до куба, вий имате известенъ съзнателенъ животъ. Когато правата линия се превърне, стане на плоскостъ, то животът отъ едноизмѣренъ е станалъ

двуизмѣренъ. Ще мислишъ, когато дойде до куба, животътъ е станалъ триизмѣренъ. Въ правата линия вие имате една мѣрка, съ която да мѣрите вашиятъ постежки. А плоскоститѣ сѫ граници на тѣлата. Ако искате да направите нѣщо, трѣбва да имате плоскости. Плоскоститѣ ще бѫдатъ граница на жилището. Този кубъ ще бѫде заграденъ съ плоскости. Що е кубътъ? Това е най-малката форма, въ която може да се помѣсти единъ зародишъ. Кубътъ е най-малката форма. Тя може да бѫде най-малко съ 8 точки. Следователно кубътъ е една форма, въ която зародишътъ може да си тури своите възможности.

Две разумни сѫщества образуватъ една права линия. Четири разумни сѫщества образуватъ плоскость, а осемъ разумни сѫщества образуватъ кубъ. А пъкъ метафизически можемъ да кажемъ: всѣка права линия се пази отъ два ангела; всѣка плоскость отъ четири ангела; а всѣки кубъ - отъ осемъ ангела. Тѣ пазятъ тази форма, като нѣкой скъпоцененъ камъкъ. $2+4+8=14$. Но въ дадения случай само при формитѣ имате осемъ ангела; понеже за линиитѣ сѫ два, а за плоскостта - четири, ставатъ шестъ. Осемтѣ ще бѫдатъ като потенциалъ въ васъ, а $4+2=6$, шестъ ще бѫдатъ на работа. Тѣ ще образуватъ кинетическитѣ сили. Тогазъ изваждаме единъ метафизически законъ, че потенциалнитѣ сили се отнасятъ къмъ кинетическитѣ, както 8:6.

Вий сте млади и ще кажете: „Що ни трѣбватъ настъ тия метафизически разсѫждения 8:6?“ Тогава азъ ще направя преводъ. Известно време вие сте били малки деца. Майка ви е обичала. Били сте малко детение, но по едно време вие израстнете, вземете едно огледало и почвате да се чешпете, да се оглеждате. Отъ где е дошла тази идея въ васъ? Вие имате една скрита идея въ главата си. Щомъ се оглежда нѣкой, той може да има следната идея въ ума си: „Ще ида на гости и единъ приятель ще дойде.“ Вие се обличате за кого? Най-първо за себе си. А второто положение е, че вие искате да се представите на нѣкого. Обличането, това е първата точка, а втората точка, това е лицето, на което искате да се предс-

тавите. Значи имате две точки. Искате нѣкому да се представите, само едно лице имате въ ума си и вашето желание е това лице, като ви види, да ви хареса. Ако разрешите вашата идея и турите още едно лице вѫтре, тогава въ васъ, ще се зароди една борба. Щомъ дойде трето лице, ще дойде и четвърто и целиятъ този процесъ ще стане сложенъ. И тогава вие изгубвате първото положение. При първото положение вие сте били радостенъ, а сега имате смущение. Щомъ има смущение, това показва, че не сѫ първите две точки, но че сѫ влезли и други точки - третата точка. Като дойде третата точка, вие се смущавате. Предъ двете точки вие сте добъръ. Щомъ има трето лице, ще се роди споръ.

Та рекохъ, въ живота вие имате известно заплитане и не може да разрешите известенъ въпросъ. Докато имате Бога, като една мѣрка въ себе си и вие искате за Него да живѣте, вие живѣте мораленъ животъ, чистъ животъ, имате само една идея. Но единъ ^{день} влѣзне и друго лице между васъ и Бога. Кое е второто лице, което може да влѣзне между Бога и васъ? Това го наричать: Това е първата буква отъ думата. Да *не пишемъ името му*.

Метафизически, защо човѣкъ трѣбва да се облича добре? Може да се обясни. Обличането е законъ на пробуждането на човѣка. Който не се облича, той не се е пробудилъ. Защо трѣбва да се обличаме? Защото сме се събудили. Въ мене има събуждане. Само който не се облича, той спи. Отъ него нищо не може да стане. Следователно идейно казано: *по-красиво* нѣщо отъ обличането нѣма. Събудиль се е той и трѣбва да се облече. И той казва: „Азъ съмъ готовъ за работа!“ Първи-
ятъ процесъ е обличането, а вториятъ процесъ е работата! Ще тръгнешъ въ известна посока. Това сѫ метафизически разсаждения. Ти казвашъ: „Защо ще се обличамъ?“ И казвашъ: „Не знай!“ Обличането е първия процесъ, процесътъ на събуждането. Щомъ Богъ те прати въ свѣта, Той иска да се облечешъ. Като се облечешъ, като твоята дреха да нѣма, ти можешъ да се облечешъ само по единъ начинъ. Всѫщностъ ти можешъ да се облечешъ по много начини, но има само единъ правиленъ начинъ; а всички други начини ще бѫдатъ само

едно отклонение отъ обличането. Постжпкитѣ на хората се различаватъ, но въ дадения случай известна постжпка може да бѫде права, само когато има своята идеална форма.

Само за Едного можешъ да се облечешъ! Ти можешъ да се обличашъ за двама души, за трима, 4, 5, 6, 7 - хиляда. Но при всички тѣзи обличания имате сложни форми. Щомъ се обличашъ за двама, за трима и прочие, формата се вече усложнява. Най-хубавото облекло е, само когато се обличашъ за Едного. Най-красива форма е когато се обличашъ за Едного. Тя е най-красивата форма и най-простата, която приляга. Като се облечешъ за двама, за трима и прочие, най-после ще видишъ, че този, който се облича за мнозина, жунжурии, 30-40 копчета, по шията, по ръцетѣ, после копринени реснички, особени линии, та всички да харесать.

Сега да преведа. Вие напримѣръ, написвате една книга и като пишете, вие сте дрехарь. Написали сте единъ романъ. Както единъ дрехарь излага дрехата си на витрината. Така и вие излагате романа на витрината. Напримѣръ романътъ отъ Викторъ Хюго, отъ Иванъ Вазовъ и пр. Въ „Клѣтниците“, първата точка е Жан Вълканъ. Единъ нехранимайко, когото Викторъ Хюго е направилъ светия. И другата точка - Козета. Жанъ Вълканъ знае да работи съ четка, написа една хубава картина. Обаче другъ се влюбва въ нея. И казва: „Да ти пла-тя за картината.“

Най-проститѣ процеси въ природата можемъ да ги преведемъ. Въ дадения случай ти се обличашъ, да знаеш защо се обличашъ. Има две разрешения на този въпросъ. Нѣкой казва: „Азъ живѣя за Бога.“ (*L*) Другъ казва: „Азъ живѣя за себе си.“ (*E*) Обличашъ се за хората, живѣшъ за себе си. Значи външно се обличашъ за хората, а вътрешно се обличаш за себе си.

Човѣкъ, който живѣе за себе си, той е лошъ човѣкъ, той не е добъръ човѣкъ. А човѣкъ, който живѣе за Бога, той живѣе за хората. Човѣкъ, който живѣе за себе си, той е направилъ първия грѣхъ. Но ще кажете: „Защо да е така?“ Представете си, че вие сте слуга на единъ господарь и той ви е далъ да свършите нѣкоя работа. И вие вземете торбата

съ паритѣ, спирате се въ първата гостилиница, напивате се и се почерпвате. И въ това напиване, вие изгубите съзнанието. И като виждате торбата, казвате: „Кой ми е далъ тази торба съ паритѣ?“ И казвате: „Тези пари трѣбва да ги употребя за нѣщо!“ Купувате автомобилъ, разхождате се, обаче господарът чака. Той е съ автомобилъ, съ цилиндъръ на главата, съ бастунъ, но идва единъ ангелъ отъ Невидимия свѣтъ съ своя остъръ мечъ и му казва: „Господине, слезнете, искаамъ да се запозная съ васъ. Искамъ да ви представя на нѣкое си важно събрание.“ Ангелът предвожда и онзи тръгва подиръ него. Ангелът го предвожда, за да събуди неговото съзнание, че тази торба не е негова. И да съзнае, чия е. И ето, онзи идва и вижда, че господарът се е изправилъ. Господарът му казва: „Какъ така, азъ ви пратихъ безъ автомобилъ, безъ *маниети*, безъ цилиндъръ?“ Такива нѣща ставатъ и съ васъ. Законътъ е този: като тръгнешъ въ живота, не се спирай въ никоя гостилиница, не прави запознанство; свърши си работата и като я свършишъ, тогава се запознавай съ приятели, за да нѣма нужда да идвашъ ангели съ мечове.

Това сѫ редъ метафизични разсѫждения, които трѣбва да правите. Подобни сѫществуватъ въ живота. Човѣкъ може да изгуби своето съзнание. Нѣкой човѣкъ напримѣръ, тури перото си на ухото си и после тръгва да си търси перото. Слугинята му казва: „Перото ти е на ухото.“ И онзи отговаря: „Човѣкъ, като мисли много, изгубва ума си“. Той е изгубилъ посоката на своето движение на своето съзнание. Това става и когато сѫ на училище въ гимназията. Напримѣръ ти, като ученикъ, си научилъ много добре урока, но като излѣзнешъ, става помрачение въ ума ти и не знаешъ да го кажешъ. И казвашъ: „Заплетохъ се.“ А не, че не го знаешъ. Но следъ като мине изпитната комисия, ти извѣнъ разправяш урока си. Затова ученикъ, като отиде да държи изпитъ, въ ума си трѣбва да има само едното. Влѣзне ли друго нѣщо въ съзнанието му, той не може да издържи изпита. Отивашъ на изпитъ, дръжъ само едното въ своето съзнание, като че предъ Бога ще давашъ изпитъ. А никакъвъ професоръ да не

ти е въ ума. Влѣзне ли нѣкой професоръ въ ума ти, тогава или съ двойка или съ тройка ще издържишь изпита си. Това е метафизическо.

Когато човѣкъ живѣе само за себе си, той е създадъл едно неестествено отношение. Затова рекохъ, не живѣй за себе си! Живѣй за Бога! Работи за Онзи, Когото обичашъ! Ти казвашъ тогава: „Какъ да позная кого азъ обичамъ?“ Твоята любовь къмъ Онзи, Когото обичашъ, нѣма да се измѣни презъ вѣковетѣ. Щомъ се измѣни, ти не обичашъ. Ти не си обикналь никого. Това сѫщество наричамъ азъ Вѣчното, Безконечното, Безначалното - Елигадай Елохимъ Ехова. Много имена има Той. Можемъ да Го наречемъ още Необятната сила, Разумната природа и т.н. Но това Сѫщество, което можемъ да обичаме, то трѣбва да е по-разумно отъ нась. Такъвъ е законътъ. Човѣшкото естество трѣбва да обича най-силното сѫщество. Това е мѣрка за човѣка. Най-силното, най-разумното и най-доброто. Това сѫ качества на Бога! Ти казвашъ: „Дали Богъ ме обича?“ Обаче, понятията на Бога за любовъта сѫ съвсемъ други, не сѫ като нашите. Любовъта ви къмъ това Сѫщество, която не се мени, това е Любовъ.

Кого ще обичашъ? Ще обичашъ това Сѫщество, което въ твоя умъ съ никое друго сѫщество не можешъ да го замѣнишъ. Само Него можешъ да обичашъ. Това Сѫщество, което въ даденъ случай не можешъ да заменишъ съ друго сѫщество, Него ще обичашъ. Това, което можешъ да заменишъ, тамъ любовъта е временна, преходна. Това сѫ временни, преходни работи. Отивашъ на чешмата, измивашъ си лицето, седишъ въ гостилиница, наядждашъ се, вземешъ гребена, сресвашъ космитѣ си и т.н. Това сѫ временни положения. Има ли моралъ въ това да си решишъ космитѣ? Това не е отъ мораленъ характеръ. Това, което е отъ преходенъ характеръ, то нѣма реалностъ. Само сѣнката на дървото колко струва? Ако ви продамъ сто сѣнки, колко струватъ? Ако ви продамъ сѣнките на сто ябълкови дървета, колко ще ми платятъ? Па, и сѣнките на плодоветѣ имъ, ако продамъ, колко ще ми платятъ? Тѣзи нѣща сѫ само за забавление, които се отличаватъ

оть реалностъта. Въ нась има известни идеи и стремежи и прочие, които сж сънки, не сж реалност. Нереалните нѣща сж сънка на реалните. Когато човѣкъ има философия, то тя му служи като потикъ за онова реалното, което сжществува. Ти казвашъ: „Азъ трѣбва да живѣя!“ - За кого? Азъ рекохъ, трѣбва да обичате само Едного! Ако сте млада мома, вие само се зачертвите, въ ума ви ще изпъкне нѣкой подобенъ на васъ. И казвате, че той единъ денъ може да си замине. „Може да ме остави!“ Тогава, каква е любовъта ти? Това Сжщество, което въ даденъ случай съ никое друго сжщество не можешъ да заменишъ, Него можешъ да обичашъ! И това Сжщество за тебе може да извърши всичко! Въ дадения случай това е Богъ. Не говори за време и пространство.

Да кажемъ, че се решава една задача. Вие я решите и мислите, че се свършва работата. Не. Тя започва. $2+2=4$. Да кажемъ, имаме следната задача: ако една каруца въ единъ часъ изхожда 29 км, то за 10 часа колко километра ще изходи? $1:29=10:x$ Като намѣрите на колко километра е равенъ x , ще се яви другъ единъ процесъ. Трѣбва да се види за всѣки единъ километъ колко трѣбва да се плати. И после, конетъ трѣбва да се отпрѣгнатъ. Процесътъ не е завършенъ. Процесътъ се разрешава безъ да се прекрати. Всѣки процесъ, който ние разрешаваме, въ последствие става по-сложенъ.

Сега какво е обличането, споредъ новото опредѣление? Това е пробуждане на съзнанието. Кого можете да обичате? Този, когото не можете да замѣните съ никого другого. Съ тази мѣрка можете да мѣрите нѣщата, всички величини. Имате едно правило, съ което можете да разрешавате сложните въпроси на живота. Като обичате Него, тогава всички можете да обичате. Когато вие сте отпаднали, когато ви е обезсмисленъ живота, когато сте неразположенъ, седнете и разсѫждавайте метафизически: защо си неразположенъ? Разисквай отвлечено върху себе си: „Баща ми и майка ми ме родиха, дошълъ съмъ и не зная защо съмъ дошълъ.“ Да кажемъ, ти си беднякъ и нѣмашъ нито 5 пари въ джеба си. Ти си кажи: „Имамъ възможность да стана царь, да управлявамъ 10 мили-

она хора. Не, малко сж! А, 20-30 miliona.“ Ти ще кажешъ, че това сж фантазии. Че тъзи фантазии ще дойдатъ. А инакъ какъ ще разсъждавашъ? Ще кажешъ: „Непчастенъ съмъ. Беденъ съмъ.“ Разсъждавай, че стани царъ и т.н. Върху тези, хубавитѣ идеи се спираш. И тогава ще дойдешъ до приказката за онзи циганинъ и като носиъ дѣлва млѣко на главата си, размишлявалъ какъ съ това млѣко ще спечели повече и повече и най-после дошъло до царската дъщеря! И тогава отъ радостъ подскочиъ и строшиъ дѣлвата и млѣкото се разлѣло. Този циганинъ счупиъ сѫда съ млѣкото, но се оженешъ за царската дъщеря. Много уменъ е той. Добилъ е една идея. Нѣкой морализира и казва: „Не бжди като циганинъ!“ Не, не. Този циганинъ го турямъ като много по-голѣмъ философъ, отколкото много други философи, които говорятъ. И той е оптимистъ. Той си мисли да се ожени за царската дъщеря.

Въ това отношение да направимъ метафизически преводъ: допуштай, че всѣкога можешъ да постигнешъ всичко! Дали всѫщностъ нѣщата сж така поставени въ момента, то е другъ въпросъ. Представи си, че имашъ земя, че си свършилъ това и онова. Понѣкой пътъ нѣмашъ никакво образование, можешъ да допуснешъ, че си свършилъ нѣкой университетъ, че си свършилъ по естественитѣ науки. Че си професоръ и като професоръ, ти казвашъ на студентитѣ, когато ги изпитвашъ: „Я, стани ти и кажи. Ти стани и кажи, и ти.“ Представи си, че си свършилъ по философия и пакъ като професоръ изпитвашъ студентитѣ: „Я, стани ти тамъ.“ Или допусни, че си свършилъ по модернитѣ езици, че си свършилъ два факултета. Кажи си: „Азъ съмъ на две мѣста професоръ, имамъ доста ученици.“ Това положение е по-хубаво, да станешъ професоръ по естественитѣ науки и философия, отколкото да се убивашъ съ отрова. Да търсишъ нѣкое скришно мѣсто и да се убивашъ. Да пишешъ писмо, да те споменаватъ. По-добре е да станешъ професоръ. И допусни, че преподавашъ.

Ти казвашъ, че това допущане е глупава работа. Ама другото положение е престъпление въ квадратъ. Азъ насырд-чавамъ философията, мечтанията. За два-три часа си станалъ

професоръ, но следъ 4-5 часа работа огладнѣешъ и виждашъ, че за професора не е наготовено и търсишъ една гостилиница. Тя е затворена, търсишъ втора - и тя затворена; трета - и тя е затворена и [въ] цѣлия градъ не можешъ да намѣришъ гостилиница. Професоръ по естественитѣ науки и по философия, а не може да намѣри отворена гостилиница. Тогава ще се върнешъ и ще станешъ професоръ по философия на стоицизма. И пакъ почни да преподавашъ, докато се уреди твоето положение. И то ще се уреди. Посмѣй се малко. Отчаялъ си се, направи си една смѣшка, посмѣй се. Представи си една гостилиница съ 25-30 тенджери и ти седишъ на масата. Но после пакъ се събудишъ и казвашъ, че това не е реално. Следъ това напиши единъ малькъ разказъ: Единъ професоръ, който е свършилъ два факултета и още не е яль. Напечати го. И като срећнешъ нѣкого, дай му тази книжка, той ще плати. Това е реалностъ. И тогава седи на масата въ гостилиницата и ще имашъ сложено паприкашъ, бифтекъ и прочие. Но дръжъ въ ума си тази основна идея, че има Единъ, Когото можешъ да обичашъ! Благодари, че имашъ философско въображение.

Философията твори, само че изисква по-дълъгъ процесъ. Ако ти силно пратишъ презъ пространството мисъль, че си гладень, то има една вѣроятностъ, има законъ, който е сигуренъ, който ще дойде въ случай. *Понѣкой пѫсть* има изключение. Тази твоя мисъль ще се възприеме отъ нѣкого. Този господинъ, който и да е, като възприеме твоята идея, ще каже: „Искамъ вънъ да се поразходя, искамъ да нагостя единъ приятель!“ И той си фантазира, излиза отъ града. Ти вървишъ и си замисленъ. Той те среща и ти казва: „Азъ разбирамъ философитѣ. Ти си много замисленъ. Лицето ти ми направи голѣмо впечатление. Ела у дома!“ Ти отивашъ съ него у дома му, почнете философски да се разговаряте, отворите хубавъ, приятелъ разговоръ и той те нагости. Ето този професоръ на въображаемитѣ практически учения завързва приятелство съ единого презъ пространството.

Та, затова бѫдете хора съ фантазии. Защото всички идеи въ свѣта сѫ все такива почитания, които сѫ постижими. Но време се изисква на физическото поле, за да бѫде частъ от

тъхъ реализирана. Защото всички идеи не могатъ да бждатъ реализирани. И ако се реализиратъ, то краятъ ще бжде все малко неприятенъ. Но въ нереализирането на идейтѣ, като остане нѣщо нереализирано, то е хубаво.

Една чешмичка тече, но представи си, че тази чешма изведнажъ престане и изсъхне. Да не бжде твоето желание да измѣришъ водата. Нека водата остане неизмѣрена. Ти казвашъ: „Искамъ да си завърша моята мисълъ!“ Че ти искашъ да се спре мисълта ти. Ти казвашъ: „Много обичамъ!“ Радвай се, че обичашъ. Казвашъ: „Много страдамъ!“ Радвай се, че много страдашъ. Ти казвашъ: „Аз се същисахъ вече!“ Радвай се, че си се същисалъ. Ти си почивашъ тогазъ. Радвай се на всичко, което става съ тебе!

*- Само свѣтлията пѣсть на Мѣдростъта води къмъ
Истината!*

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

*10 лекция на Младежки Окултенъ класъ
26.X.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

НАЙ-ВИСОКОТО МЪСТО ЗАКОНЪ НА ИКОНОМИЯТА ВЪ ПРИРОДАТА

5 часа сутриньта

Отче нашъ

Направете едно разграничение между книгите „Война и миръ“ и „Клѣтници“. Каква е разликата между тѣхъ? Кои сѫ идеи на Викторъ Хюго; кои сѫ основните идеи на „Война и миръ“ и на „Клѣтници“?

Запитали едно дете: „Зашо Господъ направи птиците съ два крака?“ - „За да ходят по-бързо.“ - „Зашо Господъ направи човѣка съ рѣзче?“ - „За да работи“, казало детето. Банда му го попитала: „Зашо Господъ направи кучето съ уста?“ Детето казало: „За да лае.“

За какво е създадена устата първоначално: да яде или да говори? Допуснете, че имаме следните числа: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Въ този редъ какъ сѫ поставени числата? Кое число е най-голѣмо? - 9. Значи въ 9 имаме 9 единици. Тогава имаме друга категория - дето едното е по-голѣмо отъ дветѣ, отъ 3, отъ 4 и т.н.

Да кажемъ, че въ кошницата имаме единъ килограмъ ябълки. Колко грама съдѣржатъ, да кажемъ, десетъ ябълки? Тогава казваме, че тѣзи десетъ ябълки съставляватъ част отъ единицата; всички тѣзи деветъ части съставляватъ част отъ единицата. Единъ килограмъ може да се раздѣли. Допуснете, че имате една ябълка и я раздѣлите на десетъ части. Каква ще бѫде разликата между първото и второто дѣление? Въ първия случай частите си оставатъ цѣли, а въ втория случай едната ябълка е раздѣлена на 10 части. Сега какви облаги може да имате при първото и второто дѣление? При първото дѣление, всѣки ще има по една ябълка въ джоба си. Да кажемъ, че сте 10 души. Имате единъ килограмъ отъ 10 ябълки, а

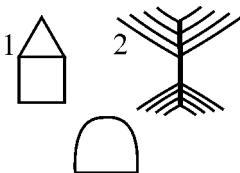
при втория случай, ще ви се падне по една десета част отъ ябълката. Какво ще правите съ семките на ябълката? При първото дължение ще имате семките на една цяла ябълка. Въ всека една ябълка имате по 10 семки. Изядждате една кисела и една сладка ябълка и виждате дали е еднакво числото на семките. Въ сладките дини, любеници се съдържат по-малко семки. Вкусните дини образуват малко семки, а безвкусните съдържат много семки. Та, сладчината на дините е отишла въ семките. Когато една диня има много семки, всичката сладчина отива въ семките; а когато има малко семки, тогава сладчината остава въ тъканта на динята.

Единъ богатъ баща, да кажемъ, има единъ синъ и една дъщеря, а другъ беденъ баща има десетъ синове и десетъ дъщери. Четете Стария Завѣтъ. Има хора, че имали по деветдесетъ сина и по сто сина. Кой баща ще бѫде по-богатъ? Когато синоветъ се увеличаватъ, бащата осиромашава, а когато синоветъ се намаляватъ, бащата забогатява. Този законъ е вѣренъ. Да кажемъ, че една майка е родила 5 сина и 5 дъщери. Друга майка е родила само едно дете. Въ какво органическо положение ще се намѣрятъ двестъ майки? Вѣрно е, че майката, която ражда много деца, отслабва. Обаче има изключения. Когато децата, които се раждатъ съ по-низша култура, майката губи отъ своята енергия, а когато децата сѫ отъ по-висша култура, тогава майката печели въ своята енергия. Този законъ е вѣренъ и по отношение на човѣшките мисли и чувства. Когато чувствата сѫ отъ нисъ характеръ, човѣкъ губи отъ своята сила, а когато стане отъ висъ характеръ, той печели въ своята сила.

Всички форми, които съществуватъ сега въ природата, си иматъ свойте разумни причини. Каква е тази форма? Втората форма е същата като първата. Обаче, ако турите една форма въ разни положения, вие ще се поставите въ затруднения. Защото при [втората] форма веднага ще се досетите, че това е човѣшки образъ, а при първата форма, не е. При първата форма, може би ще кажете,

че това е теренъ нѣкакъвъ си, долу - кладенецъ. При първия случай, ще имате единъ видъ разсаждения, а при втория случай, други разсаждения.

Какво си предполагате, че представляват рисунка 1 и 2? Какви идеи се криятъ въ тѣзи две фигури? Представете си, че долната рисунка е единъ кошеръ съ пчели. Българскитѣ кошери сѫ такива. Първата фигура представлява кошер, богатъ съ медъ. Втората рисунка представлява едно плодно дърво. Какво ще си избере мечката - между плодното дърво и меда? Тя ще избере меда. А детето ще избере плодното дърво. Всѣки човѣкъ избира лекия пжть. За детето е по-лесно да се качи на дървото, а за мечката е по-лесно да си избере меда. Виждали ли сте какъ мечката изважда медъ? Обикновенитѣ работи въ живота, нѣкои правятъ човѣка смѣшъ. Коя е най-обикновената работа сега въ свѣта? - Най-обикновената работа и най-лесната работа е яденето. По-лесна отъ яденето нѣма. И затова нѣма същество, което да се отказва отъ тази работа. Тя е лесна работа и при това не само лесна, но и приятна. Когото и да накарашъ, нѣма изключение въ природата, той ще каже: „Тази работа ще я свърши!“ И затова, щомъ нѣкой пжть си мързеливъ, ще си кажешъ: „Свършихъ си работата лесно, както яденето.“ Нека яденето да ти служи като моралъ. Нѣкоя работа ти е много мѫчна. Ти кажи: „Тя ми е много лесна, като яденето.“

Кой е онзи вѫтрешъ стимулъ, който прави тази работа, яденето, така лесно? Въ яденето има единъ основенъ законъ - че всѣки който яде, все придобива нѣщо, има печалба. Нѣма изключение. Следователно, това въ което всѣкога се придобива нѣщо, е лесно. А има други случаи, когато работишъ, работишъ и нищо не придобивашъ.

Аз ви казахъ, че най-лесната работа е яденето. Вие сега казвате: „Коя е най-мѫчната задача?“ Нѣкой ще каже: „Да седишъ гладень.“ Това е по закона на контраститѣ. Това, чието извършване е най-лесно и дава печалба, то всъщностъ

представлява за човѣка и най-голѣмата мѫчнотия; при него седи и най-голѣмото зло.

Разбира се процесът на яденето не е така прости, както мислите. Той е единъ отъ най-сложнитѣ. Вие досега сте се спирали върху яденето като прости процесъ. Но той е единъ отъ най-сложнитѣ процеси, каквito азъ зная. Преди да почне човѣкъ да яде, преди да се разреши въпросътъ за яденето, ржководителитѣ на човѣчеството сѫ мислили, мислили, докато се разреши този въпросъ. Защото свѣтътъ не е могълъ да сѫществува безъ ядене. И като сѫ разрешили въпроса за яденето, тогава сѫ почнали творчество - създаването на свѣта. Разрешили сѫ икономическия въпросъ. Икономията е свързана съ яденето. Процесът на яденето е свързанъ съ обмѣната на веществата.

Най-първо въ какво седи яденето? Когато външниятъ животъ се влива въ нашия животъ, започва процесът на яденето. Той е непреривенъ процесъ. Човѣкъ като яде, нали се увеличава теглото на тѣлото му. Вие, като сте гладенъ може да се претеглите. Нѣкой казва, че е много гладенъ. Ще го претеглимъ и после, следъ като се наяде, пакъ ще го претеглимъ. И тогава, можемъ точно да опредѣлимъ, съ колко грама е увеличено теглото му. Ще имаме точни мѣрки. Ще имаме факти. Ще намѣриме единъ човѣкъ много гладенъ, ще го претеглимъ. Тогава ще претеглимъ втори, трети, четвърти, пети. Нѣкой казва: „Азъ съмъ много гладенъ.“ Ще го претеглимъ. И като се наяде, пакъ ще го претеглимъ. И ще имаме тогава едно отношение. Каква е идеята? На единъ слонъ му трѣбва 5 крини оризъ, за да се наяде добре. Второ, на единъ човѣкъ му трѣбва единъ килограмъ. Трето - на една лисица ѝ трѣбва една кокошка. Четвърто - на едно гълѫбче му трѣбва 20 житени зърна, за да се наяде за единъ обѣдъ. Пето - на една мравка ѝ трѣбва едно малко зърнце, за да се наяде. Този обѣдъ на слона отъ 5 крини оризъ, колко време ще вземе за човѣка, да се продоволствува отъ такова количество оризъ? За половинъ година можете ли да го изядете?

Отъ това можемъ да извадимъ известно логическо заключение за своето възпитание. Значи, ако имате една идея

подобна на слонъ, тръбва ѝ 5 крини оризъ. Тъзи 5 крини оризъ колко килограма правята? - Ако съж крината по 12 килограма, тъй правята 60 килограма. 60 килограма оризъ по 25 лева, колко правята? Правята 1500 лв. Въ единъ килограмъ влизатъ отъ 16 - 18 000 зърна.

Противоречията въ свѣта могатъ да се обясняватъ, защото въ природата има икономически похвати. И ако нѣкой *пъсть не позволява** нѣщата, [тя] си има своите съображения. Нѣкой човѣкъ иска слонъ, но природата не го дава. Тя казва: „За тебе не е слона, понеже всѣкой денъ по 1500 лв. тръбва да харчишъ.“ Въ България, ако имашъ слонъ, можешъ ли ежедневно да харчишъ толкова пари? Напримѣръ ти искашъ да бѫдешъ красивъ. Но красотата е голѣмъ слонъ. Вие искате да бѫдете гениални, умни и това е единъ отъ най-голѣмите слонове. Ако имате такава сила, толкова голѣма като слона; ако имате такъвъ силенъ умъ, голѣмъ като слона, тогава въ какво ще го впрѣгате? Нали сега има гениални хора? Какво е далъ Викторъ Хюго? Какво е далъ Кантъ? Все сѫ се мѫчили тия гениални хора да създадатъ нѣщо.

Вие се спирате на повърхността на нѣщата. Въ вѫтрешния животъ не влизате, въ дълбочинитѣ. Защото ако тръгнете въ нѣкое планинско място и искате най-хубавите извори, то колкото по-високо сте, толкова водата е по-чиста. Въ най-високите места ще имате най-чистата вода, понеже по-долу може да е омърсена. Най-често идеятъ се намиратъ на най-високите места. А кое е най-високото място? - Богъ. Какво нѣщо е Богъ, се питатъ. Богъ е най-високото място въ свѣта. Нищо повече. Най-високата планина въ свѣта е Той. Какво нѣщо е Господъ? - Най-високото място. Но на това високо място, нито единъ човѣшки кракъ на върха не е стъпилъ. Не само човѣкъ, но и никое сѫщество не е стъпило на това най-високо място. Следователно, то е като единъ високъ, велики идеалъ. И планината е една отвлечена идея за нѣкоя мравка.

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мяста, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

Вие говорите за човѣка, обичате го, но искате да пипате неговитѣ уста, рѫцете му и пр. Това не е човѣкътъ. Тѣлото не е човѣкътъ. Тѣлото е *изразъ* на обективната страна на човѣка. Тѣлото не показва, каквъвъ е човѣкътъ по сѫщина.

Та рекохъ, Богъ, това е най-високото мѣсто. Вече имате една ясна представа за това. Философите казватъ за Бога: „Това е абсолютното, безконечното, безграничното, несъизмѣримото.“ Обаче, какво разбирашъ подъ думата „абсолютно“? Никой досега не се е качилъ на този върхъ, на Абсолютното. Кой е свидетель, кой е видѣлъ, че Христосъ се е качилъ на този най-високъ върхъ на планината. Той казва: „Отивамъ при Отца си!“ Но когато дойде синътъ при Баща си, Баща му му дава едно по-малко столче, а Бащата седналъ на по-голѣмъ столъ. Следователно, Бащата седи на по-високо - клонътъ не може да седи по-високо отъ дѣрвото. Ние трѣбва да разсѫждаваме за цѣлото. Христосъ е проявление. Той е единъ голѣмъ клонъ. Клонътъ не може да бѫде по-високъ отъ дѣрвото. Дѣрвото съдѣржа всѣкога нѣщо, което седи по-високо отъ всички клони съ нѣколко сантиметра. Никой не може да обясни абсолютното, безграничното, безконечното. Въ безко-ничното разбираме движение, което нѣма край, това, което въ своето движение е непреривно. Докато конецътъ дѣржи, хвѣрчилото трѣбва да хвѣрка. Но щомъ се скъсса конецътъ, хвѣрчилото не хвѣрчи. Българинътъ иска да каже, че едно сѫщество, което е безъ конецъ, нищо не го дѣржи. Абсолютното само по себе си никаквъвъ конецъ не го дѣржи. То е свободно. Богъ е свободенъ, не е ограниченъ. Следъ това идатъ другитѣ опредѣлzenia - Беззначаленъ. Идейтѣ на Абсолютното се покриватъ съ идеитѣ на Безконечното у българина.

Сега, коя е основната идея на тая лекция? - Че природа-та си има и своя икономия. Всѣки единъ отъ васъ е дошълъ въ природата на икономически основания. И всѣки единъ, съобразно тази икономия, се кредитира. Природа казва на нѣкого: „Това не е за тебе.“ Ти казвашъ: „Моята идея не се реализира.“ Казвашъ още: „Умирамъ съ отворени очи.“ Може ли човѣкъ да умре съ отворени очи? Щомъ му сѫ отворени

очитѣ, той не е умрѣль. Той е *престорено* умрѣль, щомъ му сѫ отворени очитѣ. Кога касата остава незатворена? Каквъ ще считате онзи, на когото касата е оставена незатворена? То-ва показва, че сметкитѣ му не сѫ завършени. Значи сметкитѣ му сѫ още отворени. Значи този, който умира и очитѣ му сѫ отворени, неговата банка е отворена. Касата му е отворена и има още да работи.

Човѣкъ има желания, които може да сѫ непостижими. Какво е едно непостижимо желание? Допуснете сега, че на когото и да е отъ васъ, комуто никой не е обръщалъ внимание, азъ му давамъ единъ скѫпоцененъ камъкъ, по-голѣмъ отъ едно камилско яйце - единъ съ такава голѣмина? Да допуснемъ, че имате единъ скѫпоцененъ като камилско яйце. Доброта искреностъ, скѫпоцененъ камъкъ. Той ще струва 30-40 000 английски лири. Съ този скѫпоцененъ камъкъ, вие можете ли да седите на изгрѣва си? Всѣка вечеръ ще имате посещение. Всички ще ви обикнатъ. Всички ще се запознаятъ съ васъ. Най-първо у всички ще се появи любопитство да ви видятъ. А второто желание ще бѫде да го откраднатъ. И една вечеръ може да изчезните и вие, и камъка. Тогава има ли си смисълъ да имашъ единъ голѣмъ камъкъ, за да изчезне камъкъ и да изчезнешъ и ти заедно съ него? Та, природата е *разумна*, когато тя даде нѣкоя велика идея въ човѣка, тя изисква тази идея да остане и да можешъ да се ползвашъ отъ нея. Щомъ не можешъ да се ползвашъ, ще я изгубишъ и ще станешъ нещастенъ; и ако не можешъ да я пазишъ, тя нѣма да ти се даде.

Сега мнозина отъ васъ сѫ нещастни. Казвашъ: „Господи, много работи съмъ искалъ и не си ми ги далъ!“ Твоето желание разумно ли е, навременно ли е? Имашъ ли грѣбнакъ да хранишъ слона? Отъ всички идеи коя идея бихъ избрали: лисица, гълѫбъ, мишка, слонъ и човѣкъ? (-Човѣкъ.) Следъ като имате едно гълѫбче и му дадете обѣдъ, каква полза ще ви принесе гълѫбътъ? Какъ биха използвали гълѫба? Както знаете разноскитѣ му не сѫ голѣми. Около стотина зърна на денъ. Онѣзи отъ васъ, които разсѫждаватъ, всѣкога може да

разрешите известни идеи, които имате, какво е отношението за постижението на известни идеи? Отъ какво зависи приятността отъ една идея, която може да се реализира? Колкото реализирането е по-далечно, толкова радостта е по-малка и колкото реализирането е по-близо, толкова и радостта е по-голъма. Реализирането на известна идея е най-голъмата радост. А изгубването на една идея е скръбъ. Всъщност въчовъка има радост и скръб, загуба или печалба. Само че, понежкой път загубата е фиктивна, а понежкой път наистина има загуба.

За живота вие тръбва да имате ясна представа. Какво е реалниятъ животъ? - Това, което си изгубилъ и това, което си спечелилъ, да можешъ да ги оцѣнявашъ въ дадения случай. Не знаете ли, че малкитъ работи могатъ да ви спасятъ? Например да проучите лукътъ какви свойства има? Той може да ви помогне за нѣщо. Например на единъ богатъ човъкъ кракътъ го заболява и вие го излѣкувате съ печень лукъ. Ще го опечешъ малко, ще вземешъ прѣсно масло, ще вземешъ една лъсна отъ лука, ще я намажешъ съ прѣсното масло и ще превържешъ болния нѣколко пъти и той ще оздравѣе. И така ще излѣкувате този милионеринъ. Лукътъ ти казва: „Не ми се смей! В менъ има нѣщо. Ти тръбва да се запознаешъ съ менъ.“ Нѣкой казва на нѣкого: „Ти си една лукова глава.“ Запознай се съ луковата глава, съ цѣлебнитъ свойства на лука и на чесъна.

Та малкитъ работи могатъ да ви помогнатъ и да подобрятъ вашето положение. Та малкитъ нѣща не ги пренебрѣгвайте. Ти казвашъ: „Тръбва да се живѣе. Тръбва да свърши университетъ.“ И като свършишъ, какво ще направишъ? Вие се радвате като свършите университета, но като свършите паритъ, защо не се радвате? Въ свършването на университета, каква е идеята? Свършивашъ ли го или го завършивашъ? Можешъ да кажешъ: „Азъ получихъ своето възпитание въ университета и отивамъ малко на работа. Не го напушкамъ, но пакъ ще се върна.“ Излѣзишъ отъ дома и после пакъ ще се върнешъ. Университетъ е като домъ.

Вие ще си турите правилни идеи, всъки единъ отъ васъ. Нѣкой пѫтъ сте обременени, ти казвашъ: „Азъ, като свърша университета, какво ще работя?“ Вапата работа е като тая на циганина. Като тури гърнето на главата си, казва: „Ще продамъ млѣкото и съ взетитѣ пари ще си купя кокошки, ще ги изведа и ще ги продамъ, ще купя патенца и после теленца и т.н., и най-после ще се оженя за царската дѣщеря!“ Но той е изсипалъ млѣкото - изгубилъ млѣкото, но образътъ на царската дѣщеря е въ неговия умъ. Това го наричатъ „фиксъ идея“. Той тогава е щастливъ! Не е ли хубаво тогава човѣкъ да има една фиксъ идея?

Та, основната идея е: природата си има единъ икономиченъ законъ на всички онѣзи сѫщества, които тя е създала, тя никога не позволява излишни разходи. Тя казва: „Тебе не ти трѣбва това и това! Друга работа избери, за която твоите сили и способности сѫ добри. Не избирай голѣми работи, съ голѣми разноски, които ще ти причинятъ голѣми страдания.“ Защото дето има загуби, ще има и страдания; дето има печалби, има радости. Отъ това положение, гледище, кое е най-хубавото, което човѣкъ може да има при сегашнитѣ условия? Едно здраво тѣло, добро сърдце, умътъ да е добъръ слуга. Умътъ е, който дава потикъ на сърдцето. Сърдцето е, което се обезсърдчава. Умътъ забавлява сърдцето, ще донесе на сърдцето круши, ябълки, играчки. Сърдцето е капризно дете и то все подскача. Донесе му умътъ нѣкоя забава, но следъ 1-2 часа на сърдцето му омръзва, а умътъ следъ това мисли какво да донесе. Умътъ подкрѣпя огньнть на сърдцето. И сърдцето, като хване ума, ще го прегърне, като донесе нѣщо. Така че, цѣлия денъ умътъ и сърдцето се разцѣлуватъ. Умътъ работи, а сърдцето мие на общо основание.

И така първото правило е: Ще учите икономия. Въ природата има абсолютна икономия. Смѣтки се държатъ. Природата не обича разточителството. Разточителството се забранява. Всѣкога разточителството донася голѣми страдания. При самовъзпитанието, ако сте богати, може да имате и три слона, но пазете следното правило: никога не пожела-

вайте слонъ, ако не сте легатъ*, кажи си: „Трѣбва ми едно гълѫбче!“ Ако това гълѫбче може да ти бѫде куриеръ, да ти носи писма отъ едно място на друго, плаща си това. Това ти донася известна радост. Гълѫбът донесе на Ноя маслинено клонче и съ това му донесе известна радост, че на земята има вече условия за живота. Твоето гълѫбче ще ти донесе известни условия.

*- Само свѣтилиѧть пѣсть на Мѣдростъта води къмъ
Истината!
- Въ Истината е скритъ Животътъ!*

*11 школна лекция на Младежски Окулитетъ класъ
2.XI.1928 г. петъкъ,
Изгрѣвъ*

*легатъ - въ древенъ Римъ - намѣстникъ на императора въ провинция; въ католицизма - представителъ на папата

ОСНОВНИТЕ ИДЕИ НА ВИКТОРЪ ХЮГО И ТОЛСТОЙ ВЪ „КЛЕТНИЦИТЪ“ И „ВОЙНА И МИРЪ“

5.15 часа сутринята

*- Само свѣтлиятъ пѣсть на Мѣдростъта води къмъ
Истината.*

- Въ Истината е скритъ животътъ.

Писали ли сте нѣщо за темата си върху Толстой и Хюго? Понеже темата е малко обширна, може да остане още за една седмица.

Сега външната страна на тия двама списатели каква е? Тѣ и двамата сѫ отъ два различни народи, две различни раси и две различни нации. Имате Хюго отъ латинската раса, имате Левъ Толстой отъ славянската раса. Тия двама списатели еднакво не могатъ да пишатъ.

I - В.Х. - Л

II - Л.Т. - С

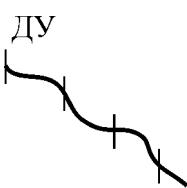
Понеже всѣки единъ народъ живѣе при различни условия и писателитѣ отъ всѣки народъ се различаватъ. Хюго живѣе при известни условия, Толстой живѣе при други условия. Тукъ имате I-ва и II-ра категория. Вземаме единъ писатель, който живѣе въ полярнитѣ страни. III - П.С. и другъ, който живѣе въ тропическитѣ страни, той - отъ IV-та категория. Този, който живѣе въ полярнитѣ страни, какво ще описва? - Еленитѣ, снѣговетѣ, леда и т.н. А този, който живѣе въ тропическитѣ страни за снѣга и въпросъ нѣма да прави и за леда нѣма да прави въпросъ. Тогава кажете, какво ще [описва] този отъ тропическите страни? - Големата горещина, циклонитѣ, слоноветѣ, за голѣмитѣ змии. Когато първиятъ списател и въпросъ нѣма да прави за змиитѣ. За-

що? - Защото такива голѣми змии, въ полярните страни нѣма. Вие може да питате: „Защо този отъ полярните страни не пише за змииятѣ, за слоноветѣ?“ - Нѣма ги.

Та рекохъ, когато разглеждате двама списатели, най-първо вие ще ги поставите при условията, при които живѣятъ. Да кажемъ може да разгледате единъ отъ свѣтско гледище, единъ отъ духовно гледище. Този отъ свѣтско гледище поставяте малко по-обективенъ, то е една полярна страна. Какъ ще поставите вие духовното и свѣтското гледище. Кой списател ще бъде по-богатъ съ образи, който е духовенъ или който е свѣтски списателъ? Чудни сѫ хората, като кажатъ, че нѣкой билъ духовенъ списателъ, а нѣкой свѣтски. Че какво виждатъ въ духовния списателъ? Да допуснемъ, единъ духовенъ списател пише за ангелитѣ, а никога не ги е виждалъ, пише за рая, а никога не е билъ тамъ. То е писане по косвенъ пътъ. Чель си ти въ арабските приказки нѣщо за „Хиляда и една ноќ“ . Питамъ: всичко, което пише тамъ, вѣрно ли е? Когато казвамъ, че е вѣрно или невѣрно, то е по закона на вѣроятностите.

Тогава ще туримъ и V категория. Срещашъ по пътя единъ човѣкъ, искашъ да знаешъ яль ли е този човѣкъ или не: V - X. Какъ ще опредѣлишъ дали този човѣкъ се е хранилъ или не? По какво може да познаете дали единъ човѣкъ е гладенъ или не е гладенъ? Безъ да го питате, само като го погледнете да знаете. Има известни признания.

Ду

Сега допуснете друго едно изяснение. Да вземемъ една рѣка, която тече. Най-първо пѫтувате по рѣката и виждате, че рѣката е свободна, върви си напредъ безъ никакви бентове и вие пѫтувате по нея и правите своите научни изследвания. Но следъ 10 - 15, следъ 100 години вие пакъ срещате тази рѣка и виждате на едно място по нея поставенъ бентъ, на второ място - пакъ бентъ, на трето, четвърто - все бентове има, какъ ще си обясните това явление, подпушванията? Защо сѫ тѣ поставени? Най-първо вие започвате да правите своите изследвания. Да кажемъ вие сте първия, който минава презъ тази рѣка, виждате всичко

това, отивате при вашия народъ, разправяте какво е станало. Сега, какъ да кръстимъ тази ръка? Да кажемъ това е ръката Ду. Вие какъ ще обяснете бентовете по ръката Ду? Това сѫ сега научни изследвания.

Запримѣръ вие сте единъ хиромантий. Да кажемъ хиромантийтѣ разправятъ за пръститѣ: Едни сѫ възлеобразни, други сѫ конусообразни, разни типове пръсти има. Сега какъ ще обяснете, какъ сѫ станали тия възлеобразни пръсти? Кои сѫ причините за тия възли? И кои сѫ причините, че нѣкои пръсти сѫ конусообразни? Това сѫ известни течения. Една ръка е минала. Има своите дълбоки причини, дето тия пръсти сѫ станали конусообразни или възлеобразни. Онзи, който не обича да разсѫждава, може да каже: „Наследствено е това, тъй сѫ родени баща ми, майка ми, дѣдо ми.“ То е все сѫщото да се отговори за въпроса, защо ръката има бентове? „Ръка е това, направила си е бентове.“ Обаче, другъ единъ човѣкъ, който гледа разумно на нѣщата, ще забележи, че тия бентове сѫ направени отъ сѫщества, които използватъ енергията на тази ръка. И това сѫ разумни сѫщества, които използватъ енергията на водата. Може тамъ да има фабрики. И ще започне той да разсѫждава по-дълбоко, ще проучи въпроса и ще обясни причините.

Сега да дойдемъ до Хюго. Кои сѫ били подбудителните причини, които сѫ накарали Хюго да се спре върху Жанъ Вължана? Защо той взема този типъ. Разбира се, Хюго живѣе между единъ народъ отъ едно културно общество и иска да хвърли свѣтлина, че известни порядки, известни закони и традиции не се спазватъ правилно. И какви резултати могатъ да произлѣзатъ отъ тѣзи постежки. При това Хюго се старае да даде едно разрѣщение за известни погрѣшни схващания на тази социална проблема. Запримѣръ този владика, епископа, когото описва Хюго, сѫществувалъ ли е въ действителностъ. И Жанъ Вължанъ като типъ, както го описва Хюго, сѫществувалъ ли е. Възможно е да сѫществува и възможно е Хюго, като поетъ да е създадъл този типъ. Вие какво мислите? Той сѫществува като колективенъ типъ, но отъ Жанъ Вължанъ има още по-лоши типове. Коя е причината за падането на

Жанъ Вължанъ? Той открадва единъ хлѣбъ. Сега коя е причината, запо именно въ френската, въ латинската раса има такива закони, че за тази кражба да го осъдятъ, кажете вие на колко години го осъдиха? (*-Най-първо за 5 години.*) После въ Жанъ Вължанъ се заражда желание да бѣга отъ затвора. На първо място Хюго, както и други списатели, иска да покаже какво влияние указватъ условията върху живота.

Когато се разисква върху единъ наученъ въпросъ, той трѣбва да бѫде разгледанъ отъ строго научно гледище. Сега тъй въ сухата наука вѣроятно нѣма никакво приложение, нѣма и никакви образци. Подъ думата наука, ние разбираме, че известни нѣща сѫ поставени разумно и ние искаеме да намѣримъ тѣхнитѣ разумни съотношения. Да кажемъ, вие имате една математическа формула, какъ ще постѣжите при разрѣшението на тази формула. Тази формула сама по себе си не се родила. А ми кажете, раждатъ ли се формулиятѣ? Не, формулиятѣ се създаватъ. Запримѣръ Питагоровата теорема не се родила, Питагоръ я създалъ. Има известни възгледи, които разрѣшаватъ единъ наученъ въпросъ. Казваме: „Външнитѣ условия създаватъ и добри, и лоши хора“. Може да разгледаме доброто въ свѣта като едно здравословно състояние, а злото като едно болезнено състояние за развитието на единъ организъмъ. Това значи: можемъ да разгледаме доброто и злото като два полюса на една и сѫща сѫщина.

Да допуснемъ тукъ имате единъ плодъ. Въ началото този плодъ е кисель, а въ края този плодъ е сладъкъ. Това сѫ два полюса, две състояния и може да разгледаме едното състояние. Сладчината - това е доброто, когато развитието се е завършило, плодътъ е узрѣлъ, а киселината може да видимъ въ началото. Който яде неуздрѣли плодове, ще го хване треска, който яде кисели плодове, боледува. А, който яде сладкиятѣ плодове, е въ едно приятно, здраво състояние. Въ това отношение може да разгледаме началото, киселото като зло, а краятъ, сладкото като добро. Всѫщностъ киселото лошо ли е и сладкото добро ли е?

Вземете киселинитѣ, разбира се тѣ действуватъ разрушително върху човѣшкия организъмъ. Но сѫщевременно

безъ тия киселини никакво хармониране не може да стане. Ако въ свѣта нѣмаше киселини, а само сладчина, може ли свѣтътъ да се чувствува добре само въ сладчина. И обратното е вѣрно. Животътъ само съ киселини може ли да сѫществува? Азъ вземамъ доброто като завършень плодъ. Много списатели и окултни учители казватъ: „Доброто, това е любовъта, проявена въ живота. Доброто, това сѫ зрѣлитѣ плодове на любовъта, а злото, казватъ тѣ, това сѫ киселитѣ плодове на мѫдростъта.“ Значи имате две противоположни понятия: добро е сладкитѣ плодове, а това сѫ завършенитѣ плодове на любовъта, а злото, това сѫ киселитѣ плодове, тѣ сѫ въ своето начало и единъ день ще се превърнатъ на сладки плодове. Или ще кажатъ: Това сѫ незавършенитѣ плодове на Мѫдростъта. Тѣ може да сѫ още въ началото и може би туй зло да се превърне единъ день на единъ добъръ плодъ.

Известни доказателства се изваждатъ по аналогия и у Хюго, има сѫщитѣ идеи. И всичкитѣ списатели вѣрватъ, че злото и лошиятѣ условия могатъ да се видоизмѣнятъ. И лошиятѣ хора могатъ да се поправятъ. Всички вие вѣрвате [въ] това. Казва се: известни хора сѫ лоши и обяснявате коя е причината, че тѣ сѫ лоши. Казвате: „Срѣдата и условията.“ Това е наполовина вѣрно, но сѫщевременно това показва, каква е тѣхната интелигентностъ. Има известни елементи, известни предмети, известни хора, които се поддаватъ на окисляване, други не се поддаватъ. Запримѣръ, ако вземете златото, то не се поддава на окисляване. Ако вземете медъта, тя се поддава. Можете ли да кажете кои сѫ причинитѣ за окисляването? Обяснява се, че имать голѣмо сродство къмъ кислорода. То е право, а другитѣ нѣматъ сродство. (-И тѣ иматъ, но много малко.) Има единъ общественъ въпросъ: Защо се пие много вино? Защото има много консуматори. Защо се яде много хлѣбъ. Запримѣръ, българитѣ употребяватъ много хлѣба. Значи има известно сродство къмъ хлѣба. Медъта се окислява повече, понеже между елементитѣ на медъта има по-голѣмо сродство къмъ кислорода. А злато[то] не се окислява. Има сродство съ кислорода, но не се окислява, защо? (Условията днесъ не сѫ проучени, какъ може да

се съедини кислорода съ златото.)

Тогава ще ви дамъ една аналогия: княжеската дъщеря на 20 години може да се ожени за царския синь на 21 години. Има сродство между тъхъ, нали? Но княжеската на 20 години не може да се ожени за простия свинарь на 21 година, защо? - Нѣма сродство. Следователно, азъ изваждамъ този изводъ, че простия свинарь, това е златото, а царския синь, това е кислорода. Въ първия случай възможността е почти 99%, царскиятъ синь почти 100% може да се жени за царската дъщеря. Но каква [е] вѣроятността на простия свинарь да се ожени за княжеската дъщеря? Туй се нарича условия. И златото има сродство къмъ кислорода, обаче нѣма условия. Добре. Тогава, ако се махнатъ свинетѣ, свинарътъ може ли да се ожени за княжеската дъщеря? Въ тѣзи разисквания други елементи ще изпъкнатъ. За този свинаръ ще дойдатъ други качества. Не се изисква само да се махнатъ свинетѣ, но дали той има интелигентенъ умъ и дали въ него има туй богато сърце. Това сѫ условията вече.

Добре, нѣкой казва: „Зашо азъ не мога да бѫда добъръ?“ Азъ правя следното сравнение: Зашо азъ да не мога да се оженя за княжеската дъщеря? -Зашото пасенъ свинетѣ. Пасенето на свинетѣ не дава възможност да се оженишъ за княжеската дъщеря. Обществениятъ строй е такъвъ. Докато ти грѣшишъ, не може да правишъ добро. Грѣшенето, това е пасене на свине. Занаятъ е това. Но този занаятъ е едно препятствие, за да можешъ да проявишъ доброто, което е въ тебъ. И другото е, че свинетѣ сѫ въ най-долното положение. И свинарите приравняватъ ума си съ положението на свинетѣ. Понеже свинетѣ влияятъ съ своите мозъци на свинаря и той не може да се издигне. И народната поговорка казва: „Съ каквito дружишъ, такъвъ и ще станешъ.“ Другото положение: трѣбва ли свинаря да дружи съ свинетѣ? Не трѣбва, то е единъ общественъ недѣгъ. Най-после свинетѣ нѣматъ нужда отъ свинаръ. Зашото този свинаръ само ще ги прибере, ще ги докара въ селото и ще ги тури въ кочината. Питамъ: когато тия свине бѣха въ диво състояние, имаха ли тѣ нужда отъ свинаръ? Тѣ по-добре си живѣеха. Питамъ: свинетѣ има-

тъ ли нужда отъ проповѣдници, да ги учатъ по кой начинъ да ровята земята, дали по-плитко или по-дълбоко. Човѣкъ проповѣдникъ на свинетѣ не може да стане. Защото свиня на свиня ще каже какъ да рови, но този свинарь, човѣкътъ не може да покаже какво трѣба да прави.

Смѣшно е положението на свинаря, той си носи само една тояга и кара свинетѣ нѣкѫде на паша, той нищо не ги учи, тѣ вървята и само ровята. И после ще кажатъ, че той ги пасълъ. Той не ги пасе, той нищо не върши, само си губи времето напразно. Даже свинетѣ му казватъ: „Ти не стой около настъ, защото нищо нѣма да свършишъ или като седишъ тукъ, започни като настъ да ровишъ тукъ или не си губи времето.“ Той казва: „Азъ трѣбва да си имамъ единъ занаятъ.“ Да бж-дешъ свинарь, това е най-долниятъ занаятъ.

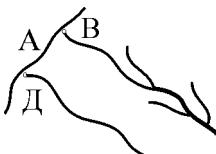
Рекохъ, това сѫ условия за разсѫждения. Ако искате да разгадаесте известни социални условия, тѣ си иматъ пред-представуващи елементи. Сегашниятъ строй, който сѫществува въ свѣта, се предпредставува отъ другъ строй. Да ви дамъ едно обяснение. То е следното: представете си, че вие въ свѣта намирате едно място на земята, кѫдето се увеличаватъ стърготинитѣ или трицитѣ. Какъвъ ще бѫде вашиятъ изводъ за трицитѣ тамъ? Какъ се образували трицитѣ? Ако трицитѣ се бѣха образували въ природата преди хиляди години и вие дойдете да ги изследвате, какво ще кажете? Питамъ: какъ щѣха да обяснятъ сѫществуването на трицитѣ преди три хиляди години? Сега е лесно, обяснява се: като се смѣли брашното, хората го отсѣватъ, по-хубавото замѣсватъ, а другото отдѣлятъ. Това, което отдѣлятъ, това сѫ трицитѣ. Значи излишъкътъ, който е станалъ непотрѣбенъ за брашното, образува трицитѣ. Значи отъ сѫществуването на трицитѣ правимъ заключение, че хората сѫ яли и пили. Сега допуснете, че иде една втора култура, но тѣ сѫ нѣмали тия условия да мѣлятъ брашното като първите и започватъ да изваждатъ тия трици. Отъ тѣхъ се изваждатъ екстрактитѣ, отсѣватъ пакъ трицитѣ, все може да се извади още нѣщо за ядене. Представете си, че и отъ тия трици, следъ като сѫ изведени тѣхнитѣ сокове, сѫ останали други трици. Допуснете, че тази култура си е заминала и тя

изважда отъ трицитетъ трици. Следъ тъхъ идватъ четвърти и започватъ да изучаватъ какво може да се извади отъ тъзи трици. Питамъ: хората, които сѫ живѣли въ първите условия, въ вторите и въ третите условия, еднакви ли сѫ били по култура?

Сега въ вашия умъ, за да дойдете до новите разсъждения, тръбва да се освободите отъ редъ стари разсъждения и заблуждения. Сега, като ви питамъ по този въпросъ, и въ училище, ако ви питатъ, ще кажете: „Мога да кажа, но мога да го кажа погрѣшно.“ И другите ученици ще кажатъ: „Зашо го казвашъ, когато знаешъ, че не е вѣрно?“ И въ тебе ще се зароди една обида и учителя, като те слуша, може да каже: „Зашо говоришъ нѣща, които не разбиращъ?“ И въ тебе ще се зароди пакъ едно докачение. Отъ всички тия външни прояви човѣкъ тръбва да се освободи. Който и да е, като дойде до науката, той тръбва да се освободи отъ всичките свои предубѣждения. Тъкъ тръбва да дойдатъ до, тъкъ я наричатъ „голата истина“ - красивата истинна. Всѣки тръбва да разглежда въпросите обективно по единъ Божественъ начинъ, да знае кой сѫ причините и последствията. И кои сѫ били причините да се домогнемъ до тия нѣща.

Ако вземемъ запримѣръ грѣхопадането, тукъ се дава за поводъ само единъ плодъ. Казано бѣше: „Отъ плода за познание доброто и злото нѣма да ядете.“ Питамъ: какъ е възможно, че една жена взела и яла отъ този плодъ и да се зародятъ такива лоши последствия чакъ до сега. Отъ една малка причина се зараждатъ голѣми последствия. Онзи, невѣщия списателъ ще уподоби хората като деца, които постоянно сѫ правили погрѣшки. Това показва, че хората сѫ живѣли въ една висока култура. Раятъ е място на добро и зло. Тия хора не сѫ били тѣй голи, а тъкъ сѫ живѣли въ една възвишена култура. Сега се заражда единъ упадъкъ, едно чувство на користолюбие, да се вземе и отъ този плодъ. Користолюбието е, което е накарало хората да паднатъ. Този плодъ на познанието на добро и зло можемъ да кажемъ е станалъ начатъкъ на користъта, когато човѣкъ иска да вземе всичко само за себе си. Проявя-

ването на личния животъ у човѣка, който иска да изпѣкне надъ всичко. Питамъ тогава, разсѫждавамъ философски, не може ли единъ човѣкъ да изпѣкне надъ другъ? Но какво е преимуществото тогава?

Да допуснемъ две рѣки, които вървятъ успоредно една на друга. Изворите на дветѣ рѣки сѫтъ еднакви. Следователно и дветѣ рѣки сѫтъ равни. (*В* и *Д.*) Обаче едната рѣка има повече притоци, едната има по-малко. Тази, която има повече притоци, ще бѫде по-дълбока и по-дълга. Рѣстътъ на тази рѣка е въ количеството на водата. Първоначално и дветѣ рѣки сѫтъ еднакви. Но притоците видоизмѣняватъ положението на дветѣ рѣки. Сега онзи, който не разбира живота, и ако се вливатъ повече притоци въ живота, ще каже: „Азъ се различавамъ отъ другия, азъ съмъ по-силенъ, азъ съмъ по-уменъ.“ Питамъ: въ какво седи неговата умностъ? Въ това, че той е чель повече книги? Това сѫтъ притоци. Чель е по астрология, това е единъ притокъ, чель е по математика, това е другъ притокъ, чель е по философия, чель е по окултните науки, всички тѣзи сѫтъ притоци въ неговия животъ. А другъ е чель много малко. Единиятъ е ученъ, а другиятъ е простъ. Въ какво седи това различие на тия двамата хора? И простиатъ може да бѫде ученъ, щомъ туриятъ тия притоци.

Да допуснемъ другото изяснение: въ началото дветѣ рѣки, които изтичатъ отъ върха *А*, иматъ еднаква чистота, обаче мястото, по което минаватъ, не е едно и сѫщо. Едното място е планинско и затова тази рѣка отъ единия край до другия е бистра, а другата е мѣтна. Първоначално и тя е била бистра, но къмъ края си вече е мѣтна. Ние казваме: едната рѣка е грѣшна, а другата е праведна. Питамъ: тази рѣка, чистата отъ само себе си ли стана грѣшна и праведната рѣка отъ само себе си ли стана праведна?

Рекохъ, и двама[та] списатели Хюго и Толстой разглеждатъ въпроси отъ живота. Хюго разглежда индивидуалния животъ и известни противоположности, които сѫществуватъ

въ него. Толстой разглежда общия животъ. Хюго поставя като действуващи лица Жанъ Вълканъ и Епископъ Мириель. Толстой взема Наполеонъ и Кутузовъ. Хюго казва: „Жанъ Вълканъ идва въ дома на епископа и задига свѣтилницитѣ.“ Толстой пъкъ поставя Наполеона съ една армия отъ едната страна, а Кутузовъ отъ другата страна сѫщо съ една армия. Единиятъ напада, а другиятъ се оттегля. Наполеонъ изкушава Кутузова. Казва му: „Въ тебе нѣма ли геройство, герой излѣзъ, започни сражение.“ Кутузовъ не се поддава, а се оттегля навѣгtre. Така Кутузовъ оттегля Наполеонъ отъ неговата военна база и казва: „Колкото повече го оттеглимъ въ Русия, толкова повече възможност имаме да го атакуваме.“ А Наполеонъ иска преди да влѣзе въ Русия да го атакуватъ, да го порази. Какво се крие въ ума на Наполеона? - Тищеславенъ е, той иска да стане царь, а Кутузовъ казва: „Ти нѣма да станешъ царь.“ Наполеонъ казва: „Колко отъ тия държави съмъ подчинилъ!“ Кутузовъ казва: „Ти може да подчинишъ, но по-малки държави, тази земя е голѣма, тя сама себе си пази.“ *Започва борбата.** Кутузовъ се оттегля, Наполеонъ навлиза, навлиза и какво става най-после?

Толстой иска да каже, че въ природата сѫществува единъ Божественъ промисъль, който регулира нѣщата. Тази идея на Наполеона не произлиза отъ френския народъ. Може туй да е било желанието на френския народъ да се подигне. После Толстой изнася фактитѣ такива каквито сѫ. Запримѣръ той взима действителни личности: Кутузовъ и Наполеонъ. Тѣ вече сѫществуватъ, историята ги знае, когато лицата на Хюго - Жанъ Вълканъ и този епископъ може ли да ги намѣримъ въ Франция? Толстой е по-откритъ, а Хюго е по-скритъ. Та проблемитѣ на Толстия сѫ по-вѣроятни. Той рѣшава съ по-широкъ замахъ, разрѣшава всичко въ широкъ машабъ. А Хюго работи съ по-малъкъ машабъ. Това е вече до възпитанието на народа. Толстой иска да каже така: На-

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

полеонъ изгуби своето сражение, понеже върва, че той е факторъ, а Кутузовъ спечели войната, защото той върваше, че той не е факторъ, неговата въра го подигна. Въ каквото върва човѣкъ, това става. А, Толстой казва: „Не е достатъчно само да вървашъ, но туй, което вървашъ да е и право.“ Наполеонъ върваше въ себе си, а Кутузовъ върваше въ Бога и Толстой иска да каже, че този, който върва въ Бога, винаги има надмощие върху този, който върва въ себе си.

Отъ другата страна Хюго казва така: „Онзи, който върва въ близния си, Жанъ Вължанъ е ближенъ на епископа, подига се. А, който озлобява близния си, който не върва въ близния си, се понижава.“ Това е казалъ епископът. Въ себе си той казва: „Този свѣтилникъ може да го купи той, както и азъ. Той и азъ едно сме. Моятъ ближенъ, спрѣмо великия законъ, който сѫществува, е равенъ на мене.“ Щомъ ние отричаме единъ ближенъ, той не е ближенъ. Щомъ съгрѣшишъ къмъ твоя ближенъ, той не ти е близъкъ и щомъ сѫдишъ единъ човѣкъ, той не ти е ближенъ. Ти вече поставяшъ единъ другъ законъ, а щомъ се отказвашъ да го сѫдишъ, ти го признавашъ като ближенъ. Въ първия случай: Жанъ Вължана за единъ хлѣбъ - затваряшъ го за петь години и той си заставя едно лопо мнѣние за хората. Въ втория случай: пакъ хващашъ Жанъ Вължана за кражба, но епископът се явява и казва: „Азъ му подарихъ свѣтилницитѣ.“ Питамъ: епископът употребилъ ли е лъжа? Свѣтилницитѣ бѣха ли на епископа? Ще кажете по форма - да. Но по съдържание? Това злато бѣше ли на епископа? Ние ще дойдемъ до по-високото разбиране. Философски въпроси сѫ това. Въ туй седи издигането на човѣка, въ една постъпка. Епископът казва: „Свѣтилникът е мой, свѣтилникът съмъ азъ, но сѫщината на този животъ не е моя. Азъ не може да кажа, че този животъ е мой. Следователно, азъ трѣбва да се отнеса къмъ Първичната причина, щомъ се касае до живота. Понеже този, малкиятъ животъ въ мене не може да сѫществува безъ обширния животъ, отдето е излѣзълъ.“

Толстой искалъ да покаже това. Той е скрилъ своята отдѣлна идея, понеже хората не сѫ готови. Той искалъ да

каже: Когато хората повърватъ въ Бога, тъй няма да се биятъ. Толстой възстава противъ войната. Въ „Война и мир“ Толстой отрича и гениалността на хората въ свѣта. Сега всички хора хората ги правятъ гениални. Че единъ Наполеонъ може да избие хиляди хора, каква гениалност има въ това? Той разглежда съвсемъ обективно въпроса. Толстой отрича гениалността въ тази смисълъ, както хората разбиратъ. Той е гениаленъ човѣкъ, като че той е нѣкакъ си надаренъ. Толстой казва: „Такава гениалност не сѫществува.“ Толстой казва: „Наполеонъ не е роденъ, за да завлада свѣта.“ Това е едно лъжливо състояние, това е единъ неспособливъ опитъ. Кутузовъ му казва: „Ти не може да завладашъ свѣта, не само свѣта, но и Русия не може да завладашъ.“ Той иска да възстанови, че може. И се раждатъ редъ други противоположности.

Това сѫ социални въпроси, разгледани отъ Хюго и Толстой. Хюго и Толстой се спорятъ върху въпроса дали ние сме фактори на живота или обществото е факторъ? И ние сме фактори, и обществото е факторъ. Има и другъ единъ външъ факторъ. Сега можемъ да кажемъ така: Богъ е, Който всичко върши и ние нѣма какво да правимъ. Другитѣ пъкъ казватъ: „Не, ние всичко можемъ да направимъ и Господъ нѣма какво да се мѣси въ нашата работа.“ Еднитѣ поставятъ Бога извѣнь кѫщата, а другитѣ казватъ: „Той създаде кѫщата заради нась. И ние имаме право да живѣмъ, както искаме.“ И действително, въ вашия интименъ животъ дали сѫ ви една кѫща подъ наемъ, господарь на кѫщата казва: „Мѫжъ и жената може да се биятъ, може да си скубатъ косите, това не ме интересува, но наемътъ да ми плащатъ навреме, отъ това се интересувамъ.“ После, прозорците да държатъ здрави, после канализацията, инсталацията да се пазятъ. Затова постоянно идатъ неговите агенти, а нѣкой пѫть и самиятъ господарь иде и ако намѣри, че всичко е въ изправност отвѣнъ, той е доволенъ. За вѫтрешната страна, той нищо не иска да знае. Но единъ денъ му иде на умъ, казва си: „Ако тия, лошиятъ хора се биятъ, тъще ми развалиятъ кѫщата,“ и той се намѣска, морализира ги, заради кѫщата, да пазятъ кѫщата. Казва: „Вие трѣбва да бѫдете честни хора.“ Защо? За да му

плащать навреме. После казва: „Вие тръбва да бъдете добри хора.“ Защо? За да не развалятъ прозорцитъ. Но това [сж] само такива лични съображения.

Питамъ: каква нужда имаше този господарь да направи къщата и да я даде подъ наемъ? Питамъ: сегашните хора собственици ли сж или сж наемници? Ние още не сме собственици. Природата още не е установила частната собственность. Ние сме наемници. Може да живеешъ подъ наемъ 10, 15, 20, 60 до 120 години, но следъ 120 години господаръ ще дойде и ще каже: „Сега ще излѣзете, защото азъ искамъ да направя новъ ремонтъ.“

Та рекохъ, при сегашния строй, при който живеете, вие се намирате въ едно затруднение при нѣкои прояви на живота. Рекохъ, кое е сега правото разбиране? Толстой е на правата страна и Хюго е на правата страна, и двамата сж прави. Индивидътъ, обществото и Богъ тръбва да се съединятъ въ едно цѣло. Тъ всички сж удове на това цѣло. Така тръбва да се разглеждатъ по редъ. Индивидътъ не тръбва да се противопоставя на обществото и обществото не тръбва да се противопоставя на Бога. Единъ народъ не тръбва да казва, че той всичко може да направи, защото и той е въ зависимост. Както индивидътъ е зависимъ отъ обществото, така и обществото е зависимо отъ цѣлото човѣчество. А и цѣлото човѣчество е зависимо отъ Бога. Въ свѣта сѫществуватъ известни индивидуални проблеми. Тѣхъ ще разрѣшишъ подъ закона на личността, на индивидуалния животъ. После има обществени и социални проблеми, тѣхъ ще разрѣшишъ по законите на обществения животъ. Следъ социалните въпроси идатъ въпросите на човѣчеството и най-после ще дойдете до законите, които Богъ е създадъ. Така ще имате едно правилно схващане за живота. Тогава вашата работа ще бѫде успѣшна, ще имате нѣколко възгледа като какъ тръбва да се живѣе най-разумно.

Запримѣръ азъ живѣя въ една къща, имамъ 10-20 коша, мога да бръкна въ единъ кошъ и да си извадя една ябълка, не съмъ направилъ никакво престъпление. Обаче, като влѣза въ едно общество и тамъ има 20 коша, но ако бръкна въ този или

онзи кошъ тамъ, веднага ще кажатъ: „Не! Не може!“ - „Ама, какъ тъй, азъ въ дома си съмъ бъркалъ така!“ Да, въ дома може да бъркашъ, но тукъ не можешъ. Ето, явява се ограничението. Зашо? Тукъ имате вече единъ по-голѣмъ индивидъ - обществото, то казва: „Ще ме питашъ кѫде да бръкнешъ.“ Това е майката, която дава възпитание на детето си. Когато обществото влѣзе въ човѣчеството, и туй човѣчество има 20 коша и ако това общество рече да бръкне въ нѣкои отъ тѣзи кошове, човѣчеството ще каже: „Не! Не може!“ Пакъ сѫщиятъ законъ. Запримѣръ тукъ българитѣ могатъ да обѣсятъ нѣкой българинъ и никой нищо нѣма да каже. Но, ако взематъ тукъ и обѣсятъ единъ английски консулъ, цѣла България ще хвъркне и ще стане източенъ въпросъ. Пъкъ даже България може да хвъркне, пакъ английскиятъ консулъ не могатъ да го обѣсятъ.

Сега да се повърнемъ къмъ нашите списатели. Казахме Толстой е на правата страна и Хюго е на правата страна. И трѣбва да дойдатъ редъ други списатели, които малко да обобщаятъ тия идеи и да дадатъ нова насока. Сега свѣтътъ е раздѣленъ: едни, които вѣрватъ въ себе си; втори, които вѣрватъ въ обществото и трети, които вѣрватъ въ Бога. Сега, какво трѣбва да се прави? Трѣбва да се даде една нова насока на отдѣлния човѣкъ и на обществото. Хюго дава единъ методъ за личното усилие и показва единъ човѣкъ какво може да направи съ своето усилие, въ своя животъ. Толстой показва единъ разуменъ пълководецъ, при най-голѣмитѣ опасности, какво може да направи. Кутузовъ, като се оттегля, постепенно се укрепява. Толстой прави изборъ, ако си морално слабъ, отстѫпвай. Слабиятъ въ морално отношение трѣбва да отстѫпва. Наполеонъ е една съблазнъ, едно изкушение. Той заема втора позиция. Кутузовъ отстѫпва, отстѫпва и колкото върви по-навѣгте, злото се отдалечава отъ своята база, отъ своя теренъ. Това сѫж вече други изводи. Кутузовъ не дава сражение, все отстѫпва. Ама ще кажешъ: „Какъ тъй, азъ съмъ човѣкъ, азъ ще се опълча!“ Ти може да се опълчишъ, но Наполеонъ ще те бие. Ако Кутузовъ бѣше далъ сражение

още въ началото и не отстъпваше, какво щеше да стане съ Наполеонъ, той щеше да стане господарь на Русия. Кутузовъ казва: „Азъ нѣма ници да направя, ако [е] за жертва, ако е за отстъпление, ще запали и Москва, нека изгори, стига морално да не паднешъ, а Москва пакъ може да се съгради. Нищо не значи.“ Това е скритата мисъл на Толстой. Но, ако тази мисъл се извади отъ Толстой, ще кажатъ, че той е анархистъ. Зашто чрезъ тия вѣрвания на Толстой, ще кажатъ, свѣта не може да се спаси. Ако Наполеонъ бѣше станалъ господарь на Русия, какво щеше да спечели Русия? И ако Москва не бѣше изгорѣла, щеше ли да спечели Русия? Другояче щеше да се сложи развитието на Русия. И Европа щеше да се намѣри въ друго положение.

Та рекохъ сега, отъ общото къмъ частното. Законитѣ сѫ единакви. Нека видятъ, че навсѣкѣде отстъпвашъ, както Кутузова. Атакува те обществото, това е Наполеонъ, ти ще отстъпвашъ. Кутузовъ ще бѫдешъ. Обществото е Наполеонъ, силния Наполеонъ. Ти ще отстъпвашъ, ще се укрѣпявашъ. Ще запалишъ Москва, значи ще жертвувашъ всичко, докато най-после извоювашъ свободата на Русия. Това е нашата духовна свобода, Божественото, което е скрито въ насъ. А трѣбва да запазимъ свободата. Сега не воюваме ние, но Наполеонъ воюва съ васъ.

Накрая другъ единъ въпросъ подига Хюго: Защо внесе той Козета и защо допусна Хюго Жанъ Вължанъ, който се подигна, да се влюби въ Козета. Най-първо Хюго разрѣща единъ социаленъ въпросъ и най-после засѣга, съ Козета, една вѫтрешна борба, едно вѫтрешно вѣрую. Той засѣга туй, което Толстой трѣбваше да направи. Жанъ Вължанъ се жертвува, самоотрича се отъ Козета. Козета, това е Москва, която трѣбва да изгори. И ако Жанъ Вължанъ се бѣше оженилъ за Козета, Наполеонъ щеше да превземе Русия. Козета, това е Москва, която трѣбва да изгори, но Жанъ Вължанъ и той отстъпва въ дадения случай и той се оттегля. Тогава де е Наполеонъ, който го атакуваше? -Който се ожени за това дете - Мариусъ. Наполеонъ изпѣкна отпосле у Хюго, а Толстой извади Наполеонъ отъ единия край до другия. У Хюго

Наполеонъ е скритъ, отпосле се явява. Най-първо той е въ онзи обществен строй, който туря Жанъ Вължана въ затвора за 5 години. Жанъ Вължанъ е далъ едно сражение на Наполеонъ и 5 години е седѣль за това въ затвора, обаче като се изпълзна отъ рѫцетѣ на властьта и Наполеонъ бѣга. Значи властьта е Наполеонъ. И властьта гони Жанъ Вължана и този Наполеонъ всъщност, както Хюго разбира въпроса, казва, че трѣбва да отстѫпва. Това сѫ етапи на разсѫждение.

И човѣкъ трѣбва да направи единъ тѣнькъ психологически анализъ, за да види красотата, която е сѫществувала въ ума на този поетъ. Тя остава скрита, тази мисъль. Хюго не е далъ всичката тази идея, която той е ималъ. Защото въ такъвъ случай той би станалъ еретикъ. И Толстой не можа да изкаже своята идея. Следъ „Война и миръ“ той е писалъ „Анна Каренина“, но и тамъ не изказва всичката истина. Следъ това написва „Възкресение“ и тамъ не е изнесъль всичко. Още една книга трѣбваше да напише Толстой, но нея остави втори пѫтъ като дойде. Въ „Война и миръ“ Толстой има единъ широкъ замахъ, поставя какъ трѣбва да се разрѣши въпроса, какво че трѣбва да се отстѫпва, но не само отстѫпване трѣбва. Отстѫпването е само единъ начинъ. Толстой изнася въ своето учение проблемата: „Не противи се злому!“ Това е Кутузовъ, нищо повече. На злото не може да се противишъ, докато не си силенъ.

Сега вие прочетете тия две книги и може да изнесете и други страни на Толстой и Хюго.

12 школна лекция на
I-ви Окултенъ Специаленъ Класъ
9.XI.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ, София

ОСНОВНИТЕ ИДЕИ НА ВИКТОР ХЮГО И ТОЛСТОЙ ВЪ „КЛЕТНИЦИТЕ“ И „ВОЙНА И МИРЪ“ (продължение)

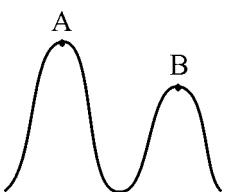
5.30 часа сутринта

- Само свѣтлията пѣсть на Мѣдростта води къмъ Истината.
- Въ Истината е скритъ Животътъ.

Размишление.

(Прочете се резюме отъ миналата лекция.)

До какви заключения дойдохте по темата отъ „Клѣтниците“ и „Война и миръ“? Кои сѫ подбудителнитѣ причини, за да напишат тия свои съчинения Толстой и Викторъ Хюго? П.Т.Х. Хюго е талантливъ човѣкъ, а Толстой е гениаленъ човѣкъ. Следователно, тѣзи двамата не могатъ да гледатъ еднакво на въпроса по простата причина, че не сѫ еднакво надарени.

Ако двама души наблюдаватъ терена на почвата отъ тия планински върхове А и В, ще иматъ ли еднакви схващания? Не. Следователно, тѣхните наблюдения ще се различаватъ. Този от А ще вижда повече, ще обхваща повече и неговите заключения ще бѫдатъ по-широки, по-общи,

а наблюденията на този отъ В ще бѫдатъ по индивидуални. Сега да се поврънемъ къмъ метода на Толстой и на Хюго. Всѣки единъ отъ васъ въ дадения случай може да постъпва като Хюго и като Толстой. Това са два различни възгледи. Хюго застъпва за развитието на личните способности, какъ да се развива човѣкъ. И дава примеръ съ епископа, какво влияние може да окаже върху Жанъ Вължанъ съ своята постъпка. Но не е само неговата постъпка. Следъ постъпката на

Бдинския епископъ идатъ редъ други посторонни елементи и постъпки, които упражняватъ влияние и давление върху Жанъ Вължана. Значи въ него има заложени сили, има нѣщо, което трѣбва да се събуди. Когато едно цвѣте се изнесе въ известна областъ, дето могатъ да му се внесатъ съотвѣтните на тѣхъ условия, които сѫ необходими за неговото развитие, могатъ да се подобрятъ тия вътрешни условия. Въ постъпката на епископа върху Жанъ Вължана, той започва да разсъждава, започва да се бори и се събужда неговата духовна природа. Обаче ние виждаме Толстой, следъ като развива нѣкои подробности на неговия романъ, той се спира често върху характера на Кутузова и върху характера на Наполеона. Толстой представя този силенъ човѣкъ, каквото Наполеонъ рѣши, трѣбва да стане.

Наполеонъ е постояненъ и не си мѣни решенията. Казва: „Това, което азъ рѣшихъ, трѣбва да стане, не може другояче.“ Като че е единъ Божественъ законъ. Това е право, но по отношение на Бога. Умниятъ човѣкъ, като каже нѣщо, става. Но когато глупавиятъ човѣкъ каже нѣщо, трѣбва ли да стане? Рекохъ, ако е умно, трѣбва да стане, ако е глупаво, отмѣни го. И ако го отмѣнишъ, пакъ трѣбва да знаешъ единъ методъ. И Наполеонъ почва да се колебае въ себе си. Кои сѫ причините, че Наполеонъ се разколебава? Запримѣръ, преди сражението при Бородино Наполеонъ е давалъ нѣколко пѫти заповѣди да се направи сражение, а после отмѣня сражението си. Питамъ: защо другъ пѫть не е отмѣнявалъ, а сега го отмѣнява? Има една посторонна причина, която се намѣсва и смущава неговия умъ. Вследствие на това колебание на Наполеона и той почва да губи своя теренъ.

Един паралелъ може да теглимъ между Жанъ Вължанъ и Наполеонъ. Това сѫ два типа сходни. Жанъ Вължанъ е мѣстото, отдето Наполеонъ е излѣзълъ или Жанъ Вължанъ е Наполеонъ при лопитъ условия. Жанъ Вължанъ, тий както е у Хюго, това е обществото. Който се подига въ обществото, което управлява, значи, справилъ се е съ външните условия. Хюго взема своя герой отъ паднало положение и го въздига. А

Толстой снима своя герой. Имаме обратния процесъ. Толстой иска да покаже, че и умният човекъ, когато не постъпва съобразно великитъ закони на природата, на обществото, може да слѣзне отъ висотата, до която е достигналъ. И Наполеонъ най-после става единъ простакъ. Толстой казва: „Наполеонъ не е никакъв гений.“ И Толстой, като говори така за Наполеона, това не иде за французитъ добре. Наполеонъ не е голъмъ човекъ. Единъ човекъ въ своя исторически развой на събитията. Бѣше много прославенъ, но Толстой казва: „Какъв гений има въ Наполеона?“ Че еди-[кж]де си биль рѣшителенъ, но въ Русия той отмѣни думата си. Де е тогава гениалността му? И най-после, ако Наполеонъ е единъ гений, защо влѣзе въ Русия? Той не знае ли, че Русия не е побѣдима? Защо изложи цѣла Франция? И казва още: „Вие французитъ си въобразявате само, че Наполеонъ е гений, но Наполеонъ е обикновенъ човекъ и прави погрѣшки, както и другитъ.“ Той се връща съ своята разбита армия. Де е гениалността на Наполеона?“ Това сѫ вѫтрешни расаждения.

Като четешъ романа, който разбира Толстия, ще види, че Толстой иска да възбуди мисълъта, иска да каже: „Ти искашъ да бѫдешъ гениаленъ човекъ, като Наполеона ли?“ - „Азъ, казва, искамъ да бѫда като Наполеона.“ Рекохъ, ако не бѫдешъ Жанъ Вължанъ, не можешъ да бѫдешъ Наполеонъ. И ако си станаъ Наполеонъ, преди да станешъ Жанъ Въл-жанъ, ще бѫдешъ сваленъ отъ мястото си. И Наполеонъ въ островъ Елена бѣше, Жанъ Вължанъ туренъ въ затвора да си довърши школата. И тогава Наполеонъ се разхожда и казва: „Азъ мога да бѫда сѫденъ само отъ моите предци за моите постѣпки.“

Човекъ може да се издигне, но трѣбва разумно да се постъпва, затова въ възпитанието всѣки отъ въсъ, за правилното възпитание на живота, трѣбва да започне отъ Жанъ Вължанъ. И въ окултния, и въ материалния, и въ моралния животъ всѣки трѣбва да започне отъ Жанъ Вължанъ. Четиринаесетъ години той е билъ въ каторгата, въ свѣтския университетъ. Тамъ претърпѣва той голъмо мѫчение, неправди, години

следъ години. Но Викторъ Хюго, като талантливъ, изкарва тия вжтреши страни на Жанъ Вълканъ. Той страда, като вижда несправедливоститѣ на хората. Най-после той вижда единъ добъръ човѣкъ, който си показва човѣщината, приема го у дома си и му казва, туря го наредъ съ себе си. Сестра му донася сребърнитѣ лъжици. Той се учудва на тѣхъ, прави му впечатление. Туря му хубаво легло, обаче, щомъ Жанъ Вълканъ остава самъ въ стаята, въ него се събужда старата каторжна натура. Той вижда сребърнитѣ прибори и не мисли по-нататъкъ. Този Наполеонъ - Жанъ Вълканъ, не мисли нищо повече. Казва: „Тия прибори ми трѣбватъ.“ Отива въ другата стая при епископа и като го вижда, бори се съ себе си. Казва: „Ще ме турятъ пакъ въ каторгата.“ Хюго прави друго заключение: че моралниятъ човѣкъ, този епископъ, освѣтленъ отъ луната, която блѣсва върху неговото лице, прави силно впечатление на Жанъ Вълканъ. Той най-първо мисли да го удари съ тоягата си, но после казва: „Дето ще го убивамъ, нека си спи.“ Най-първо въ него става едно уплашване, мисли, че го гонять нѣкои и като вижда, че всички спятъ, че всичко е тихо, влиза и задига сребърнитѣ прибори, съ които сж го гощавали. Следъ това бързо офейква, качва се на стѣната и избѣгва.

На обедъ трима ангели говорятъ при епископа и му казватъ: „Ваше преосвещенство, тѣзи срѣбрни прибори мязатъ на вашите.“ - „Мои сж, казва той, азъ му ги дадохъ, само че той е забравилъ, не е взель и тия свѣтилници“, и му ги дава и тѣхъ. Казва: „Ще ги вземешъ, да си послужишъ, тѣ струватъ 20-30 франка.“ Жанъ Вълканъ ги взима и носи свѣтилниците, но съ това скритите мисли на епископа действуватъ върху Жанъ Вълканъ. Обаче, после на пѫтя едно детенце си играе, като подхвърля паритѣ, като на ашици си играе съ тѣхъ. Жанъ Вълканъ е скритъ въ гората въ нѣкакъвъ си храсталакъ. Детето, като подхвърля паритѣ, една монета отъ два лева се търкула близо до Жанъ Вълканъ и той бързо стжпва върху нея. Детето обикаля около него и му казва: „Дигни си крака! Дай ми паритѣ! Те сж мои, дигни си крака.“ Той седи, не се

мърда и му казва: „Да се махашь оттукъ, че виждашъ ли?“ Детето се уплашва и избѣгва. Жанъ Вълканъ взима паритѣ, 40 су, но веднага си казва: „19 години бѣхъ въ затвора, съ мене постѫпиха несправедливо. Сега, това дете си играеше около мене и азъ стѫпихъ върху монетата и задигнахъ двата лева на това дете.“ Веднага той започва да търси момченцето, но момченцето е избѣгало далечъ. Оттамъ насетиѣ Хюго туря своя герой въ друга фаза и той става Наполеонъ. Той го поставя вече много високо.

Рекохъ, това са методи. И Хюго, и Толстой иматъ предъ видъ тѣхнитѣ обществени схващания. По кой начинъ трѣбва човѣкъ да се възпита? Разбира се, методътъ на Толстой не е единствения, при това не е и най-правилния, както и методътъ на Хюго не е единствения и най-правилния методъ, но това сѫ методи, които, ако приложите, може да имате резултати. Защото Хюго изкарва тия резултати отъ своите наблюдения. И Толстой изкарва своите резултати отъ неговите наблюдения.

Онѣзи отъ васъ, които сѫ чели изповѣдъта на Толстой, знаете че Толстой се е борилъ съ себе си, искалъ да се самоубие, не намиралъ смисълъ въ живота, и веднага се пита: „Кои сѫ причинитѣ за това?“ Той вижда, че този животъ не струва и рѣшава да се самоубие. Но скоро дохожда до едно правилно разрѣщение и казва: „Самоубийството не разрѣшава въпроса.“ Единъ прости случай въ гората му разрѣшава въпроса. И той казва: „Има единъ пжть, по който човѣкъ може да излѣзе правилно отъ мѫчнотииитѣ въ живота.“ И Толстой намира това въ: „не противи се злому“. Дойде ли ти едно страдание, беднотия, не заповѣдвай, но дай каквото имашъ и се оттегли. Психологически не се спирай защо си беденъ. Толстой иска да каже: „Не допущай, че си беденъ, не допущай, и че си гладенъ.“ Щомъ допущашъ, че си гладенъ, и гладенъ ще бѫдешъ. Допусни, че гладътъ е единъ велиъкъ законъ, но не и страдание. Да бѫдешъ гладенъ е едно велико благо, а не е страдание. Страданието произтича отъ факта, че ти бързашъ да преодолѣешъ и да задоволишъ глада си.

Искашъ да преодолѣешъ другите хора. Най-първо не приемай, че ти липсва нѣщо. Има нѣкои хора, като ги оставите 24 часа гладни, казватъ: „Ще умра, гладенъ съмъ, не съмъ яль 24 часа.“ Той мисли, че въ 24 часа ще умре гладенъ. Следъ него иде номеръ втори, който казва: „Не съмъ яль 48 часа, два пъти ще умра.“ Рекохъ, два пъти да умира този човѣкъ, това е голѣмо страдание. Иде номеръ трети, който не е яль 72 часа. Казва: „Три пъти ще умра.“

Рекохъ, тѣзи страдания сѫ много голѣми. Значи, страданията се увеличаватъ. Защото гладът има свои психологически моменти. Нѣкой отъ васъ сѫ постили десетъ дена, никакъ не сѫ яли, но има другъ единъ гладъ, ти имашъ желание да ядешъ, но нѣма какво, въ пустинята си. Вие не сте усѣщали това психологическо мѫчение. То е ужасно нѣщо - да се мѫчишъ отъ гладъ. Ужасно нѣщо е това, отъ него и дяволътъ го е страхъ. А той е голѣмъ юнакъ, както го представляватъ индуисти.

Има едно предание: когато този адептъ съгрѣшилъ съ Божественото знание, най-първо го наказали съ огнь. Горили го 1000 години, после го изкарали предъ Бога и той казалъ: „Не си давамъ свободата, азъ съмъ свободенъ, мога да работя както искамъ.“ Турили го още 1000 години въ огъня и като излѣзълъ отъ тамъ, пакъ казалъ: „Не си давамъ свободата!“ 3000 години го държали въ огъня и той, следъ като излизалъ, все казвалъ: „Не си давамъ свободата!“ Най-после, отъ Невидимия свѣтъ измѣнили начина на възпитанието: държали го 1000 години гладенъ и той казалъ: „Подчинявамъ се, ще изпълня всички онѣзи разпореждания, които ми давате.“ Значи, има нѣщо въ свѣта, по-силно отъ свободата, отъ действието на нашата свобода. Най-първо той казва: „Азъ трѣбва да бѫда свободенъ.“ Въ свѣта сѫществува известна свобода. Щомъ човѣкъ извърши известна постѣшка и се ограничава, това не е свобода. Да допуснемъ, че вие сте били гладни три дена. Значи три пъти ще умрете, но преди да умрете три пъти, отивате при нѣкой банкеръ и му казвате: „Слушай, азъ не съмъ яль три дена, три пъти ще умра, ще умре жена

ми и ще умре и детето ми.“ Той живѣе и въ тримата. Казва: „Като умре синъ ми, една трета отъ живота ми е умрѣла. Като умре жена ми, две трети отъ живота ми сѫ умрѣли. И като умра и азъ, три трети ще умратъ и всичкиятъ свѣтъ ще умре. Ще ми дадешъ пари на заемъ, защото три пъти като умра, отъ свѣта нищо нѣма да остане.“ И банкерътъ веднага му дава 1000 лева. Значи 1000 лева те освобождаватъ отъ ограничението на глада и ти нѣма да умрешъ. Но ще имашъ тогава друго ограничение. Този банкеръ му казва: „Следъ три месеца ти ще дойдешъ пакъ при мене и ако не дойдешъ, азъ ще протестирамъ своята полица.“ И тогава ще се явятъ три гражданска ангели при тебе. Питамъ сега: ако вземешъ 1000 лева, ти не си свободенъ, ограничавашъ се. Обаче, де седи истинската свобода? Тя е въ това: този банкеръ, като му даде 1000 лева, да му каже: „Сега ти си свободенъ, нѣма да ми връщашъ тия пари. Ако нѣкога искашъ, можешъ да ми върнешъ парите. Ако не искашъ, можешъ да [не] ми ги върнешъ.“

Следователно, ние наричаме свобода това, дето нѣма ограничения. Всяко нѣщо, което те ограничава, това не е свобода. Ако известна истина те ограничава, това не е истина; ако известна любовъ те ограничава, това не е любовъ; ако известно знание те ограничава, това не е знание. Знанието, което не ограничава човѣка, е знание. И Любовъта, която не ограничава човѣка, това е Любовъ. Тя го задължава. Той усъща, че това е единъ законъ, на който човѣкъ доброволно се подчинява. Такъвъ единъ законъ е законътъ на дишането.

Имаме свободната мисъль: изгрява слънцето. Но да допуснемъ, че азъ се разсърдя на слънцето, казвамъ: „Нѣма да излѣза вънъ, нѣма да те гледамъ.“ Обаче, като изгрѣе слънцето, има нѣщо, което трепва на окото. Слънцето всѣкога е засмѣно, никога не се сърди. Колкото и да се сърдимъ, Слънцето казва: „Вашата срѣдня не почива на разумни основи. Въ моята душа азъ никога не съмъ ималъ лоши мисли къмъ васъ. Къмъ васъ всѣкога азъ съмъ ималъ най-доброто разположение, но вие не сте ме разбрали. Вследствие на това

вие се сърдите.“ Следователно, рекохъ, не ми струва никакво ограничение да излѣза вънъ. Не само това, но като си отворя само очитѣ и съмъ свободенъ вече. Следователно, като гледамъ Слънцето, това е свобода. Азъ мога да кажа: „Няма да те гледамъ.“ Но като тръгна, падамъ на нѣкой камъкъ. Тогава казвамъ: „Като не гледамъ Слънцето, азъ съмъ ограниченъ, а като си отворя очитѣ, ставамъ свободенъ.“ Следователно да гледашъ Слънцето, това е свобода.

Хубаво, де ограничава Любовъта? Любовъ, която затваря очитѣ, ограничава. И хората казватъ: „Слѣпата сѫбота, слѣпата любовъ.“ Не, човѣкъ трѣбва да се пази отъ слѣпата любовъ. Има едно знание, което сѫщо така е слѣпо. Това сѫ символи и метафори, но любовъта въ свѣта носи своята свѣтлина. Не може да има любовъ въ свѣта, дето нѣма свѣтлина. Не можешъ да обичашъ това, което не си видѣлъ. Може да каже някой: „Как тѣй? Бога никой никога не е видѣлъ.“ Да, но портрета на Бога сте видѣли. Чудни сѫ хората, дето казватъ, че Богъ нѣма никакъвъ образъ. Философитѣ и учениците хора казватъ, че Богъ нѣма никакъвъ образъ. Тамъ въ Писанието, още въ първата глава, се казва: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое.“ Значи Богъ е придалъ на човѣка своя външенъ образъ. Значи, постѫпките на човѣка и неговите мисли да бѫдатъ като тѣзи на Бога. Сега като гледашъ единъ човѣкъ, ти имашъ Господа въ една карикатура. Но все пакъ това е образътъ на Бога. Сега, не че ти си виновенъ, но фотографътъ е виновенъ. Нѣкой те вкара така, че образътъ ти не е хубавъ. Лицето ти не е красиво и ти казвашъ: „Не съмъ такъвъ, какъвъ ме представяшъ.“ И всички ние представляваме лицето Божие, но фотографитѣ не сѫ го снели добре. Нѣкѫде виждаме лицето Божие по-красиво, нѣкѫде по-грозно, но все таки ние не можемъ да обичаме това, което не сме видѣли.

Ние се спирате на една много реална философия: не можешъ да обичашъ това, което не си видѣлъ. Ние не сме за пипането. Ти не мисли за пипането, защото пипането е единъ факторъ, който отпосле се явява въ живота. Пипатъ се само

близкитъ предмети, но не и далечните. Какъ ще пипнешъ ти Слънцето? Какъ ще пипашъ звездитъ? Казватъ: „Това, което азъ мога да пипна, въ него ще вървамъ, и това, което не мога да пипна, не вървамъ въ него.“ Нѣкога ще пипнешъ, но всички нѣща не можешъ да пипашъ. Ще знаете едно: ти, докато не видишъ нѣщо, не можешъ да го пипнешъ. Следователно, виждането предшествува пипането. Виждането е качество на ума. Казвате: „Кой знае има ли Господъ или нѣма?“ И малкитъ бублечици знаятъ, че има Господъ. Питайте малката бублечица, има ли Господъ и тя ще ти каже, че има. Тъ сѫ разрѣшили този въпросъ преди хиляди години, а хората не сѫ го разрѣшили и днесъ. Ако питате мравитъ и тъ ще ви кажатъ: „Въпросътъ за Господа отдавна сме го разрѣшили.“ Обаче философитъ на земята ще ви убѣдятъ, че мравитъ нѣматъ никакъвъ Господъ. За нашите философи нѣма Господъ, нищо повече. Това е най-простиятъ фактъ. Ако ти седишъ въ една мрачна стая, ти не можешъ да си представишъ, че другите стани могатъ да бѫдатъ освѣтлени. Ако обаче твоята стая е освѣтлена, тогава можешъ да си представишъ, че и другите стани, в които хората живѣятъ, сѫщо сѫ освѣтлени. Това, което ние имаме, всѣкога го проектираме и у другите хора.

Законътъ е следния: когато говоримъ за гения и за талантътъ въ живота и за дарбите у хората, ние разбираме нѣща реални, съ които сме въ постояненъ контактъ. Рекохъ, ти имашъ известенъ талантъ. Напримеръ музиката е развита у тебе, щомъ ти дойдешъ до пианото и почвашъ да треперишъ, като видя това, рекохъ, ти си талантливъ. „Ама, отдѣ знаешъ?“ - Въ тебе ставатъ известни конвулсии. Знаешъ, не знаешъ, ти искашъ да го барнешъ и като пипнешъ единъ клавишишъ, само единъ тонъ да чуешъ, мислишъ, че много нѣщо си направиши. Това показва, че ти имашъ вече талантъ, който трѣба да разработвашъ. Едно малко дете, само като бутне нѣкоя свирка, мисли, че то знае да свири. Дайте на едно дете една свирка и ако на това дете се ококорятъ очитъ, то има талантъ. Всѣко нѣщо, къмъ което човѣкъ има стремежъ, той има талантъ. Искате да бѫдете силни, вие можете да бѫдете

силни.

Сега правата мисълъ: за да бждете всинца свободни въ живота, изисква се вашата права мисълъ да бжде силна. Да не бждете единъ Наполеонъ, който да дава разпореждания, а после да се разколебае. Почнесте ли да се колебаestе, вие сте въ Русия, вие сте предъ сражението на Бородино. Вие отивате въ Москва. И азъ ще ви кажа: върнете се въ Франция! Тази идея, каквато форма и да има, не може да се реализира. Този пжть, по който вървите, не е правъ. Защото предназначението на Наполеона бъше да образува една конфедерация въ Франция. Затова го пратиха тамъ. Обаче Наполеонъ измѣни на обещанието си и следъ това отиде въ Русия да преследва известни идеи, които не сѫ осъществими и после се намѣри въ островъ Елена - Жанъ Вължанъ.

Обаче другиятъ методъ е вѣренъ. Ако искате да се подигнете морално или въ науката, че се намирате въ положението на Жанъ Вължанъ, борите се съ себе си, съ известни ваши неджзи, азъ ви казвамъ: на правия пжть сте. Човѣкъ не може да се бори съ себе си. Немислимо е да се бори човѣкъ съ себе си! Човѣкъ трѣбва да бжде зрителъ на тази борба, която става у него. На нѣщо възвишено, на две противоположни течения, две противоположни сили. И когато ти си зрителъ, и дветѣ страни сѫ заинтересувани отъ въпроса, а ти си на границата на това равновѣсие, не взимай участие! Нѣкой пжть можешъ да се плашишъ, че ще загубишъ това равновѣсие. И човѣкъ се плаши нѣкой пжть, защото може да загуби това равновѣсие.

Запримеръ рекохъ, ако азъ измѣня на свойтѣ убѣждения и се откажа, че мога всичко да пожертвувамъ, въ това именно седи уплахата. Така и единъ човѣкъ, ако рече да стане светия, той се плаши отъ това. Той трѣбва да се отрече отъ своя животъ, да носи хули, поругания. Той казва: "Това съвсемъ ще измѣни цѣлия ми бить и всичката ми философия, която съмъ добилъ. Какво ще стане съ мене?" Плаши се. Отъ друга страна пакъ се плаши. Ако влѣзе злото пъкъ ще го разсипе. Най-после той ще влѣзе въ едно разрѣщение. Та рекохъ,

силитѣ у него се борять. И най-после той ще се съюзи съ една отъ дветѣ страни. Тъй щото, когато човѣкъ започне да преживѣва борбата на силитѣ, които действуватъ у него, ти си на единъ мощнъ прогресъ. Вѫтрешната борба показва и степенъта на неговото развитие. Колкото борбата е по-голѣма, по-силна, толкова и той е по-талантливъ. За гениалнитѣ хора тѣ ще минаятъ презъ едно голѣмо посвѣщение.

Има три вида посвѣщения: единъ простъ човѣкъ, като го просвѣщаватъ, удрятъ му десетъ удара. Знаешъ ли де ще ги ударятъ? - Ще му дигнатъ краката и на краката ще му ударятъ десетъ удара. На талантливия човѣкъ удрятъ 20 удара на задницата. А на гениалния човѣкъ удрятъ 30 удара по лицето. Гениятъ биятъ по лицето, за да мисли. Казватъ му: „Ти знаешъ ли защо ти е даденъ този образъ? - Да мислишъ. Ти трябва да учишъ хората.“ Той казва: „Серсеминъ ме направиха отъ бой.“ Това сѫ посвѣщения. Щомъ искашъ да бѫдешъ гениаленъ човѣкъ, ще те биятъ по лицето. Щомъ искашъ да бѫдешъ талантливъ - по задницата, а щомъ искашъ да бѫдешъ обикновенъ човѣкъ, ще те биятъ по краката. Тъй правиха и бѫлгаритѣ. Най-първо биеха ученицитѣ по краката, когато искатъ да ги направятъ талантливи, биеха ги по задницата. Нѣкой ученикъ ще го държи за рѣжетѣ и краката на провинилия се ученикъ, а учителът ще го бие по задницата. А до гениалния човѣкъ още не сѫ дошли. Учителът само ще пlesне една - две пlesници на нѣкой ученикъ, а съ две пlesници той не може да стане гениаленъ - 30 пlesници трѣбватъ. Че като му пlesне веднѣжъ, очитѣ да му светнатъ. А 30 по сто колко ставатъ?

Сега въпросътъ се отнася до тази вѫтрешка интенсивна борба, която става у човѣка. Всѣки отъ васъ ще мине тази борба. Тя е неизбѣжна. Това сѫ закони въ природата. Сега ние можемъ да мислимъ по единъ или по другъ начинъ, можемъ да мислимъ какви ли не нѣща за себе си. Нѣкой пѫтъ гледамъ нѣкой пуякъ минава изъ пѫтя: търъ-търъ-търъ. Гледамъ веднѣжъ единъ пуякъ минава покрай мене, върви и все си обръща задницата предъ мене. Хубаво, той е красивъ, но после

гледамъ другъ единъ пуйкъ бѣга отъ мене. Виждамъ азъ, че опашката му е оскубана. Питамъ го: „Зашо бягашъ?“ - „Е, сега не съмъ разположенъ.“ Обаче на следния денъ гледамъ, че този, който ходи така съ вдигната опашка, цѣло величие на земята и това величие го хванали по двора, детронирали го и съ него всичко се свършва. Рекохъ, той е пуйкъ. Че ние по същия начинъ не ставаме ли жертви на пуйцитѣ? Една особена треска те хване и ти казвашъ: „Не знаешъ ли азъ кой съмъ?“ Дойде треската и ти започвашъ да треперишъ, зѫбитѣ ти тракатъ, но все пакъ казвашъ: „Знаешъ ли кой съмъ?“ Кой си? И ти си едно величие - човѣкъ, на когото треската тресе зѫбитѣ. И най-после той изгубва съзнание. Треската му надвила и той свърши съ своето величие. Питамъ: Може ли единъ човѣкъ, който не може да се справи съ една треска да представлява нѣкакво величие? То е смѣшина работа. Най-първо ще хванешъ хремата, ще хванешъ и треската. Като дойде тя, ще кажешъ: „Три дена можешъ да седишъ, но после да те нѣма вече.“ А, да те държи 15-20 дена или три месѣца, ти си вече слабъ тогава.

Азъ считамъ всичките ви страдания, неразположения на духа, това съ изпити. Всѣко нѣщо си има своя причина. Това е едно съвпадение. Това сѫ задачи за умния човѣкъ. Като ученици на този общественъ строй на живота, вие искате да имате философски възгледи, искате да си проправите пътя. Азъ ви казвамъ: може да си проправите пътя като този пуйкъ: търь-търь-търь. А утрѣ нѣмате вече това величие. Може да си проправите пътя и като пауна, но отскубватъ ви задницата. Ние казваме така: Отскубването на перата, това е смѣшина на условията. Условията на живота се мѣнятъ. Богатиятъ става сиромахъ, казва: „Какъвъ бѣхъ едно време, а какъвъ съмъ сега?“ Е, какъвъ се станалъ? - „Едно време имахъ бѣли ржкавици.“ А, сега си безъ ржкавици. Каква е разликата? Разликата е, че едно време си ималъ бѣли ржкавици, а сега си безъ ржкавици. Едно време бѣше [съ] шапка, а сега си безъ шапка. Едно време - съ хубави дрешки, а сега - съ скъжсанички. И Соломонъ като царь е казалъ: „Има време за

всичко!“ И за шапки, и за хубави дрехи, и за скъжсанни дрехи има време, има време за учение, има време за глупости. Значи имаме два вида времена: за умните хора има единъ видъ времена, а за глупавите хора има други времена.

И Толстой и Хюго същ били съвестни. Ако четете и двата писатели, ще видите, че и Хюго си има хубавите страни. Жанъ Вължанъ си има хубавите страни, но отъ окултно гледище, като четешъ Викторъ Хюго тръбва да знаешъ, че въ живота всички отъ васъ е Жанъ Вължанъ, нищо повече. При това тръбва да знаешъ отъ коя степенъ си, дали си въ затвора или си вънъ отъ затвора; съ пари или безъ пари; натискашъ ли съ кракъ парите на момчето, парите му ли взимашъ и казашъ: “Безъ пари не може.“ Щомъ кажешъ, че безъ пари не може, ти си Жанъ Вължанъ, който натиска парите и казва на малкото дете: „Ти си малькъ, можешъ да спечелишъ.“ Та, ще знаешъ де си: при епископа ли си, свѣтилиниците ли взимашъ. За да можешъ да се подигнешъ въ обществото, ти тръбва да дойдешъ до закона на отричанието. Ние можемъ да живеемъ и безъ пари. Не подразбирамъ, че този редъ не може да съществува, а ние разбираме, че можемъ да бъдемъ свободни отъ това желание. Можемъ да бъдемъ свободни! Всичка идея има своя външна форма. Като казвамъ, че можемъ да бъдемъ свободни, силата не е въ формата, а въ съдържанието, което сме турили. Онази бомба, която има своя форма, тя е опасна. Защо? Съдържанието ѝ е опасно. Също, когато вложимъ съдържанието въ парите, ние ставаме опасни. Обаче, ние ще направимъ парите като срѣдство за размѣна. Да напишемъ, напримѣръ, едно писмо. Едно време хората писаха съ паче перо, после съ желѣзно перо. Сега американците пишатъ съ златно перо. Нѣма да казвате, че безъ пари не можете. Ще кажете: „Менъ ми тръбва единъ отличенъ умъ, едно отлично сърце, една отлична воля.“ Умътъ ще намѣри скъпоцѣнните мѣста, защото всичко въ свѣта е за разумните хора. Парите сѫ за разумните хора, любовта е за разумните хора.

Та рекохъ, ако вие нѣмате това дълбоко разбиране, вие ще изгубите смисъла на живота. Защото човѣкъ, който нѣма

единъ отличенъ умъ и едно отлично сърце и една отлична воля, той ще изгуби любовъта си. А щомъ загуби любовъта, ще загуби живота, щомъ загуби живота, ще изгуби всичкитѣ си дарби или той не трбва да изгубва любовъта си. Не трбва да разкъсва връзките, естествените връзки, които съществуватъ, които Богъ е поставилъ между душите. Съществува известно съотношение между човѣка и Слънцето; съществува известно съотношение между въздуха и човѣка; съществува известно съотношение между водата и човѣка; съществува известно отношение между храната и човѣка. Тѣ сѫ нѣща естествени, естествени връзки. Човѣкъ не трбва да прекъсва своята срѣда. Всѣки може да ти прекъсне срѣдата. Щомъ прережешъ гърлото на нѣкой човѣкъ, ти прекъсвашъ тази срѣда. Щомъ прекъснешъ нервната система на зрењието, ти прекъсвашъ тази свѣтлина. Не трбва да прекъсваме онѣзи естествени пжтища, презъ които иде животътъ ни. Зависи отъ усилената дейността на човѣка. Поставяй ви на нѣкое страдание. Вие искате да бждете много учень човѣкъ. Въ какво седи тази ученостъ? Идеята е правилна. Всѣки отъ ва-съ може да бжде много учень. Но тъй, както сега схващате нѣкога учеността, това е неправилно схващане. Така вие ще влѣзвете въ известно заблуждение.

Сега имайте на умъ Толстой и Хюго! Имайте на умъ Наполеонъ и Жанъ Вължанъ въ своята слава. Хюго описва Наполеона, какъ е излѣзъль отъ каторгата. А, Толстой иска да каже, че този, който е достигналъ до най-високото място, това е Наполеонъ, който пакъ може да влѣзе въ каторгата. Виждаме и друга идея отъ Хюго. Той поставя Жанъ Вължанъ да се изповѣда. Той казва: „Азъ съмъ Жанъ Вължанъ.“ Но Жанъ Вължанъ пакъ изгубва своята слава въ лицето на Наполеона. Хюго туря така, но съ това у Жанъ Вължана става едно преобразование още по-велико, когато Толстой снима по-долу Наполеона. Толстой туря другъ единъ образъ, съобразно своята теория: Не противи се злому - Кутузовъ. Той има двата героя: единиятъ, който настѫпва и другиятъ, който отстѫпва. Това е разликата само. И Хюго има два героя: онзи еписко-

пъ, който отстъпва. И той е героя, дава си свѣтилищетѣ. И Кутузовъ отстъпва. Толстой, като гений, тури исторически лица, когато личностите на Хюго не сѫ исторически. Дали съществува Жанъ Вълканъ като историческа личность, това може да се оспорва, когато Кутузовъ и Наполеонъ съществуват като исторически личности. Толстой е реалистъ, той борави съ факти и казва: „Виждате ли този човѣкъ, който не изпълнява своята длъжностъ, какво става съ него?“ Единъ Кутузовъ въ Русия е като една морална личност, имаше нѣщо хубаво въ него.

Нѣма да ви питамъ сега, какво разбрахте? Свѣтлината, която добихте? Какъ си представяте героите на Хюго и героите на Толстой? Защото всѣко нѣщо, което четете, трѣбва да го съпоставите. Ние сме за прѣката връзка. Ако не можемъ да направимъ връзка между нѣщата, тогава тѣ сѫ безпредметни за нась. Работа, четене, наука, всичко въ свѣта има известно отношение къмъ нась. За да знае човѣкъ много, той трѣбва да намѣри тия връзки, които сѫществуватъ въ природата, за да може да се ползува. Сега, по този, новия начинъ за разсъждение вие ще можете по-лесно да се справите съ себе си и съ вашите герои, защото имате герои въ себе си. Вие не сте Наполеонъ, но наполеоновци има у васъ, има и кутузовци, има и жанвължановци, има и бдински епископици.

Станете сега!

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ
Истината.

- Въ Истината е скритъ животът.

13 школна лекция на
I-ви Окултенъ Специаленъ класъ
23.XI.1928 г. петъкъ,
Изгрѣвъ, София

ДЕЯТЕЛНОСТЬ И ЗАМИСЪЛ НА ПРИРОДАТА

6.25 часа сутринта

„Въренъ, истиненъ, чистъ и благъ всъкога бѫди, и Господъ на мира ще изпълни сърцето ти съ всички добри.“

Размисление.

Ще вземете за тема №5: „Сѫщественитѣ различия на водорода (H), въглерода (C), азота (N) и кислорода (O).“ И подобна на тая тема: „Сѫщественитѣ различия на почвата, водата, въздуха и свѣтлината.“

Трѣбва да знаете, че въ всичкитѣ времена, въ науката е имало мода, както и въ обществения живот винаги е имало мода. Какво разбирате вие подъ думата „moda“? Какво е понятието ви за „moda“? Мода идѣ отъ латинската дума „mod“, което значи начинъ. Модата има отношение до външността, до външния изгледъ на нѣщата: нѣкое облекло, или вѣщъ, особено за облеклото се употреблява тази дума, за външността, което не е сѫществено. Сѫщественото на дрехата е вътрешното качество да даде топлина на тѣлото, да предпази тѣлото. А когато се отнася до външния изгледъ, красотата, която може да добие тѣлото чрезъ дрехата, то е другъ въпросъ. Защото една дреха може да е модна, безъ да е комодна* и безъ да принася топлина на тѣлото. Запримѣръ, може да имате обуща, заостренички, обаче тѣ ви притискатъ прѣститѣ. Съ тѣхъ може да вървите най-много четвърть километъръ или съ тѣхъ да бѫдете въ къщи, или въ нѣкой баленъ салонъ. Но ако тръгнете на пътъ, съ тѣхъ не можете да издържите. Сега можемъ да видимъ защо по модата носѣха

* комодна - (отъ фр.) удобна

заостренички обуща. Нѣкой отъ васъ да нарисува формата на човѣшкия кракъ, следъ туй, крака на коня, копитото, и крака на котката.*

Какъ мислите, тия форми тукъ случайни ли сѫ? Тези форми като мода ли сѫ въ природата? Защото една модна форма, тя не е постоянна. Тя е преходна. Значи преходните форми въ природата можемъ да наречемъ мода. А има и постоянни форми, тѣхъ можемъ да наречемъ установенъ редъ. Даже ако вземете, онзи, който изучава формите на природата, може да познае интелигентността, която съществува и се крие въ тази форма. Вземете у коня, туй вгълбване на всички пръсти въ едно копито, какъ наричатъ естествениците задната част на тия пръсти? (-Вториятъ и четвъртиятъ пръсти у коня сѫ атрофирани.) Естествениците даватъ известни причини, споредъ условията, въ които тѣ сѫ живѣли, тѣ сѫ създали и своите удове. Каква сила разлика намирате вие между краката на човѣка и тия на котката и коня? Всички сѫ млѣкопитающи.

Г.Р. излѣзте на дъската и напишете една проста и една сложна математическа формула. Начертайте и една проста и една сложна гесометрическа фигура.

Разбира се законътъ е все единъ и сѫщъ: колкото повече се усложнява една проява на природата, толкова повече съотношения има. (-Има повече елементи.) Следователно, гдето има по-голѣмо усложнение, ние разбираме и по-голѣма интелигентност, и отношенията се усложняватъ. Да вземемъ въ водата имаме два елемента, нали? Въ въздуха колко елемента има? (-Главно два, а има още 5-6.) Въ водата, освенъ двата, има ли още други? (-Нѣма.) Сега това е единъ процесъ на природата. Но този процесъ на формите на природата ли е или на човѣшкия умъ? Този процесъ е произведенъ за характерите, които сѫществуватъ. Тѣ още не сѫ се установили, не сѫ добили гражданство въ природата. Нѣкои отъ тия знаци сѫществуватъ, но нѣматъ сѫщото предназначение вжtre. Тукъ имате форми, които сѫ преходни. Може една

* Въ оригинала има оставено празно място за рисунка.

наука да замѣни знаците съ други и пакъ да означава сѫщия процесъ.

Сега онова, което искаме да извлечемъ, е следующето: онзи, който разбира, ще види, че тукъ има едно скрито отношение. А, който не разбира, ще каже: „Нищо нѣма.“ Теоремата на Питагоръ на геометриченъ езикъ е следната:*

И другата формула на геометриченъ езикъ е:*

Сега ние ще минемъ да наравимъ единъ малъкъ разборъ на Толстой и Викторъ Хюго. Туй, което тѣ сѫ писали, може да сѫ мислили по този начинъ, но може и никакъ да не сѫ мислили така. Може да е вѣрно, и може да не е вѣрно по отношение на тѣхъ. Известни форми, които сѫществуватъ въ природата, се подържатъ отъ усилената дейност на човѣшката мисълъ. Има известна усилена дейност, която е създала очитѣ.

Сега законътъ, който искамъ да извадя, е следующиця: Защо трѣбва да мислимъ и защо трѣбва правилно да чувствувамъ? Има отношение спрѣмо нашия умъ и спрѣмо нашето сърце. Защо човѣкъ трѣбва да мисли правилно? Ако отслабне дейността, която е създала очитѣ, веднага почва да отслабва и човѣшкото зрѣние. Следователно, въ по-ранната възрастъ у децата очитѣ сѫ по- силни и тѣ виждатъ много добрѣ. Защото у тѣхъ има едно интенсивно желание да виждатъ всичко. Тѣхъ всичко ги интересува. И вследствие на тази усилена дейност на ума, очитѣ ставатъ по- силни. Приижда повече кръвь за очитѣ и е по-здравословно. Колкото човѣкъ по- напредва въ своята възрастъ, той почва по- малко да се интересува отъ всички външни прояви. Човѣкъ започва субективно да се интересува и да мисли за нѣкаквъ свѣтъ по- идеаленъ. И човѣкъ става по- идеаленъ, почва да мисли по- духовно и неговото зрѣние отслабва. Но това не е само фактически единствената причина. Много пѫти грижитѣ и тревогитѣ за външнитѣ блага създаватъ отслабване на очитѣ. Когато кажешъ: „Отнеха ми се благата, не мога вече да живѣя“, пакъ почватъ да отслабватъ очитѣ. Въ момента, когато

* Въ оригинала има оставено празно място за формулиране.

почнешъ да мислишъ, че нѣма да можешъ да живѣешъ за бѫдаше, веднага почватъ очитѣ да отслабватъ.

Сега, отслабването на очитѣ, на тази деятелност, се дължи на онова положение, че нѣмаме истинска представа за законитѣ въ природата. Вие ще знаете, че законитѣ на природата не сѫ както човѣшките, да се мѣнятъ. Ако нѣкой отъ васъ каже: „Азъ нѣма да мога да живѣя“, вѣрно ли е това? Това е само една ваша предпоставка. Че какъ сте намѣрили, че нѣмате условия да живѣете? Или може да кажете тъй: „Нѣмамъ условия да се уча.“ Всичко може да си кажете. „Нѣмамъ условия да прогресирамъ.“ Или: „Нѣмамъ условия да се развиваамъ“, и т.н. Сега това сѫ предпоставки, които вие сами си правите. А дали тѣ наистина сѫществуватъ или не, то е другъ въпросъ. Какво разбирате подъ думата: „нѣмамъ условия да живѣя“? Като кажемъ: нѣмамъ условия да живѣя, трѣба да имаме една истинска мѣрка въ най-простата форма. Какво разбирате подъ: да живѣемъ? Ние не разбираме онни сложни понятия, които понѣкой пѣтъ философитѣ внасятъ.

Единъ прости примѣръ, да вземемъ една бѣлгарска стомна. Която има едно голѣмо отверстие и една мамичка.* Ц.Щ.**, можешъ ли да излѣзнесъ, да нарисувашъ тази стомничка съ двестѣ отверстия? (A) Когато тази стомна не е пукната, има две отверстия, функционира правилно, ние казваме: тя е здрава. Тази малка мамичка е турена, за да изтича водата по-лесно. Щомъ се запуши това отверстие, водата не може да изтича. Но щомъ отворимъ мамичката, водата изтича правилно. Единъ доста практиченъ отдушникъ, за да може да изтича водата правилно. Значи, отъ голѣмата дупка се налива водата, а отъ мамичката да може да се пие. Нѣкои употребяватъ само устата на стомната, а мамичката служи само като единъ отдушникъ. Когато има двестѣ отверстия, казваме, че стомната живѣе правилно. Ако се отвори само голѣмата уста на стомната, тя не може да живѣе правилно. И тя казва: „Не ми даватъ да живѣя“. Или, ако другата дупка е

* мамичка - малка дупка, вероятно отъ мамилка - дупка, яма

** Ц.Щ. - вероятно художничката Цветана Щилянова

затворена, тя казва: „Не ми даватъ да се проявя, да се влива нѣщо въ мене.“ Ако се затвори малката дупка, условията сѫ пакъ лоши, но сравнително по-добри. Тя казва: „Не ми се дава възможност да се проявя.“

Два начина има въ живота. Когато въ живота не можемъ да възприемемъ силитѣ на природата правилно, казваме, че нѣмаме условия да живѣемъ. И после, когато тия условия сѫ въ насъ, искаме да се проявимъ, пъкъ не можемъ, пакъ казваме: „Не мога да живѣя.“ Защо? Защото единъ човѣкъ, който не може правилно да яде, той не може и правилно да работи. Можешъ да познаешъ единъ човѣкъ по яденето дали е работливъ. Като гледашъ единъ човѣкъ какъ яде, непремѣнно ще знаешъ и какъ той работи. Ако той седне полека и почне бавно да дъвче храната и работата ще бѫде сѫщата, както и дъвченето. Но, ако видишъ, че той си яде тъй спрѣтнато и работата му ще съответствува на яденето. Разбира се, има едно малко изключение. Но като правило ще знаете, ако яденето е спрѣтнато и работата е такава. Има едно полекичка ядене и едно спрѣтнато, бързо ядене. Красиво е то, човѣкът взема участие като яде. На такъвъ човѣкъ и работата е красива. Сега схванете този вѫтрешенъ законъ, който трѣбва да имате. Това сѫ редъ разсѫждения, които ги има и въ училището.

Всичко, което се преподава въ училището, има за цѣль да култивира въ васъ ума и волята и да ви създаде интересъ за работата. Защото вие сте учили много работи въ училището, но можете ли да го приложите? Сега ако ви попитамъ: Коя е най-дѣлгата рѣка въ Китай? Или: кой е главния градъ на Сантиаго? Или: кой сѫ градоветѣ на Патагония? Учили сте ги. Единъ бѣлгаринъ отива въ Америка, да държи своята лекция за Бѣлгария. Той присѫтствува въ дома на единъ американски проповѣдникъ. Проповѣдникът го пита: „Кѫде е Бѣлгария?“ Иска нѣщо да осведоми публиката си. Жената на проповѣдника казва: „Толкова ли си невѣжка? Бѣлгария е единъ щатъ, единъ градъ на Индия.“ Въ Америка има хора, които не знаятъ, кѫде е Бѣлгария. Обаче онova, което сѫществува въ природата...

Всъка една форма показва, че въчовѣка сѫществуватъ известенъ родъ мисли, които сѫ свързани съ известни наши органи. Когато тия мисли, които сѫ свързани съ зрѣнието, отслабнатъ, отслабва и нашето зрѣние. Сѫществуватъ известни мисли, които сѫ въ тѣсна връзка съ нашия слухъ, и когато тия мисли почнатъ да отслабватъ, отслабва и нашиятъ слухъ. Има известенъ родъ мисли, които сѫ свързани съ нашата рѣч и когато тия мисли почнатъ да отслабватъ и туй чувство отслабва. Нѣкой пѣхъ казвате: „Нямамъ разположение“, или: „нямамъ чувствоуваніе къмъ известенъ предметъ“. Не си създавайте тия иллюзии. Всъкога човѣкъ трѣбва да държи въ изправно положение своята чувствителностъ. Защото загрубяването на човѣшката чувствителностъ, въ каквато и да е форма, все ще ви лиши отъ вашите благородни органи, които имате. Има известенъ родъ мисли, които подържатъ човѣшкото ходило. Има известенъ родъ - които подържатъ човѣшката рѣшка. Има известенъ родъ мисли, които подържатъ човѣшкото сърце, човѣшките дробове, стомаха, мозъка. Има специфични мисли, които подържатъ всѣка една клѣтка. Следователно, ние се стремимъ къмъ онзи, идеалния животъ. Да може нашето съзнание да го обхване. Тия мисли сѫществуватъ вѣнка отъ нашето съзнание, значи други сѫщества има, които сѫ приятелски разположени спрѣмо нась, подържатъ функционирането на нашия животъ отъ всѣкажде. И ще ни помогатъ, докато всички тия идеи, които сѫ създали нашиятъ органи, проникнатъ въ нашето съзнание и тѣ станатъ господари на нась. Значи, докато ние почнемъ да владѣемъ своите мисли или своите органи.

Ето това сѫ все формули. Вие искате да станете господари. Вие искате да имате единъ прекрасенъ, красивъ кракъ. Че вие можете да направите крака си много красивъ. Може да направите рѣшетъ си красиви, очите си красиви, носа си, цѣлото си лице. Това сѫ редъ мисли, които сѫществуватъ. И ако влѣзнете въ Невидимия свѣтъ, веднага ще ви покажатъ вашия първоначаленъ образъ, сѫщинския ви образъ. И после ще ви покажатъ всичките ваши видоизмѣнения, въ които

вие сте се фотографирали. Нѣкои отъ тия образи може да сѫ въ възходяща степень, а нѣкои - въ низходяща. Въ възходяща степень, значи живѣли сте въ съгласие съ природата, а нѣкожде сте живѣли единъ разгуленъ животъ, или сте били въ разрѣзъ съ природата, или казано на вашъ езикъ, нали вие сте свършили гимназия, а нѣкои отъ васъ сте свършили университетъ, пъкъ нѣкои отъ васъ сте били неспособни, не сте свършили университетъ, други сте свършили университетъ, учили сте. Пъкъ нѣкои сте свършили университетъ съ много слабъ успѣхъ.

Сега ние констатираме тия два процеса въ природата. Природата въ нейния процесъ констатира само тия, сѫщественитѣ работи, когато пъкъ хората констатиратъ и несѫщественитѣ работи. Запримѣръ единъ професоръ не констатира дали ученикътъ е способенъ, но той иска ученикътъ да знае и да учи. Даже нѣкои нѣща иска ученикътъ да ги знае тъй буквально, както той ги е предалъ. После иска ученикътъ да знае и неговата форма на предаване, неговия езикъ и израза му. И студентътъ папагалски заучава всичко това и минава за учень човѣкъ предъ професора си. А нѣкои други професори искатъ отъ студента свободно той да разкаже идеята, която професорътъ е вложилъ.

Та рекохъ, ако азъ дойда да изуча тия крака, тѣхната външна форма, безразлично кои сѫ тѣ, подъ тия гънки отдолу или издатини, по външната форма на пръстите, азъ мога да нарисувамъ цѣлия човѣкъ, ръста му и лицето му. Не само това, но отъ тия иззвивания, отъ формата, отъ красотата и вида ще извадя и неговия мораленъ обликъ какъвъ е, и степеньта на моралната му сила. Ако тия пръсти сѫ хубаво нарисувани, да се вижда и голѣмия, и малкия пръстъ, естествено може да се познае и човѣшката интелигентностъ. То значи да се вижда по неговите крака всичката негова усиlena дейностъ. Въобще дейностъта, която човѣкъ влага въ живота, тази негова интелигентностъ се отразява въ неговия кракъ. Тъй щото, когато ние говоримъ за разумната природа, задъ всичките форми, които сѫществуватъ въ природата,

има разумни сили, които подкреплят това функциониране, тия форми. Може очитъти да същ по-далечь или по-близо, има си причини. Големите очи се обясняват отъ силното желание, отъ напрежението на този човекъ да има повече. На единъ човекъ, който има желание да има повече, очитът същ по-големи, по-изпъкнали и по-отворени.

Та мисълта, която трябва да остане въ ума ви. Има известен родъ мисли, желания и действия, които постоянно трябва да се култивират. Дали условията на живота същ добри или лоши, всекога трябва да култивирате тия мисли, понеже върху тяхъ се гради целия вашъ животъ. Туй, което съвременните хора наричатъ моралъ. Ние наричаме моралъ основа, здравословното състояние на човешката душа, т.е. когато всички негови сили, умствени и духовни действа нормално. Да бъде човекъ мораленъ и здравъ, то е равносилно. Здравъ въ физическо отношение, когато всичките му органи действуват правилно. Ние, като ще кажемъ, че човекъ е мораленъ, разбираме - туй здраве е взето въ още по-широкъ смисълъ: когато въ неговите мисли, и въ неговото желание, и въ неговото тяло има съгласие, има хармония съ природа, съ законите на самата природа. Следователно, когато ние дойдемъ да разсъждаваме върху страданията и мъченията въ свѣта, нѣкой пътъ тия страдания, които ние изпитваме, не съ наши. Но, същевременно, тия страдания показватъ, че нѣкъде въ природата съществува нѣкое оттегляне, въ нейния редъ и порядъкъ, има нѣкое отклонение.

Нѣкой пътъ за вашите страдания вие ни най-малко не сте отговорни. Ако вие вървите и усещате студъ или стъгане на вашия крака, какво сте отговорни? Или ако по невнимание турите крака си въ огъня и чувствувате болка, какво сте виновати? Или ако нѣкой вашъ приятель държи каната съ врѣла вода, иска да ви налѣе вода за чай и ви залѣе, че ви изгори крака, кой е виновенъ за това? Той ще каже: „Моля, извини ме.“ Извини, но вие носите страданията. Въ даденъ случай, ако той ви изгори крака, у кого е погрешката? И у двама ви. Щомъ видите, че той сипва повече вода, отколко-

то тръбва, вие тръбва да се отдърпнете най-малко на единъ метър отъ неговата кана. Пъкъ, ако и той е уменъ, и той ще бъде внимателенъ, като синва врълата вода.

Та рекохъ, отъ всички тия форми ще забележите каква разумност е работила. Има хубава красота въ човѣшкия кракъ. Тамъ има вложена много по-голяма интелигентност, отколкото въ устройството на котешкия кракъ и на конския кракъ. Въ тия последнитѣ две форми нѣма вложена достатъчна интелигентност. Затуй при сегашната култура, или въ всяка една култура, великитѣ хора и списатели иматъ за цѣль да събуждатъ, да държатъ въ работа човѣшкитѣ способности и човѣшкитѣ чувства. При сегашнитѣ условия списатели, художници, поети и учени иматъ за цѣль да държатъ тази обща деятелност на човѣшката душа будна. И постоянно тѣ събуждатъ хората къмъ деятелност. Можемъ да кажемъ, че при тѣзи землѣделци, орачи, всичкитѣ занаятчии, онѣзи, които работятъ съ иглата, шивачкитѣ тази деятелност намаляватъ. Знаете ли отъ кѫде е произхода на шивачеството? Онѣзи отъ васъ, които сте шивачки, знаете ли кой е прародителъ на шивачеството? Казватъ, когато Господъ е изпъдилъ първите хора отъ рая, първата дреха била направена отъ вълна. Значи първата мода се яви, когато съгрѣшиха хората. Отъ библейско гледище, защото до тогава безъ мода сѫ били, били голи. А следъ съгрѣшаването, тѣ си направили мода, турили си листа. Нали? Но Богъ е направилъ дрехи отъ кожа и ги е турилъ вънка, като деца на работа. Като ги изпъдилъ, за да не истинатъ, далъ имъ топли дрешки.

Та, най-отвлечената човѣшка мисъль, която сѫществува, има отношение къмъ външната форма на човѣка, упражнява известно влияние. Запримѣръ ако вие развиете у себе си едно мистично чувство, много благородно, на единъ отвлеченъ, възвишенъ животъ, веднага туй ще се отрази върху вашиятѣ очи. Допуснете, че нѣколко деца минаватъ покрай една градина, вземамъ съвременни деца. Когато плодоветѣ сѫ окапали, всичкитѣ деца обичатъ да гледатъ по земята, да видятъ, нѣма ли нѣкой капналъ плодъ. Най-първо децата

гледатъ надолу, има ли орѣхи по земята? Щомъ нѣма долу, почватъ да гледатъ нагоре, значи плодоветъ не сѫ узрѣли. После пакъ гледатъ надолу, у тѣхъ се заражда едно желание да взематъ нѣкой камъкъ, да хвърлятъ по дървото и веднага гледатъ пакъ нагоре. Значи гледатъ ту надолѣ - ту нагоре. Както човѣкъ гледа ту надолѣ - ту нагоре, този процесъ е и въ природата, въ живота, който има чисто духовенъ и материаленъ характеръ спрѣмо човѣка.

Допуснете и друго, нѣкой човѣкъ се е втренчилъ и гледа все на третия етажъ на една къща въ единъ прозорецъ. Най-първо ще помислите, че е художникъ, затова все на този прозорецъ гледа, рисува го съ блажни бои. Първия денъ рисува, втория, третия, единъ месецъ, два, три месеца, все този прозорецъ рисува. Казвате вие: „Не го ли е нарисувалъ той този прозорецъ?“ Много сложенъ е този прозорецъ. Ние ще идемъ малко по-далечъ. Да кажемъ детето, което гледа ту долу - ту горе и онзи художникъ, който гледа все този прозорецъ на третия етажъ, намира нѣщо особено, антично въ него, постоянно рисува него и най-после нарисува нѣщо. После имате онзи астрономъ, който постоянно ходи съ своята тръба вечерно време и той нагоре гледа. Сега питамъ: кой е най-идеалния отъ всички? Астрономът е най-идеалния. Можете ли да обвините астронома въ нѣкое чувство изопачено на вземане-даване. Детето може да обвините, че взема плодоветъ, онзи, който рисува, може да обвините, че има нѣщо въ прозореца. Но какво ще кажете за астронома, който гледа все през тръбата си? И този астрономъ е единъ влюбенъ, който търси своята възлюблена по звездитѣ и не може да я намѣри. Питамъ: вѣрно ли е това?

Хубаво, седи сега отдолу единъ художникъ, гледа нагоре и рисува единъ прозорецъ на третия етажъ. Отъ друго място другъ художникъ седи и той рисува сѫщия прозорецъ. Трети художникъ и той рисува сѫщия прозорецъ. Какво ще кажете на това? (*-Опасна е работата.*) Не. Доста интересенъ е прозорецът, има нѣщо цѣнно тамъ. Сега тукъ е въпросътъ за единъ прозорецъ, но 10 души се набератъ при единъ

изворъ. Идеята е същата. Защо при първия случай, особени мисли ще се явят у васъ, че рисуват същия прозорецъ, а като видите 10-тъхъ художници, че рисуват същия изворъ, каква идея ще имате въ главата си? -Че изворът е цъненъ. А другото положение е мода. Това, което вие наричате влюбване, то е мода. Що е мода? -Нѣщо, което преминава. „Едно време, казвате, обичахъ да чета романи, а сега - не.“ Мода е. „Едно време обичахъ да пиша много красиво, но сега вече - не.“ Мода е. „Едно време обичахъ да се моля, сега вече не обичамъ да се моля.“ „Едно време обичахъ да се обличамъ хубаво, сега вече не обичамъ.“ Мода е. Но има съществени работи, които отъ единния край до другия остават винаги въ този свѣтъ. Яденето мода ли е? Готовното е мода, но яденето не е мода. Защото отъ детинство, като дойдешъ до стария човѣкъ, той все си спомня за ония красиви моменти на яденето. Казва: „Днесъ ядохъ тъй сладко, както когато бѣхъ малко дете!“ И старият човѣкъ си спомня за ония красиви моменти на яденето, както и малкиятъ деца. И дишането не може да бѫде мода. Знанието не може да бѫде мода. Чувствуванието, което имаме, същинското чувствувание или същинската мисъль и тя не може да бѫде мода. Това сѫ съществени нѣща у човѣка, когато другитъ работи не сѫ. Мода ли е единъ методъ въ природата? И въ природата има мода. И всѣки човѣкъ си има мода. Но модата трѣбва да бѫде само едно спомагало. И тамъ, дето не може да помогне тази мода, тя трѣбва да се измѣни.

Ние можемъ да кажемъ, че въ науката, което наричатъ мода, това сѫ ония хипотези и теории, които спомагатъ за истинския процесъ въ науката, който въвежда човѣчеството къмъ една далечна цѣль, освѣтявая ума и подобрява човѣка. Модата въ науката води къмъ една съществена цѣль. Същинската дѣятельност и цѣль на една наука е да направи живота по-сносенъ. Астрономитъ сега даватъ само известни сведения, но единъ денъ тѣ ще могатъ да откриятъ начини и пѫтища за съобщение и ще докажатъ, че има живи същества и въ другитъ планети. И може би следъ 500, или следъ 1000

години, или 10 000 години ще се яви първият ученъ, който ще приеме първата телеграма отъ нѣкоя си слънчева система, или отъ нѣкоя най-близка система. И ще може да осведоми какво правятъ хората отъ другите планети.

Та рекохъ, сегашните условия, ще се стремите именно къмъ туй. Силата на човѣшката воля седи да спази правилността на формите, които сѫществуватъ. Човѣкъ никога не трѣбва да позволи да се прегърби. Той никога не трѣбва да позволи да му се изкриви кракътъ, рѣжката или лицето. Или пъкъ да се изкриви носътъ или окото. Той не трѣбва да позволи това. А ако позволи да се изкриви, това ще бѫде атавистическа склоност на дѣдо и прадѣдо. Човѣкъ трѣбва винаги да се стреми да изправя. Щомъ човѣкъ изправи своите удове, той ще изправи и своята мисъль. При сегашното ви състояние, у всинца ви трѣбва да има желание да учите, да разбирате замислите на природата. Туй да бѫде едно горѣщо желание у васъ. И като излѣзвнете, да ви интересува всичко въ природата. Опитвайте се да проникнете въ нейния умъ, да работите заедно съ нея, да видите кѫде е работилъ нейният духъ. Защото щомъ се стремишъ къмъ природата, ти вече образувашъ една връзка между нея и себе си. А щомъ образувашъ тази връзка, ти вече имашъ връзка между Бога и себе си. Щомъ ти не се интересувашъ отъ замислите на природата, ти не си културенъ човѣкъ, или ти не си ученикъ на живота.

Та първото нѣщо, трѣбва да държите въ ума си следната мисъль: Всички да се интересувате въ замислите на природа! Ето каква е мисълта въ моя умъ, която трѣбва да мине и въ вашия. Ако нѣкой отъ васъ учи въ училището, нали се интересува за директора на гимназията? Ако нѣкой отъ васъ е слуга при нѣкой господарь, или слугиня при нѣкоя господарка, нали вие ще се интересувате отъ господарката си и господаря си? Защото отъ тѣхъ зависи и вашето положение. И ако този слуга изучи добре характера на своя господар или на своята господарка и може да се нагоди къмъ него или къмъ нея и въ правата смисъль тъй да постъпи, както тѣ искашъ,

той ще си създаде едно отлично положение. Но ако не знае какък да се нагоди, ще си създаде цѣль редъ препятствия.

Значи, като влѣзнемъ въ природата, тя е нашата господарка и тя ще ти създаде препятствия. Като идемъ при господарката си, ти трѣбва да се научишъ какво иска тя отъ тебе. И какък да ѝ сготвишъ. Тя ще ви каже: „Паприкашъ, или точено, или кейкъ, или пудингъ, или пилешка чорба, или кюфтета отъ телешко.“ Тя ще ви даде известни сведения, какък да го сгответе и ако вие не знаете какък да го направите, тя нѣма да е доволна отъ васъ. Сега вие ще преведете всички тия форми. Телешкото какво означава? Агнешкото, пуйката? Това сѫ все формули. Най-първо ще се интересувате отъ онова, което природата е замислила. Вие сте въ дома на природата. Като станете сутринь, ще видите какъвъ енейнътъ замисълъ за днешния денъ. Не мислете, че вие искате да живѣте. Вашиятъ животъ е второстепененъ. Не сте вие, които живѣте. Най-първо тя ще живѣе, после вие ще живѣете. Защото ако тя живѣе и вие ще живѣете.

Може да кажете: „Защо е така?“ Вие тръгвате за Америка съ единъ паракодъ, кое е по-важно: вашето здраве или зравето на паракода? Най-първо паракодътъ трябва да е здравъ, неговото кръвообращение, артериалната ивенозната кръвъ, после неговата мисълъ трѣбва да е здрава, тогава вие може здраво да минете отъ единия край до другия. Ако неговиятъ мозъкъ не е здравъ, после - неговото кръвообращение не върви правилно, че сърцето, дробоветъ не сѫ здрави, питамъ: колко ви струва вашето здраве безъ паракода? Та най-първо, като влѣземъ въ природата, трѣбва да знаете, че въ живота на природата почива и нашиятъ животъ. Защото, ако този паракодъ добре мисли, добре функционира и ние можемъ да бъдемъ спокойни, и нашиятъ животъ ще бѫде въ безопасностъ.

Станете сутринь, вие сте се отчаяли, какво означава това? Че нашиятъ паракодъ, въ който пѫтувате, е въ неизправностъ. Нищо повече! Или ние го наричаме това: вие имате погрѣшно схващане за живота, или казано на другъ езикъ:

вие не сте въ съгласие съ законите на природата. Най-първо като станете, ще кажете: „Каква е волята на моята господарка, на природата?“ Ще се явите предъ нея и ще видите какво можете да направите за господаря си? Като отивате въ университета, чия воля отивате да правите? Вашата ли воля правите, или отивате да направите волята на професора? При това, като направите тъхната воля, вие добивате знание. Вие учите, значи имате известни съотношения. Щомъ се интересувате вие отъ професора, слушате го, той ви пита, вие отговаряте. Значи има известни отношения между васъ. Тогава и професорът и той се интересува отъ васъ. Щомъ се интересувате за природата, и тя се интересува за васъ. Вие казвате: „Господъ отъ мене не се интересува.“ Не. Крила философия е това. Ако ти се интересувашъ за Бога, ще се интересува и Той за тебе. Ако вие се интересувате отъ природата, не по любопитство, но по животъ, тъй по същество, да се учите, да се интересувате отъ нея, нѣма изключение и тя се интересува за васъ. Хубаво е за васъ да се интересувате отъ природата, тогава тя ще ви се разкрие. Ако кажете: „Професорът ни по английски много хубаво ни учи. Като него няма другъ професоръ.“ Като чуе това професорът ви, ще му стане приятно. Нѣма учителъ или професоръ, който като кажатъ хубаво заради него, да не му е приятно. И ако вземете Писанието, тамъ е казано: „Всъко дихане да хвали Господа!“ А по-голѣми професори отъ Господа нѣма! Тъй е. Ако ние Го хвалимъ, ако ние се интересуваме отъ Неговата Мѫдростъ, отъ Неговото знание, отъ всичко това, което Той е направилъ, интересува се и Той за насъ. А ако ние не се интересуваме и Той не се интересува.

Казвате: „А, азъ ще се интересувамъ за човѣшкия кракъ.“ Ще мислишъ, природата го е създала. И ако почнешъ да изучавашъ краката на разните животни, ще дойдешъ до много умни и велики работи. Много ще научишъ. Не само да останешъ при краката или при прозорецъ, да го рисувашъ. Това е една специална работа, прозорецът. Дълго време като проучавашъ човѣшкия кракъ, ще проучавашъ човѣшката

ржка, човѣшкото око, другите органи, стомахът, дробоветъ, ноктиятъ и т.н. И въ всичко това ще намѣришъ кои сѫ положителнитъ и отрицателнитъ страни. Сега всички изучаватъ патологическитъ белези. Но това още не е наука. По ноктиятъ ще изучавашъ, по кои признания се познава гениалността, талантитъ, добродетелитъ. Ще имашъ една мѣрка, този нокетъ талантливъ ли е, музикаленъ ли е, отъ художество разбира ли, мораленъ ли е, материаленъ ли е, весель ли е нокетъ? Песимистъ или оптимистъ ли е, учень или не? Всичко това, като гледашъ по ноктиятъ, да познаешъ.

Ще кажете: „Какъ?“ А, нокетъ и той върви съобразно съ човѣка. Колкото човѣкъ става по-ученъ, по-благороденъ, и нокетъ постоянно придобива една красива форма, продължава се, разширява се. Ако човѣкъ почва да става своеобразенъ, упоритъ, нокетъ става много широкъ като площъ. Обаче по него водата не тече, образуватъ се миязми. Упоритиятъ човѣкъ казва: „Това не искамъ да направя!“ Дойде единъ учень човѣкъ и накара неговото упорство да се смѣкчи, като даде наклонъ, направи единъ дълбокъ каналъ и всичката тази вода отъ това блато се стича тамъ и го накара, иска - не иска, да работи. А знаете ли какво нѣщо е каналъ? Каналъ, това сѫ лошиятъ условия, които те притискатъ навсѣкѫде. Ти не искашъ да работишъ, баща ти казва: „Работи“, майка ти казва: „Работи“, приятелитъ ти казватъ: „Работи“, ти казвашъ: „Не искамъ да работя“, но когато те турятъ въ лошиятъ условия на живота, безъ майка, безъ баща, ти работишъ.

Ще ви приведа единъ български анекдотъ. Може да сте го слушали вие. Една жена, която е била много мързелива, мжжътъ ѝ казалъ: „Оголѣхме вече, понеже като се оженихме, все за любовь говорихме. Сега вземи хурката и опреди малко прежда“, ѝ казваше той. „А, работна съмъ азъ“, казва тя. Тя взела една каца съ три вретена и казва: „Едното е готово“, показва му го, и второто му показва. „А третото, сега ще го напълня.“ Тя все преде, преде, но никакво подобрение въ дрехитъ не става. Най-после, затжгли се за нея сестра ѝ и майка ѝ, викатъ ги на село на сватба. „Какво ще прави-

мъ, моите гащи съж скъсани“, казва мажътъ ѝ. „Тя е лесна работа, ний имаме единъ кюпъ, ще ме сложишъ менъ вънре и като стигнемъ край селото, ще ме оставишъ вънре, ти ще идешъ при майка ми и ще поискашъ дрехи за менъ и за тебъ, тя ще ти даде, ти ще дойдешъ тукъ и после ще идемъ въ село.“ Направилъ той тъй, но той билъ хитъръ, оставилъ я край селото, отива при майка ѝ, тя му казва: „Зашо идешъ самъ, къде е жена ти?“ - „А, тя остана накрай селото, тя иска всички да я посрещнатъ съ гайди.“ Тъй и станало. Запътили се всички сватбари и гайдарджии, а тя седѣла необлечена въ кюпа, като чува тя музиката, изкочила изъ кюпа, върнала се въ къщи, засрамена, турила къделята и почнала да преде. И той се върналъ отъ сватбата и я намѣрилъ, че тя преде. Той направилъ каша отъ мамалига и ѝ казалъ: „Ела, възлюблена, да ядемъ.“ Тя му казала: „На рамо каша.“ И пакъ преде.

Та, природата ще ни постави въ тежко положение, щомъ не обичаме да изпълняваме нейните закони. Ние можемъ да имаме всичко, но природата ще ни тури въ тежко положение и ще се научимъ да работимъ, да мислимъ. Щомъ дойдатъ тежки страдания, природата веднага ни заставя да мислимъ. Та, единственото нѣщо въ свѣта е да се интересуваме ние въ замислитъ, които природата има. Щомъ нашето съзнание се пробуди за нейните замисли, има вече една връзка между нея и нась. Образува се вече една естествена връзка и това го наричатъ онзи истински методъ и начинъ за самовъзпитание и саморазвитие. Това означава външните закони, съ които природата ни възпитава по нейни начини. Зашто има форми, създадени отъ нея, има форми, създадени отъ човѣка, има форми, създадени отъ животните. Всички тия форми показватъ онази цѣлокупна дейност, която работи въ природата. Вие трѣбва да използвате сегашните форми, за да създадете и вие бѫдещите ваши форми.

Та мисълта, която трѣбва да остане въ ума ви: трѣбва да се държите въ контактъ съ мислитъ, които подържатъ вашето зрѣние, вашия вкусъ, вашия слухъ, вашето обоняние. Всички тия мисли трѣбва да ги държите въ ума си, да бѫдете

въ връзка съ тъхъ, за да бѫдете здравъ. Или казано въ правата смисъл: тръбва да се интересувате отъ замислите на природа-та и тръбва да зачитате нейните закони. Тогава човѣкъ може правилно да се развива и да бѫде щастливъ на земята.

- *Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината.*

- *Въ Истината е скритъ Животътъ!*

7.08 часа

*14 школна лекция на
I-ви Младежки Специаленъ Окултенъ класъ
30.XI.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ХИГИЕНА НА ЖИВОТА

5 часа сутринта

- Само свѣтлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ животътъ!

Разшиление върху истинското щастие.

Само 10 души да прочетатъ темата. Доброволците само.

По полянитѣ всички ходятъ, но по високите върхове малцина ходятъ. Трѣбва едно упражнение. Сега онѣзи, които сѫ ходили по високите върхове, тѣ сѫ екскурзианти. Тогава можемъ да кажемъ: „Нека станатъ екскурзиантѣ!“

Сега азъ ще ви говоря върху хигиена на живота.

Въобще обикновенитѣ хигиенисти за какво говорятъ? На първо място въ хигиената седи въпросътъ за жилището. Жилището, въ което човѣкъ живѣе, трѣбва да бѫде удобно. Като се включва въ това и водата, храната, въздуха и свѣтлината, а после и неговото облѣкло. Обикновенитѣ хигиенисти въобще настояватъ за тѣзи нѣща, като важни, елементарни правила за хигиената. За да бѫде жилището удобно, човѣкъ непремѣнно трѣбва да има съзнание, че той се нуждае отъ жилище. После въ него трѣбва да се зароди съзнанието, колко прозорци трѣбва да има и колко голѣми трѣбва да бѫдатъ. Ако не съзнава това, никаква хигиена той не може да има. Здравословно състояние не е само човѣкъ да се роди, да му се даде форма и жилище, но той трѣбва да живѣе здравословно. Ако той живѣе въ това жилище и постоянно боледува, това жилище не е хигиенично. Много богати хора иматъ

отлични здания, съ много прозорци, къщите им съ чисти, при това постоянно боледуват. Никой може да възразята, че това зависи и от храната. Да, но богатите хора се хранят съ доста пищна храна, обаче какво е основа, което липсва въ яденето? Какво количество от яденето тръбва да употребят единък и колко такива единици съ нужни за едно ядене? Въобще при обикновените хора, колко грама хлебъ съ нужни, при нормално състояние? - 250, 500, 750, 1000 грама хлебъ е нормално. Сега има и аномално състояние. Никой при едно ядене изяжда единък килограмъ хлебъ или кило и половина. Казва: „Ама, азъ тръбва да ямъ.“ Питамъ: коя е истинската норма за яденето?

Сега хигиенистите казват: „Жилището тръбва да бъде удобно.“ Какво разбирате под удобно, комфортно жилище? Удобно и хигиенично жилище е това, при което като влязеш вътре, на която страна и да погледнеш, да не ти произвежда неприятно впечатление, или да ти произвежда все една малка радост. Дето и да влязвете въ това жилище, все да ви е приятно. Това е хигиенично жилище. Щомъ нѣмашъ тази малка радост отъ жилището, то не е хигиенично. Та това е положителна радост, доволенъ си отъ жилището си. Или, както казахъ, това е хигиенично жилище.

Същиятъ законъ се отнася и до храната. Коя храна е задоволителна? Щомъ ядешъ известна храна, тя тръбва до следния обядъ да ти причини една малка радост. Тази храна е задоволителна. Ако си яль правилно и ако храната е хигиенична, до следния обядъ ти тръбва да чувствуашъ една малка радост, едно разширение въ себе си. Тогава и следния обядъ ще очаквашъ пакъ съ същата интенсивност и съ същата жажда. Тъй въ яденето може да има вече едно здравословно състояние. Щомъ стане едно малко промънение въ това малко чувство, въ храната има нѣщо примѣсено, тя не е вече хигиенична.

Тогава да дойдемъ до третия въпросъ - за облъклото. Казватъ: „Човекъ тръбва да има хубаво облъкло.“ Според хигиената, коя е хубавата дреха на съвременния културенъ

човѣкъ? Хигиенична е тази дреха, която като облѣчешъ, както и да я носишъ, презъ цѣлия денъ трѣба да усѣщашъ една малка радостъ, че носишъ тази дреха. Щомъ усѣщашъ една малка неприятностъ, тази дреха не е хигиенична. Цѣлиятъ комплектъ дрехи, въ цѣлото си облѣкло да усѣщашъ едно малко удоволствие, не удоволствие, но задоволство отъ дрехите си. Тази дреха или този комплектъ отъ дрехи, взетъ заедно съ шапката, съ връзката, съ палтото, съ ржкавиците, всичко, което ти е необходимо, въ него да нѣма никакъвъ дефектъ. Това наричаме хигиенично облѣкло. Облѣклото не трѣба да бѫде съвършено, но да усѣщашъ една малка радостъ отъ него. Това облѣкло е хигиенично. Нѣкоя дреха, като я пипашъ, тя е малко остра, не ви е приятна. Хигиеничната дреха, трѣба да знаете, трѣба да бѫде добъръ проводникъ на животните сили въ природата. Напримеръ, хигиеничната дреха не трѣба да изолира свѣтлината, или да изолира въздуха, но трѣба да бѫде едно съ човѣка. И тя трѣба да бѫде добъръ проводникъ и на топлината. И всѣки човѣкъ трѣба да знае какви дрехи трѣба да носи.

Хигиената още не се е занимавала съ този въпросъ. Тя разглежда въпроса другояче, отъ съвсемъ материално гледище. Въ дрехите трѣба да участвува и съзнателното. Човѣкъ, който иска да има хубави дрехи, не трѣба да гледа само формата на тази дреха, но тази форма трѣба да съответствува и на тѣлото. Той трѣба да има малка радостъ и отъ дрехата и да е доволенъ. При това, каквато частъ отъ дрехата и да пинне, да му причинява една приятностъ. Да усѣща една малка мекота отъ дрехите. Такова облѣкло е хигиенично. Когато дойдемъ до учениците на окултната школа, тѣ взиматъ тия правила вече въ съображение.

Та рекохъ, отъ хигиената на физическия свѣтъ ние минаваме къмъ хигиена на живота. Въ хигиената на живота влизаатъ три елемента: мисъльта като елементъ, чувствата като елементъ и действията или постъпките на човѣка, като трети елементъ - М. Ч. Д-П. Тогава рекохъ така: една мисъль е хигиенична, на която пламъкъ никога не се намалява. Мисъль,

на която пламъкът може да се намали, тя не е хигиенична. Всъщо чувство, на което интенсивността може да се намали, това чувство не е хигиенично. И всъщо действие, което във даденът случай може да се изврати, това действие или тази постъпка не е хигиенична. Следователно, отъ чисто научно гледище, вие всъщата можете да търсите такива мисли, такива чувства и такива действия, на които пламъкът не се намалява. Защото казва нѣкой: „Животът ми е тъмен.“ Защо е тъменъ? Защото пламъкът му се намалява. Защо е тъменъ твоят животъ? - Защото пламъкът на твоята мисъл се е измѣнилъ. Тогава? Ако пламъкът на твоята мисъл се е измѣнилъ, какво трбва да правишъ? - Внеси единица любовь. Единицата е следното нѣщо: намѣри едно сѫщество, което дълго време е очаквало нѣкого, да му помогне. И следъ като помогнешъ на това сѫщество, твоят пламъкъ ще се възстанови. Ти, като се стараешъ да помогнешъ на това сѫщество, това сѫщество ще възстанови естествения пламъкъ на твоята мисъл. Това не се отнася до праната. Запримѣръ, това сѫщество дълго време е искало да се учи, моли се, иска знания, въ него има такъвъ жаръ, навсѣкѫде ходи, търси нѣкой да го изведи отъ това забутано положение. Ако ти му се притечешъ на помощъ и дадешъ потикъ на неговата мисъл, която той иска да реализира, това сѫщество ще възстанови пламъка на твоята мисъл.

Сега да ви обясня тази мисъл. Едно правило има, единъ законъ, който казва: „Обичай близкия си като себе си.“ Това положение пълно ли е? Тъй, както сега се схваща, то е пълно, но на това изречение липсва нѣщо. Какъ любятъ хората себе си? Хората още не знаятъ да любятъ себе си. Ако извадя едного отъ васъ и го запитамъ: „Какъ любите себе си?“ Какво ще отговорите? Човѣкъ люби себе си само тогава, когато пламъкът на неговата мисъл никога не се намалява, когато пламъкът на неговото чувство никога не се намалява и когато пламъкът на неговите действия никога не се намалява. Този човѣкъ има съзнание, той обича себе си, той тачи своите мисли. Той не казва: „Азъ не мога да мисля, азъ

нѣмамъ любовь.“ За такива мисли и за такива чувства азъ не говоря. Човѣкъ трѣбва да каже: „Тази мисъль, която имамъ, е права; това чувство, което имамъ, колкото и да е малко, и то е право.“ Азъ не говоря за великитѣ мисли и за великитѣ чувства. Азъ говоря за микроскопическитѣ мисли и чувства. Ако ние [не] тачимъ тѣхния пламъкъ, тогава ще изгубимъ и този пламъкъ, който тѣ иматъ. Ако азъ не оцѣнявамъ своята мисъль, какъ ще оцѣня мисъльта на другитѣ! Ако азъ себе си не уважавамъ, какъ ще уважавамъ другитѣ? Ако азъ себе си не любя, какъ ще любя другитѣ? Това значи да любишъ себе си въ другитѣ, нищо повече. Да любишъ себе си въ близкия, значи да живѣешъ въ близкия и да любишъ себе си въ близкия. Ти, като любишъ себе си въ близкия, ти ще любишъ и близкия си. Въ това отношение се обясняватъ и думитѣ Христови: „Азъ живѣя въ Отца си.“ Какво значи да любимъ Бога и какво значи Богъ да ни люби? Когато Богъ ни люби, Той люби и себе си въ нась. А когато ние любимъ Бога, любимъ себе си въ Бога. Тогава? Най-първо трѣбва Богъ да ни обикне. Най-първо Богъ трѣбва да обикне себе си въ нась и следъ това ние да обикнемъ себе си въ Бога, а после да обикнемъ Бога въ себе си.

Сега това е вече въ проявленията. Това е законъ на съзнанието. Нѣкой ще каже: „Какъ ще стане тази работа? Я, ми обяснете!“ Който иска да му се обясняватъ тия работи, той всѣкога ще остане простакъ. Щомъ ви казвамъ, вие мислете, че това го разбирате. Сега да ви дамъ едно обяснение: не мислете, че всѣко нѣщо, което вие разбирате, е разбрано. Ама, че на онова, малкото дете, като дадете хубавата пита, то безъ да знае елементитѣ на хлѣба, усъща тази вѫтрешина радостъ, която се явила у него. Онзи, който знае всички тайни на хлѣба и който знае всички тайни на живота, както и детето, което не ги знае, презъ питата еднакво разбиратъ. Има едно вѫтрешино разбиране. Не мислете, че трѣбва научно да ви се обясняватъ тия нѣща. Не е мисъльта, която води живота. Защото, когато ние умствено се убѣждаваме, и умствено се разубѣждаваме. Има нѣщо, което може да се почувствува и което може да се опита и отъ този опитъ на съзнанието,

никой не може да ме разубъди.

Като съмъ тръгналъ изъ пътя нѣкой казва: „Ти не виждашъ, не можешъ да ходишъ.“ Хубаво, да направимъ опитъ. Елате съ мене. Ти нали виждашъ? Рекохъ на трети: „Хвърлете на 20 крачки отъ тукъ една игла.“ Азъ посочвамъ на първия да я търси. Той ме критикува, че азъ не виждамъ, но той търси, търси и не може да намѣри иглата. Азъ тръгвамъ и я намирамъ. Кой вижда повече отъ двамата? Който намира иглата, вижда повече отъ онзи, който не може да я намѣри. Следователно, въ нашето съзнание, когато то може да ме ръководи въ правия пътъ, тъй както очитѣ, значи очитѣ сѫ въ едно здравословно състояние. Човѣкъ, който никога не се спъва въ живота си, очитѣ му сѫ нормални. Спъването показва, че има една аномалностъ. Нѣкой пътъ криво виждаме терена, по който вървимъ и вследствие на това не правимъ право своите изчисления и вследствие на това не вървимъ правилно. Съзнанието е окото на човѣшкия животъ. Когато нашето съзнание е будно, тогава спъване не може да има. Ако има спъване, нека признаемъ факта, че единствената причина е у настъ - съзнанието ни не е напълно пробудено, има нѣщо, което ни липсва. А щомъ липсва, ние можемъ да го доставимъ. Въ тази положителна философия на живота подразбираме, че условията на живота сѫ дадени на човѣка и той трѣба да разработва тия условия въ себе си. Защото ако нѣмаме дадени условия, тогава е безпредметно да правимъ известни усилия. Следователно животът ни е даденъ. Въ живота влизатъ елементитѣ: пламъкътъ на мисълта, пламъкътъ на чувствата и пламъкътъ на човѣшките постежки.

Сега, това е още елементарната страна на самия животъ. Това сѫ елементи, съ които вие трѣба да започнете. Запри-мѣръ, ако известна мисълъ понижава вашия животъ, отхвърли тази мисълъ. Тя не е здравословна. Запримѣръ ти казвашъ: „Азъ искамъ да свърша университетъ.“ Ходишъ нагоре - надолу и после казвашъ: „Що ми трѣба да си боля главата?“ Питамъ: тази мисълъ здравословна ли е? Човѣкъ, който мисли по този начинъ, той е като онзи работникъ, кой-

то казва: „Цѣлиятъ денъ азъ ще работя, но вечеръта ще се наядъхъ.“ Едва спечелилъ 150 - 200 лева и казва: „Сега ще се наядъхъ и наядъхъ.“ Добре, но на другия денъ главата го боли и въ джоба си нѣма нищо. Питамъ: това усилие хигиенично ли бѣше? Хигиенично бѣше да работишъ, но следъ това да те боли коремъ, не е хигиенично. Ако следъ едно угощение усѣщаши една малка радостъ, че си се видѣлъ съ приятелитѣ си и следъ това искашъ и втори пътъ да се срещнешъ съ тѣхъ, добре, това угощение е хигиенично, но ако следъ това угощение те боли главата, това угощение не е на мѣстото си. И тогава, дято си работилъ цѣлъ денъ, ти си изгубилъ нѣщо отъ себе си.

Следователно, оставете настрана всички ония мисли, чувства и постежки, които понижаватъ живота ви. Оставете ги настрана, каквото и да сѫ тѣ, въ каквото дрехи и да сѫ облѣчени. Нека дойде една мисъль, която е облѣчена хубаво, безъ дефектъ, която да внесе хубавото, възвишеното, благородното въ свѣта. Тя трѣбва да внесе въ живота една малка радостъ, постоянна, но не голѣма радостъ.

Та рекохъ, сегашниятъ вѣкъ е вѣкъ на усилена дейност, понеже при възпитанието се допуштаатъ криви насоки. Нѣкой казва: „Ама, азъ трѣбва да се проявя въ живота.“ Отлична е тази мисъль. Въ какво трѣбва да се проявишъ? „Ама, азъ трѣбва да бѫда полезенъ.“ Въ какво трѣбва да бѫдешъ полезенъ? „Ама, азъ трѣбва да го организирамъ.“ Въ положителната философия на истинския животъ, ако ти организирашъ живота и този животъ свърши съ смърть, питамъ: какво си организиралъ? Ако ти си организиралъ живота и той свърши накрая съ единъ фалитъ, какво си организиралъ? Или ако си свършилъ по художество и рисувашъ само най-хубавите картини и най-после всичките ти картини се разрушатъ, какво си придобилъ? Не е само да създадемъ нѣщо. Казватъ: „Да се създадатъ мисли.“ Не е само мисъльта въ живота. „Ама, трѣбва да умре нѣкой, за да живѣятъ другите.“ Това не е философия.

Питамъ тогава: ако азъ съмъ на нивата и ора съ воловетѣ

си, имамъ единъ чифтъ волове, кое е по-добре: да продамъ воловетѣ или да ги заколя и да ги изямъ или и тѣ да живѣятъ и азъ да живѣя и да работя съ тѣхъ? По-хубаво е воловетѣ да останатъ да живѣятъ и азъ да работя съ тѣхъ, отколкото азъ да остана само, а тѣхъ да премахна. Защото, ако останешъ самъ да живѣешъ, ще извършишъ работата на магарето. А работата на магарето върши всѣки, който грѣши. Всѣки, който грѣши, е едно магаре. Това значи символа на магарето. Всѣки, който грѣши и който мисли злѣ, който постъпва злѣ, е едно магаре. Е, тогава? Ще кажешъ на нѣкой човѣкъ, който грѣши, така: „Ти си едно магаре, не мислишъ право, не чувствувашъ право, не постъпвашъ право.“ - „Какъ тъй да съмъ магаре?“ Сега такава е терминологията на хората. И забележи, кажешъ ли на единъ човѣкъ, че не постъпва право, твоите животъ не е мораленъ, той ще каже: „Остави тия работи!“ Но каки му една формула, която може да е измислилъ, каки му: „Ти си едно магаре!“ Той ще каже: „Какъ!“ Ти си го засегналъ много. Направилъ си му една операция и тази операция на място е дошла.

Магаре е силна дума. Магарето показва, че грѣшницътъ не е научилъ закона на жертвата. Той яде и пие, но и харчи съ своите другари, а това не е жертва. После казватъ за нѣкого: „Той е уменъ.“ Да, уменъ, но само за себе си. Да открадне оттукъ - оттамъ, но не и да направи нѣкое добро. После иде буквата „г“. Това е онзи овчаръ, който има кука, но да гони това - онова, все за да открадне нѣщо, но никога не хваща нѣкой, който се дави. Буквата „га“ не помага на бедния. Буквата „а“ се повтаря въ тази дума. Иде следъ това буквата „р“. Тя е единъ чукъ. Това е юнакътъ, който иде съ своя чукъ, и може да удари нѣкого по главата, но той никога не туря този ножъ, за да помогне, да освободи нѣкоя вдовица или сираче отъ гладъ. И най-после буквата „и“ показва, че магарето има всичко, но всичко изтича навънъ. Такъвъ човѣкъ никому полезенъ не може да бѫде, никому полза не може да принесе. Той е единъ източникъ, който отвѣтъкъде тече, но много дупки има. Казва: „Азъ напълнихъ стомната,

но тя изтича от всъкъде.“ Това е то „магари“. И тогава, за да преобразите това магаре, ще напишете така: иргамъ. Играемъ. Човѣкъ всѣкога може да поправи една своя постѫпка, ако знае какъ да започне съ онѣзи елементи, отдѣто е започната пogrѣшката. Вие знаете при разплитането на синджиритѣ, домакинята, която е плела синджира, като дръпне още първия синджиръ, веднага ще се разплете всичко. Ти трѣбва да знаешъ какъ да постѫпвашъ. За всѣко нѣщо си има своя постѫпка.

Сега, да оставимъ магарето и да се върнемъ къмъ въпроса за хигиената. Магарето е една сила, която въ старо време е означавала една природа, за която се е разисквало много. Много уменъ трѣбва да бѫде човѣкъ, за да знае да влада магарето. Вие знаете какъ като се заинати магарето, какво значи. После, това магаре, колкото и да го учишъ, то си има свои навици. Ти не можете да го отучишъ отъ неговитѣ навици. И ако единъ день неприятельтъ те гони и ти бѣгашъ, магарето ще те издаде. То ще каже: „Дръжте го, азъ го нося!“ Реве това магаре. Магарето е емблемъ на една необуздана сила и често вие чувствувате, че въ характера ви има нѣщо, съ което не можете да се справите. Каквото и да правите, то все реве. При това казвай, че магарето е една разумна сила, но мораль нѣма. Никакво приличие нѣма у магарето. Неговото безобразие нѣма край.

Рекохъ, нѣкой пѫть ние търсимъ магарето отвѣнь, но нѣкой пѫть и ние загубваме благоприличиство. Мислите ли, че това магаре въ обществения съвремененъ строй не може да има почтенно място? То е пакъ на почтено място. Английската кралица Виктория имала една магаре, което имало 12 лѣкари, да го гледатъ. Тази кралица обичала да се вози на магаре. Питамъ: това магаре, което минава за толкова пословично, какъ се е домогнало до този царски дворъ? При това да има 12 лѣкари, които да треперятъ на него. Значи, това е едно изключение, което показва, че магарето може да поумнѣе. И действително, има умни магарета. Единъ отъ нашите братя въ Търново имаше едно магаре, което азъ наричахъ

„умното магаре“. Целиятъ денъ не реве, само пасе. Но когато види господаря си, тогава започва да реве. И после, като види, че следъ малко ще изгрѣе слънцето, ще се спре, ще се моли, помръдва си малко ушите и като изгрѣе слънцето, ще колѣничи на преднитѣ си крака. После ще се поизтърси и пакъ ще тръгне да пасе. Това показва, че и най-отрицателните сили въ нашето естество могатъ да претърпятъ известно преобразуване, стига да знаемъ какъ да постъпваме.

Та рекохъ, магаретата, воловетѣ, животните, които сѫществуватъ, това сѫ сили на човѣшкото естество. И въ френологията за твърдостта на човѣка и неговата воля, като емблемъ на неговата воля турятъ магарето. Значи по-твърдо сѫщество отъ него нѣма. То е много издръжливо сѫщество. После, магарето е много тщеславно, но е и много горделиво. Ти пусни магарето, то всѣкога води напредъ. То всѣкога води камилитѣ, казва: „Макаръ че съмъ магаре, вървя напредъ, предъ камилитѣ и предъ овцитѣ.“ Навсѣкоже то е първо. Никога не остава назадъ. Та рекохъ, тази чърта у магарето не е лоша. Да има човѣкъ високо мнѣние за себе си, когато заслужава това мнѣние, е право. Човѣкъ трѣбва да има високо мнѣние за себе си. Но това мнѣние трѣбва да го заслужава.

И рекохъ, вие младите отъ класа никога не трѣбва да се надѣнявате въ себе си, нито трѣбва да подѣнявате своите сили и своите мисли. А винаги ще имате една ясна представа за своите сили и за своите мисли. Нѣма да казвате: „Азъ не съмъ толкова надаренъ.“ Дарбата, това е усилието на твоя духъ постоянно да придобива. Даровитият човѣкъ е работилъ въ миналото, а ти, който имашъ малко дарби, сега като работишъ, за бѫдеще ще имашъ повече. Пъкъ като не работишъ сега, за бѫдеще не само за бѫдеще, но и въ сегашния си животъ нѣма да имашъ нищо. Има хора, които въ сегашния си животъ идватъ до голѣми постижения чрезъ усиленъ трудъ и постоянство.

Сега вие ще схващате хигиената така: права мисъль е тази, на която пламъкът никога не се намалява. А дето пламъкът никога не се намалява, свѣтлината е равномѣрна.

Следователно, по тази свѣтлина вие ще познаете характера на вашите приятели, до известна степенъ. Човѣкъ и себе си не познава. Той трѣба да се учи да познава себе си, а не да знае себе си, какъвъ е. Даже и най-великиятѣ мѣдреци още не сѫ достигнали до тамъ да познаватъ себе си, своя произходъ. Тѣ знаятъ нѣщо за себе си, повече знаятъ, отколкото обикновенитѣ хора. Но рекохъ, човѣкъ трѣба дълго време да изучава себе си, понеже има много работи да се изучаватъ въ човѣшката душа. На васъ ще ви кажа една мисъль: Душата, това сѫ всички способности. Подъ думата „душа“ въ този обширенъ окултенъ смисъль, разбирамъ всички възможности, които Богъ е турилъ. Това е душата. Въ душата сѫ свързани всички възможности на човѣка. И умътъ, и сърцето, и волята, всички сили въ човѣка работятъ за душата. Човѣкъ, който нѣма душа, той нѣма възможности. Щомъ човѣкъ отрича своята душа, този човѣкъ не може да прогресира.

Щомъ отречешъ душата си, ти ще дойдешъ до своята мисъль. Можешъ да имашъ известно философско познание, но мисъльта е много неустойчива. Да плачешъ за нещастието на хората и да помагашъ на хората, това сѫ две нѣща различни. Ама хората въ театъра колко плачатъ за страждущитѣ, колко сълзи проливатъ за тѣхъ. Нима мислите, че когато нѣкой проповѣдникъ говори въ нѣкое събрание и изнася страданията на беднитѣ хора, всички нима не плачатъ? Плачатъ, но като излѣзватъ отвѣнь, тѣ казватъ: „Отлично говори проповѣдникъ! Колко много плакахме! Какви страдания иматъ беднитѣ!“ А наоколо имъ много бедни хора, тѣ ги отминаватъ. Това още не е човѣкътъ. Да мисли човѣкъ правилно, това е човѣшко; да чувствува човѣкъ правилно, и това е човѣшко; и да действува човѣкъ правилно, това е човѣшко. И тогава азъ изваждамъ: ако мислишъ по човѣшки, а не чувствувашъ по човѣшки, ти [си] само една трета отъ човѣка; ако мислишъ правилно, чувствувашъ правилно, а не постгивашъ правилно, ти си две трети отъ човѣка. Пъкъ, ако мислишъ правилно, чувствувашъ правилно и постгивашъ правилно, ти си три трети човѣкъ или едно цѣло, което съставлява човѣкътъ. Това е мѣдрѣцъ.

Най-първо имаме една трета, две трети - това е фазитът, през които човѣкът миналъ въ миналото. Вие се намирате въ борба. Докато дойдете до мѫдреца - три трети. Това е човѣкът, това е мѫдрецът. Неговиятъ пламъкъ на мисълта е постояненъ. Неговиятъ пламъкъ на чувствата е постояненъ и неговиятъ пламъкъ на постѫпките е постояненъ. Мѫдрецът не люби и не разлюбва, както правятъ другите хора. Той като люби, неговата любовъ е любовъ; той като мисли, неговата мисълъ не се измѣня. Неговата мисълъ е постоянна. Неговата мисълъ е разнообразна и неговите постѫпки не се мѣнятъ. Каквото е направилъ мѫдрецът, той не съжалява. И каквото е мислилъ мѫдрецът, той не съжалява за своята мисълъ. Мѫдрецът винаги се радва на своята мисълъ, на своите чувства и на своите постѫпки. Това е мѫдрецът.

Та рекохъ, за въсъ идеалъ ще бѫде мѫдрецът. Да имате нѣщо, на което да се радвате. Вие казвате: „Да свършимъ училището!“ Какво ще свършите? Българите казватъ: „Облѣкътъ се Илия и като се погледналъ, пакъ въ тия.“ Правата мисълъ или свѣтлата мисълъ е достояние само на мѫдреца. Мѫдростъта е най-висшето и ако вие търсите знанието, то е въ Мѫдростъта. Пъкъ ако търсите най-възвишеното въ свѣта, то е въ Любовъта. Най-възвишеното чувство, което сѫществува въ свѣта, и тукъ на земята, и между ангелите, и въ Божествения свѣтъ, то е Любовъта. Това е вѣчниятъ идеалъ, за който хората едва ли имать нѣкаква представа. Нѣкой казва: „Азъ съмъ разочарованъ.“ Човѣкъ, който се разочарова, той не е сънувалъ нищо за Любовъта. Въ Любовъта нѣма никакво разочарование. Това разочарование, което нѣкога сѫществува, седи въ следното: най-първо човѣкъ чувствува, че люби и той се радва, като люби. Обаче единъ денъ неговото чувство се смѣня, той иска и да го обичатъ, а нѣма кой да го обича. Въ момента, когато той смѣни своята любовъ, мѣни и формата на съзнанието си. Докато той съзнава, че обича, той е идеалистъ, то е половината на неговото възпитание. Щомъ почувствува той, че нѣма кой да го обича, той вече е нещастенъ. А кой е нещастенъ? - Когото не обичатъ. Тогава има

два вида непчастни хора: непчастни хора, които не любят и непчастни хора, които не ги любят. Мъдреца се отличава по това, че той и като не го любят е пакъ щастливъ. Той пакъ се радва. И въ безлюбието е пакъ щастливъ, защото той обича хората, но никога не ги изнасила тѣ да го любят, остава на тѣхната добра воля. Казва: „Възможно е, тѣ още не ме познават, азъ още не съмъ се изявилъ.“ И той пакъ се радва. Казва: „Все ще дойде единъ денъ, когато тѣ ще ме обикнатъ.“ Никога не туря граница, не казва: „Менъ никой не ме обича.“ Нищо не значи това. Ако сега не те обичатъ, утрѣ ще те обичатъ. Ако сега не те обичатъ, на втория, на третия денъ ще те обичатъ.

Този законъ може да употребите и въ този смисъль: ако днесъ не постигнете една мисъль, утрѣ ще я постигнете. Поставяйте винаги само за единъ денъ. Не туряйте дълъгъ срокъ за седмици, за месецъ. Нито за повече време. Тѣ сѫ съвсемъ други математически количества. Съ такива голѣми единици само мъдрецитѣ, ученитѣ, голѣмитѣ хора, адептитѣ работятъ, а вие, като обикновени хора, които сега се възпитавате, турете срокъ само за единъ денъ, за единъ - два часа, нѣкой кратъкъ периодъ. Този е начинътъ за себевъзпитанието. По другъ начинъ не може да се възпитате. Казвате: „Азъ искамъ да се възпитавамъ.“ Твоятъ пламъкъ трѣба да се разширява. Ако твоята мисъль не внесе разширение, тя не е права мисъль. Ако имашъ една мисъль, която внася безпокойствие, пламъкътъ ѝ не е постояненъ. Ти трѣба да имашъ една мисъль, на която да се радвашъ и да усъщашъ, че този пламъкъ е постояненъ. Ще имашъ едно чувство, на което да се радвашъ. Има чувства, които не зависят отъ васъ. Тѣ ще измѣнят своя пламъкъ. Но всѣки денъ ще имате едно чувство, една мисъль въ себе си, на които пламъкъ никога да не се измѣня. Тази мисъль ще съставлява за васъ една постоянна радост, едно звено. На втория денъ може да дойде друга мисъль, втора, четвърта, хиляди мисли и тѣхниятъ пламъкъ, като се съедини въ едно, ще образува голѣмата радост. А само едната мисъль, сама по себе си образува най-малката

радостъ въ мисъльта. Едно чувство само, образува най-малката радостъ въ чувствата. А когато се събератъ много чувства заедно, ще образуватъ голѣмата радостъ. Това е Любовъта. Това е максимата, която вие трѣбва да приложите. Това е науката, върху която трѣбва да работите. И по този начинъ като вървите, ще дойдете до съвременната наука, да знаете напримѣръ какво е отношението на вѫглерода у васъ.

Какво казватъ съвременниятѣ химици, какво количество вѫглеродъ се намира въ човѣшкото тѣло? Срецнали ли сте нѣкоя статистика, която да съобщава това? Количеството на вѫглерода е точно опредѣлено, съ много голѣма точностъ. Има три качества на вѫглерода. Има единъ вѫглеродъ, който носи въ себе си една част отъ материията. Той не е промѣнливъ, нито се съединява, нито се разлага, нито гори, нито загасва. Следователно, когато у тебе желанията не загасватъ, когато у тебе мислитѣ не загасватъ, твоятъ вѫглеродъ е отъ този видъ, а има втори видъ, който се мѣни. Постоянно почернява. Нали казва нѣкой: „Тъмни ми сѫ мислитѣ, тъмни ми сѫ чувствата.“ Вѫглеродътъ, който играе важна роля, не е тъй измѣнчивъ. Тогава ще притурите единица Любовь и две единици Мѫдростъ. Всички ще се върнете къмъ първия вѫглеродъ.

Сега ще кажете: „Какво означава единица Любовь и две единици Мѫдростъ? Нали ви обяснихъ какво значи единица любовь? За Мѫдростъта ще намѣришъ две сѫщества, които се стремятъ къмъ знанието, които изучаватъ Мѫдростъта и ще изучишъ тѣхния характеръ. Тъй че, ще изучишъ двама хора на мисъльта. Ще намѣришъ двама мѫдреци и ще ги изучавашъ. Единъ денъ ще отидешъ при единия, а на втория денъ ще отидешъ при другия. И това, което видишъ отъ тѣхъ, ще приложишъ въ живота си. А за единицата отъ Любовъта ще намѣришъ единъ светия, който съ години се е молилъ на Бога, че цѣлата мѣстностъ е засегната отъ неговата молитва. За единъ денъ ще отидешъ при него и ще видишъ какъ живѣе той. И ще приложишъ отъ неговата свѣтлина. Ще вземешъ една малка единица отъ неговата Любовь. Ти

като него нѣма да станешъ, нито се [стреми] да станешъ като него, но ще вземешъ малко подковаса отъ него. Често въ селата взиматъ единъ вѣгленъ, когато нѣматъ кибрить, за да си запалятъ огъня. Това е единицата. Нѣкой казва: „Човѣкъ да се осланя на разума. Съ разуменъ човѣкъ трѣбва да се върви напредъ.“ Вие не се осланяйте толкова на разума. Той не е най-висшето. Разумът е единъ слуга на ума. Разумът знае да критикува. Той може нѣкога да ти покаже правия пътъ, но ще ти каже: „Не ти трѣбва да ходишъ съ него. То не е още за тебе.“ Запримѣръ разумните хора много мѣжно свѣршватъ училището. Разумните хора много мѣжно ставатъ художници, музиканти. Разумните хора много мѣжно ставатъ мѣдреци. И проповѣдници не могатъ да станатъ разумните хора. У тѣхъ философия колкото искашъ. Но специфично тѣ нищо не знаятъ. Всичко знаятъ, но нищо не сѫ приложили въ живота си. Повикай го да ти свѣрши нѣкая работа, той не може да ти я свѣрши. На разумния човѣкъ липсва нѣщо. Разумността е едно качество на физическия човѣкъ или дето се казва: отчасти знаемъ, отчасти мѣдруваме.

Та рекохъ сега на васъ ученицитѣ, който отъ васъ влѣзе да се учи, той е изложенъ на обезсърдчения въ живота. Какво показва обезсърдченисто? Че това, къмъ което ти се стремишъ, ти го считаашъ за непостижимо. Тамъ е всичката погрѣшка. Значи пламъкътъ на твоята мисъль се е измѣнилъ. Ако не се е измѣнилъ, ти нѣмаше да се обезсърдишъ. Щомъ се обезсърдишъ, ще знаешъ, че единъ отъ елементите на твоята мисъль е изгубилъ малко отъ своя пламъкъ. Мисъльта е права, но ти отлагашъ, значи съдѣржание нѣма. Тогава и пламъкътъ на твоето чувство се е измѣнило, ще го поправишъ. И най-после пламъкътъ на твоята воля или човѣшкиятъ разумъ се е измѣнилъ, ще го поправишъ. Защото разумъ и воля азъ ги съединявамъ. Защото волевиятъ човѣкъ е разумния човѣкъ. Разумът е най-високото на земята, но разумниятъ човѣкъ, ако не се направлява отъ Мѣдростта, той става жестокъ човѣкъ. Защото волевиятъ човѣкъ, разумниятъ човѣкъ има волята на магарето. Той има и ума на магарето, и волята на

магарето. Намѣсто той да се жертвува, той всички други жертвува. Защото М-то е наука за жертвата, да знае човѣкъ какъ да постѫпва. М-то е взето от древността, то е единъ символъ, който означава наука.

Славянитѣ сѫ взели това V и сѫ го обърнали. Нашето L е латинското V. Има и дубъл ве - W. Това е законъ на противорѣчията. А славянитѣ сѫ го обърнали и сѫ го направили L - значи стремежъ къмъ Бога. Това, което въ латинската азбука показва противорѣчие, славянитѣ го турятъ като стремежъ къмъ Божественото. То е законъ за смѣна на енергии. Значи да обърнешъ известни енергии отъ известно направление въ д[руго] за добро. Когато сѫ изучавали закона на кабалата, сѫ дошли до убѣждението, че буквитѣ, това сѫ формули. Всѣка една буква може да се разложи, както въ химията или въ математиката има известни формули, единъ законъ, по който могатъ да се разложатъ тия формули, за да се работи съ тѣхъ. Учениятъ знае начинитѣ, по които се добиватъ тия сили.

Сега на първо място говорихме за хигиената, за трите елемента на физическото поле - кѣща, храна и облѣкло. А въ духовния свѣтъ: мисъльта, чувствата и постожпките.

- Само свѣтлията пѣсть на Мъдростта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ животът!

7 часа сутринта

*15 школна лекция на
I-ви Специаленъ Окултенъ класъ
7 декември 1928г., петъкъ,
Изгрѣвъ, София*

УЧЕНИЕ И ПРИЛАГАНЕ ГОСПОДАРЬ И СЛУГА

5 часа сутриннъта

Отче нашъ

Тема за следующия пжть: „Противоречие и съгласие.“ Половината отъ въсъ пишете върху „Противоречие и съгласие“, а пъкъ другата половина пишете върху: „Произходъ на противоречието и съгласието“. Хронирайте просто при какви случаи се проявява противоречието и съгласието. Кое дава поводъ да се явятъ тѣ?

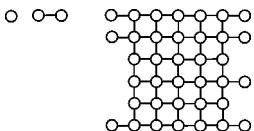
2 лица	2 лица	Ако на въсъ ви се даде една тема: „Каква е задачата на съвременната наука?“ Или въобще каква цѣль има науката? Тогазъ какво бихте отговорили? Или ако ви се даде тема: „Любовъ къмъ знанието.“ Да допуснемъ, че вие имате две лица: първото е учено, а второто неучено. Каква разлика има тогазъ между ученъ човѣкъ и неученъ човѣкъ? Да допуснемъ, че първото лице е и учено, и интелигентно, а второто лице е интелигентно, но неучено.
I-во у	I-во иу	
II-ро ну	II-ро и ну	

Да кажемъ, че имате единъ човѣкъ, който е ученъ и не е интелигентенъ, а имате единъ човѣкъ, който не е ученъ, но е интелигентенъ. Тогава каква разлика има между тия две категории: интелигентниятъ и неинтелигентниятъ? Такава една тема за размишление прилича на бобъ, който трѣбва дълго време да се вари. Има хранителни вещества въ боба, но трѣбва по специаленъ начинъ да го варишь. И да се освободишъ отъ външнитѣ люспи на боба. Учениятъ човѣкъ е индивидъ, въ който познанието му, за външния свѣтъ е систематизирано. Учениятъ човекъ е запознатъ не само съ това, което той е училъ, но и съ тѣзи знания, които хиляди поколения сѫ систематизирали преди него. Той има въ своята паметъ, въ своя умъ тѣхното знание, дефинициийтѣ,

или опредѣлениета на законите. Той е ученъ човѣкъ. А пъкъ интелигентниятъ човѣкъ е този, който има познания. И интелигентността носи своя произходъ отъ личната опитност или отъ опитността на душата. Интелигентниятъ е този, който има нѣкоя придобивка. Учениятъ човѣкъ е придобилъ познанията си отвѣнъ. А неучениятъ е този, който нѣма тѣзи външни познания. Съ други думи, учениятъ е съ капиталъ, а неучениятъ е безъ капиталъ. Въ живота и двамата могатъ да живѣятъ. Но условията на учения, и условията на неучения ще бѫдатъ различни. Учениятъ човѣкъ ще има опитността на миналите поколения, ще може да се ползува отъ нея.

Въ друга категория спада интелигентниятъ. Интелигентниятъ ученъ, той може да използува науката въ по-широка смисълъ; а интелигентниятъ, който не е ученъ *може да е мѣдрецъ*.^{*} Човѣкъ може да бѫде мѣдрецъ, безъ да е ученъ. Въ дадения случай той лесно може да придобие познанията на миналото. И добиването на тѣзи познания отъ него наричаме самообразование. И тогава у човѣка тѣзи два процеса вървятъ. Има нѣща, които сме наследили отъ дѣди и праѣди, бащи. Това е наука и науката може да се наследи. Известни познания, които проникватъ въ съзнанието на поколението, могатъ да се предадатъ. Има нѣкои познания, които могатъ да се предадатъ. Напримеръ, ако майката дълго време се е учила, това може да се предаде. Редъ поколения майките сѫ се учили на музика. И това е станало като вѫтрешна потреба на духа. Тѣзи качества на майката и бащата могатъ да се предадатъ. Следователно, можемъ да считаме, че известни качества могатъ да се предадатъ само тогазъ, когато станатъ несъзнателна наука въ човѣка. Това, косто у човѣка е съзнателно, той може да го предаде. Тъй че, задачата на науката не е празна. Има нѣща въ науката, който сѫ празни, т.е. невѣрни. Но всички вѣрни работи, дълго време като се употребяватъ, могатъ да се предадатъ.

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

Забелѣжете следното положение. Да кажемъ, че имаме малка клетка А. Сегашнитѣ учени, които разсъждаватъ механически, казватъ, че тази клетка почва да се дефириенцира, да се видоизмѣня и отъ нея най-после е излѣзналъ човѣкътъ. Да допуснемъ, че тази клетка се е образувала и че тя представлява първиченъ животъ. И да допуснемъ, че нѣма външна интелигентностъ. Кои сили ще я накаратъ тя да се раздвои? Кое е дало поводъ тя да се раздвои? Полученитѣ две клетки пакъ сѫ се раздвоили и т.н. Ученитѣ хора казватъ: известенъ инстинктъ, напоръ. Но това не е обяснение. Ако едно разумно сѫщество би наблюдавало строежа на една кѫща, какво ще констатира? Да допуснемъ, че една кѫща би се строила механически, да допуснемъ, че кѫщите се строятъ безъ хора. Варъта се носи сама съ механически срѣдства и тѣзи, малкиятѣ влакове се турятъ, безъ да видишъ нѣкое живо сѫщество. Ако нѣкой наблюдава този процесъ, той би ви го описалъ. Преди тѣзи механически средства е имало живи сѫщества, но после тѣ сѫ се замѣнили съ механически средства.

Да кажемъ, че единъ органъ е покритъ съ три пласта клетки. Да кажемъ, че тѣзи клетки на кожата сѫ се охлузили и после, вечеръта тѣзи клетки се завзематъ и поправятъ кожата. Вашето съзнание не взема участие; вашиятъ обикновенъ умъ не е взѣлъ участие, но душата, която е жива вѫтре въ тѣлото, е дала разпореждане клетките да поправятъ. Понеже тази колективната душа подвижи* въ всички клетки. И следователно, когато душата даде известенъ потикъ, тя разбира езика на клетките. Щомъ тя каже на клетките, щомъ даде този вѫтрешенъ потикъ, тѣзи клетки знайтъ на кое място трѣба да се работи.

Често, когато измѣстите разумното направление, кое-то душата има въ тѣлото, и турите тамъ на ума място, вие влизате въ едно противоречие. Вашиятъ умъ може да знае

* подвижи - (остар.) живѣе, подвизава се

какъ се е образувала болѣстъта, но вашиятъ умъ не може да цери болѣстъта. Душата може да цѣри. Когато човѣкъ пожелае да оздравѣе, моментално оздравява. А когато мисли, че трѣбва да оздравѣе, той не оздравява. Когато интенсивното желание е на душата, веднага става подобрение; а другиятъ процесъ е повърхностенъ. Даже у васъ всѣки може да познае кога действува умътъ и кога действува душата. Просто имате следующия примѣръ. Представете си, че имате златенъ часовникъ, мили сте се и сте го оставили нѣкѫде, изгубили сте часовника, забравили сте го нѣкѫде, но въ съзнанието ви е, че сте извадили часовника и не може да си спомните. Повърхностъта на вашето съзнание ви казва: „Еди на кое си място е той.“ Отивате тамъ и нѣма го тамъ. Умътъ казва, че е на друго място, отивате тамъ, но и тамъ го нѣма. Дойде ви мисълта: „Нѣкои е взѣль, отива си часовникътъ.“ После ви дойде трета мисъл и прочие и прочие. Спирате се и се обезсърдчвате и казвате: „Изгубихъ го. Трѣбва да си купя другъ.“ Но ако вие се спрете и се оставите на вашето дълбоко чувство, на вашата интуиция, тя ще ви пошепне: „Тамъ!“ Интуицията излиза дълбоко отъ душата.

Та тѣзи две течения сѫществуватъ въ васъ. Нѣщата на ума сѫ вѣрни само за тѣзи нѣща, които сѫ подъ неговъ контролъ. За всяко нѣщо, което умътъ не може да мисли, душата може да го знае. Например умътъ може да има следната мисъл: „Азъ учень човѣкъ нѣма да стана.“ Но душата не казва така.

I сл. Сега се представете двама слуги: първиятъ слуга и вториятъ слуга. Единъ господарь ги прати
II сл. да свършатъ нѣкаква работа. Следъ като прегледатъ слугите тази работа, тѣ се връщатъ при господаря си и казватъ: „Тази работа не можемъ да я свършимъ, не е за нась.“ Въ този случай умътъ ли говори въ тѣхъ или душата? После дойде господарътъ, който е заинтересуванъ, и казва: „Тази работа може да се направи.“

Сега може да направите опитъ. Опитътъ седи въ следното, напримѣръ имате известенъ навикъ. Да допуснемъ, че имате навикъ да пушите тютюнъ, при това отъ съображение,

че засъга кесията ви и нѣмате достатъчно пари, вие казвате: „Излишенъ разходъ правя съ пушенето на тютюнъ.“ И питате ума си: „Мога ли да напусна тютюна?“ Умът казва: „Можешъ, ако искашъ.“ Ти започнешъ денъ, два, три и после умът идва и казва: „Сериозна е тази работа, ти си навикналъ, ако напуснешъ този навикъ, зле ще ти стане. Я, пропуши!“ И човѣкъ решава да пушки, не може да напусне. Обаче идва едно убеждение по-дълбоко, отъ душата. Душата казва: „Тютюнът е наркотическо растение. И следователно, вѫтре то ще упражни едно лошо влияние въ организъма. И следователно, отъ здравословно гледище, непременно трѣба да напуснешъ тютюна.“ Тогава започва борба между ума, който има работа съ повърхността на съзнанието и отъ друга страна душата, която има работа съ разумните сили въ човѣка. Борбата започва. У човѣка се яви желание, после това желание се отмества и пр. И най-после или умът, или душата вземе надмощие. И тогава човѣкъ започва да се реформира отвѣтре.

Та рекохъ сега, при положението въ което се намирате, зависи до каква степенъ се е събудила душата. Казватъ: „Умът му е буденъ, но душата му спи още.“ Това е прилизително вѣрно. А пъкъ има будни души съ спящи умове. А има нѣкой, у които и душата, и умът сѫ пробудени. А у нѣкой умът е пробуденъ, а душата не е пробудена, или обратно. А има нѣкой, у които умът и душата не сѫ пробудени и сѫ въ несъгласие. А най-първо, при събуждането приведете умът и душата въ съгласие. Вие казвате: „Ще тръгнемъ по пътя на общественото мнение.“ Но какво е общественото мнение? Общественото мнение е наука. Тамъ, дето обществото поддържа, че човѣкъ трѣба да живѣе чистъ животъ, въ това съмъ съгласенъ. Но когато обществото поддържа, че човѣкъ трѣба да отива на война, да се жертвува за обществото, питамъ: Това обществено мнение почива ли на дълбокъ законъ? Нима всѣки банкеринъ нѣма сѫщия законъ? Той казва: „Ти искашъ да ме убиешъ и азъ ще си отмѣстя.“ Трѣба ли да се поддържа едно обществено мнение, което нѣма основа? Основа въ самата душа? Не трѣба да се поддържа.

Този законъ можете да го пренесете външре въ вашия личенъ животъ. Мнозина отъ васъ нѣкой пжть се намирате въ големи смущения. Седите и не можете да разрешите нѣкой въпросъ - каква областъ да започнете, какво да станете: химикъ или естественикъ, инженеръ ли, лѣкаръ ли, по готварство ли да учите или по търговия и пр. Питатъ нѣкои: „Де има повече условия, за да се подобри живота?“ Това сж второстепенни работи. Науката не трѣбва да бѫде само едно средство за прехрана. Отчасти може да бѫде така, но науката има и друго предназначение - да тури човѣка въ правия пжть. Азъ мога да направя следното уподобление: когато човѣкъ тръгне въ пжтя, той трѣбва да вземе необходимото за пжтя. И съ науката той не трѣбва да се претоварва, той не трѣбва да вземе толкова много хлѣбъ, че да го повреди по пжтя, а да вземе до първата станция. Истински учень човѣкъ е човѣкътъ, който постоянно се учи !

Онзи, който е обикналь науката, на когото душата е будна, той постоянно се учи. Има нѣкои, които сж свършили училището. Тѣ оставатъ съ старитѣ теории въ науката. Питамъ тогава: кой учень човѣкъ, кой капацитетъ ще кажатъ на прелѣтнитѣ птици, че времето се разваля? Има ли нѣкое обявление въ вестниците, че времето ще се развали и да имъ каже: „За това вие трѣбва да вземете мѣрки.“ [...]* И единъ денъ тѣзи птици решаватъ да вървятъ. По какви съображения? Питамъ: дали въ тѣхъ, тѣ усещатъ, че времето ще се развали или въ тѣхъ настава една промѣна? Всѣкога, когато се промѣня времето, у човѣка настава една тежесть. Тамъ, дето сж на курортъ, птиците стоятъ докато имъ е приятно, но щомъ усетятъ най-малката неприятностъ, казватъ, че не е време да се живѣе вече тукъ. А пъкъ тази неприятностъ се съвпада съ промѣната на времето.

Почти 99 на сто отъ настроенията, които хората иматъ, се дължатъ на времето. Напримѣръ неразположенъ си, песимистъ си, това все се дължи на времето. Каквъто вѣтъръ вѣе, така и човѣкъ мисли. Вие ще направите едно малко

* Въ оригинала е оставено празно място за 2-3 неразчетени думи.

възражение. Ти бъркашъ въ джоба си, кесията ти е празна. Какво общо има времето съ това? Бъркашъ въ джоба си и имашъ лошо настроение. Гладень си, могатъ да те питатъ какво общо има това съ времето? Азъ ще ви дамъ другото възражение: защо кесията ви е празна? Четири дена е валъло дъждъ, никой не ви е ангажиралъ на работа и кесията ви се е изпразнила. Вие сте учителъ, искате да преподавате. Дойде епидемия, [...] на вашето стадо, разболѣятъ се децата, искате да преподавате и не сте добре настроени, защото безъ деца не може да преподавате.

Всички хора сѫ подъ влиянието на времето. То упражнява голѣмо влияние. Постави човѣка извѣнь времето и нѣма никакво изключение. Спането е положение да излѣзнесъ извѣнь времето и пространството и тогава не те смущава дали имашъ пари или не. Но щомъ влезнешъ въ време и пространство, веднага времето упражнява влияние върху васъ. Въ времето и пространството влизатъ всички тѣзи складирани мисли. Опитностите въ време и пространство се складиратъ така, както се складиратъ газоветѣ. Ако дѣдо ви, баща ви се е наплашилъ много отъ това време, то и вие треперите и се беспокоите, да не би да изгубите паритѣ. Нѣкой отъ васъ казва: „Какво ще се прави? Животътъ е станалъ много тежъкъ.“ Въ сегашното си състояние вие изживявате опитността на нѣкои минали поколения.

Значи 99 на стотѣ отъ мѣчнотиитѣ се дължатъ на времето. А едно на сто е това, косто сега трѣбва да изживѣвате. Щомъ не сте разположени, казвате: „Времето е такова, барометърътъ спада. Влага има.“ Обаче има една единица мѣчнотия. Този е въпросътъ, който трѣбва да разрешите. И когато нѣкой каже, че животътъ е много труденъ за разрешаване, то има само една единица мѣчнотия за разрешаване, нищо повече! Въ какво седи единицата? Имате едно *лѣкарство*, знаете какъ се *лѣкува хрема*. Сѫщевремено вие вървите и сте гладень. Рекохъ, вие имате единица мѣчение. Казвашъ: „Какво мога да направя съ тази единица?“ Срещашъ бѣлгарски орачъ, който не може да оре. Постоянно му течатъ очитѣ. Той те пита: „Каквъ цѣръ знаешъ?“ Ти казвашъ: „Зная, но

три дена не съмъ ялъ. Като се наядъмъ ще ти кажа единъ хубавъ цѣръ.“ Той отваря своята торба, ти се наядждашъ, ти запалвашъ огънъ, сварявашъ вода топла, туряшъ малко соль въ водата и забъркашъ. И казвашъ сега на този човѣкъ: „Тури въ шьпата си отъ тази вода, смрѣкни съ носа си веднажъ, дваждъ и повече.“ Следъ това изваждамъ едно шишенце, турямъ вода въ шишенцето и му казвамъ: „Довечера ще туришъ тази вода въ шьпата си и ще смрѣкнешъ. Утре пакъ.“ И онзи, като смрѣкне казва: „Действително, малко ми поолекна!“ Топлата вода и солта му въздействуваха. Солта е лошъ проводникъ за размножението на микробитѣ. И тя веднага е спрѣла този процесъ.

Та рекохъ, дръжте въ свѣта сѫщественото. Не се спирайте отъ това, което не ви трѣбва. Не туряйте много работи въ ума си. Турете въ ума си само една основна мисъль, една основна идея. Тази основна идея има само едно изключение. Въ 99 случая, тя може да ви помогне. А въ единъ случай може да не ви помогне. Тази основна идея може да не ви помогне само тогава, когато вие не искате. Човѣка не може да го заставите да направи това, което той не иска. Въ това отношение той е едно божество. У него има единъ особенъ инатъ. Той казва: „Това нѣма да направя.“ И да го убеждавате, той казва: „Нѣма да го направя.“ Това съзнание създава нѣкой пжть голѣми вѫтрешни страдания. Някой пжть казвате: „Бори се съ себе си.“ Това е борба съ стария навикъ. Напримѣръ казвашъ: „Нѣма да ямъ.“ Постишъ денъ, два, три и най-после ще ядешъ. Или казвашъ: „Нѣма да работя.“ И най-после ще работишъ. Яденето е най-лесната работа, която природата ти е дала.

Нека дойдемъ до окултната наука. Човѣкъ, който иска да изучава окултната наука, трѣбва да знае следното: При окултната наука, при сегашното си положение човѣкъ трѣбва да изучава себе си. При окултната наука ще изучавашъ себе си. Кои сѫ спомагателнитѣ науки на окултната наука? Втори пжть ми разправете за спомагателнитѣ науки на окултната наука. После ми разправете за спомагателнитѣ науки на наукитѣ.

Вие подъ окултна наука подразбирате тайната наука. Не е така. Окултната наука се занимава изключително съ силигътъ, които действуват въ живия организъмъ. И въ близка връзка съ тези сили. Нѣкой казва: „Азъ съмъ единъ окултистъ.“ Кои науки влизаат въ обикновените окултни науки? - Хиромантия, физиогномия, френология, алхимия, астрология, гадание въ всичките му други форми.

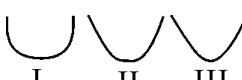
Да кажемъ, че ви попитатъ по единъ дълбокъ въпросъ; и вие се почешете по носа. И следъ като се почешете, ще турите ржката си отстрани на кръста. Това вие го правите несъзнателно, но какво значение има това? Защо тургатъ на стомните дръжки? За да се носятъ по-добре. Значи, щомъ се почеше човѣкъ по носа, той казва: „Има усуль.“ (*Има му лесното.*) Има усуль, но какъ да го хвана на сега? Човѣкъ, като отиде при стомната, гледа къде е дръжката на стомната? Ако има дръжка, лесно е. Важно е отъ де да хванашъ предмета, отъ де да започнешъ първата нишка? Човѣкъ ще се почеше по нѣкой въпросъ. Следъ като се почеше по носа, тури си ржката отстрани на кръста, следъ това започва да работи. Много пъти нѣкой майсторъ работи въ кѫщата и се яви единъ сложенъ въпросъ. Тогава той се почеше, тури си ржката и следъ това веднага дава нареждане какъ трѣбва да се направи. Не може ли безъ да се почеше по носа? И безъ да си тури ржката на кръста? Ако той бѣше инженеръ и имаше свой планъ, той щѣше да огледа плана вѫтре въ книгата, и ще си тури ржката на челото и ще каже: „Така трѣбва да се направи!“ Но като нѣма планъ, той се чеше за носа и намѣри плана. Чешенето на носа е прелистване и после казва: „Разбрахъ тази работа.“ Той приложи науката и почва да действува.

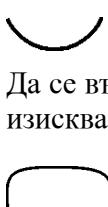
Вие питате: „Не може ли безъ чешене?“ Може. Но трѣбва да имашъ планъ. Ако нѣмашъ планъ, трѣбва да се чешешъ по носа. Ти туришъ въ ума си, че не трѣбва да се чешешъ. Казвашъ: „Не трѣбва да се чеша.“ И седишъ така. И не ти идва на ума. И речешъ да работишъ и не ти върви. Тогава иде другото положение. Ще намѣришъ другъ майсторъ,

за да каже какъ тръбва да се направи. А пъкъ щомъ се почешпътъ, това е съкратена процедура. Това е едно правило отъ една стара наука. Ако си забравилъ тъзи две правила, тогава ще търсишъ цѣлия денъ нѣкой да те учи. Сегашната наука, която имате, е съкратена процедура. Тръбва да се ползвувате отъ тази наука. Мнозина отъ въсъ изучавате хиромантията, астрологията, знаете аспектитѣ, лоши и добри аспекти, съвпадения на планетитѣ, но сами не вѣрвате въ това, защото нѣмате опитностъ.

Нека разгледаме единъ въпросъ отъ физиognомията, напримѣръ човѣшката брада. Отъ тъзи форми бради, коя отъ тѣхъ ще разреши по-скоро въпроса? - Третия типъ, заострената брада. Това сѫ мекуриеви бради. Всички, които принадлежатъ къмъ Меркурий, сѫ все съ заострени шила (*бради*). Нѣщо, което е остро, то е Меркурий - *ножъ, игла* и друго. Той казва: „Направете го остро, то изисква по-малко пространство.“ Първата брада е широка. Къмъ кой типъ спада тя? Когато брадата е заострена показва, че умътъ действува.

I II III
А когато брадата е широка, показва, че действуватъ грубитѣ, физически сили. Първиятъ типъ брада е Марсовъ, волевъ, вториятъ типъ брада е на сърцето, а третиятъ типъ е на ума. Физическите сили въобще взематъ просторъ, широкъ просторъ се изисква за тѣхъ.

Следователно, изисква се дълго време, докато тъзи физически сили се докаратъ въ действие. Да се възбудятъ. Човѣкъ, който физически е силно развитъ, изисква се дълго време той да работи, за да се превърне едно негово състояние въ друго. Ако такъвъ човѣкъ има и отгоре широки линии (*главата и челото*), то такъвъ човѣкъ и съ 9 цифта биволи не можете да го извадите отъ мочурлака, въ който е затъналъ. На тъзи физически сили тръбва такава една линия, която може да балансира. Не е само материията, която препятствува на известни сили. Тръбва да имате сътвѣтните сили и въ духовния свѣтъ, за да можете да се борите съ една физическа мѫчнотия въ физическия свѣтъ.

Та рекохъ, венциятъ хиромантикъ тръбва да изучава не само ржката, но той тръбва да знае нѣщо и за физиогномията, френологията и астрологията. И само тогава може да прилича малко на единъ окултенъ ученикъ. Но ако разбира само ржката, то е нѣщо специфично, специфично познание. Единъ лѣкаръ не тръбва да изучава само болѣзнените състояния, но и здравословните състояния, за да намѣри разликата между здравия и боленъ организъмъ. И съвремените лѣкари отъ чисто окултно гледище нѣматъ диагноза, да могатъ да познаятъ болестъта преди 10 години. Тѣ само нѣколко дена преди болестъта, казватъ, че пулсът е напредналъ, че температурата се е промѣнила и пр. А окултистътъ астрологъ 10 години по-рано казва: „Ако не вземенъ мѣрки, ще заболѣешъ отъ затлъстяване и отъ други болести.“ И ще ти кажатъ тогава какви храни не тръбва да ядешъ.

Та рекохъ сега, вие минавате за окултни ученици, спрете се и попитайте вашата душа. Тя ще ти каже, че се учишъ. Нѣма да бъдешъ професоръ. И ще запишешъ това, което душата ти ще каже. Запитай душата си така: „Тази година какъ ще прекарамъ?“ Тя знае и ще ти каже: Първиятъ месецъ отъ годината ще прекарашъ въ хрема, втория месецъ - въ треска. Въ третиятъ месецъ ще се изпотишъ и ще се поправишъ. А всички останали месеци ще ги прекарашъ въ голѣмо щастие. Питамъ, какво лошо има въ това? Първиятъ месецъ въ хрема, цѣлъ месецъ ще кихашъ, после ще дойде треската, запото хремата подготвя почва за треската. И следъ това ще дойде промѣната. Цѣла година ще прекарашъ добре. И ти ще кажешъ: „Попитахъ душата си и тя ми каза така и така. И така стана.“ Но нѣкой пѫтъ нѣма да стане така. Душата ти е казала: „Първиятъ месецъ въ хрема ще бѫдешъ“, но никаква хрема не те хваща. Тя ти каза: „Вториятъ месецъ въ треска ще бѫдешъ“, но не те хваща треска. Тогава какво е станало? - Вмѣсто да е говорила твоята душа, дошълъ е и ти е говорилъ самозвания професоръ - умътъ.

Единъ човѣкъ преди две сѫществувания, когато е билъ на земята, е ималъ слуга, съ когото е постѫпилъ крайно несправедливо, изпѣдилъ е слугата си зимно време и послед-

ниятър дълго време е страдалъ. Да допуснемъ, че тази година се съвпада споредът изчисленията, този бившъ господаръ да опита сѫщото. Въ това прераждане, този бившъ господаръ сега служи при единъ господаръ, който ще го изпъди и колко време ще седи безъ работа, азъ зная. Преди две сѫществувания онзи слуга, когото той е изпъдилъ, се е луталъ три месеца. Следователно и този бившъ господаръ точно три месеца ще бѫде лутанъ. Това е писано на ржката му. Съ микроскопъ трѣба да гледашъ ржката му. Три месеца ще бѫде безъ работа. Споредъ окултната наука всички тѣзи детайли на нашия животъ сѫтурени въ ржката. И онзи, който познава, като погледне ржката само, той знае и си казва: „Въ еди кое прераждане, напримѣръ въ предпоследното прераждане или преди три прераждания си направиълъ това и това и въ еди кой си месецъ и година ще опиташъ резултатите на доброто, което си направиълъ въ миналото. То се връща върху тебе и опущенията, които си направиълъ, и тѣ се връщатъ.“

Та всичко става споредъ Божествената [...] * всемогъщо Божествено Съзнание, което прониква цѣлата природа, и хронира нѣщата. Това Божественото Съзнание никога нѣма да забрави и ще накара човѣка да пожъне последствията на своите постѣжки - добри или лоши. Това Божествено Съзнание иска да докара всѣко едно сѫщество да пожъне последствията на своя животъ. Та въ сегашния си животъ да не се страхувате. Науката седи въ това, че туй, което мислите, което учите и което вършите, всичко това ще стане основа на вашето бѫдеще развитие.

Нѣкой пѫть казвашъ: „Дотегна ми, не искамъ да се уча.“ Това сѫ празни работи. И сто пѫти да ти дотегне, това нѣма да те спаси. Единъ слуга работи при господаря си и казва: „Дотегна ми.“ Азъ гледамъ ржката му и му казвамъ: „Още единъ месецъ ти остана. Но този месецъ е опасенъ. Ако излѣзнесъ прездевременно, природата ще тури лихвитѣ, а ако свѣршишъ тѣзи противоречия, ще станешъ господаръ.“ За добрите си постѣжки човѣкъ става господаръ, а за лошите

* Въ оригинала е оставено празно място за нѣколко неразчетени

си постежки той винаги става слуга. Нѣкой пѫть вие иска-те да станете господарь. Рекохъ, писано е на ржката ви да бѫдете слуга поради лошата ви карма. При лошата карма човѣкъ ще слугува. Нѣкой казва: „Зашто трѣбва да живѣя добъръ жи-вотъ?“ - За да бѫдеш господарь. Така че човѣкъ оть сега опредѣля въ бѫдеще господарь ли ще бѫде или слу-га? Азъ взимамъ господарь и слуга въ най-добрая смисъль. Рекохъ ако се обезсърдчавате и мислите, че животът е про-изволенъ, вие не разбирайте живота на човѣка. Не разбирайте вѫтрешния животъ.

Та затова научно ще се стремите къмъ разуменъ жи-вотъ. Това е общо разбиране на живота. Каквото може да направите за бѫдеще зависи оть сегашния ви животъ. Нѣкой пѫть вие трѣбва да слугувате три месеца, а вие нѣкой пѫть седите два месеца и напуснете работата. Например Жанъ Вължанъ оть начало го осажддатъ на 5 години затворъ, но поради неговото бѣгство нѣколко пѫти, затворът му става 19 години. При всѣко бѣгане му турятъ по три години пове-че. Такива сѫ били физическитѣ закони. И най-после му се набиратъ 19 години. Ако Жанъ Вължанъ си излежеше 5-тѣ години, 14 години щѣше да спечели.

Подъ слуга и господарь разбирамъ следното, не разби-рамъ въ буквалень смисъль на думата. Подъ слуга разбирамъ въ даденъ случай човѣкъ, който е ограниченъ оть външни ус-ловия, а подъ господарь - който не е ограниченъ оть тѣхъ.

Този законъ е вѣренъ въ природата. Когато ние искаем да избѣгнемъ последствията на нашия животъ, ние увеличава-ме лопитѣ последствия съ 14. Не, че трѣбва да се подчинимъ безропотно, но онова, което имашъ да платишъ, плати го! И като платишъ, какво ще бѫдешъ? Ще бѫдешъ господарь!

- Само Свѣтлиятъ пѫсть на Мѫдростъта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ Животътъ!

*16 лекция на Младежския Окултенъ класъ
14.XII.1928г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

МЕТОДИ ЗА НАБЛЮДЕНИЯ ОБИКНОВЕНИ И НАУЧНИ

6.05 часа сутринята

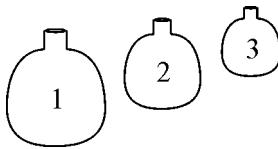
- Само свѣтлиятъ пѣсть на Мѣдростъта води къмъ Истината.
- Въ Истината и скритъ животът.

Разшищление.

Прочетоха се темитѣ: „Произходъ на противорѣчие и съгласието“.

По какво се отличава господарътъ и слугата? Има ли нѣкоя сѫществена черта, която отличава господаря и слугата? Кои сѫ сѫщественитѣ черти, които отличаватъ господаря отъ слугата и слугата отъ господаря? Вземете това за тема. (Тема № 7)

По какво се отличава единъ наученъ методъ отъ единъ обикновенъ методъ? Кои методи се наричатъ научни методи и кои обикновени или тѣй наречени ненаучни методи? Да допуснемъ сега, че нѣкой отъ васъ иска да научи хиромантията или науката за ржката. Науката на хиромантицитетѣ се осланя на 2-3 ржце, по които тѣ четатъ. Тѣ могатъ да иматъ допълнителни, спомагателни срѣдства както лицето, краката, главата, всички тѣ сѫ спомагателни срѣдства, за да се уясни ржката. Тогава, какъ ще започне вашето наблюдение? Най-първо ще изучавате общата форма на ржката, нейната голѣмина, широчина, видъ. Да допуснемъ, наблюдавате ржката на единъ човѣкъ, дланъта му е голѣма, какво заключение ще извадите? Или, ако ржката е голѣма или малка, какво заключение ще извадите?

Сега тия три - №1, №2, №3 могат да произвѣдат въ васъ две състояния. Едното състояние ще бѫде положително. Въ него ще има радостъ, доволство. Въ второто състояние ще има малко скрѣбъ, недоволство. Това сега тукъ сѫждове, но тѣ ще ви причинята това. Представете си, че този господинъ ви носи тѣзи три сѫда, шишета, съ много цѣненъ гроздовъ сокъ. Кое отъ тия шишета е за предпочитане? - Сладка, първокласна шира - голѣмoto. Първиятъ, който иде, е съ голѣмoto шишце, вие ще бѫдете много доволенъ. Вториятъ иде съ по-малко шишенце и най-последенъ иде единъ съ най-малко шишенце, около 100 грама. При първото шишце имате най-голѣмата радостъ, после по-малка е радостта и най-после радостта е най-малка, имате недоволство. Да кажемъ, вие отивате да ви сипятъ шира въ голѣмoto шишце. Обаче, който ви сипва, е недоволенъ, казва: „Нѣмаше ли по-малко шишце, а съ това, голѣмoto идеши?“ Той е скъренъ. Следъ туй иде втори, съ по-малкото шишце. Скрѣбъта е по-малка. Най-после иде последниятъ, да иска отъ твоето шишце. Но нищо не е останало. Ти казвашъ: „Задигнаха всичко!“ Това сѫ прости наблюдения.

Ако дойде учениятъ човѣкъ, по какво ще се отличаватъ неговите наблюдения. Какъ ще превърнете простия методъ въ наученъ. Научниятъ методъ води къмъ причини и последствия. Ще кажете: „Защо дойдоха тия хора при васъ? Коя е причината?“ Вие търсите науката, вие не търсите човѣка, нито че шишето му било малко или голѣмо, но размишлявате: Толкова хиляди хора преминаха такъвъ путь, не се спрѣха, а дойдоха. Защо? Необходимо имъ е. Вие вече гледате научно. Оставяте настррана вашите вѫтрешни чувствувания, радостъ или неразположение. Казвате, кои сѫ причините. Значи, ако ние просто само констатираме известни факти, безъ да търсимъ тѣхните причини, то е обикновено наблюдение. Ако кажемъ: „Този човѣкъ е лошъ или добъръ, този е ученъ или неученъ“, това е просто наблюдение. А когато кажемъ: „То-

зи човѣкъ е лошъ“, и защо е лошъ, кои сѫ причинитѣ, че е лошъ. Така като вникнемъ по-дълбоко въ човѣшкото естество, тогава имаме единъ наученъ методъ. Ако този методъ се спре и не отива по-нататъкъ, тогава имаме вече доктрина. Туй вече науката го е доказала. Да допуснемъ, че науката е доказала, че този човѣкъ е добъръ. Въ какво отношение е доказала, че е добъръ. Добрината не е нѣщо постоянно. Схващате ли сега научната страна?

Казваме, че собата* гори. Научно го доказваме. Но тази соба вѣчно не може да гори. Следователно, щомъ изгори собата, де е нейната добрина? Тя е добра, докато гори, щомъ престане да гори, тя не е добра. Докато дава нѣщо, тя е добра, щомъ не дава вече, казваме: „Тя е истинала, черна соба.“ Собата гори, вие сте седнали до нея, тази соба е добра. Макаръ, че отвѣнъ тази собичка е черничка, обаче никой не обръща внимание на тази чернота, но приятно ви е да се разговаряте съ тази соба. Обаче, ако тази соба престане да гори и нейната добрина се изгубва. И туй, ние изваждаме едно научно заключение. Туй, което може да ни ползува въ даденъ случай, ние наричаме добро. А, което въ даденъ случай не може да ни ползува, казваме, то не е добро. Това е обикновеното наблюдение.

Обаче, иде другата философия, тя задъ доброто поставя друго нѣщо. Задъ доброто тѣ поставята туй, разумното сѫщество. За доброто той казва: „Тази соба е добра.“ Кой поставилъ тази соба, каква е била неговата цѣль? Търсете причината, а собата е едно следствие. Причината е човѣкътъ. Ние казваме: Човѣкъ е добъръ, той мяза на единъ сѫдъ, кой го е направилъ добъръ. Значи, задъ тази добрина търсимъ първичната причина. Защо е направена тази соба? Взимамъ човѣка като една соба. Рекохъ, Богъ го е направилъ добъръ, за да може въ този студенъ денъ да се грѣе. Това още не е доказано, то е само едно твърдѣние. Какво подразбираме, когато кажемъ, че нѣщо е доказано? Какъ ще докажешъ, че собата гори? Двама философи седатъ, единиятъ казва:

*соба - (унг.) печка

„Собата гори.“ Другият казва: „Не, не гори.“ Той може да му докаже: „Тури си пръста.“ Другият си тури пръста и го оттегли. „Защо го оттегляшъ?“ - „Е, пари собата.“ Значи, въ горението има парене. Той казва: „Въ всъщност горене има свѣтлина и червенина, има нагорещяване. А тук още нѣма червенина.“ Той отваря вратата на собата и казва: „Отвѣтре е червена, а отвѣнка не е червена.“ Вѣтре е субективно, а вѣнка е обективно. Отвѣнка още не е червена. Вѣнка си има известни признания.

Значи, обикновени наблюдения има, когато вие не търсите причината на нѣщата, а просто само ги констатирате. А ученият философъ, той търси вѫтрешната, истинска, разумна причина. Следователно, при всѣко обикновено наблюдение, съзнанието е отвѣнка. А когато при наблюдението търсимъ сѫщинската причина, наблюдението е научно. И тъй всичкитѣ ваши постежки, въ туй отношение, да се самовъзпитава човѣкъ, той може просто да констатира въ себе си известни нѣща, а може да проследи тѣхния развой. Нѣкой казва: „Нѣкои нѣща въ мене сѫ лопши.“ Това е обикновено наблюдение. Вие не търсите причината. Или казва: „Има нѣкои добри работи въ мене.“ И пакъ не търси причинитѣ. А защо въ даденъ случай съмъ лопшъ или добъръ, не казва, нито търси. Отъ това гледище, въ дадения случай, човѣкъ може да бѫде добъръ и може да бѫде лопшъ.

Онзи, който иде при васъ съ първото шишче, и каже: „Дайте м[у] шира.“ Ти казвашъ: „Добъръ човѣкъ е този.“ Че какъ знаешъ това? Докажи го. - „Напълни ми шишето.“ Шишето, това е единъ фактъ, наученъ фактъ. „Не платихте ли нѣщо?“ - „Не.“ Добъръ човѣкъ е той. Ако обаче, този вземе пари за ширата, какво ще кажете? - „Търговецъ е той, даде ми едно кило, скжничко го продаде.“ Не казва вече, че е добъръ. Значи, щомъ вземешъ пари за ширата, ти представляшъ да бѫдешъ добъръ. Това го считаме въ реда на нѣщата.

Та рекохъ, нѣкои отъ васъ ще се научите, като наблюдавате нѣщата, да знаете сѫщинската причина. Спрете се какво е предназначението на прѣститѣ въ науката? Напримеръ,

какво е предназначението на първия пръстъ? Съ кой пръстъ започна природата, като създаваше човѣшката ржка? Кой пръстъ създаде по-напредъ? Онѣзи отъ васъ, които сте чели хиромантията, какво знаете за това? Хиромантиците не разглеждатъ този въпросъ. Кога и при какви условия еписано това. Причинитѣ, защо и за какво, кое е дало поводъ на това, всичко това се знае. Първиятъ пръстъ се е появиъ съсъзнанието на човѣка. Съ пробуждането на човѣка, че той е човѣкъ, отдѣленъ отъ всички други сѫщества. Въ момента, когато човѣкъ е почувствуваъ, че той е отдѣлно сѫщество, въ него се е зародила една идея, че той е едно сѫщество отдѣлно, затова вдига първия си пръстъ. Не вдига малкия си пръстъ, нито втория, а първия пръстъ. Първиятъ пръстъ, това е пробуждане на неговото съзнание като отдѣлно съзнателно сѫщество, което има известни права и задължения. Първиятъ пръстъ казва: „Азъ съмъ отговоренъ за всички последствия, на онова, което азъ правя. Това значи: азъ говоря и после ще отговаряъ. Но туй е едно твърдение, не е доказано още.

Тогава второто положение, кои сѫ били причинитѣ да се яви палецътъ? Палецътъ се е явилъ, когато човѣкъ е пожелалъ да бѫде свободенъ. Палецътъ означава стемежъ къмъ свобода. И тогава ние твърдимъ, споредъ новата хиромантия, ако вие искате да я обосновете по новитѣ положения, споредъ аналитѣ, които сѫществуватъ въ природата, отъ формитѣ на палеца зависи и свободата, която ти търсишъ.

Когато палецътъ мяза на нѣкой боздуганъ, какво казватъ хиромантиците за тия боздуганообразни палци? Тѣ сѫ престъпници, у тѣхъ има желание да убиватъ, да изневѣратъ. Той е кѫсъ, тогава несформиранъ. Това е пакъ едно обикновено наблюдение. А има си причини, които обуславятъ измѣнението на тази енергия. Мозъчната енергия е измѣнила тази първа енергия и вследствие на това палецътъ става боздуганообразенъ. Това е едно случайно наблюдение, което се среща. Значи, първиятъ пръстъ, е пръстъ на свободата, палецъ на свободата. И колкото вашиятъ палецъ е по-добре сформиранъ и вашето понятие, вашиятъ стремежъ

за свободата, ще бъде по-добъръ и по-устойчивъ. Значи, задъ всѣка една форма се крие една съзнателна, разумна сила. И палецът показва съзнателната разумна форма.

Въ всѣки единъ пръстъ имате два елемента, а въ палеца имате три елемента. Въ палеца имате мисълъ, чувство и приложение. Въ всеки единъ пръстъ има само мисълъ и чувство, нѣма приложение. Питатъ те нѣкои, напримѣръ: „Кое е онова село?“ Или: „Кѫде се намира Дѣрвеница?“ Ти посочишъ съ първия си пръстъ (*показателя*), но не се мѣрдашъ. Въ този пръстъ има само мисълъ и чувство, нѣма приложение. Ако действува палецътъ, ти ще кажешъ: „Ела съ мене.“ Той тръгне и ти го водишъ. Палецътъ има трети елементъ. Палецътъ има приложението. Всѣки човѣкъ, който назава тый (*посочва съ показателя*), той е дошелъ до мисълъ и чувствуване, но приложението го нѣма. Нѣкой посочва [съ] първия си пръстъ, назава: „Азъ искамъ да бѫда ученъ човѣкъ.“ Рекохъ, ученъ човѣкъ съ първия пръстъ. А ако тръгнешъ къмъ науката, тогава рекохъ: ти си ученъ човѣкъ, съ палеца работишъ. Имашъ три елемента въ себе си. И когато вие наззвате, че човѣкъ иска да изпѣкне, имате този пръстъ, показателя. А когато не иска да изпѣкне човѣкъ, не показва съ пръста си, а тръгне съ тебе, заведе те до селото и после пакъ се вѣрне назадъ, туй ние наричаме въ моралния свѣтъ приложение. И тый, азъ наричамъ обикновения, физически животъ съ два елемента, а духовния съ три елемента. Тамъ има мисълъ, има чувство, има и приложение. Когато ти кажешъ на себе си: „Азъ искамъ да бѫда ученъ човѣкъ, искамъ да бѫда добъръ човѣкъ“ и показвашъ съ пръста си нагоре, ученъ не ставашъ. Питатъ те: „Тамъ ли е воденицата?“ - „Тамъ е.“ А другиятъ тръгне съ тебе, заведе те.

Сега какви отношения има между тия три шишета и първия пръстъ, показателя и голѣмия палецъ? И между тия разсъждения? Вие ще кажете: „Тази работа е разбѣркана.“ Да и азъ виждамъ, че е разбѣркана. Разбѣркана е, защото въ първия случай имаме обикновени наблюдения и следъ туй ще пристѫпимъ къмъ научните наблюдения. Ще [...] тия ши-

шета и този палецъ съ тия три елемента и ще се повърнемъ къмъ причинитѣ и последствията. Къмъ онази разумната сила, която е работила въ свѣта, ще видимъ какви сѫ нейнитѣ вѫтрешни планове, нейнитѣ побуждения и отношения къмъ нась, каква е целта ѝ. Туй е научната страна, да разгадаемъ всичко това или да дойдемъ до онѣзи интимни побуждения на природата спрѣмо нась. Въ тази смисъль казваме, че науката е, която просвѣщава човѣка. Наука е това, което ни показва какви сѫ отношенията на първичната причина къмъ нась. Насъ всѣкога ни радва това най-много. Когато казваме: „Той ни обича.“ Това е обикновено наблюдение. А като кажешъ, че той къмъ тебе има специална любовъ, особена, че е готовъ да се жертва заради тебе, то е вече наука. Защо? Ти знаешъ, че е готовъ да се жертвува заради тебе. И ти знаешъ защо е готовъ да направи всичко това. Когато ти знаешъ сѫщинската причина на нѣщата, въ тебе има една вѫтрешна стабилност. А обикновено наблюдение е, когато кажешъ, че този човѣкъ е особено разположенъ къмъ тебе, безъ да знаешъ причината. Казвашъ: „Добъръ човѣкъ е той, добре е разположенъ къмъ мене.“ Обаче това сѫ все обикновени наблюдения.

Та въ тази наука, всички окултни науки имать за цѣль, да направятъ нашите отношения къмъ природата правилни, да нѣма никакво съмнение. Защото въ едно обикновено наблюдение има съмнение, а въ научните наблюдения сѫ изключени тия вѫтрешни съмнения. Едно научно наблюдение е единъ фактъ, който като се обобщи, се свързва съ цѣлото и се изваждатъ тия заключения. Тогава имаме една научна истина и тази истина се отнася и къмъ нась. Сега което говорихъ, всѣки единъ отъ васъ се интересува за своя палецъ. Не е обикновено наблюдение. Ако кажа само нѣщо специфично за палеца, нѣма защо да се посочва първия пръстъ.

Всѣки единъ човѣкъ има единъ начинъ за показване. Има известно подигане на жглитѣ. Да допуснемъ това е въ вашия хороскопъ написано отъ 30 градуса. Тогава, ако направите при първия градусъ една постъпка или при 30-я градусъ,

последствията ще бждатъ ли сѫщитѣ? Нѣма да бждатъ. Туй, което сѫете въ пролѣтъта, има едни резултати, туй, което сѫете въ есенъта, има други резултати. Плодоветѣ, които се сѫять или зрѣять въ май или юли, имать една сладчина, които се сѫять или зрѣять въ августъ или септември, имать друга сладчина. Който иска да бжде радостенъ, жизнерадостенъ, да яде черепи, които зрѣять презъ пролетъта - ранозрѣйки. А, който иска да бжде философъ, мждъръ, да яде грозде, кжснитѣ плодове.

Обикновенитѣ хора казватъ: „Този плодъ зреѣ презъ май и повече не мислятъ.“ Или кажатъ: „Тѣзи плодове зрѣять въ септември или октомври и нищо повече не казватъ.“ Прости наблюдения сж това. Тѣ нататъкъ не се спиратъ. А учениятъ човѣкъ казва: „Този плодъ зреѣ въ май“, и знае причинитѣ, защо зреѣ тогава. Ако вие запитате нѣкого: „Защо черешитѣ зрѣять тѣй рано и защо трънкитѣ зрѣять по-кжсно, кои сж причинитѣ за това?“ Обикновениятъ човѣкъ ще каже: „Ти на корена рѣпа нѣма да сѣешъ.“ Пъкъ и защо да не сѣешъ? Пъкъ защо просо да не сѣешъ, а рѣпа? И защо рѣпа? Не разравяй, не сѣй рѣпа, защото рѣпата мирише. Като не си въ състояние да разрѣшишь единъ философски въпросъ, не смущавай ума си съ работи, които не можешъ да разрѣшишь. Нали казватъ: „Не разравяй, да не мирише“, живѣй като обикновенитѣ хора, това значи. Онзи, който е туриль рѣпата, не е българинъ. Българинътъ го е взѣль отъ друго място. Но онзи, който е туриль рѣпата, е билъ учень човѣкъ и е скриль качества въ рѣпата.

Рѣпата има известни качества, въ даденъ случай, тя разрѣшава всички физически мжчнотии. Емблема е тя на преодоляване. Човѣкъ, който има известна физическа болка или мжчнотия, да държи рѣпата при себе си. Тури я подъ главата си. Имашъ материални мжчнотии, режи рѣпа и яжъ. Сега това е пакъ едно обикновено наблюдение, защо? Щомъ попиташи: „Защо трѣбва да ямъ рѣпа“, ти превръщашъ обикновеното наблюдение въ научно. Азъ рекохъ, яжъ рѣпа и ще се оправя-

тъ работитѣ! Ти казвашъ: „Какъ ще се оправята работитѣ?“ Ще се оправята. „Е, може ли рѣпата да оправи работитѣ?“ - Може разбира се. Щомъ тази рѣпа влѣзне въ стомаха ти, тя ще оправи работитѣ. Ако ти имашъ болка въ стомаха си и ядешъ рѣпа и тя те излѣкува, веднага ти ще имашъ друго мнѣніе за нея. Ще кажешъ: „Азъ ядохъ рѣпа и оздравѣхъ, макаръ и да мирише, но тя оздравява.“

Питамъ ви сега, коя е причината, че тази сестра иде тукъ тъй близо? Това е първиятъ пръстъ. Тя не може да разбира. Когато човѣкъ не разбира работитѣ, той иска да дойде наблизо. Все по-близо и по-близо, докато разбере работитѣ. Тогава питамъ отъ чисто астрологическо гледище, резултатитѣ на постежки, направени въ първия и въ 30-я градусъ, не могатъ да бѫдатъ едни и сѫщи.

И тъй, ако вземемъ кръга, 360-тѣ градуса показватъ 360 условия. Въ човѣка има 360 елементарни условия. И всѣко едно условие може да видоизмѣни живота. Кръгътъ представлява едно колело, което се врти. И щомъ влѣзнешъ въ тия условия, ти трѣбва или да използвашъ тия условия или тѣ ще използватъ тебе. Едно отъ дветѣ ще стане. Е, какви мисли се зараждатъ въ васъ? (*-Който има голѣмотошише може да се вземе като човѣкъ, който и много дава и много взема. Човѣкъ съ голѣма ржка.*) Малката ржка е когато човѣкъ е дошълъ до крайния предѣлъ на физическото даване. Пъкъ иска да направи добро, той се упражнява, упражнява ржката си, упражнява и ума си. Значи малката ржка показва известна интелигентностъ. Малката ржка, не добре сформирана, показва по-голѣма бедностъ на ума. Умътъ се задоволява съ малко. Човѣкъ, който спада къмъ единъ чисто умственъ типъ, той се задоволява съ малко хлѣбъ. Дайте на две деца хлѣбъ, за да ги познаете, какво е състоянието имъ. Детето, което се задоволява съ малко хлѣбъ, е умственъ типъ, а което взема много хлѣбъ, то е физически типъ. Умствениятъ типъ малко взема и малко дава, а физическиятъ типъ много взема и много дава. То казва: „Колкото на мене, толкова и на тебе.“ Колкото то има, толкова и на тебе ще даде. Затуй и въ умст-

вено отношение нѣкои философи разрѣщаватъ мѫжнотиитѣ много лесно. Казватъ: „Тебе не ти трѣбва много.“ Но то е отъ чисто духовно гледище. Обаче, ако единъ човѣкъ има желанията на единъ слонъ, тѣлото на единъ слонъ и после има формата на една овца и този философъ почва да ни доказва, че колкото яде овцата, толкова трѣбва да яде и слона. Всѣки ще каже, че тукъ нѣма никаква философия. Това е отношение на тѣхната форма и на тѣхните желания.

И тѣй, ние пристрѣпваме, науката е тази съзнателна сила, която ни показва истинския пътъ на живота. Затова всички хора искатъ да бѫдатъ учени. Науката хвърля свѣтлина къмъ причинитѣ и последствията. Тя изяснява защо и за какво ставатъ нѣщата. И то не само защо ставатъ нѣщата, но каква е тѣхната вѫтрешна връзка и какво можемъ ние да направимъ. Да кажемъ единъ денъ ученитѣ хора ще обяснятъ защо Земята е така поставена къмъ Слънцето, кои сѫ причинитѣ за това. Защото само при такава специфична далечина отъ Слънцето, на нашата Земя могатъ да се развиятъ специфични качества у хората. Защото хората на Юпитеръ не могатъ да иматъ тия качества, както хората тукъ на Земята. Далечината опредѣля качествата на хората. Затуй казватъ нѣкои хора: „Да сме далече отъ нѣкои хора.“ Защо? Или: „Да сме по-близо до нѣкои хора.“ Защо? При близостъта се развиватъ едни качества, а като сме далече, се развиватъ други качества и разположения. И едното е вѣрно и другото е вѣрно.

Значи, когато природата иска да създаде известни типове съ известни качества, тя си има свои методи. Пространство е точно опредѣлено защо и за какво. Тази далечина е точно опредѣлена споредъ енергията на тия организми, споредъ тия сѫщества, които трѣбва да дойдатъ на Земята и за всичко онова, което тѣ трѣбва да развиватъ у себе си. И на Юпитеръ има сѫщества, има други типове хора, съ други качества, които тамъ се образуватъ. Ако идешъ на Юпитеръ, тамъ хората се интересуватъ отъ съвсемъ други работи и нѣща. Разликата има между тѣхъ. Туй, което нась много ни интересува, за тѣхъ даже не съставлява предметъ. Такова е

различието. И следът туй иде другото обобщение. Единъ денъ всички същества отъ разните планети на слънчевата система, ще дойдат във Слънцето, ще донесат всички други качества и ще образуватъ нѣщо ново, единъ новъ типъ. Следователно, Слънцето е единъ общъ центъръ, дето всички типове се обобщаватъ. Имаме една конфедерация, дето се образува всичко добро. Но всичко това е само едно физическо твърдение. Казвате: „Докажете го.“ Може, но за да се докажатъ нѣщата се изисква време, изисква се и разбиране.

Сега да не ви взимамъ повече време, понеже имате друга практическа работа. Нали? Знаете ли каква е практическата работа за сега? Сега ще оставимъ теорията, за да има време за практиката.

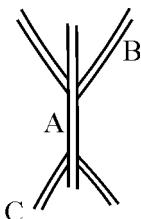
Ще има сега една закуска - тархана.

7.14 [часа сутринята]

Ще ви дамъ едно правило, то е следующето: всички научни изследвания, всичко, което вие учите, се свежда къмъ известни правила. Всъка една наука си има своите правила. Сега въ живота си ще турите първото правило, то е следующето:

Какво бихте разбирали подъ тази фигура? (ABC) Тая линия В иматъ ли отношение къмъ А? Иматъ разбира се. Вие нѣкой пътъ се спирате върху нѣкой наученъ въпросъ и казвате: „Каква е цѣлъта на моя животъ и защо съмъ се родилъ?“ Тогава, тия клонища, които се явяватъ на това дърво, иматъ ли смисълъ? В - това сѫ клонища, а С - това сѫ коренитъ на това дърво. Туй сега е въ научна форма. Това сѫ сечения. Следователно, дървото се грижи за всички единъ клонъ, за всичките клонища, понеже тѣ сѫ проявления на цѣлокупния животъ.

Когато си при най-лошите условия, ти си се обезсърдишъ, ще кажешъ: „Азъ съмъ клонъ отъ дървото на живота.“ Спри се тамъ. Следователно общиятъ животъ на природата какво казва? Щомъ си клонъ, ти нѣма да губишъ вѣрата си,

защото тамъ е връзката съ живота. Понеже този живот е свързанъ съ общия животъ. Когато кажемъ, че нашиятъ животъ е частица отъ общия животъ, ние разбираме, че животът е една вътрешна връзка. Или въ научна форма казано: животът на цѣлото е живота на частитѣ. И животът на частитѣ е животъ на цѣлото. Или рекохъ, другата формула: Животът на цѣлото се изразява въ живота на частитѣ. И животът на частитѣ се влива въ живота на цѣлото. Която отъ дветѣ формули ви повече прилѣга, нея вземете. И дветѣ сѫ научни формули.

Тази мисъль изисква известно време, за да се разбере. Щомъ се даде една формула, вие не се беспокойте отъ нѣща, които не разбираете. Васть да ви е приятно, че ви давамъ едно житно зърно. Рекохъ, посѣйт го! Но за васть се изискватъ години да го наблюдавате. Или ви давамъ една костишка отъ череша. Или я носете въ джоба си, или я посѣйт. Всѣка идея, която ви се дава, е едно сѣмѣ. Посѣйт я. Тя има своя наученъ смисъль. А като я държите като единъ отдѣленъ фактъ, тя ще стане ненужна за васть. Ще я имате само като единъ отделенъ фактъ. Тази костишка не трѣба да пълни джоба ви. Сега виждате, колко е важна тази лекция. Опитайте лекцията. Нали търпение ще имате. Станете сега!

Божията Любовь носи щастие. Божията Мѣдростъ носи пълното щастие. Божията Истина носи всичкото щастие.

(Закуска - тарахана. 7 часа и 30 минути свършиха
закуската.)

Божията Любовь носи пълния животъ!

17 школна лекция на
I-ви Младежки, Окултенъ класъ
21.XII.1928 г., петъкъ,
Изгрѣвъ

ТРИТЪ НЕИЗВЕСТНИ ПРЕЧУПВАНЕ НА ЛЖЧИТЪ, СВѢТЛИНАТА

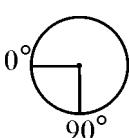
6 часа сутринната

- Само свѣтлията пъсть на Мѫдростъта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животът.

Разшиление върху красотата на живота.

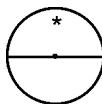
(Прочете се резюме отъ темитъ: Противорѣчие и съгласие.)

Г.Р., излѣзте на дѣската и начертайте една окръжностъ, теглете два радиуса да образуватъ единъ ѝгъль отъ 90 градуса. Интересно е защо сѫ раздѣлили кръга на 360 градуса. Какво разбираять въ астрономията подъ единъ градусъ? (-Чисто геометрически, единъ градусъ представлява една триста и шестдесета част отъ кръга.) Казваме, че единъ правъ ѝгъль има 90 градуса. Могатъ ли да се тупнатъ повече градуса? (-Въобще, като кажемъ 90 градуса, разбираме правъ ѝгъль, при тази мѣрка не може да имаме повече градуси.) Ако имаме една произволна мѣрка, може да има повече отъ 90 градуса, ако 90 градуса показватъ една естествена мѣрка въ природата, тогава всѣко отклонение на свѣтлината показва единъ градусъ. Значи всѣки правъ ѝгъль е на 90 градуса отклонение. Когато свѣтлината се пречупва, предметътъ може да бѫде видимъ. Или щомъ предметътъ е на единъ градусъ, той е видимъ. Ако ние възприемаме свѣтлината въ права линия, нѣмаме никакъвъ предметъ. Образитъ се виждатъ по

причина на отклонението. Кръгът не е нищо друго, освенъ пречупване. Значи тази линия, като се пречути на известна дължина и следнитѣ ще се пречупятъ и тѣ не вървятъ по права линия. А щомъ се пречути линията, образува се вече кривата линия, тя не може да бѫде права. Тъй се изразява свѣтлината, чрезъ пречупване.

Щомъ се намѣрите въ единъ правъ жгъль на противорѣчие, вие казвате: „Докога ще трае?“ Рекохъ, има 90 пречупвания, 90 възможности. За всѣко едно пречупване на свѣтлината има една възможност. Ако се пречути линията, ще има свѣтлина, ако не се пречути, ще мине покрай настъ като едно усъщание, като едно движение, а това е вече законъ на съзнанието. Щомъ се пречути единъ лжчъ, има два образа едновременно. Що е градусъ? (-Това е едно условно име.)

Кръгътъ, това е цѣлия човѣшки животъ, а само половината отъ този кръгъ може да бѫде освѣтлена отвѣнка. Въ първата половина ние туряме всичкитѣ благоприятни условия на живота. Всѣки единъ животъ съдържа всичкитѣ противоположности: приятни и неприятни условия, успѣхи и неуспѣхи, богатства и сиромашия, здраве и болѣсть, всичко това сѫ възможности, които сѫществуватъ. Едновременно се образуватъ противоположнитѣ състояния. Щомъ имашъ радостъта, непремѣнно на радостъта ще дойде противоположното - скрѣбъта. Защото радостъта е нѣщо, което ти държишъ, спечелишъ си го, а скрѣбъта е нѣщо, което си изгубилъ. Щомъ дойде у тебе идеята: „Азъ съмъ младъ“, веднага ще дойде и мисъльта: „ами, ако остана?“ Казвашъ: „Азъ имамъ знание“, веднага съ това иде: „Ами, ако го изгубя или ако го забравя?“ Казвашъ: „добъръ съмъ“ и веднага иде: „ами, ако стана лошъ?“ Състоянието се смѣнятъ. Когато се яви едно противорѣчие въ живота ви, това е единъ законъ въ природата. Боленъ съмъ, кажи: „Мога да стана здравъ.“

Та сега не спирайте възможноститѣ на природата. Жи-

вотътъ, както е сега на Земята, щомъ си здравъ, природата казва: „Бжди здравъ, пази себе си!“ Ти, като си здравъ, казашъ: „Но мога да бжда и боленъ.“ До здравство вис туряте болестта. Тогава азъ поставямъ: Здравето се отнася къмъ болестта, тъй както болестта се отнася къмъ здравето. Добре, имате неизвестните X, Y, Z, три неизвестни има въ живота, съ които човѣкъ се занимава. Първото неизвестно - X, това е Богъ, Y - това си ти, а Z - това сѫ външните условия. Това сѫ трите неизвестни, съ които се занимаватъ хората. Значи не познавашъ Бога, не познавашъ себе си, не познавашъ и ближния си. На какво е равно X, Y и Z? Въ какво седи неизвестността[та] или непонятното въ какво седи? Щомъ имашъ нѣщо неизвестно, трѣбва да се стремежъ да го разрѣшишъ. Зашпото всѣка една мѫчнотия, която се изпрѣчи на пѫтя ви, това е единъ X. Споредъ туй правило не може да започнемъ разрѣшението съ Z. Винаги трѣбва да започнемъ съ X, тамъ е основата.

Да допуснемъ, имаме киселина, имаме и основа. Каквъ ще бжде резултатътъ? (*-Соль се получава и вода.*) Да, соль се получава. Ако туримъ тогава X за киселина, Y за основа, а Z [за] соль, тогава количеството на солта ще зависи отъ количеството на киселината и отъ количеството на основата. Тукъ има известно съотношение. Въ този законъ, щомъ говоримъ за Бога, ние имаме една неопределена величина. Добре. Тогава пишете тъй: Б - Богъ, Ч - човѣкъ и външните условия и хората или обществото - Z. Ние казваме, че всичко зависи отъ условията. Нали тъй се казва въ обществото? Сега какви сѫ разсѫжденията? Количество на солта зависи отъ количеството на киселината и отъ основата. Следователно, обществото се опредѣля отъ отношенията между Бога и човѣка.

Вие казвате, че външните условия ги опредѣляте вие. Не е така, Богъ и ти, като се съедините, ще създадете външните условия. Каквъ ще бжде животътъ ти, зависи отъ

отношенията, които имашъти къмъ Бога. Доброто на човѣка зависи отъ неговите отношения къмъ Бога. Защото въ дадения случай Богъ е силата, а човѣкъ е условията. За да измѣнишъ своята сѫдба, трѣбва да измѣнишъ отношенията си къмъ Бога.

Вие казвате: „Не съмъ разположенъ.“ Вие затваряте отношенията си къмъ Бога. А щастиято на човѣка зависи отъ отношението на Бога къмъ човѣка. Ти седишъ нещастенъ си, намирашъ се въ трудно положение. А може и да си въ едно срѣдно положение, нито си веселъ, нито си радостенъ, нито си скърбенъ, а искашъ да бѫдешъ щастливъ. За да бѫдешъ щастливъ, трѣбва да има нѣкой да те обича. Тогава този, който те обича, той ще те направи щастливъ. Да видимъ сега процеситѣ, които сѫществуватъ въ природата. Имате едно житено зърно посѣто. Въ какво седи щастиято на това зърно? Въ поникването. А неговото поникване зависи отъ топлината - отъ Слънцето, отъ свѣтлината и отъ въздуха. Защото щастиято е единъ вѫтрешенъ процесъ на душата. Щастиято е покълването. Щомъ покълне зърното, отваря се единъ малъкъ прозорецъ. Щастиято не е нищо друго, освенъ единъ малъкъ прозорецъ, презъ който ти виждашъ всичките безбройни възможности. Ти започвашъ да се радвашъ, усиливашъ и казвашъ: „Животътъ има смисълъ.“

Трѣбва да имате тия вѫтрешни разбирания на живота, да не считате нѣщата произволни. Казвате: „Нещастенъ съмъ.“ Тогава единъ математикъ трѣбва да опредѣли, какво е нещастиято, понеже за твоето нещастие има причини. Ще на-мѣришъ причинитѣ, ще ги отмахнешъ и ще туришъ положителното на тѣхното място. Щомъ имашъ едно негативно състояние, ще намѣришъ положителното и ще го туришъ на това място. Имашъ да плащашъ дѣлгове. Кое е положителното на дѣлговете? - Богатството. Най-първо ти си се родилъ богатъ, отпосле си задължишъ. Ще туришъ тогава формулата: богатството се отнася къмъ сиромашията, както сиромашията къмъ богатството и ти ще започнешъ да рабо-

тишъ. Сега всички вие казвате: „То ще дойде, ще стане.“ Но какък ще стане?

И тъй подъ думата „лжчъ“ всъкога вие ще разбирате въ окултенъ смисъл пречупване на свѣтлината. Щомъ се пречуши свѣтлината, образува се лжчътъ. Ще знаете, видимиятъ лжчъ не е нищо друго, освенъ пречупване на свѣтлината. А, за да се пречуши свѣтлината трѣбва да има известна срѣда, презъ която да мине лжчътъ. Ще стане известно видоизмѣнение. Така и въ вашия умъ ставатъ известни промѣни въ положителна или отрицателна смисълъ. Това сѫ само възможности. Не турятъ онова криво тълкуване на нѣщата, защото никакъвъ резултатъ не се добива. Имате две неизвестни, ще турите и трета неизвестна. Стане ли една промѣна въ васъ, това е вече единъ процесъ. Нѣкой работи върху васъ.

Сега на мнозина отъ васъ тази работа е непонятна. Но хубостта е тамъ, че не е понятна, въ това седи цѣла наука. Това сѫ въпроси, върху които трѣбва да работите, за да ви се изяснятъ. Изваждаме закона: Промѣната, която може да стане въ душата ви, да не ви смущава, но да създаде въ васъ единъ потикъ да учите. Трѣбва да стане известно пречупване на свѣтлината, за да се яви единъ лжчъ. А този лжчъ е необходимъ, за да се яви единъ образъ, а този образъ е необходимъ, за да мислите конкретно. После този предметъ трѣбва да се видоизмѣни, значи да започне да се размножава. И така имате единъ пжтъ на движение, последователно мислене или последователно чувствуване или последователно действуване.

Казвате: „Дотегнаха ми тѣзи страдания.“ Но и радостта на човѣка може да му дотегне. Да опровергая сега това твърдение, че скрѣбъта не може да ти дотегне, а радостта може да ти дотегне. Да ви докажа това нѣщо, че скрѣбъта не дотяга, а радостта дотяга. Нис доказваме това, косто не е и ще го докажемъ така и вие ще се увѣрите, че е така. Радостта, това е една величина, 100 килограма тежест злато, това е радостта, туй злато го носите на гърба си. Вие вървите и

си въобразявате: „Това ще направя - онova“, и сте радостни. Но като ходишъ, ходишъ, усътишъ, че ти тежи. Мислишъ, какъ да се освободишъ отъ този товаръ, да намъришъ нѣкого, да го туришъ на гърба му. Представете си, че другъ единъ като тебе ходи, но той нѣма нищо на гърба си, свободенъ е, нѣма никаква тежестъ.

- I. 100 кгр. - радостенъ +
- II. 0 кгр. - нещастенъ -

Първиятъ е щастливъ, а вториятъ е нещастенъ, скърбенъ. Върви си той изъ пжтя и се безспокои, но не губи отъ силата си, казва: „Пари си нѣмамъ, какво да правя, но слава Богу съмъ здравъ.“ Питамъ, ако тия двамата вървятъ заедно, въ края на краищата кой ще спечели? Който има радостътта ли ще спечели или който е нещастенъ ще спечели? Но това състояние ще се смѣни. Първиятъ ще каже на втория: „Я, вземи половината отъ този товаръ.“ Онзи е веселъ въ себе [си], нищо не му тежи, взима и туря товара на гърба си. Та скърбящиятъ човѣкъ е свободенъ човѣкъ. Кое ще го направи да скърби? Кое ще го изпоги изъ пжтя, като нѣма нищо на гърба си? Може ли той да каже: „Изпотихъ се, дотегна ми.“ А първиятъ казва: „Дотегна ми вече.“ Ти носишъ въображени работи, а онзи носи сѫществени работи.

Следователно, скърбъта има чисто психологическо състояние, това не е нѣщо реално. Казвашъ: „Изгубихъ си парите.“ Значи, свободенъ си. Онзи, който се радва, той носи сѫществени работи (*I*), а ти (*II*) за всѣ търа страдашъ. Но това, което измѣчва човѣка, това е неговата мисъль. Затуй се обяснява закона: Каквото мисли човѣкъ, това и става. Следователно ти си нещастенъ, защото така мислишъ, престани да мислишъ, че си нещастенъ, кажи: „Свободенъ е гърбътъ ми отъ тяжестъ.“ По-рано ходѣхъ наведенъ и се изпотявахъ изъ пжтя, а сега, като е махнатъ чувала отъ гърба ти, ти ходишъ изправенъ, значи свободенъ си. Ти може всѣки единъ човѣкъ да познаешъ дали носи нѣщо на гърба си или не. Който

носи тежесть на гърба си, тежко ходи, а който нѣма нищо, се движи много леко. Които нѣматъ никаква тежесть, тѣ балетъ играятъ. Затова ви рекохъ, въ скръбъта нѣма нищо реално. Следователно, състоянието се смѣнятъ. Радостта, която имате, е само физическа, скръбъта сѫщо така. Най-първо имашъ радост, докато я имашъ, мисълта е толкова силна, че ти дава сили да носишъ 100-тѣ килограма, после, като изгубишъ тази мисълъ, физическата радост става едно нещастие. Казвашъ: „Запо ми дадоха толкова много да нося? Не ми трѣбвашъ 100 килограма.“ И почвашъ да намаляватъ, най-първо отнемашъ 50 килограма, после ти ставашъ 40. Казвашъ: „И туй ми е много“, и т.н. Най-после казвашъ: „Единъ килограмъ ми е достатъчно.“ Такива сѫ разсѫжденията за радостта.

Сега вториятъ, който върви подире ти, и той си мисли: „Да имамъ едно килце.“ И той става лакомъ, иска все повече и повече. И най-после ти се освобождавашъ, отричашъ се отъ живота, казвашъ: „Олекна ми, слава Богу, нѣмамъ нищо.“ А на втория казвашъ: „Ти ще видишъ какво е.“ И вториятъ казва: „Ще видишъ и ти моето положение.“ Той казва: „И азъ мислехъ като тебе.“ Такива сѫ истинските разсѫждения. И действително, 100 килограма злато ще ти причини най-първо голѣма радост, но за единъ день, за два дня. Но носишъ ли го повече време, казвашъ: „Не искамъ нито паритѣ, нито златото, искамъ само гърбътъ ми да бѫде свободенъ.“

Хората сега искатъ щастие, казватъ: „Да имаме сто килограма, пари да имаме.“ Но той иска десетъ магарета да има, да носятъ товара, а той да бѫде щастливъ. Той да ходи свободенъ, а другъ да му носи златото. Такова богатство природата не дава. Тя казва: „Колкото може да носишъ, това е твое. Давамъ ти само това богатство, което може да носишъ, което не може да носишъ, то не е твое.“ И туй пѫтътъ на единния е отъ сто килограма, намалява, намалява до единъ килограмъ, а другия - отъ нула килограми - единъ, два, три до 99 килограма. Азъ ви навеждамъ сега на тази мисълъ, искамъ

сега да разсъждавате правилно за нѣщата, а не да се отказвате. А може да носишъ и 1000 килограма, но трѣбва знание. Въ носенето не е щастливо, нито въ неносенето - нещастливо, въ мисленето е всичкото. Туй, което човѣкъ мисли, това е реалното въ сѫщностъ. Мисълта е, която привлича.

Сега този, който носи 100 килограма, ако е уменъ, той може да си създаде приятели, колкото иска. Понеже въ 100-тѣ влизатъ 10 единици по 10. Следователно този, който носи 100-тѣ килограма злато, може да има десетъ души приятели. Какъ? Като раздѣли своето богатство на десетъ. А пъкъ този, който е нещастенъ, той, като нѣма нищо, той е свободенъ. Казва: „Свободенъ съмъ, мога да ямъ“. Но той нѣма условия да си създаде приятели, нѣма какво да даде, а щастливиетъ има какво да даде.

Сега другата страна, красивата страна. Значи, когато придобиешъ тия 100 килограма, ти ще намѣришъ своите приятели и ще имъ кажешъ: „Вие сте ми приятели.“ На всѣки едного ще дадешъ по 10 килограма и ще тръгнете 10 души заедно. Тогава ти нѣма да бѫдешъ отеготенъ отъ товара си. Това е щастливо на живота. Това е размишление, че този е щастливъ само тогава, когато повика своите приятели. Азъ наричамъ приятель този, съ когото можешъ да размѣнишъ това, което имашъ, наполовина, въ това седи щастлието, тамъ е сигурността. Онѣзи, които не разбираятъ това, сѫ задържали всичко за себе си и мислятъ, че щастлието е въ осигуряването. Че всѫщностъ като имашъ тия приятели, това е една банка. Въ всѣки единъ ти си вложиши твоето богатство. Значи имашъ деветъ банки, деветъ приятели. Все таки, ако ти изгубишъ, тия твои приятели ще ти се притекатъ на помощъ. Ако туй богатство го носишъ самъ, безъ да го вложишъ въ банката, тогава ти ще бѫдешъ сиромахъ. И свѣтските хора сѫщото правятъ, тѣ влагатъ своите богатства въ една банка, въ втора, въ трета, то иде отъ този вѫтрешенъ законъ. И когато нѣкой отъ васъ иска да има единъ приятель, пакъ сѫщиятъ законъ.

Ще знаете, всъки единъ има възможност да има най-малко деветъ души приятели. Това е сега първото положение.

Или казано въ другъ смисъл, всъка една твоя мисъль има деветъ методи или деветъ начина, по които може да се изрази. Не е само единъ начинъ за изразяването на едно чувство, на една мисъль, има безброй възможности. Все мисълта тръбва да се изрази по единъ или по другъ начинъ. Имашъ известна мисъль, ти тръбва да знаешъ, по кой начинъ да я изразишъ. Или имашъ известно чувство, тръбва да знаешъ, какъ да го изразишъ. Не знаешъ ли какъ да го изразишъ, ти ще попаднешъ въ едно противорѣчие. Противорѣчието излиза отъ факта, че не знаешъ, кой методъ да изберешъ.

Въ една отъ лекциите си бѣхъ казалъ: умниятъ човѣкъ, мѫдрецъ предвижда всичкитѣ нѣща и най-дребнитѣ. А онзи, който люби, той знае, какво те интересува, това, което може да ти причини радостъ. Нѣкой пѫтъ може да не е нѣкой голѣмъ предметъ. Но онова, малкото дете, като му дадете единъ орѣхъ, то цѣлия денъ подскача, радва се на този орѣхъ. Питамъ: това дете, което се радва на орѣха, отъ сега ли е научило това понятие? Туй дете отъ години има това понятие въ себе си. То казва: „Този орѣхъ отъ години седи въ съзнанието ми. Азъ го сънувахъ.“ А дайте този орѣхъ на единъ възрастенъ човѣкъ, той не се радва. Кое е това, което радва стария човѣкъ? Той изялъ своя орѣхъ. Детето го радва най-първо яденето и дрехитѣ. Ако дадешъ на стария човѣкъ дрехи обуща, той казва: „Не съмъ младъ.“ Но, ако му занесешъ една пилешка чорбица, той казва: „Господъ здраве да му дава.“ Дѣдото предпочита яденето. А детето се радва и на яденето, и на дрехитѣ. На стария, ако му дадешъ дрехи, той не се радва толкова. На яденето той се радва повече, понеже вѣрва, че ако яде, може да му дойде сила. Може малко да стане младъ. За дрехитѣ той казва: „Защо ми сѫ, едно време нали се обличахъ“, това сѫ старитѣ ативистически мисли, които се преповтарятъ у човѣка. Той казва: „Не ми тръбва

това нѣщо, не съмъ младъ.“

Питамъ: ти, като си остарѣлъ, разбрали ли си младините? Ти трѣба да разбиращъ, какво нѣщо е мѫдростта. И ако си остарѣлъ, разбиращъ ли смисъла на старостта. Опредѣлете въ нейната конкретна смисъль, въ какво седи старостта? Въ знанието. Ако имашъ знание и мѫдрост, ти си старъ човѣкъ. А въ какво седи младостта? Младостта седи въ възможноститѣ. Детето вижда възможности. То, като излѣзе, се радва на всичко, то се радва на себе си, че всичко това седи въ него. Единиятъ е богатъ, а другиятъ не е. Единиятъ се радва на това, което е придобилъ, а другиятъ се радва на това, което може да придобие. Старостта не е нищо друго освенъ реализиране на младостта. Това, което детето е желало въ младостта, следъ като го реализира, той се нарича старъ човѣкъ, придобилъ го е.

Следъ старостта какво иде? Да обясня сега мисъльта. Казвашъ: „Дотегна ми да живѣя.“ Кое иде следъ живота? - Смъртъта иде, нали така. Представете си тогава, че и въ смъртъта има такова състояние, ти казвашъ: „Дотегна ми да умирамъ.“ Това е противоположното на: дотегна ми да живѣя, значи единъ непрекъснатъ процесъ на живѣене. И следъ като ти дотегне да умирашъ, ще дойде раждането, а следъ раждането, ще дойде растенето. Кое трѣба да замѣстити умирането? Какво трѣба да направи този човѣкъ? Той трѣба да измѣни това състояние, трѣба да се роди изново. Следователно, въ смъртъта, следъ като умре човѣкъ, той върви по една неопределена линия. Тази линия ще се измѣни и като каже човѣкъ: „Дотегна ми смърть“, ще се образува кръгътъ. Той усеща вече, че се е освободилъ отъ ноктигъ на смъртъта и е едно съмѣнце и сега отъ него ще се изискватъ известни условия. Това е почвата. Това може да го наречемъ изгрѣвъ на Слънцето. Правата линия е човѣкътъ, който казва: „Дотегна ми смъртьта.“ Когато посѣять съмѣто, образува се кръгътъ. Изгрѣвътъ на Слънцето не е нищо друго освенъ единъ процесъ, дето ще намѣришъ възможноститѣ на твоя

животъ, тамъ ще търсишъ смисъла на живота. И всѣки единъ човѣкъ, който се е родилъ, все търси смисъла на живота. А, щастието това е единъ резултатъ.

Сега X, Y, Z - Богъ, човѣкъ и външнитѣ условия, отъ това зависи щастието на човѣка. Щомъ напишемъ числото 10, ние го наричаме свѣтско число. Когато каже човѣкъ: „Дотегна ми смъртъта“, това е само половината. Нулата, то-ва е човѣкътъ, който се избавилъ отъ смъртъта, единицата е условията, при които ние живѣемъ. Когато говоримъ за Бога, подразбираме условията, при които нашиятъ животъ може да бѫде щастливъ. Богъ, това е срѣдата или условията, при които ние живѣемъ. Първичната срѣда и първичните условия представлява Той. Затуй Богъ се взима като единица. Десетъ, това сѫ условията, нула, това е човѣкътъ, който трѣбва да използува тия условия. Ще дойдатъ редъ промѣни, свѣтлина, топлина, разни пертурбации на времето, нѣма да се обезсърчавашъ, каквото и да дойде, всичко ще спомага на твоето растене. Понеже първичната причина въ почвата е разумна или почвата, въ която сега живѣете, е разумна и всѣки единъ импулсъ, който имате, каквато и да е посока, се дължи на тази разумна почва, понеже тя иска да добиете това, което вие желаете. Вие искате да бѫдете богати, може да бѫдете богати, но трѣбва да бѫдете разумни, за да може да използвате богатството. Искате да бѫдете учени, може да бѫдете учени, но трѣбва да бѫдете мѫдри. Ученитето е едно богатство и трѣбва да имате мѫдростъ, да знаете какъ да използвате тази мѫдростъ. Ако нѣмате тази мѫдростъ, вашето състояние ще се измѣни и намѣсто радостъ и веселие, ще дойде обратното - нещастията.

Ще бѫдете мѫдри най-първо. Тогава ще ви дамъ две нѣща: мѫдрецътъ намира щастието навсѣкѫде въ всичко, обикновениятъ човѣкъ намира щастието само на специфични място, на особени място, а глупавиятъ намира скръбъта навсѣкѫде, той казва: „Азъ съмъ нещастенъ човѣкъ.“ Тогава, ако ти намирашъ щастието навсѣкѫде, ти си мѫдрецъ; когато

го намирашъ само на отдељни мѣста, при особени условия, ти си обикновенъ човѣкъ; а когато кажешъ: „непчастенъ съмъ“, тогава ти си глупавъ човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да се опредѣли, каквъ е и де е. Не казвамъ, че по сѫщество човѣкъ е глупавъ. Ако си мѣдрецъ, щастливъ си въ всичко, намирашъ щастисто въ крѣга, обикновениятъ човѣкъ намира щастисто по периферията, а глупавиятъ намира щастисто извѣнь крѣга. Ако щастисто го намирате въ Бога, вие сте мѣдрецъ. Ако го намирате въ себе си, вие сте обикновенъ човѣкъ. Ако го намирате навсѣкѫде, каквъ човѣкъ сте тогава? Ако сте щастливъ, живѣете въ Бога, това значи, каквото и да ви се случи, казвате: „Божия работа е това.“ Вие сте щастливъ, радостенъ, благодаренъ на всичко, и на страдания и на радости. А щомъ търсишъ щастисто въ себе си, ти си обикновенъ човѣкъ, а щомъ търсишъ всичко въ обществото, ти си глупавъ човѣкъ.

Ако търсишъ всичко хората да ти дадатъ, ти си глупавъ човѣкъ. Понеже всѣки човѣкъ е занятъ съ себе си, много естествено той нѣма да мисли за тебе. Въ свѣта всѣки е заестъ съ себе си. Тогава, кой ще мисли за тебе. Какво ще търсишъ щастие въ другитѣ хора. Гледашъ, всѣки тръгналь съ торбичката си, никой не те спира, да те попита: „Ти откѫде си, какво искашъ?“ Ако се спре нѣкой приятель при тебе, той трѣбва да бѫде отъ щастливитѣ хора и понеже е щастливъ, казва: „АЗъ те очаквамъ, ела у дома ми“, и щомъ те повика вкѫщи, гощава те. Това е мѣдрецътъ. Щомъ ти плати и те прати въ гостилницата, това е обикновенъ човѣкъ. А щомъ те изрита навънъ, той е отъ глупавитѣ. Ако угощавашъ благоприятни[тѣ] условия на живота, мѣдрецъ си. Ако кажешъ, да ти плащатъ, обикновенъ човѣкъ си, а ако изривашъ тия условия навънъ, глупакъ си.

Сега ще се поврнемъ къмъ сѫществената мисъль. При тѣзи разсъждения, коя мисъль остана въ ума ви? Коя е най-естествената, реална мисъль при този родъ разсъждения.

За мѫдрецътъ всичко е важно, за обикновения човѣкъ само нѣкои нѣща сѫ важни, а за глупавия нищо не е важно. Тогава, ако кажешъ, че всичко си разбрали, мѫдрецъ си, ти си ученикъ, който е способенъ, даровитъ, музикаленъ. Ако кажешъ, че: „всичко не можахъ да разбера“ - обикновень ученикъ си. Ако нищо не е разбрали, е глупавъ. И това не трѣбва да ви беспокой. Човѣкъ трѣбва да знае де му е положение[то]: въ центъра на кръгъ ли се намира, по периферията или извънъ кръгъ? И извънъ центъра, това не трѣбва да го считашъ, че това е фатализъмъ. Може нѣкой да те е поставилъ тамъ. Ще се повърнешъ къмъ първото положение, всичко можешъ да оправишъ, но и всичко можешъ да развалишъ, можешъ да бѫдешъ щастливъ, а може да бѫдешъ нещастенъ. Може да бѫдешъ богатъ, а може да бѫдешъ и беденъ. Така седатъ разсъжденията. Защото този човѣкъ, който е билъ богатъ едно време, той е билъ и сиромахъ, но той е постъпилъ съобразно законите, не само въ единъ животъ, но въ редъ сѫществувания. Тогава ще кажемъ: „Заслужено е това!“

Станете сега, да направимъ едно упражнение.

I. (Движение на рѫцетѣ отпредъ къмъ страни.)

Знаете ли какъвъ е смисълътъ на това движение? Значи това, което е въ сърцето ми, това е и въ ума ми. Значи, това, което е въ условията ми, въ сърцето ми, това е отъ Бога. Защото всѣко нѣщо, което иде въ сърцето на човѣка, то иде все отъ Бога. Следователно, когато човѣкъ забрави нѣщо, той все трѣбва да направи едно движение, за да си го спомни. Животътъ се изразява чрезъ известни движения.

II. (Рѫцетѣ дъгообразно се разтварятъ настрани.)

Смисълътъ на това движение. Това е растене. Показва, че всѣка мисълъ може да се реализира само тогава, когато се разцѣфтява. Това показва, че мисълътъ трѣбва да действува. Всѣка добра мисълъ, всѣко добро желание може да се реализира само тогава, когато черпи сили отъ Първичната причина,

Която е вложена въ него. Та каквото човѣкъ прави, каквото мисли, каквото и да желае, дали въ физическия свѣтъ, въ духовния или умствения, въ всичко трѣбва да има вѣра. Да бѫде увѣренъ. Затова, защото вѣрата сама по себе си е едно висше знание, за което не се изисква никакво разсѫждение.

III. (Хвъркане. Движение на рѣсчетъ като хвъркане.)

Това движение показва, следъ като имашъ всички мѫжнотии, изтърси всичко това. Престани да мислишъ за мѫжнотиите.

- Само свѣтлиятъ пѫсть на Мѫдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ.

7.15 часа сутринта

*18 школна лекция на
I-ви Окултенъ, Специаленъ Младежски класъ
28.XII.1928 г., петъкъ
Изгрѣвъ*

НАБЛЮДЕНИЕ И ИНТУИЦИЯ

5 часа сутринната

Отче нашъ

За идуция пъжъ пишете една тема: „Зашо вървамъ и защо се съмнявамъ“.

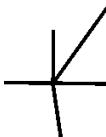
Въ живота има известни процеси, които всички хора наблюдават, но не могат да направят една връзка между процесите, които стават. Например вие сте гладенъ. И веднага наблюдавате това, което ви най-много интересува. Наблюдението почва със яденето. Искате да ядете и наблюдавате. Наблюдавате най-напредъ паницата; после наблюдавате дали има масълце във яденето; после дали месото е печено; после ще наблюдавате соса, който е турень, после хлъба и следъ като направиш този прегледъ, пристръпваш къмъ опита. Отчупваш едно парче от хлъба и почваш да ядешъ. Следъ това гребваш супата със лъжицата. Ако наблюдавашъ психологически по лицето на човѣка, можешъ да познаешъ дали супата е хубава или не. Ако тя не е вкусна, ще видишъ свиване на веждитъ, при второто меню - пакъ, [...] тогава ще наблюдавашъ лицето. И психологически ти пакъ можешъ да съдишъ, какъвъ е готовчътъ. После, наблюдавашъ гостилиницата и съдишъ за него.

Нѣкой ще каже: „Това е проста работа.“ Не е проста работа. Единъ човѣкъ, който може да наблюдава яденето си, той може да наблюдава и другите работи. Правете разни наблюдения. Например искате да направите разходка. Поглеждате времето, виждате дали има облаци, вѣтъра и прочие. И ако има, вие казвате: „Не е хубаво времето сега за разходка.“ А ако времето е благоприятно, вземате си дрехата и излизате. Но онзи, който не разбира, може да се изльже. Времето може да е хубаво, но после да ви изльже. Възможно

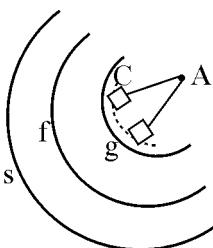
е въ гостилницата супата да е хубава, но възможно е да ви изльже готвачът и последното меню да не е много хубаво. А възможно е и обратното: супата да не е много хубава, но последното меню да поправи работата. Същото може да стане и при екскурзията, отначало времето е хубаво, после вали дъждъ и се върнете наквасенъ.

A _____

B

А дълбокият наблюдател въ природата, той знае процеситѣ. Той трѣба да знае единъ процесь, който започва, ще бѫде ли праволинеенъ - А, или криволинеенъ - Б, или неправиленъ - Д. Нѣкои казватъ: „Не си криви душата.“ Когато радиуситѣ сѫ еднакво отдалечени, този процесь е правиленъ. Когато около центъра има различни радиуси, различни по дължина, тогава казваме, че има известна дисхармония.

Въ какво седи престъпленietо? Въ едновременното действие на две противоположни сили. Допуснете, че имате центъръ А. Представете си, това представлява една съвременна каса, пълна съ злато. Представете си, че тази каса има магнитическа сила, която ви привлича. Да кажемъ, че А е касиера, който отива къмъ касата С. Следъ това касата се подвижва къмъ мястото g и после се връща къмъ центъра А. Значи, той взель тѣзи пари и касата се връща. Това е единъ кръгъ. Образува се една крива линия, незавръшень кръгъ. Но кога едно действие може да стане неестествено? Допуснете, че у този касиеръ се зароди едно друго желание, да излѣзе* въ другъ единъ кръгъ - f. Да кажемъ, че иска да иде въ странство, обаче не му достигатъ паритѣ, не е спестилиъ, нѣма достатъчно. Но има силно желание да направи разходка, иска да вземе назаемъ отъ тукъ отъ тамъ. И най-после той започва да се разговаря съ каса-

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

та. Отъ касата задига 400-500 хиляди лева, като излиза отъ вътрешния кръгъ на касата и отива въ другия кръгъ - ги не се връща. Това наричамъ престъпление. Следъ това банката може да прати свои детективи. Но това лице прескача въ друга страна. Тези детективи се връщатъ и този човѣкъ си прави своята разходка въ странство.

За такова поведение се казва, че не е морално. Или ние казваме, че такива системи, методи не сѫ разумни. Разумността въ тѣхъ е слаба. Такива действия ставатъ въ единъ свѣтъ, въ който разумността е слаба и дето има незавършени характери и тогава има престъпления, наречени неразумни или престъпници. Но и въ природата сѫществуватъ известни отклонения, когато известен процесъ възгре въ природата е неестественъ, нехармониченъ, той се отразява и въ растежа на тѣлото, после - въ облагородяването на сърдцето и въ развитието на ума. Има неестествени процеси засега: или тѣлото, или човѣшкото сърдце, или човѣшкиятъ умъ. Рекохъ, когато се образува известенъ моралъ възгре въ природата, ние подразбираеме, че моралът трѣбва да съдействува за човѣшкия растежъ. Подъ думата моралъ подразбираеме ония условия, при които човѣкъ може да се развива правилно. Въ природата най-първо наблюдаваме дали нѣкои процеси сѫ естествени или има нѣкакви отклонения. Ако има малки отклонения, може да се отдалечите отъ този правиленъ пжть, по който може да възвите.

Допуснете, че вие сте единъ естественикъ или нѣкой ветеринаренъ лѣкаръ и трѣбва да ходите да преглеждате говедата, които ще се колятъ. Трѣбва да определите кои говеда ще бѫдатъ за заколване и кои не. Питамъ, каква ще бѫде вашата отговорност като лѣкаръ? Нѣкой пжть лекарътъ може да прокара и болнитѣ говеда. Нѣкой пжть касапинътъ може да намаже колата на лѣкарътъ съ масло и тогава болнитѣ говеда ставатъ здрави говеда. А, ако не плати нѣкой пжть, тогава и здравитѣ говеда болни ставатъ. Това сѫ човѣшки понятия. Обаче, ако лѣкарътъ има убеждение, какво трѣбва да бѫде неговото поведение? До где се простира неговата

власть? Да кажемъ, че той прегледа сто говеда и има съзнание, че тъзи говеда не тръбва да се колятъ. Какво тръбва да прави? Вие ще кажете: „Труденъ въпросъ!“ Да допуснемъ друго: имате 10 души престъпници, които сѫ осъдени на смъртно наказание. Да допуснемъ, че тъхното смъртно наказание зависи отъ лъкаря, защото когато нѣкой престъпникъ е боленъ, тръбва да го лѣкуватъ, не могатъ да го накажатъ. Здравъ тръбва да бѫде престъпникътъ, за да се накаже. Какво тръбва да направи лъкарътъ съ тъзи 10 престъпника? На хората човѣшка масъ не имъ тръбва. Тъзи хора, ако ги убилятъ, ще ги заровятъ.

Азъ привеждамъ тъзи примѣри, за да ви наведа на следното, а именно, че понѣкой пѫтъ може да разсѫждавате и тъзи разсѫждения да нѣматъ никаква връзка. Напримѣръ вие сте лъкаръ и казвате: „Ще позволя да заколятъ тъзи говеда.“ На тъзи хора имъ тръбва масъ да явятъ. Вие сте лъкаръ и викатъ ви да опредѣлите дали нѣкои хора сѫ здрави или не. Вие може да кажете: „Азъ свѣтътъ нѣма да го оправямъ.“ Вие свѣтътъ нито ще го оправите, нито ще го развалите. Но какво може да направите въ свѣта, ако направите една лоша постѣпка? Ако нито може да оправите свѣта, нито може да го развалите, тогава запо ще ви обвиняватъ хората за вашите лоши постѣпки?

Единъ престъпникъ може да има отношение най-първо къмъ самия човѣкъ. Най-първо моралътъ има отношение известно, косто се отнася лично до самия човѣкъ. После има моралъ, който се отнася до обществото, до другите хора. Следователно, нѣкои отъ постѣпките могатъ да бѫдатъ вредни и за самите настъ; а нѣкои постѣпки могатъ да повреждатъ и обществото. Има законъ, който гласи: Всѣки единъ човѣкъ, който не живѣе добре за себе си, не може да живѣе добре и за обществото. И обратното е вѣрно: Който може да живѣе за себе си добре, той да живѣе добре и за обществото. Това сѫ прави заключения. Нѣкои считатъ, че човѣкъ, щомъ спрѣмо своите постѣпки добре, той е мораленъ, а спрѣмо себе си може да постѣпва както си иска. Въпросътъ за Бога не опра-

вя свѣта. Държавата си има свои закони, които тя нареджа. Но и всѣки баща и всѣка майка, има законъ въ семейството. Напримѣръ, когато детето престъпи нѣщо, майката наредда законъ, да се накаже това дете. Държавата нѣма законъ, по който да се накаже това дете. Но въ кѫщата има такъвъ законъ. Питамъ, държавата мѣси ли се въ тѣзи разпореждания на майката? И въ природата има сѫщитѣ правила. Сѫщо така можешъ да бѫдешъ радостенъ или песимистъ, можешъ да вѣрвашъ или не да вѣрвашъ; природата седи и те гледа. Да допуснемъ, че не вѣрвашъ, това значи, че си съ затворени прозорци. Природата казва: „Много добре.“ Или пъкъ казвашъ: „Азъ вѣрвамъ.“ Тогава природата пакъ казва: „Много добре.“ Това значи, че си отворилъ прозорците си. И тогава си по-щастливъ. Нѣкой казва: „Не вѣрвамъ.“ Тогава рекохъ: Въ такъвъ случай си съ затворени прозорци. Нѣкой казва: „Азъ се радвамъ.“ Тогава рекохъ: „Ти си съ отворени прозорци.“

Вие трѣбва да направите известни наблюдения, които сѫ естествени. Има известни ваши разположения, които сѫ лични. Тѣхъ не ги смѣсвайте съ онѣзи, великитѣ, истински процеси. Първите сѫ детински работи. Ти мислишъ, че като носишъ една капка, че като кажешъ една дума, ти си голѣмъ факторъ. Ти казвашъ: „Знаете ли, че като падне капката на земята, какво ще стане?“ Не, тя пада и нищо не става. Следователно, вие сте като малкитѣ деца. *Най-напредъ* вѣрвате, че малката капка може да помете всичко. И като не стане, идва разочарованието. Нѣма възможность въ една капка да помете свѣта. Единъ ученъ човѣкъ математически може да изчисли, че въ тази капка има толкозъ скрита енергия, че тя може да помете цѣлата земя. Това може да стане, но въ коя лаборатория той ще развие тази енергия? Енергията, скрита въ тази капка, може да кара за 10 години всички машини по цѣния свѣтъ. Ако азъ вѣрвамъ въ това, какво губя? Докато вѣрвамъ въ това, то е вѣрно; а щомъ престана да вѣрвамъ, не е вѣрно. Докато вѣрвате, че отъ тукъ до Слънцето има 93 милиона мили, така е. Но щомъ престанете да вѣрвате, не

е върно.

Има и другъ методъ за наблюдение. Има начини, по които може да познаете дали нѣщо е върно или не. Напримѣръ нѣкой ви каже нѣщо. Отначало може то да ви се види чудновато. Толкова невѣроятно ви се вижда, че ви изглежда за смѣшино. Има единъ законъ, по който може да познаете дали е върно това, което ви говори нѣкой човѣкъ или не. Нѣкой пѫтъ, като слушате човѣка, нѣма раздвояване въ вашето съзнание. Вие сте спокоенъ, тогазъ това, което този човѣкъ говори, е върно. Ако има раздвояване въ съзнанието ви и не сте спокоенъ, тогазъ това не е върно.

Въ вестниците имаше единъ случай за единъ диригентъ на опера. Той казва на оркестъра: „Свирете погребаленъ маршъ“. Тѣ не искатъ, а той настоява, и като изсвириха до края погребалния маршъ, той падналъ и умрѣлъ. И казватъ, че той е предчувствуvalъ, че ще умре. Дѣдо Ради въ село Николаевка, Варненско билъ на 80-90 години. Стариятъ вика свещеникъ да го пречисти. Дѣдото си запалилъ лулата и пуши и казалъ на свещеника: „Азъ съмъ пѫтникъ. Искамъ да ме пречистишъ.“ Свещеникътъ му се изсмѣлъ, но го пречистилъ и отива до вратата, обръща се и вижда, че дѣдото е умрѣлъ.

Има вѫтрешенъ процесъ на интуиция, която ще ви покаже истинския пѫтъ на вашето развитие. Та въ наблюдението взема участие обективниятъ умъ. Тамъ нѣщата сѫ върни или невѣрни. Обаче въ интуицията всички нѣща, които ние изследваме, сѫ върни. Тамъ не сѫ научни нѣщата, но знаешъ, че нѣщо така ще бѫде. Нѣкой те пита: „Кой ти е казалъ това?“ Ти казавашъ: „Никой не ми е казалъ, обаче чувствамъ, че тази работа така ще бѫде.“

Това чувство на интуицията го имате, дайте му място да расте. Въ бѫдеще новата култура ще зависи отъ това чувство. Интуицията ще даде правило какъ да постъпвате и ако имате това вѫтрешно чувство, ще го приложите. Чрезъ него всички нещастия могатъ да се предотвратятъ.

Не е въпросъ само човѣкъ да свърши съ дипломъ. Защо-

то и природата дава дипломъ. Тя всъкога дава дипломъ. Тя развива у човѣка нѣкоя дарба и винаги се грижи за дарбата, която дава. Тя развива въ човѣка нѣкоя сила и винаги се грижи за тази сила, която развива. Давидъ казва: „Въ грѣхъ ме зачна майка ми.“ Заченатитѣ нѣща въ грѣхъ сѫ човѣшки. Но ако има зачатие въ грѣхъ, има зачатие и безъ грѣхъ. Това е тамъ, дето интуицията се проявява.

X,Y,Z. Тѣзи три букви се считатъ за неизвестни. Обаче какъ е станало X? Ако продължимъ тѣзи криви линии, то тѣ ще се обѣрнатъ въ противоположна страна. Лѣвата ржкавица не става на дѣсната ржка. Но ако я обѣрнете наопаки, може да я турите на дѣсната си ржка. Значи нѣкой пѫтъ, за да направите нѣщата възможни, трѣбва да ги обѣрнете. Казватъ: „Обѣрна му ума.“ Имашъ две ржкавици на дѣсната ржка. *Студено е.* Обѣрни едната ржкавица, за да туришъ и дветѣ ржкавици на ржцетѣ си. Има ли тукъ нѣкое престъпление? Не. Стига да топлятъ. Ако вие обѣрнете нѣкой панталони наопаки, не може ли да ги облечете? Какво ще се случи отъ това? Въ човѣка има известно суевѣrie и той се пита какво ще се случи.

Единъ разбойникъ открадналъ чифтъ волове. Съ това той обѣрналъ ржкавицата наопаки. А вис го уплашвате, вземате воловетѣ и ги връщате на стопанина. Значи, вие сте обѣрнали обѣрнатата ржкавица наопаки. Т.е. докарали сте я въ нормално положение. При сегашното живѣене много отъ нашите мисли и желания трѣбва да бѫдатъ превърнати. Човѣкъ трѣбва да мине презъ много опитности и за да мине тази опитностъ, трѣбва да мине известенъ курсъ. Всѣка наука, каквато и да е, трѣбва да има едно приложение вѫтре въ душата. Каквото и клонъ отъ науката да учите, гледайте да използвате това. Напримѣръ изучавате естественитѣ науки, изучавате вѣлка. Какво може да се ползвате отъ вѣлка? У вѣлка има една отлична черта: голѣмо постоянство, после е демократиченъ, после живѣе отъ денъ на денъ съ вѣра, не трупа. Не може да го обвини нѣкой, че е голѣмъ банкеръ, че складира нѣкѫде. Или да кажемъ, че изучавате лисицата. У

нея има известна стратегия. Тя е обърнала голъмо внимание на своя [...]. Тя ще си мръдне опашката насамъ нататък и съ това предизвика кучетата. Нейната тънка муцуна показва, че има интелигентност и тя си играе съ кучетата. Кое е свойственото на свинята? Че тя знае да оре. Ти ще черпишъ сили отъ всъщко едно животно. Щомъ почнешъ да мислишъ за вълка, можешъ да усвоишъ нѣкоя негова отлична черта, напримѣръ постоянството. Като помислишъ за лисицата, можешъ да усвоишъ нѣкоя нейна черта - схватливост и съобразителност. И биволътъ казва: „Не струва да се смущавашъ, влѣзъ въ калта и се намажи, малко може да не е толкова благородно, но така се освобождавашъ отъ мухитѣ.“ Отъ биволитѣ ще вземешъ отлична наука. Ако искашъ да бѫдешъ търпеливъ, наблюдавай биволитѣ. Нѣкой пѫтъ си неразположенъ. Щомъ почнешъ да мислишъ за биволитѣ, ще добиешъ спокойствие. Ако искашъ да бѫдешъ търпеливъ, хубаво е да мислишъ за тѣзи работи. Това успокоява. Сѫщо така е хубаво да мислишъ и за овцетѣ. Да кажемъ, че си нетърпеливъ, представи си, че имашъ хиляда овце. Ти си съ кривака на рамото, овцетѣ сѫ отпредъ, ти подиръ тѣхъ. Единъ часъ ако така размислишъ, ти ще имашъ резултатъ. Мисли за воловетѣ, биволитѣ, овцетѣ и ще добиешъ търпение. *Tова е за добиване на пасивното търпение.*

Или нѣкой пѫтъ наклади огньъ въ кѫщи, съ джбови дърва. Почни да се грѣешъ и ще станешъ търпеливъ. Огньътъ казва: „За да бѫде човѣкъ търпеливъ, човѣкъ трѣбва да жертва.“ Следъ като се нагрѣешъ на огнья, ще станешъ и ще се разходишъ въ кѫщи. Въ екскурзиите, които сме правили, кладенето на огньъ, варенето на вода, това сѫ методи, за да се образува търпението. Та нѣкой отъ васъ, който е станалъ много нетърпеливъ, специално ще накладе огньъ за търпението. Ще вложишъ тази идея и следъ това седни и си попей, това ще бѫде огньътъ, който ще ти даде търпение. Каква ще ти бѫде цѣльта на екскурзията? Между другото да развие и търпението. Ако човѣкъ развие търпението, ще развие и своята интуиция. Ако вие наблюдавате огнья, ще

научите много нѣщо отъ огъния. Има нѣщо много красиво въ огъния при наблюдението.

Българинът е лековѣренъ, но не е суевѣренъ. Каквото му кажешъ, вѣрва. На българина като му кажешъ: „Богатъ ще станешъ.“ И той вѣрва. Като му кажешъ: „Светия ще станешъ“, пакъ вѣрва. Той казва: „Божия работа е това!“ Кажи му: „Ученъ човѣкъ ще станешъ.“ Той вѣрва. Но излъжешъ ли го вѣднѣжъ, той втори пѫтъ не вѣрва. Отначало българинът, като му кажешъ, той казва: „Право ли казвашъ?“ Трѣбва да му отговоришъ: „Право казвамъ.“ И тогава той вѣрва и опитва нѣщата.

Вие следующия пѫтъ направете опитъ съ огъня въ екскурзия. Накладете огънь само за търпение. И наблюдавайте половинъ часть огъня и гледайте какви процеси ще станатъ въ вашата душа. Може да не излѣзне точно така, както ви казвамъ. А нѣкой пѫтъ направете опитъ съ овчарлька. Представете си, че имате хиляда овце. И то най-хубавитѣ овце, бѣлитѣ. Или си представи нѣкой хубавъ, черенъ воль. Въ очите на вола има нѣщо много красиво. После, волътъ много се привързва, помни си името и идва на име. После, правете и опитъ съ растенията, съ ябълки, круши и прочие. Ако знаете методите, можете да използвате и животните, и растенията, понеже всѣко растение и всѣко животно има една специфична черта, която ни е потрѣбна. Тѣ динамически действуватъ върху нашия умъ. Съвременната наука още не знае тѣзи нѣща. Изучавайте и минералогията, зоологията и ботаниката. Всичко това действува възпитателно.

Сегашната наука действува само подсъзнателно. Ще кажеше: „Хубаво е човѣкъ да бѫде ученъ.“ Защото отъ всички предмети, които човѣкъ е училъ, той е почерпилъ известно богатство. Та богатствата, които почерпите отъ науката, ту-рете ги въ обръщение. Всѣки единъ фактъ трѣбва да бѫде едно живо семе, посѣто. Защото безъ опитъ и безъ посаждане на това семе нѣма да имаме резултати. Въ окултния класъ трѣбва да се изучаватъ нѣщата. Например нѣкой трѣбва да има, да изучава само космите или само устата или само носа

или само първия пръстъ, или втория пръстъ, или нѣкои движения на хората, или какъ тѣ ходятъ. Какъ ходи болниятъ и какъ здравиятъ, какъ ходи умниятъ и какъ глупавиятъ? Какъ ходи щедриятъ и като ходишъ задъ гърба на нѣкой човѣкъ, да можешъ да кажешъ, че този човѣкъ е такъвъ и такъвъ. Ти ще кажешъ: „Азъ съ такива ли работи ще се занимавамъ?“ Че не е ли по-смѣшно, цѣлия денъ все съ своите нещастия да се занимавашъ? Единъ човѣкъ лежи на гърба си 4 - 5 месеца и после умира. И мисли все за глупави работи. Какъвъ смисълъ има въ всичко това? По-хубаво е да мислишъ за живия вълкъ, за живата овца, за живата лисица, за овцетъ и прочие. Отколкото да мислишъ, че като умрешъ така и така да те погребатъ.

Ние трѣбва да знаемъ какво е вложила природата въ положителнитѣ форми, които сѫществуватъ въ свѣта. Та човѣкъ трѣбва да знае отъ кой форми да се настърди. Мохамедъ билъ обезсърдченъ веднъжъ и казалъ: „Тази работа нѣма да стане.“ И той наблюдавалъ една мравка, която 99 пѫти се качвала и все се катуравала, но на стотния пѫтъ прехвърлила пречката. И Мохамедъ тогава казалъ: „Ако тази мравка има толкова постоянство, азъ ли нѣма да постояннствувамъ!“ И направилъ тогава опще единъ опитъ и сполучилъ!

*-Само свѣтлиятъ пѫтъ на Мѫдростъта води къмъ
Истината!*

- Въ Истината е скритъ животътъ!

*19 школна лекция на
Младежки Окултенъ класъ
18.I.1929 г., петъкъ,*

СМЪНА НА ЕНЕРГИЯТА

6.15 часа сутринта

- Свѣтлиятъ пѫсть на Мѫдростта води къмъ Истината!

- В Истината е скритъ Животътъ!

Разшиление върху чистосърдечето.

(Прочетоха се темитѣ: „Защо азъ вѣрвамъ и защо се съмнявамъ“.)

(Тема 10) За идущия пѫсть вземете 10 грама просо и прочетете колко зърна има въ тѣхъ. Да видимъ какво разлиение ще има между изчисленията. Това ще ви бѫде една тема, отлична тема. Като прочетете зърната, ще имате една опитност за просото. За просото има единъ малъкъ митически разказъ въ много вариации. Когато слѣзли всички тия плодни зърна отъ Невидимия свѣтъ, тѣ отишли навънка да помагатъ на човѣчеството и се паднало просото да стане хлѣбъ. То попитало: „Какво да стана?“ - „Е, на хлѣбъ.“ - „На точено?“ - „Ти хлѣбъ стани, пъкъ за точеното не мисли.“ Вие ще намѣтите на какво съответствува хлѣба и на какво точеното въ живота. Защото мнозина искатъ да бѫдатъ точено. Знаете ли колко се продава просото? (-16 лева.) Ще изберете хубаво да е просото, защото после ще го изпукате и ще го изядете. Вие яли ли сте просо? (-He.) Просень хлѣбъ яли ли сте? (- He.) Като преброите просото, ще го изпържите въ малко зехтинъ и нѣма да го ядете изведенажъ, бавно ще го ядете. Сега това ще ви бѫде задачата. Вие, като го преброите, ще го опукате и ще видите вкуса какъвъ е. Вие ще го изядете, пъкъ на менъ ще кажете колко зърна има въ 10 грама. Азъ се интересувамъ отъ зърната, пъкъ вие отъ вкуса му.

Следът като преброите и изядете просото, вие ще имате една малка опитност и наблюдение върху себе си. Като почнете опита, ще отбележите единъ психологиченъ моментъ, всъщност той е органически. Най-първо ще отбележите какво е времето, ясно или облачно. Следът туй ще отбележите вашето вътрешно състояние. Следът като изядете просото, пакът ще отбележите какво е времето отвънка и какво е вашето вътрешно състояние. Това сѫ наблюдения, които ще правите върху себе си. Защото всѣки единъ опитъ си има свойът вътрешни резултати. Вземете идеята за просото. Като изядете просото, може то да ви даде една особена мисъль. Може да извадите оттамъ законъ на смаляването, нали има една притча въ Писанието за синаповото зърно.

За онѣзи хора, които не разбираятъ, всичко е разхвърлено. И действително, въ природата има разхвърлени нѣща. Но тия, разхвърлените предмети сѫ части на едно цѣло. Учениятъ и умниятъ човѣкъ разбираятъ отношението на тия части. Казвате: „Какво ме интересува менъ, че тия части принадлежатъ на едно цѣло.“ Допуснете, че вие сте слуга въ единъ голѣмъ чифликъ и господарътъ ви каже да впрегнете конетѣ. Затова трѣбва да се знаятъ редъ пособия, разни такъми, хомотъ и други. За да впрѣгнете тия коне, вие трѣбва да разбирайтъ разхвърлени части. Който знае, веднага ще свърши работата, пъкъ който не знае, не може да свърши работата. Той ще каже: „Мень не ми е работа да се занимавамъ съ това.“ Да допуснемъ, вие сте писателъ. Васъ ви трѣбва перо, мастило, книга. После, ако не може да пишете право, трѣбва ви единъ подлистникъ, за да може да пишете право. Да допуснемъ, че вашиятъ началникъ обича да пишете право. Ако намѣри, че не е право написано, той е педантъ, никога нѣма да приеме вашето писмо. Ще ви върне назадъ и нѣма да ви приеме, нито вашата работа ще иска. Най-първо, ако ви види интелигентъ, ще каже: „Пишете по-право!“ Той може да е учтивъ къмъ васъ, ако е отъ ваша страна, пъкъ ако не пишете така, вие оказвате едно незачитане къмъ него. Та, ако искате да се представите предъ началника си, ще пишете хубаво. Но, ако ти започнешъ най-първо хубаво, а свършвашъ съв-семъ

изкривено, [...] и въ това има писмо, само че буквитѣ не сѫ написани въ порядъкъ.

Или да допуснемъ, вие сте художникъ, рисувате единъ образъ, най-първо целото не съответствува, после това не е единъ естественъ образъ, такъвъ не сѫществува въ природата. Това е една изродица. Ще коригирате нѣщата. И всѣки день, когато вие не сте разположени духомъ, измѣня се и лицето ви и вашитѣ мускули се съкращаватъ. А ѹомъ сте разположени, мускулите взематъ пакъ хармонично състояние и вие сте доволенъ. Всѣкога тази вѫтрешна дисхармония се изразява въ вашето лице и върху вашитѣ кости. Следъ нѣколко хиляди години, ако вие постоянно сте се гнѣвили, това гнѣвене въ живота ви, ще ви създаде известни черти, които ще ви причинятъ и създадатъ най-голѣмитѣ неприятности.

Сегашнитѣ недѣли на хората се дължатъ на миналото. Вие искате да напреднете, казвате: „Майка ми е дала тия черти.“ Ако майка ви бѣше невнимателна или баща ви бѣше такъвъ, единъ день и вие ще станете като тѣхъ. Това, което ние имаме, можемъ да го предадемъ, не само въ физическо отношение. Единъ списателъ пише, той може да ви предаде това свое състояние на мисълъта и на другитѣ. Ако вие седите при нѣкой човѣкъ, който прави гримаси и ако вие седите дълго време при него, безъ да искате и вие ще започнете да правите сѫщите тия гримаси.

Въ Америка има една областъ, дето живѣтель единъ епископъ, той обичалъ да си носи главата наведена на лѣвата страна и всички проповедници си държали главата наведена като него. Предава се. Тия проповедници сѫ били учени хора, питамъ, защо ще си носятъ така главата? Тѣ несъзнателно подражаватъ. Вие носите ли си главитѣ право? Погледнешъ нѣкого и си подкривявашъ главата. Защо си подкривявате главата на лѣво? За да видите нѣкого. После дойдешъ до другъ и си накривишъ главата на дѣсно? Казвашъ му: „Какво искашъ да кажешъ?“ Какво означава този жестъ? (*Главата наведена на дѣсно.*) Не казвамъ, че това е лошо. Но въ дадения случай кое е по-хубаво? - Права да е главата е по-хубаво. После гла-

вата може да е издадена напредъ и отдръпната назадъ. Но ще вземешъ едно естествено положение на главата си. Щомъ си наведешъ главата напредъ, този господинъ насреща ти веднага ще заключи нѣщо.

Когато взѣзете въ нѣкой магазинъ, какъ ви посреща тамъ търговецътъ? Той се навежда малко назадъ, казва: „Добре дошелъ! Какво обичате, господине?“ Търговецътъ се покланя предъ васъ и васъ ви е приятно. Влизате нѣкѫде, кѫдето не е позволено, разсилниятъ излиза насреща ви: „Какво искате тукъ?“ Значи: защо влизашъ тукъ безъ пълномощие? Той се изпъчва напредъ съ тѣлото си. Иска да каже още: „Ти знаешъ ли, кой съмъ азъ? Ти нѣмашъ право да влизашъ тукъ, докато не ме питашъ.“ Та, въ дадения случай, щомъ направишъ нѣкоя гримаса навѣгте, вие сте единъ търговецъ, който иска да продаде платове. Нищо повече! Пъкъ щомъ кажете: „Какво искате тамъ? Защо влизате?“ - Вие сте разсилния.

Та много наши постъпки, несъзнателни движения, трѣбва да се изчистятъ отъ характера ни. Правишъ една гримаса, но ако погледнешъ въ характера си, ще видишъ отъ кѫде си наследилъ това движение. Напримѣръ нѣкой пѣтъ съ единъ жестъ на рѣжката си като че отсичашъ нещо. Отъ кѫде си наследилъ това? Отъ военнитѣ. Онзи, като извади ножа си, навсѣкѫде реже. И сега у всинца ви има такива махания. Сега, какво се постига съ една такова махане? Вземете онзи, който е взѣль жито въ рѣжката си и махне съ рѣжката си, какво прави? Той сѣе. Вземете произхода на това движение. Това е единъ сложенъ процесъ. Най-първо въ природата има една борба между тия две движения. Най-първо този човѣкъ се е училъ да реже главитѣ на хората или вземе брадвата и реже дърва. После, човѣкъ почва да мисли: „То съ сечене на дървета нищо не се постига, хайде, да направя едно добро.“ Ще посѣе нѣщо. Ще зарови следъ това, това, което е посѣль. Значи, единъ човѣкъ, който е съзналъ своите постѣпки, той ги изправя. Той иска да направи едно добро. Това сѫ методи.

Нѣкои казватъ: „Какъ да изправя своята погрѣшка?“

Седи нѣкой и ти бѣрбори. Ти казвашъ: „Не ме смущавай.“ Пъкъ нѣкой пжть можешъ да го ударишъ. А можешъ и да го прегърнешъ и да го цѣлунешъ, да му кажешъ: „Много хубаво говоришъ, много красиво! Я, ми кажи още веднѣжъ това!“ Той ти е казалъ: „Страшенъ шмекеръ си ти!“ Ти го прегърнешъ и го цѣлунешъ и му кажешъ: „Я, го кажи още веднѣжъ.“ Питамъ, като го цѣлунешъ 10 пжти, какво ще ти каже той? Ще се избѣрше, може би, отъ цѣлувката. Тогава вземи го и го заведи на гостилиницата и му дай единъ хубавъ обѣдъ. Кажи му: „Азъ отдавна го знаехъ, че съмъ страшенъ шмекеръ, но искамъ да го повторишъ.“

Сега, който може да го направи това, то е вече характеръ у него. Но колцина отъ въсъ могатъ да направятъ това? Мъжно се прави това нѣщо. Единъ, който ти каже: „Ти си шмекеръ“, ти да го цѣлунешъ 10 пжти. Мъжна работа е! Той трѣбва да е единъ светия. Туй да се направи, то е единъ вжтрешиенъ процесъ. Може най-първо вжтрешино да го правите това въ ума си. Ще направите единъ опить, втори, може да вървипшъ по улицата, повтарящъ си: „Хъмъ, шмекеръ, шмекеръ ми каза!“ Готовишъ се да воювашъ съ него. Разговаряй се въ себе си вжтре. Вечеръта като дойде, ще рѣшишъ въ себе си: „Човѣцъ е това, той не е знаель какво да каже. Сега азъ имамъ друга работа, какво ще се занимавамъ съ това?“ Когато този човѣкъ е рѣшиль да забрави туй шмекерство, той ще стане веселъ и ако е жененъ, ще каже: „Я, жена, дай ми една чаша вода.“ Той, като изпие тази вода, то е едно лекарство заради* него. Нѣкой пжть, вземи си една чаша вода и си кажи: „Шмекеръ, а?“ Изпий си водата и шмекерството отива вжтре, после вземи си малко храна, пакъ кажи: „Шмекеръ, а?“ Изляжъ си храната и шмекерството отива вжтре. Единъ лекува това състояние съ вода, другъ съ храна, трети иска да си пийне чаша винце и следъ това си запѣе: „Горо ле, зелена, водо ле, студена.“ Много интересни сѫ тия психологически наблюдения. И вие трѣбва да ги наблюдавате. Върви нѣкой човѣкъ по пжтя и се разговаря, приказва си: „Представи си,

* заради - за

той ми каза шмекеръ!“

Та, у човѣка въ задната часть на главата има едно съзнателно и въ предната часть, въ челото има друго съзнание. Ако туй съзнание проникне отзадъ, то е подсъзнателно или животинскиятъ инстинктъ е това, може да се предизвика у васъ една вѫгтрешина борба. Тя се дѣлжи на задните впечатления и представи. Понеже въ предната часть на този лобъ се явяватъ тия бѣлитѣ нишки, които сѫ носители на възвишено-то съзнание. Тѣ сѫ като проводници на свѣтлина. Защото туй съзнание има една нова свѣтлина, съ която разглежда нѣщата. Та, споредъ новия методъ, понеже тежестта на мозъка е била въ задната часть на мозъка и вследствие на това се раждатъ тия противорѣчия. Вие казвате: „Какъ тѣй, той да ми каже шмекеръ?“ Най-първо ще пренесемъ туй съзнание, тази енергия напредъ. Щомъ мине тази енергия въ предната часть на челото, тя се асимилира. Вие сте преработили тази енергия, Богъ работи въ васъ и Той ще трансформира обида-та. Обърни се къмъ Бога, Богъ е, Който воюва и работи въ тебе. Затова всѣка една обида, човѣкъ като я преработи у себе си, той е израсналъ, подигналъ се е съ единъ милиметъръ въ живота си. А единъ милиметъръ като израснете, това е вече много.

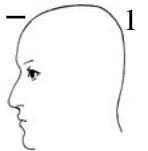
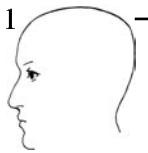
После, вземете думитѣ „шмекеръ“, „вагабонтина“, тѣ сѫ бѣлгарски думи. Вагабонтина, значи човѣкъ на противорѣччието или: *У* е знакътъ на противорѣччието. Или казвате: „Той е страшенъ крадецъ!“ Въ какво седи лошото на крадеца? Това сѫ падащи сили. Крадецътъ, това е сила, която пада върху васъ. Следователно ние въ живота имаме отъ дветѣ страни действуващи сили, които се пазятъ. Думата „животъ“, носи това равновѣсие. А въ „крадецъ“, К - тази буква показва, че силитѣ, които действуватъ въ единъ крадецъ не сѫ хармонични. Кажете други думи съ К. (- Корона, кръсть, крѣпостъ, крѣсъ.) Крѣгътъ постоянно се движи, не седи на едно място. (- Конь, камила, кокошка.) Вземете тия животни, коньтъ обича да рита, камилата? Ами кокошката? (- Коза, крава.) Кравата обича да боде. Дайте думи съ В. (- Воденица, Венера, вода, вѣра, вино.) Виното прави хората весели. Вѣрата

ги окуражава. Воденицата приготвлява брашно за хората. Ако вземете речника и погледнете думитѣ, които почватъ съ В или съ другите букви, ще видите колко силни думи влизатъ въ една буква. Ще видите после, колко силни думи има когато тази буква е въ началото и когато е накрая. Въ цѣлия този рѣчникъ, въ тази гама ще видите колко силни думи има. Ако думитѣ сѫ по-силни, тази буква е добра. А, ако повечето думи сѫ въ низходяща степень, то тази буква не я обичате.

Вие трѣбва да проучавате нѣщата. Всѣкога, когато се зароди въ васъ известна интенсивна идея, вие не знаете въ коя областъ на мозъка става това. Напримѣръ, ако имате интенсивна мисъль дълго време, ще усетите нѣщо въ тѣлото отпредъ. Ако изпитвате чувство на вѣра въ хората, ще почувствувате сърбежъ горе въ главата отстрани. Или ако искате да бѫдете справедливи, ще усетите на друго място нѣщо. Мис-литѣ и чувствата се изразяватъ, но въ разни области на човѣшката глава. Да допуснемъ, че се разгнѣвите, тогава ще почувствувате около очите си, около ушите си известенъ напънъ, известно малко стопляне. Та въ всички области на мозъка се появяватъ разни чувствувания. Въ бѫдеще това ще се знае.

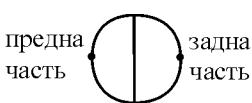
Да допуснемъ, че нѣкой много се е разгнѣвиль. Достатъчно е малко да му потъркамъ носа и състоянието му ще се смѣни. Напримѣръ нѣкое дете се е разгнѣвило и ако барнемъ носа му, то енергията на ушите веднага се смѣня, защото тази частъ на носния върхъ е свързана съ енергията около ушите. Въ носа е и обонянието. И като приближи храната до носа, събужда въ тебе желание за ядене, а понеже носниятъ върхъ е свързанъ и съ енергията около ушите, значи и съ гнѣва, то щомъ се разгнѣвишъ, наяжъ се хубаво. Това е отъ моите наблюдения. Щомъ нѣкой иска да те обиди, ти, за да не се разгнѣвишъ, извади лешници или каквото и да е друго нѣщо и яжъ!

Въ задната частъ на мозъка има съзнание. Тази областъ на мозъка е независима отъ мисъльта; чувствуванията, които

съ свързани съ задната часть на мозъка, иматъ влияние върху човѣка. Ако човѣкъ не може да пренесе мисъльта си къмъ предната часть на мозъка, това има лоши последствия за него. Когато те обидятъ почни да мислишъ. Щомъ мислишъ, ще добиешъ методъ какъ да изправишъ погрѣшката, *която е сторилъ онзи**, та да произведешъ у него обратния ефектъ и той да се поправи. Щомъ превърнешъ минуса въ плюсъ, тогазъ ще се смѣнятъ енергиите у онзи, който те е обидилъ. У онзи, който те обидилъ, такова е положението: (*чертежъсть*) Обаче, щомъ се смѣнятъ знаците, задната часть става отрицателна и у него ще дойде съзнанието. И той ще каже: „Ще извинишъ, азъ не постѫпихъ добре.“ За да поправишъ нѣкого, ти най-първо трѣбва да смѣнишъ своите енергии. Запцото инакъ той може да ти предаде своето съзнание. И ако въ своите чувства станешъ положителенъ и той е положителенъ, то между двама силни хора ще има борба. И въ тази борба единъ отъ двамата ще спечели.

Та сега трѣбва дълго време да проучавате механическитъ прекъсвания на енергиите отъ задната часть на главата къмъ чelото. Най-опасното място съ личните чувства. Вие не можете да преодолѣете личните чувства, ако не пренесете енергията на личната обида въ центъра на милосърдието горе. И тогава можешъ да *простиши*. Въ предната часть на мозъка горе се намиратъ вѣрата и надеждата. Тамъ съ мястата, дето се смѣнятъ нисшите енергии съ висшите.

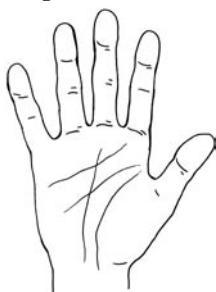
Когато вашето лице е било отзадъ, тамъ е било лѣто, тамъ всичко е никнало, а отпредъ е било зима. И после, като прекарашъ тази енергия въ предната часть, то слънцето ще минава въ северното полушарие на нашия животъ. Това може да произведете и изкуствено. Ако знаете този Божественъ законъ, вие можете да смѣните вашите

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, където стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

състояния. Нѣкой пжть ви се даватъ благоприятни условия. Има едно движение на тия условия. Това става и въ природа-та. Слънцето прави едно движение около цѣлия организъмъ. За сега Слънцето е въ главата. Тамъ е съзнанието. Дробове-те нѣматъ това съзнание, както мозъка. Понѣкой пжть ние съзнаваме, че всички енергии сѫ насочени къмъ лицето. Лицето представлява посоката, по която човѣкъ се движи. На кждето е обърнато нашето лице, къмъ тая посока се движатъ и всички енергии на тѣлото.

Следната рисунка представлява животинската линия. Съ хиляди и милиони години разумната, слънчева енергия е градила и е изправила човѣка. Тази слънчева енергия е изправила човѣка на двата му крака и сега действува на човѣшкото чело. Нѣкой гледа Слънцето, но трѣбва не да гледа Слънцето, но мислено трѣбва да пре-насяте енергията отъ задната част къмъ предната част. Нѣкои се опулваха въ Слънцето, като не разбираха законите. Пренасяне енергията отзадъ напредъ е важното. За цѣлото човѣчество това ще вземе дълго време, но за отдѣлни хора ще вземе по-малко време. Нѣкои адепти въ Индия практикуватъ това, като се концентриратъ въ себе си. Ако ти се кон-центрирашъ и не знаешъ въ какво се концентрирашъ, нищо нѣма да възприемешъ.

Трѣбва да изучимъ закона за пренасяне на енергията отъ задната част на мозъка къмъ предната. Задната част на мозъка може да заличи всичкото знание. Да кажемъ, че вие сте учили 15 години и после кажете: „Нѣма нищо, празна работа.“ Живитѣ хора, тѣ сѫ които поддържатъ науката.

Това е съзнанието на тѣзи учени хора, ко-ко то постоянно мислятъ за това, постоянно поддържатъ пламъка и благодарение на тѣхъ, науката ни помага.

Представете си, че вие искате да изучите хиромантията. Какво означава животната линия? Като видите животна-та линия на единъ човѣкъ, ще знаете дали е здравъ или не. Линията на гръбначния

мозъкъ е Сатурновата линия. Ако задната часть на главата е плоска, отвесна, за такъв човекъ турцитъ казватъ: „Камъкъ, който се търкаля, място не хваща.“ Такъв човекъ ще бъде скитникъ. Когато главата отзадъ е [обла], вие имате единъ нормаленъ човекъ. Отпредъ е линията на ума. Линията на ума и линията на живота също съвързани. Между линията на ума и на живота има тясна връзка. Ако линията на ума е по-дълга от линията на живота, това показва, че животът не е толкова нормаленъ. Тогава човекъ се грижи за много работи. Много работи го беспокоят и не може да трансформира енергията си. Трансформирането трябва да става правилно. Ако през една жица минава по-силна енергия, то тази жица изгаря. За трансформирането трябва да имате морални чувства. Тък същ горе, тък същ трансформаторитетъ. Когато говоримъ за сърцето, ние го вземаме като трансформаторъ. Умът и сърцето трябва да се съединят, за да могатъ да трансформират енергията на ума. Инакъ никакво трансформиране не може да стане.

Трябва да знаемъ какъ да пренасяме енергията отъ животната линия отзадъ напредъ. Трябва да знаемъ причините на нѣщата. Нѣкой е неразположенъ, да знаешъ кои същ при-чинятъ за плача. Необходимо е да държите въ разположение повече мозъка си. Затова е необходима правилната мисъль. Ако ходимъ неправилно, това ще предизвика сътресение въ мозъка и енергията ще останатъ отзадъ. Не, че ходенето е най-важното, но ходенето е първия актъ, въ който умът ще почне своята работа. Ходенето играе много важна роля. Когато туришъ единият кракъ напредъ, ти прекарвашъ *неговата* [...] енергия напредъ. Съ ходенето човекъ може да трансформира своята енергия. Напримѣръ, *разтревоженъ си*. *Ходете 1 километъръ*. И тогава всичката ваша *тревога* ще се измѣни.

Има още много работи за учене.

*- Само свѣтлиятъ пъсть на Мѫдростъта води къмъ
Истината.
- Въ Истината е скритъ животът!*

*20 школна лекция на
Младежки Окултенъ класъ
2.I.1929 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

(продължение от миналата лекция)

5.30 часа сутринта

- Само свътлиятъ пътъ на Мъдростта води къмъ Истината!

- Въ Истината е скритъ животът!

Размишление.

Какво подразбирате вие подъ смѣна на енергията? Какво е вашето понятие за смѣна на енергията? Защото всѣкога може да се намѣрите въ известно затруднително положение.

Вие всѣкога трѣбва да прибѣгвате къмъ ония понятия, които сѫ вамъ познати. За смѣна на енергията вие казвате: „Не знаемъ.“ Но за смѣна на товаръ, разбираете какво е, една идея, която е по-достъпна за васъ, нали? Носите известенъ товаръ въ едната рѣка, (A) като почувствувате известно умаляване, смѣнянете товара въ другата рѣка, после пакъ смѣняте. Има взаимообразна помощъ вжгре въ природата. За да смѣнишъ известна енергия отъ едно положение въ друго, между органите трѣбва да има известно съотношение. Да кажемъ между задната част на мозъка и предната има такова съотношение, както между дветѣ рѣце. Когато кажемъ да смѣнимъ дветѣ рѣце, това положение разбираме. Но възможно е едната рѣка да е парализирана или не е подъ контролъ на твоята воля, тогава не смѣнишъ рѣцетѣ си. Пъкъ когато дветѣ рѣце се намиратъ въ нормално положение, всѣки отъ васъ разбира, ако стомната е въ дѣсната рѣка, тогава тургашъ я въ лѣвата и пренасяшъ енергията въ противоположния

полюсъ.

Тукъ въ чертежа имате известна тежест, имате и известна енергия. Какво отношение има между тежестта и енергията? Имате известна сила, която тече по жиците или можемъ да кажемъ, енергията тече тъй както водата. Можемъ да уподобимъ, че енергията е едно водно течение въ духовния свѣтъ. Защото тази енергия се предава по нервите. Когато нервите сѫ въ изправно състояние, тогава енергията се предава въ право състояние. Когато нервите не сѫ въ изправно състояние, тогава мускулите, които трѣбва да извршатъ тази работа, не могатъ.

Та рекохъ, ще започнете съ онѣзи, основните идеи, които сѫ на васъ понятни. Отъ онова, което знаемъ, къмъ онова, което не знаете. Отъ онова, което може да направите, къмъ онова, което не може да направите. Което не може да направите, за да го постигнете, непремѣнно то зависи отъ това, което може да направите. Отъ онова, което може да постигнете, зависи какво може да направите. Напримѣръ, за да изходите известенъ пѣтъ отъ 100 км., вие не можете този пѣтъ изведнажъ да го прехвръкнете, като нѣкоя птица, даже и птица да сте, пакъ ще ви вземе известно време. Значи има известни методи. Да кажемъ, вие вземете една крачка отъ половинъ метъръ - тупъ, следъ това друга - тупъ! Ще мѣрийте. Значи, за да изходите този пѣтъ отъ 1 км, колко пѣти ще трѣбва да турите вашия кракъ? Изхождането на този пѣтъ зависи отъ вашите крака. Най-първо вашите крака трѣбва да бѫдатъ въ изправно състояние, отъ тѣхъ зависи, ако вашите крака могатъ да взематъ туй разстояние. Ако вие съ тази величина не можете да се справите, вие съ другата съвсемъ нѣма да можете да се справите, тя ще бѫде съвсемъ недостъпна заради* васъ. Следователно голѣмите величини въ свѣта ще зависятъ отъ малките величини. Отъ голѣмите величини не зависи, а отъ малките величини. Малките величини влизатъ като единица. Значи този, дългиятъ пѣтъ ще зависи отъ ония, малките стъпки, които вземате и следъ известно време вие ще изходите този пѣтъ, колкото и да е дълъгъ.

* заради - за

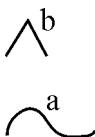
Сега, изхождането на този пътъ има и други постижения. Вие си задавате известна идея, искате да станете художникъ, въобразявате си, че можете да нарисувате известна картина, която да очуди свѣта. Каква ще бѫде тази картина? Но най-първо тази картина нѣма да я снемете като фотография изведнажъ. Какъ сте започнали вие рисуването, какъ сѫ ви учили вашите учители въ училището да рисувате? (O.C.*: *Най-първо сѫ ни давали тетрадки съ точки и по тѣхъ да правимъ разни фигури.*) По видимому тия точки изглеждатъ като играчки, но отъ това, което е било играчка, излиза сериозна работа. Защото всички нѣща, които нѣматъ съотношение, сѫ играчки. Запримѣръ едно дете играе съ една кутия кибрить, приятно му е, показва я на другите, изважда една клечка, подскочи, драсне я, подхвърли я. Въ случаи нѣма съотношение. Но ако това дете драсне кибрита и наблизо има взривни вещества около него, тукъ има вече съотношение, тогава това дете не може да подскача тѣлъ лесно и да показва, че играе. При тѣзи условия тази игра може да се превърне на една сериозна работа.

Да допуснемъ, вие сте въ гората, викате, крѣскате, хвърляте камъни, произнасяте разни думи, свободни сте, значи нѣма съотношение, никой не може да ви направи белѣжка, защо викате и защо хвърляте камъни. Но ако произнасяте тѣзи думи въ едно общество, които сте произнѣсли въ гората, и хвърляте тамъ камъни, веднага ще се намерите въ затруднено положение. Вие казвате: „Не съмъ ли азъ свободенъ?“ Тогава отъ това гледище, между хората може ли да бѫдете свободни? Другото положение: ако ти си пъленъ съ желания, можешъ ли да бѫдешъ свободенъ? И ако ти си пъленъ само съ мисли, може ли да бѫдешъ свободенъ? - Не можешъ да бѫдешъ.

Следователно въ туй отношение има една свобода, свобода на хаоса. Но щомъ дойдешъ до разумния животъ, тия линии може да ги съчетаешъ

* О.С. - вероятно Олга Славчева

и поставиш въ друго отношение, пакъ да бѫдешъ свободенъ. Тамъ непремѣнно ще дойдатъ кривитѣ линии. Тукъ, въ тази свобода не можешъ да постѫпвашъ както ти искашъ. При свободата на хаоса можешъ да постѫпвашъ както ти искашъ, а въ разумния животъ ти ще правишъ линии точно опредѣлени. Движишъ се между хората, тамъ тази извивка (*a*) е единъ признакъ на разумностъ. Тия изпъкналости и вглъбявания (*a*) си иматъ своите разумни причини. Ако тази линия е подъ ъгъль (*b*), виждате въ края на носа на човѣшкото лице веднага се образува единъ правъ ъгъль. Този правъ ъгъль, който се образува подъ носа, си има своите разумни причини. Кои сѫ причинитѣ въ тѣлото, когато нѣкои линии сѫ пречупени? Коя е причината, че очитѣ сѫ изпъкнали или вглъбнати? Очитѣ сѫ били извѣнь веждитѣ. Такива високи могилки сѫ имали, а после сѫ влѣзли навѣтре. Значи природата или човѣкътъ правиль съ хиляди години своя опитъ, докато очитѣ дойдатъ на мястото си. Но очитѣ още не сѫ на мястото си. Има малки корекции, които сега се правятъ. И за бѫдене очитѣ на хората ще бѫдатъ на мястото си. По-рано корекциите сѫ били голѣми, а сега сѫ малки. Едно време ние сме били длѣжни да държимъ книгите по-близо до очитѣ си, после губи се тази корекция, очитѣ ставатъ кѫсогледи. Има хора далекогледи, а други кѫсогледи, но има хора далекогледи въ мисълта си. Има хора кѫсогледи въ мисълта си. Има хора далекогледи въ своите чувства, има хора кѫсогледи въ чувствата си.

Та рекохъ, трѣбва да се повѣрнемъ къмъ това, което вие знаете. Всѣкога непонятнитѣ идеи за васъ ще ги обяснявате съ това, което е въмъ понятно. Рекохъ, какво нѣщо е смѣна на енергията? Можете ли да смѣните една енергия или едно състояние? Има начини за смѣната. Сега бихъ желалъ да видамъ нови понятия. Нѣкой отъ васъ може ли да ми каже, какъ обясняватъ въ физиката или въ химията енергията или смѣната на енергията? Ако се вземе произхода на думата „енергосъ“, тя е грѣцка и означава „размножение“. Това, което се размножава, да се смѣни. Изблиъкъ - да намѣри пѫть да се

смъни енергията, това е да не става натрупване. Смъната на енергията подразбира размножаване, защото ако тази енергия не се смъни, ще се образува едно вътрешно натрупване. И може да се образуват известни състояния неприятни.

Да кажемъ, че имате известни желания, гладенъ сте. Значи има известно давление въ васъ. Това желание е една потенциална енергия. Гладътъ е едно психологическо състояние. Вие обикаляте, гледате, търсите, специфична е тази енергия. Тя указва същевременно давление и на човѣшкия умъ. Френолозитѣ турятъ тази енергия въ слѣпитѣ очи. Тя е свързана с обонянието. Като вървишъ, ти миришешъ, ходишъ, търсишъ нѣкое ядене, гледашъ тенджеритѣ. Всѣка една тенджера ви се вижда красива. Може да си ученъ човѣкъ, нищо не значи, само това гледашъ. Може да каже нѣкой: „Срамота е да проявяваш такава слабостъ“. Действително, може да е срамота, но и децата, и възрастните хора, въпрѣки срамотата, все правятъ безобразия. Казватъ, че децата не могатъ да се въздържатъ, но и възрастните хора сѫщо не могатъ да се въздържатъ. Действително, децата сѫ нетърпеливи, но и възрастните сѫ нетърпеливи.

Запримѣръ, единъ възрастенъ човѣкъ, ако го оставишъ 40-50 дни или една година да гледа яденето така спокойно, не да бѫде индиферентъ, но да е гладенъ и да чака. За да познаете вашето търпѣние, има единъ начинъ. Направете опитъ. Следъ като си гладенъ, да седнешъ и да гледашъ на яденето, тъй съ една усмивка и да гледашъ благосклонно на другите, като ядатъ. Тъй да опиташъ себе си. Но въ природата има крайни предѣли. Не е задача въ природата да гладуваме, защото гладуването има лошъ резултатъ. Когато човѣкъ гладува дълго време, неговиятъ организъмъ се изтощава, мисъльта му не може да работи, неговите чувства не могатъ да се проявятъ.

Следователно, явява се единъ дефектъ въ природата, а се изисква равновѣсие. Значи, това състояние трѣба да се смъни. Състоянието на глада трѣба да се смъни. Въ какво? - Въ задоволство. Но и доволството трѣба да се смъни.

Много пъти казвате: „Азъ искамъ да бжда доволенъ.“ Но и доволството е едно състояние, тръбва да се смѣни. Както едно чувство на гладът тръбва да се смѣни, така и чувството на доволство тръбва да се смѣни. Защото и доволството, ако това състояние не се смѣни, то е толкова лоппо, колкото и гладътъ. Тогава ще имате два процеса. Доволството, което се получава, като ядешъ, ти ставашъ по-тежъкъ, по-голѣмо натрупване става у тебе. Представи си, че ти тежишъ 10 тона. Тогава вие не може да ходите. Какво ще бжде вашето положение? Ще се пънкашъ, ще се пънкашъ, съдва ще се движишъ. Представете си и другото положение. Ако вие олекнете отъ гладът толкова, че тежите като перце. Тогава, който вѣтъръ дойде и повѣе, ще ви духне, не може да ходите по пътя си. Ако повѣе единъ вѣтъръ, да кажемъ, че тръгнете отъ София за Изгрѣвъ, а вие сте лекъ като перце. За колко време ще дойдете до Изгрѣвъ, ако повѣе единъ съверенъ вѣтъръ, напримѣръ. Ще кажете: „Имахъ всичкото желание да дойда, но не можахъ.“ Въ морално отношение нѣкои хора сѫ толкова леки, че обществениятъ вѣтъръ ги отвѣва.

Нѣкои казватъ: „Какъ така, ти да не можешъ да вървишъ?“ Много хора искатъ да бждатъ разположени, но като дойдатъ до пътя, вѣтърътъ ги отвѣва. Какъ ще обясните, че единиятъ човѣкъ, който тежи 10 тона и другиятъ, който е лекъ като перце, има и трети, който е нормаленъ. Той не може да влѣзе въ положението на перцето. И казва: „Какъ да не можешъ?“ - „Е, не мога, вѣтърътъ ме отвѣва, вѣтърътъ ме носи!“ А другиятъ казва: „Едва се мърдамъ, не мога да ходя.“ - „Че какъ тъй?“ Положението на тия двама хора мяза на Настрадинходжовата работа. Той си изкълчилъ крака. Среща го единъ и го пита: „Какъ стана тази работа?“ - „Бѣхъ на покрива отгоре, покривахъ кѣщата.“ - „Е, какъ падна?“ - „Тъй!“ - „Ами защо не внимава? Трѣбаше да внимавашъ, да не паднешъ.“ - „Какъ не се намѣри нѣкой, който да е падаль, че да знае, какъ се пада!“

Та въ съвременната наука или въ науката на живота, която сѫществува въ свѣта, тя е колективна. Общиятъ ре-

зултать отъ нея е излишната енергия, която е натрупана въ знания. Защото знанието, само по себе си е една складирана енергия. Когато азъ кажа на едно дете напримѣръ думата „давамъ“, какво ще разбере то? Ако вие сте гладни и ви кажа, че ви давамъ хлѣбъ, вие ще разберете много нѣщо. Всѣка енергия съдържа въ себе си сили. Но трѣбва да знаете нейния методъ. Ако отидете въ Англия и кажешъ на български, че си гладенъ, ще ти дадатъ ли да ядешъ? Казвашъ: „Азъ съмъ гладенъ, българинъ съмъ, гладенъ съмъ, дайте ми моля ви се! Нѣма ли хора, които вѣрватъ въ Бога?“ Никой обаче нѣма да ви разбере. Кажешъ ли на англичанина: „ай емъ хънгри“*, той ще те разбере. А българинътъ му казва: „Гладенъ съмъ.“ Тогава можешъ да превърнешъ тази енергия „давамъ“. Но кой може да каже „давамъ“? - Богатиятъ. А кой може да каже „гладенъ съмъ“? - Сиромахътъ. Богатиятъ никога не може да каже „гладенъ съмъ“ и сиромахътъ не може да каже „давамъ“. Богатиятъ може да каже „давамъ“, а сиромахътъ може да каже „гладенъ съмъ“. Азъ говоря за законите на природата.

Когато си богатъ, можешъ да кажешъ: „давамъ“. Нѣкой казва: „И азъ мога да кажа давамъ“. - Можешъ да кажешъ, ако си богатъ, ако имашъ въ изобилие. Но щомъ съмъ сиромахъ, нѣмамъ нито петъ пари въ джоба си, не мога да кажа „давамъ“. Сиромахътъ взима, дава богатиятъ. Кой мисли? - Сиромахътъ мисли, той мисли много. Какъ нѣма да мисли? Ученникътъ мисли за уроците, а професорътъ мисли ли? Професорътъ ни най-малко не мисли за това, за което ученикътъ мисли. Професорътъ мисли за своята лекция и той е ученикъ, мисли за своите задължения. Но щомъ приготви лекцията си, не мисли вече.

Следователно, ония нѣща, които сѫ намъ понятни, ние не мислимъ за тѣхъ. Ние веднага ги схващаме. И казваме: „Трѣбва да мислимъ!“ Значи въ природата има известни нужди, които трѣбва да задоволяваме. Мисъльта е единъ процесъ, чувствуванието е другъ процесъ. Тогава тѣ се смѣнятъ. Човѣкъ, като престане да чувствува, запримѣръ ти чувствувашъ

*I am hungry - (англ.) гладенъ съмъ

най-първо гладът, едно приятно чувство, но това чувство не тръбва да стане мъчително. Като го задоволишът, какво се явява следът глада? Сега тръбва да ви оставимъ три дена гладни и всички отъ васъ да опишете своите състояния. Запримъръ, какъ чувствувате вие глада? Нѣщо ви човърка, дразни ви, вие усъщувате нѣкаква празнина въ стомаха, а следъ като се наядете, усъщувате една пълнота, едно доволство. Най-първо нѣщо ви дразни. Въ глада има едно свиване, едно дразнене и беспокойство. Тогава въ глада се образува една крива линия (с) Следъ като се наяде, той става художникъ. Всички линии сѫ прави, не сѫ рѣзки. Въ него нѣма никакво дразнене. И ако има една чувствителна фотография, която да схваща всички енергии, които излизатъ вънътъ отъ човѣка, трептенията на самата енергия, непремѣнно това състояние на глада ще се отбележи. То си има особена форма и ние ще знаемъ, че този човѣкъ е гладенъ. И споредъ тия трептения, ние ще знаемъ степента на неговия гладът. А щомъ човѣкъ е доволенъ, ние ще знаемъ степента на задоволството му, на неговите чувства. Та отъ тия действия, които сѫ въамъ познати, отъ тѣхъ ще разрѣшавате това, което е въамъ непознато.

Какъ може да се смѣни известна енергия? Да допуснемъ, че вие сте се разгневили. Или да вземемъ едно чувство на обида, обидили сте се. Тази обида може да внесе и едно дете въ кѣщи. Обиденъ си, седите денъ, два, три, избѣгате отъ кѣщи, не се врѣщате. Седите въ гората или при нѣкой ванъ чично или леля, имате едно неприязнено чувство къмъ вашата кѣща. Пишатъ ви отъ кѣщи едно писмо, второ, трето да се върнете, но вие не се врѣщате. Какво тръбва да направите, за да смѣните вашиятъ чувства? Вие казвате: „Азъ нѣма да се върна!“ Вие сте обидени, вашето достойнство е накърнено, но и вие не знаете защо. Обидата седи въ това, че сте искали дрехи за Великъ денъ. На вашето братче сѫ направили дрехи, а на васъ - не сѫ. И вие избѣгвате. Сега баща ви и майка ви знаятъ този законъ, тѣ ще ви направяватъ едни дрехи, ако сте момченце - или гащи и палтенце; ако пъкъ сте момиченце, ще ви направяватъ една рокличка съ панделки и шапчица, ка-

то пеперудка. Но като сте избъгали, какъ тръбва да смъните енергията? Вие казвате: ако се върнете въ кѫщи ще ви се смънят всички. Вие искате да ги заставите тѣ да признаятъ, че сѫ постъпили къмъ васъ несправедливо. Вие като личност съзнавате това и си казвате, тогава: „Зашо тръбва да се гнѣвя?“ Какво тръбва да направите? Каква идея тръбва да внесете въ вашия умъ, за да смъните това ваше състояние. Зашто, ако не го смъните, вие не можете да се върнете въ кѫщи. Да допуснемъ, че едно отъ вашиятъ братчета, което е станало причина вие да забегнете, е получило нови гащи, но вие имате друго едно братче, което много обичате, но и то като васъ, нѣма нови гащи. То не се е разгнѣвило и си седи въ кѫщи. Докато вие мислите за това братче, което е съ новитъ гащи, вие казвате: „Не отивамъ въ кѫщи!“ Седите при леля си, майка ви ви пише едно писмо да се върнете, второ писмо ви пише, но ти казвашъ: „Не, нѣма да се върна!“ Но единъ денъ ти помислишъ за онова братче, което е въ кѫщи и което не е получило гащи. Веднага си спомняте неговото хубаво лице, искашъ да си поприказвашъ съ него и ти казвашъ: „Както то седи въ кѫщи съ тѣзи вехти гащи, тъй и азъ ще остана въ кѫщи“, и се връщашъ въ кѫщи. Това правдоподобно ли е? Давамъ ви единъ примѣръ само за смѣна на енергията. Заради обичъта къмъ онова братче въ кѫщи, ти вече си смѣнилъ енергията. Прекаралъ си своитъ чувства. Красивитъ образи сѫ вече побудителна причина, за да се пренесе енергията отъ едно състояние въ друго.

Но да допуснемъ сега, че твоитъ чувства сѫ затрогнати малко по-дълбоко. Тукъ сѫ дрехитъ причината. Но да допуснемъ, че вие сте пѣвецъ, артистъ, ходили сте въ странство, знаете да пѣтете, но излизате на сцената да пѣтете. Тамъ ви освиркватъ по всички правила. Слизашъ отъ сцената обиденъ. Най-първо казвашъ въ себе си: „Не искамъ да пѣя вече!“ Но човѣкъ си, тръбва да работишъ нѣщо, а друга работа не знаешъ. Седишъ, мислишъ си, казвашъ: „Какво да направя, да взема мотиката да работя, деликатни сѫ рѣжетъ ми. Да взема нѣкой занаятъ, да шия, не разбирамъ отъ техника.“ Не

разбирамъ това, не разбирамъ онова, намирашъ се въ едно противорѣчие. Разсърдишъ се на публиката и казвашъ: „Тъ не разбраха, но азъ пакъ ще направя единъ малъкъ опитъ.“ Ставишъ смѣлъ. Препращашъ енергията отъ задната част на главата си отпредъ. Тази енергия на обидата е на границата между моралните чувства и животинските.

A 1 2

Най-високото чувство на физическия свѣтъ, това е честолюбието (*A*), то е животинското чувство въ човѣка. Когато едно животно се обиди, това за него влиза въ моралния законъ. Неговите морални чувства сѫ засегнати. Тъй както за настъ моралните чувства сѫ валидни, тъй за животните сѫ личните чувства. Животното казва: „Азъ имамъ достойнство.“ Обаче, като дойдемъ до по-възвищения свѣтъ, до свѣта на Любовта или свѣта на милосърдието (*1,2*), тѣ влизатъ въ другъ единъ кръгъ.

A
B
—
A

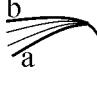
Ако личните чувства сѫ единъ такъвъ кръгъ (*A*), другиятъ сѫ единъ по-голѣмъ кръгъ (*B*). Въ дадения случай той казва, че не е пѣль хубаво. Тия хора сѫ прави. Излиза втори пътъ на сцената на друго място, но и тамъ го освиркатъ. Мисли, мисли, казва си: „Прави сѫ тия хора.“ Но този човѣкъ го освиркатъ на деветъ места и трѣбва още единъ пътъ да пѣе. Той си казва: „Трѣбва да направя още единъ пътъ опитъ“, но сега вече се приготвлява по всички правила. На десетия пътъ гласътъ му става мекичъкъ. До деветия пътъ той е ималъ самообладание, гордъ е билъ, на десетия пътъ въ гласа му има едно трептене, става смиренничъкъ. Хората, като го видятъ, съжаляватъ го, казватъ: „Горкиятъ! Има талантъ.“ Изпращатъ му своите добри мисли. И той, като застане правъ, дойде въ себе си, окуражи се, викатъ му: „Бисъ, бисъ!“ После му дадатъ това-онова и най-после казва: „Слава Богу!“

Сега азъ правя единъ анализъ. Ако вие питате, всички велики пѣвци сѫщо така сѫ минали презъ това чистилище. Не мислете, че изведенътъ сѫ постигнали всичко. Тѣ отпосле добиватъ знатностъ и самоувѣреностъ. Той, горкиятъ, като се качи на сцената, казва: „Моля ви се, деветъ пъти съмъ

късанъ.“ И тази комисия става снизходителна къмъ него. Той, като гледа тази публика, не е съ страхъ, но съ едно умиление, тъй миличко. И тѣ съзнаватъ това.

Та рекохъ, това, което ние наричаме нещастия, тѣ иматъ единъ възпитателенъ методъ въ природата. Та при смѣна на енергията трѣбва да се яви какъвъ и да е образъ противоположенъ на първия. И този образъ трѣбва да привлѣче твоето внимание, ако искашъ да смѣнишъ известна енергия или това

чувство у човѣка става глава. (*m*) То се нарича центъръ на разрушението или глава, гнѣвъ. Тази енергия може да се смѣни по нѣколко начина. Напримеръ бапца, който се е обидилъ, може да смѣни своята обида така: той може да си каже: „Жена имамъ, деца имамъ.“ И като тури децата си въ ума, ще каже: „Азъ трѣбва да обуздая своите чувства.“ Ако нѣмаше деца, той щѣше да постипи по другъ начинъ*. Ако той е нѣкой богаташъ, милионеръ, ще постипи по единъ начинъ, ако е сиромахъ и има задължения, ще постипи по другъ начинъ. Следователно богатитѣ хора по-мѣжно ще се справятъ съ своето честолюбие. И природа, когато иска да избави нѣкой човѣкъ отъ нѣкои чувства, ще го постави въ положението на бедния. Беднотията е едно масажиране, едно урегулиране, едно изглаждане, за да уравновѣси въ него честолюбието.

И действително, главата на честолюбивия човѣкъ взима форма на краставица. (*a*) Не, че тази енергия е изчезнала, но имате единъ процесъ. Ако този човѣкъ се смири, главата му отпредъ ще се подигне нагоре (*b*) и линията (*a*) ще приеме една по-хубава форма. Постепенно после ще се яви едно уравнено-вѣсяване на главата. Значи, хиляди, хиляди пѫти ще действува човѣкъ, за да може да смѣни състоянието си и по този начинъ да се заглади главата му. Докато човѣкъ се уравновѣси, не мислете, че е достатъчно само веднъжъ да каже, че нѣма да прави това или онова. Не, хиляди пѫти ще

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

падашъ, ще ставашъ, ще се самоубивашъ, ще възкръсвашъ, какво нѣма да ти дойде на умъ, докато най-после кажешъ: „Чакай да разсѫждавамъ малко!“ Това е все напластване, за да се смѣни енергията.

Та рекохъ, ще се спрете, ще се абстрагирате и ще мислите малко по-умно. При всѣка постѫпка ти трѣбва да растешъ. Ти нѣма да се считашъ като една личност. Ще се качишъ надъ личността отгоре. Търговецъ си, изгубилъ си паритѣ. Представи си, че не си търговецъ. Кажи си: „Нѣмамъ нищо да давамъ!“ Мисли си, че си нѣкой философъ, който се занимава съ нѣкой отвлѣчени работи, който наблюдава небето. Прави съ себе си маневри. Да кажемъ, че имашъ да давашъ хиляди полици, които си подписаль. Ще кажешъ: „Никому нищо не дължа!“ Една маневра и ще снемешъ това-ра отъ себе си.

Ние сме чудни, съвременните хора. Има нѣща, които ние считаме морални, а тѣ не сѫ морални. Ще ми даде нѣкой злато и после ще каже, че не съмъ честенъ, не съмъ върна-ль златото му. Че това злато не е негово. Или ще ми даде нѣкой единъ самунъ хлѣбъ и после ще казва, че ми е далъ този хлѣбъ. Но този хлѣбъ не е неговъ. Той не е работиль, други сѫ работили. Този редъ отъ разсѫждения, при сегаш-ния свѣтъ, хората считатъ за немораленъ, а другото считатъ морално. Най-първо ти, за да се освободишъ, ще кажешъ: „Никому нищо не дължа“, нищо повече. Това ще направишъ по сѫщия законъ, както ако азъ нося известенъ чувалъ на гърба си, то следъ като се уморя, ще снема чувала отъ гърба си и ще го туря на земята.

Да ви обясня закона. Носишъ сто килограма на гърба си. Минешъ цѣлъ километъръ, уморенъ си, питашъ: „Да сне-ма ли чувала отъ гърба си?“ Ще го тръшна на земята и ще кажа: „Нѣма да го нося!“ Ще се поразходя, ще пия една вода и чувалъ ще почне да плаче. Питамъ: „Какво има?“ - „Ос-ставилъ си ме на земята.“ Рекохъ, да си почина малко. Следъ това азъ съмъ благороденъ човѣкъ, взимамъ чувала отъ земя-та. Уморя се, пакъ се скараме. Казвамъ на чувала: „Нѣма да

стана робъ, я! Ще се разходя и пакъ ще те взема.“ Въ ума си имашъ хиляди полици. Тия полици провидѣнието не ти ги е турило на гърба. Защо да те смущаватъ? Ти си ги подписанъ самъ, хвърли ги! Пъкъ после, като заплачать полицитетъ, пакъ ела при тѣхъ и ги питай: „Какво искате?“ Или казано на съвремененъ езикъ, следъ като забогатѣешъ, ще кажешъ: „Азъ съмъ честенъ човѣкъ.“ Пъкъ щомъ нѣмашъ пари, ще кажешъ: „Полицитетъ да ги нѣма!“ Пъкъ и ония хора, ако сѫ разумни, като дойдатъ и видятъ, че този човѣкъ е пожълтѣлъ, едва се движи, да не му искатъ тия пари. Ще го повикамъ на гости, ще го угостя и въпросъ нѣма да правя, че имамъ да взимамъ отъ него. При това, ще извадя сто-двесте лева и ще му кажа: „Може да ви потрѣбватъ тия пари.“ Това е човѣщина. Това трѣбва да бѫде състоянието на хората.

Та първото нѣщо, човѣкъ трѣбва да се освободи отъ ония ненужни мисли, чувствования и обиди, които сѫ временни нѣща. „Речено - казано“, всѣки трѣбва да го забрави. Много пѫти трѣбва да бѫдешъ глухъ. Нѣкой ви каже: „Мошеникъ.“ На примиъръ искашъ да се справишъ съ тази дума, заличи „м“-то. Остава „ошеникъ“. Искашъ още повече да се справишъ. Пакъ заличи. Остава „шеникъ“. После „никъ“, „икъ“. Свѣрши се съ обидата. Затривайте буквитѣ и четете и вижте, колко смѣшно става. Вземете друга дума: „обида“. Бида, ида, да, а. Значи, всичко е станало благополучно. Ето единъ начинъ за смѣна на енергията.

Това сѫ редъ умствени процеси. То сѫ методи въ окултурната наука. Нѣкой казва: „Ама, ти не трѣбва да се гнѣвишъ. Ама баща ти...“ Това сѫ външни морализирания, които не могатъ да упражнятъ никакво влияние. Тѣ сѫ празни работи. Затривай буквитѣ, произнасяй ги и като затривашъ буквитѣ по този начинъ, ще произведешъ една вѫтрешна промѣна въ себе си, понеже всѣка буква представлява една динамическа сила. Това „M“ е една динамическа сила и като му турите „P“-то, боздуганътъ, ако вземемъ, напримиъръ, думата „мразъ“. Отъ чисто окултурно гледище, психологически „M“-то е единъ планински върхъ. Значи енергията на умразата трѣбва

да се свали въ планината. „Р“-то е чука, ржката. „А“-то е единъ бръмененъ човѣкъ съ известна идея, той трѣба да роди нѣщо. „З“-то е законъ на размножаване. Напримѣръ, да извѣршишъ едно престъпление. „Я“-то въ български, каква обща идея съдѣржа? „В“-то показва, че ти си биль единъ известенъ човѣкъ. На тази сила ти си даль ходъ. Всички букви сѫ турени въ думата „мразя“ дисхармонично. Мразя, разя, азя, зя. Значи да докарашъ всичката умраза да каже: „зя“. Тѣй казвать и малкитѣ деца и се засмиватъ. Значи, най-първо ще премахнешъ „м“-то, ще я превърнешъ въ какво? Ще направишъ едно ново съчетание. „Р“-то ще замѣнишъ съ „И“. И така ще се образува „милосърдие“ или „милостъ“. Следователно, следъ умразата иде милостта. При „м“-то ще разсъждавашъ по следния начинъ: като мразишъ дълго време, какво можешъ да добиешъ? - Нищо. Мразенето е единъ процесъ за развиваане на енергията. Сега и това е единъ начинъ за смѣна на състоянието.

Може да имате и картини. Азъ на всѣки отъ васъ мога да смѣня състоянието. Това е само единъ отъ начинитѣ. Напримѣръ, представете си разни картини и образи, които могатъ да смѣнятъ вашето състояние. Всѣко състояние може да се смѣни моментално, стига да се съпостави съответния образъ, който да е антиподъ. Антиподъ на умразата е любовта. Антиподъ на лъжата е истината. Следователно, вие ще поставяте винаги антиподитѣ, не само символично, но и тѣхнитѣ образи. Представи си, че мразишъ нѣкого. Направи една маневра къмъ този, когото мразишъ. Ти си бедень човѣкъ, случва се, че дълго време пѫтувате и никой не ви приема. И най-после този човѣкъ, когото мразите, ви срещне, угости ви, даде ви срѣдства, направи ви една отлична услуга. Когато вие направите тази маневра въ себе си, вашето сърце ще се посмекчи наполовина. Ще направите още една маневра, после трета, четвърта. Колкото повече маневри направите и състоянието ви ще се смѣни. Религиознитѣ хора правятъ смѣната по другъ начинъ. Ние казваме: „Богъ ни е създаль.“ И като помислимъ така, веднага заради Любовта на Бога, ние смѣняваме своето състояние.

Та тръбваш ви известни образи за смънна на енергията. Умът ви тръбва да бъде разнообразен. Не дръжте еднообразни мисли въ ума си. Сега, ако нѣкой отъ васъ ме слуша, като удрямъ монотонно съ тебешира на дъската 1-2 часа, той ще заспи. Това е механическо състояние. Като измѣня ударитѣ малко по-другояче, това е смънна на тази енергия. Вземете друго ваше състояние, когато вие сте неразположени. Хубаво е да имате едно тѣпанче, едно дааренце. Тамъ-дири-дири-дира, тамъ-дири, дири-дири. Така ще удряте даарето и състоянието ти ще се смѣни. Кажи: „Иванъ Стояновъ ме обиди, но азъ ще си поиграя малко съ даарето и работата ще се свърши.“

Та рекохъ, ние тръбва да имаме едно дааренце, да правимъ опити. Който отъ васъ е много обиденъ, ще му дадемъ даарето. И като потупа малко даарето, ще видимъ, какво ще остане отъ неговата обида. Тръбва да има човѣкъ методи за смънна на състоянията. Въ всички окултни школи отъ старо време, все сѫ имали такива методи за смънна на енергията. Ние сме загубили тази наука, не знаемъ каква роля е играло даарето. Не е смѣшно! Като не знаешъ да удришь даарето, ти цѣлъ денъ ще бѫдешъ неразположенъ, а презъ нощта нѣма да спишь. Но биешъ ли даарето, ще имашъ единъ дарь.

Това е философия на живота, която може да ни научи въ дадения случай да живѣемъ правилно и да можемъ да се справимъ съ известни състояния и да си проправимъ пѫтя. При сегашното състояние тия методи сѫ потрѣбни. Защото ако четете живота на ученицѣ хора, всички сѫ минали презъ такава дисциплина. И много отъ ученицѣ хора сѫ били това дааре, за да си проправятъ пѫтя и да израстнатъ. Сега, като сѫ израстнали тѣ като планински върхове, васъ ви се вижда, като че ли тѣ не сѫ минали презъ никакви мѫчнотии. Толстий, който се е подигналъ толкова много, колко пѫти му е идвало на умъ да се самоубие. Казваъ се: „Нѣма смисъль животътъ.“ И най-после, като видѣлъ сѣнката на единъ дънеръ въ планината, едно малко, нишъожно явление, казаль си: „Чо-вѣкъ може да живѣе и по другъ начинъ. Има смисъль

да се живѣе“. Той писалъ „Война и миръ“, „Ана Каренина“ и казвалъ: „Животътъ нѣма смисълъ.“ Недоволенъ билъ отъ живота, искалъ да се самоубие. Запо? - Това е отъ набиране на енергия въ задната частъ на главата. И Толстой дълго време се е борилъ, докато е прекаралъ енергията въ горната частъ на главата си, за да се развиятъ моралните му чувства. И отъ тогава животътъ му се измѣнилъ. И написалъ романа „Възкресение“. И всѣки отъ васъ ще се намѣри въ трудно положение. Ако единъ Толстой се намѣри въ трудно положение, камо ли вие нѣма да се намѣрите? Но както той е разрѣшилъ въпроса, така и вие по своя начинъ може да го разрѣшите.

- Само свѣтлията пѣсть на Мѣдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

7 часа сутринта

21 школна лекция на
I-ви Младежски Специаленъ Окултенъ класъ
1.II.1929 г., петъкъ,
Изгрѣвъ

МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

5.30 часа сутринната

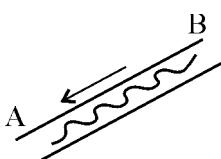
Отче нашъ

Размисление върху свѣтлината.

Ако нѣкой ви запита: по какво се отличава човѣкъ? Или: кое опредѣля човѣка като човѣкъ? Казвате: „Азъ съмъ чо-вѣкъ!“ Кое е онова качество, което опредѣля човѣка като чо-вѣкъ? Задачата е трудна, но ще започнемъ отъ причинитѣ. Кое опредѣля свѣтлината? Свѣтлината отваря пѫтя на всички сѫщества, добри и лоши. Кое е онова качество, което опредѣля топлината? Топлината стопля всички сѫщества, безъ разлика. Туй качество на топлината учи хората, че при топлината всѣкога, всички тѣла се разширяватъ. Нѣкой пѫть може топлината, отъ друго гледище, да причини нѣкая малка врѣда, но добрината, която причинява, е съ хиляди и милиони пѫти по-голѣма отъ малката врѣда. И свѣтлината може да причини микроскопическа врѣда, отъ наше гледище, но добринитѣ сѫ повече.

Сега, кое е онова, което опредѣля човѣка? - Мисъльта. Трѣбва да кажете: Мисъльта е едно опредѣлено качество у човѣка и тя се отличава по това. Човѣкъ, който мисли, никога не се спъва, но то е фигуративно казано. Да кажемъ, ти си раздразненъ, неразположенъ си духомъ, щомъ дойде мисъльта, веднага твоето състояние ще се смѣни. Мисъльта, това е Божествено състояние у човѣка. Недоволство, безвѣрие, каквото и да е отрицателно състояние у тебе, като дойде мисъльта у тебе, всичко ще се смѣни и ти ще имашъ едно естествено състояние. Ти си човѣка, господарь на твоите желания. Та рекохъ, да мислишъ, то е да бѫдешъ господарь на себе си. Който не мисли, не може да бѫде господарь на себе си. Казвашъ: „Азъ мисля.“ Ако въ тебе могатъ да се смѣнятъ

тия състояния, както при свѣтлината, като дойде свѣтлината, всичко е отворено, всички птици сѫ свѣтли. Това прави свѣтлината. И когато дойде мисълта, ако всички птици ти се отворятъ, това е вече мисълта. Нѣкой казва: „Азъ това не съмъ го намислилъ.“ Не си го намислилъ, защото мисълта не е допла. Какво ще мислишъ? „Азъ не съмъ тръгналъ“, казашъ. Но, ако твоето тръгване се обуславя отъ свѣтлината? Подразбираамъ, свѣтлината да дойде. Но има единъ законъ, щомъ дойде свѣтлината, който има органи на зрѣнието, той не може нито една секунда да седи на едно място. Щомъ дойде свѣтлината, тя ще го подвижи. Ти при свѣтлината не можешъ да седишъ на едно място. Свѣтлината има това свойство - дето мине, тя всичко носи съ себе си, безъ разлика, всичко носи въ една и сѫща посока.

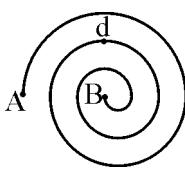

Сега, на това вие може да направите едно възражение: всички предмети, които сѫ въ рѣката, нали отиватъ съ нея? Да допуснемъ тукъ имате едно течение - АВ. Всички предмети, пуснати въ рѣката, отиватъ заедно съ нея. Но единъ параходъ може да върви и противъ течението на рѣката. Психически се явява едно противодействие и забележете, онзи, който не разсъждава, той ще изведи едно криво заключение. Ако единъ параходъ върви противъ течението на рѣката, той не върви противъ течението всѫщностъ. Тукъ имате две течения противоположни. Освенъ рѣката, имате и човѣшката мисълъ, която тече въ обратна посока на водата. Не параходъ се движи, човѣкъ се движи. Човѣшката мисълъ е, която движи парахода. Тъй щото привидно параходъ се движи, а въ всѫщностъ човѣкъ се движи. Може нѣкой да каже: „А какъ може рибата да върви противъ течението?“ Не, всички предмети, които сѫ *пасивни*^{*}, нѣматъ свое течение, тѣ ще вървятъ съ общото течение.

* Съ курсивъ безъ кръгли скоби обозначаваме ръкописенъ текстъ отъ оригинала, който е допълненъ на мяста, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място.

Туй, което отличава човѣка, то е мисълта, която смѣня всичкитѣ му състояния. И всички вие трѣбва да се стремите да придобиете това. Хората го наричатъ характеръ, навикъ, нравъ, много имена тургатъ, които не изясняватъ. Азъ го наричамъ това - мисълта. Въ мисълта има жертвоприношение, тамъ е началото на мисълта. Сега нѣкои хора иматъ една погрѣшина идея за началото. Нѣкой пѫтъ началото е въ началото. Нѣкой пѫтъ началото е въ края. Нѣкой пѫтъ краятъ е въ началото, нѣкой пѫтъ краятъ е на края. Какво подразбирате вие подъ начало и край на нѣщата? Начало на нѣщата въ свѣта е Богъ, а край на нѣщата, то сме ние. Следователно туй, което за Бога е край, заради нась е начало.

Отъ наше гледище говоря. Или по нѣмане на друго положение, туй разбиране - начало и край, тѣ образуватъ една абсолютна норма, то е една права линия. И ние наричаме: правата линия е само отъ две точки. Това е мѣрка, съ която се мѣрятъ всички прояви на този свѣтъ съ едно измѣрение. Кое е онова, което отличава едноизмѣрния свѣтъ? Коя линия опредѣля еднопространствия свѣтъ? (- *Правата линия опредѣля едното измѣрение.*) За да сѫществува правата линия, тя трѣбва да има външни условия. Кои сѫ външнитѣ условия на правата линия? (- *Тѣ се наричатъ отворени криви линии.*)

То е спиралата, тѣзи линии, които не сѫ свързани. Отворената линия, това е свѣтътъ на правата линия, възможноститѣ на правата линия. Следователно, линията АВ въ колко посоки може да се движи? (- *Само въ една посока.*)

Следователно щомъ турите две прави линии на едно място, тѣ образуватъ крива линия. Следователно кривата линия, това сѫ възможноститѣ на правата линия. Но отдалечно тѣ съставляватъ по две точки, които образуватъ правата линия. А тази отворената линия не може да се яви безъ тия две точки. Защо тази линия е отворена? (*AB*) (-*Защото има начало и край.*) Защото тази крива линия съставлява граница на другъ единъ свѣтъ - на двуизмѣрното пространство. Затова тя е отворена. Тия две точки АВ на отворената линия

показвать, че тя е свързана съ другъ единъ свѣтъ. Съ кой? Съ свѣта на плоскоститѣ.

Сега какъвъ е законътъ на едноизмѣрния свѣтъ? Че една права линия има две точки, два края има. Тогава законътъ на двуизмѣрния свѣтъ, съ какво се отличава той? (*-В него има две посоки.*) Тогава кѫде ще се яви противоречието въ едноизмѣрния свѣтъ? Да допуснемъ, две сѫщества тръгнатъ отъ точкитѣ А и В, кѫде ще се срещнатъ? Въ точката d. Какво ще стане? (*-Ще се сблъскатъ.*) Не, като се срещнатъ, тѣ ще се видятъ и ще се зарадватъ, ще помислятъ, че това е краятъ на тѣхния животъ. Ще си кажатъ: „До тукъ е“, по-нататъкъ не могатъ да се мръднатъ. Дето и да се срещнатъ, то ще бѫде край за тѣхъ, по-нататъкъ не могатъ да мръднатъ. Като се срещнатъ, тѣ ще кажатъ: „Свърши се съ тази работа“, това е смисълътъ на тѣхния животъ. Въ сѫщностъ кѫде ще се срещнатъ? -На половината пътъ. Тѣ мислятъ, това е всичката възможност на тѣхния животъ, тѣ да се срещнатъ.

Но да допуснемъ, че тия сѫщества, като се срещнатъ единъ денъ, сбутатъ се и се скаратъ, не могатъ да се споразумѣятъ. Идейно се скаратъ и се свадатъ, кажатъ: „Азъ не мога да живѣя съ тебе.“ Какво да правятъ сега? Накѫде трѣбва да идатъ? Заражда се едно желание у тѣхъ, искатъ да се отдалечатъ. Какво трѣбва да правятъ? Вие ще кажете: „Трѣбва да се оттеглятъ заднѣшкомъ. (*-Тѣ могатъ да идатъ и въ друго измѣрение.*) Но не го знаятъ. Тия две сѫщества ще кажатъ, че този свѣтъ е нещастенъ, а нашиятъ свѣтъ е много добъръ. Но като се скаратъ тамъ хората, нѣма възможност да се отдалечатъ. Започватъ тѣ да мислятъ. Отъ тамъ се заражда тѣхната философия - какво да се прави? За тѣхъ има една невъзможност. А тази невъзможност не сѫществува. Но въ тѣхното съзнание съществува.

Сега другъ единъ въпросъ, кое е дало поводъ на тия сѫщества да се скаратъ? Защо тия разумни сѫщества сѫ недоволни? За да бѫде човѣкъ недоволенъ, трѣбва да има поводъ. Кое може да бѫде поводъ за едноизмѣрния свѣтъ, да се скаратъ? Кое може да накара хората да се свадатъ? Скарването това сѫ наши понятия. Ние казваме запримѣръ: „Не

ме уважаватъ.“ Напримѣръ ти си ученъ човѣкъ, искашъ да те признаятъ, че си ученъ. Но сѫщевременно и другиятъ е толкова ученъ, колкото и ти. Тогава отъ гдѣ ще знаешъ, че той нѣма уважение? Ние считаме по външнитѣ прояви, че нѣкого уважаватъ или почитатъ. Когато младиятъ седи на столъ и влѣзне единъ старъ, съ бѣла брада човѣкъ на 120 години, и младиятъ стане и даде стола на стария, ние това считаме уважение. Но ако туй го направи стариятъ? Ако младиятъ влѣзне въ стаята и стариятъ човѣкъ даде място на младия, на какво ще уподобите вие това? Ако влѣзне едно малко дете въ стаята и една стара, 10-годишна котка сѣднала на стола, нѣма ли да стане старата котка предъ малкото дете? Ще стане и оттатъкъ ще мине. Та, има такива случаи, когато единъ младъ, много ученъ, свѣршилъ 4 факултета човѣкъ и имате единъ дѣло, който нищо не е училъ, той, като види младия, става му на крака. Счита го по-старъ отъ него. Защото онзи, който знае, е по-старъ отъ брадата. Сега, защо се вмѣтнаха тия мисли за младия и стария?

Да уважавашъ единъ човѣкъ, значи да му дадешъ неговото право. Значи имашъ известно задължение, да дадешъ туй, което си обещалъ. Както е напримѣръ въ нареждането по улицитѣ, всички трѣбва да вървятъ отъ дѣсно, да има редъ въ отминаването. Значи да има единъ нормаленъ ходъ въ свѣта. На всѣки човѣкъ да се даде туй, което е право. Онзи, когото трѣбва да уважаватъ, какво трѣбва да има той? И какво трѣбва да даде той? За да се боятъ хората отъ тебе, какво трѣбва да имашъ? (-Сила.) Сила. Предъ силния всички се страхуватъ. Онзи, когото почитатъ и уважаватъ, какво трѣбва да даде въ замѣна на почитъта и уважението? Това е една обмѣна на известни вжтрепни разбирания. При сегашнитѣ условия, при които човѣкъ се намира, уважението е резултатъ отъ любовъта. Този, който те обича, всѣкога ще го уважавашъ. Л:У, значи има известно отношение между обичъта и уважението - О:У. (-Салонътъ е студенъ.) Вие можете да съберете топлината отъ далечъ. Топлината и свѣтлината се събиратъ. Туй, което обичашъ, можешъ да уважавашъ,

а туй, което не обичашъ, не можешъ да уважавашъ. Което обичашъ, ти можешъ да уважавашъ, да зачиташъ, да му служишъ, всичко можешъ да направишъ. Има отношение вече. Туй, което обичашъ или което те обича, къмъ него можешъ да имашъ отношение всѣкога.

Та, като рекохъ първото нѣщо, ако искате да ви обичатъ и уважаватъ, трѣбва да имате въ себе си едно отношение. Или азъ казвамъ, отношението Б - Богъ, се отнася къмъ отношението Ч - човѣка, тъй както Ч се отнася къмъ М - мисъльта. Б: Ч=Ч:М. Защото, за да бѫдешъ уважаванъ, непремѣнно трѣбва да имашъ Божественото у себе си или то значи: трѣбва да мислишъ. (-M.) Божественото у човѣка започва съ неговата мисъль. Мисъльта у човѣка има отношение къмъ Бога. И всѣкога, когато у васъ не могатъ да станатъ тия промѣни на съзнанието, показва, че вие не мислите. Вие казвате: „Това е невъзможно, азъ не мога.“ Мисли и всичко е възможно! Щомъ кажете, че нѣщата сѫ невъзможни, значи у васъ нѣма мисъль. Най-първо ще кажете: „Всичко е възможно!“ Нищо повече! Да допуснемъ, васъ ви срецне на пижтя единъ въгленъ, вие казвате: „Азъ не искамъ да се занимавамъ съ въглища.“ Но минавамъ азъ, бутна въглена, направя го на диамантъ. „А, казва, азъ съ диаманти се занимавамъ“, и задига диаманта. Мисъльта превръща нѣщата. Тя има магическа сила. Ти щомъ мислишъ, щомъ бутнешъ въглена, той става диамантъ. Щомъ имашъ тази мисъль, като срецнешъ твоя противникъ, подай си ржката. Като подадешъ ржката, той, неприятелъ ще изчезне. Напримѣръ двама противници не искатъ да се гледатъ. Дай си ржката. Почнете да се гледате и всичката разлика ще изчезне. Като дойде Божественото, другото ще изчезне, за него нѣма противорѣчие. Божествената мисъль сравнявамъ на единъ крѣгъ. Сравнявамъ така, че всичките отношения отъ центъра сѫ еднакви.

Сега азъ ви изнасямъ силата на мисълта. Онова, което мисли у човѣка, това е човѣкътъ. Човѣкъ никога не трѣбва да каже: „Това е невъзможно заради* мене!“ Ще ми каже нѣкой:

* заради - за

„Ти ще възможеш ли да направиш?“ - Рекохъ, мага. Ела, самъ да видишъ, азъ ще направя една вселена, че да можешъ ти да видишъ отъ всъкъде. Вземамъ една капка вода и я населявамъ съ толкова милиарди същества, колкото има въ една вселена. Ето ти една вселена. Защото туй, което ти не можешъ да видишъ, то е вселена. Туй, което може да обхване твоя умъ, то е вселена. Казватъ: „Но тази вселена е безконечна.“ То съ празни работи, коя вселена е безконечна? Туй, което твоето съзнание може да обхване, то е вселената заради тебе. „Ама, азъ може да мисля заради него.“ -Значи, ти можешъ да го обгърнешъ. Щомъ не можешъ да го обгърнешъ, ти не можешъ да мислишъ, а щомъ можешъ да го обгърнешъ, ти можешъ да мислишъ. Следователно въ твоя умъ ти тръбва да обгърнешъ вселената. Защото ти си по-голъмъ отъ самата вселена. Че вие [си] представяте вселената другояче, но то е Божествената вселена. Но въ съзнанието на Бога то е твой, както една капка вода, то е съзнание на Неговата мисъль. Но щомъ дойдешъ да имашъ Божественото у себе си, ние говоримъ за Божественото у себе си. Щомъ започнешъ да мислишъ, всичко е възможно.

Христосъ казва: „Любете враговете си.“ Нали го обичашъ? Значи има една възможност, можешъ да го обичашъ. При какви условия можешъ да обичашъ човѣка? Ще ви обясня сега: обичай Бога въ врага си! Защото Богъ се проявява и въ врага. Това значи: обичай врага си. Или това значи: обичай Бога въ врага си. Тогава има смисъль. „Ама, азъ не мога да се примиря.“ Примири се съ Господа, Който е у него, а него остави настрана.

Привеждахъ примѣра: две ученички отъ гимназията се мразятъ, не могатъ да се примирятъ, не се гледатъ. Обаче единъ денъ директорът взема едната ученичка и отива къмъ другата, едната се засмива и дветѣ се ржкуватъ и се поздравяватъ. Едната казва на другата: „Колко си хубава и добра днесъ!“ - „Директорът е тукъ! Нѣма ли го директорът, тогава ще ме видишъ каква съмъ.“ Та рекохъ, щомъ дойде директорът, дветѣ ученички веднага се засмѣятъ и се

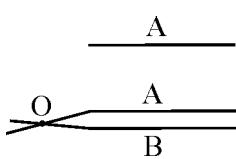
ржкуватъ. Ди-ректорът не знае, че има нѣкой споръ между тѣхъ. Та ре-кохъ, ако две ученички могатъ предъ директора да си пода-датъ ржка и да си говорятъ любезничко, защото директорът е тукъ, тогава две сѫщества, ако Господъ е при тѣхъ, не могатъ ли да направятъ сѫщото? Тогава азъ ще кажа: „По какво ще позная, че Господъ е съ мене?“ Щомъ почнешъ да мислишъ, значи директорът е тукъ, тогава всичко е възможно.

Та, кои сѫ основнитѣ мисли, които може да извлечете отъ казаното? При мисъльта всичко може да се твори! Силниятъ човѣкъ трѣбва да мисли! И вие трѣбва всѣки денъ да мислите по 5, 10, 15 минути, човѣкъ ли сте или не. Т.е да видите почнали ли сте да мислите или не мислите. Ще знаете, въ мисъльта има едно отличително качество, то е следующето: щомъ като дойде мисъльта, тя носи свѣтлина съ себе си. Веднага се отварятъ простори предъ тебе, и памѣть, и способность, и музика, и художество, нѣма обезсърдчение тамъ. Но изгубишъ ли мисъльта, пакъ станешъ обикновенъ. Ще знаете, мисъльта, тя е магическата тояжка! Имашъ ли нея, всичко е възможно. Изгубишъ ли тояжката си, веднага се смѣнятъ състоянията. И магитѣ сѫ носили своите тояжки въ ржкава и докато той носи своята тояжка, той е силенъ, той е магъ, въ деня, въ който той изгуби своята тояжка, никаква магия не остава у него. И ти, докато носишъ своята мисъль, ти си магъ. Изгубишъ ли мисъльта си, ти си единъ обикновенъ човѣкъ. Казвашъ: „Това е невъзможно, онова е невъзможно. Това да направя, онова да направя“, и най-после нищо не можешъ да направишъ.

Колко точки се изискватъ, за да направишъ единъ върхъ? (-*Три.*) Какво пространство ще бѫде тогава това съ тритѣ точки: едноизмѣрно, двуизмѣрно или триизмѣрно? (-*Двуизмѣрно.*) Значи, съ две точки не можемъ да направимъ единъ върхъ. Сега ще преведемъ математическите понятия въ куба. Имаме 6 стѣни и 6 плоскости. Тогава колко върха има въ куба? (-*Осемъ.*) Осемъ, колко точки има въ всѣки върхъ? По три. $3 \times 8 = 24$. Ние казваме, имаме осемъ върха,

24 - 8 оставатъ 16, кѫде влизатъ тѣзи 16? Тѣ не опериратъ въ видимия свѣтъ. Значи, имашъ единъ запасъ отъ 16. Тогава колко точки имаме въ единъ квадратъ? (-Четири.) Но понеже имаме две точки въ линията, четири граници по две точки, колко правятъ?

Щомъ се съединята две разумни сѫщества, щомъ се допратъ на едно място, какво образуватъ? Сливатъ се и образуватъ единъ върхъ. Тогава, ако три плоскости се съединятъ, какво образуватъ? (-Пакъ върхъ.) Значи изисква се две разумни сѫщества, за да се слѣятъ и да образуватъ единъ върхъ. Три плоскости, ако се допратъ какво образуватъ? (-Пакъ върхъ.) Ако две линии се пресичатъ? (-Пакъ върхъ се образува.) Каква е разликата, когато две сѫщества образуватъ единъ върхъ и когато три сѫщества образуватъ върхъ? Можете ли да приведете единъ примеръ въ живота, кѫде се проявяватъ тия линии? Нали казахме, че две разумни сѫщества образуватъ единъ върхъ. Дайте единъ върхъ въ живота си или две разумни сѫщества, които образуватъ върхъ. (-Три сѫщества, които образуватъ върхъ въ живота, това е съмейството: бащата, майката и детето.) Но майката и бащата, преди детето, какво сѫ образували? Момъкът е отъ едно измѣрение. Като е близо до хората момъкът, той се сгодява, като се сгоди, той става двуизмѣренъ. Т.е. като се сгоди той е плоскостъ, а като се ожени е вече кубъ. Питате що е права линия? - Момъкът. Що е квадратъ? - Сгодениятъ. А кубътъ? То е онзи, оженениятъ, съ три сечения. Двамата иматъ стремежъ.

Имате правата линия А. Свободна линия, която се движи. Ако туримъ и друга свободна линия В, която се движи по сѫщата посока. Ако тия линии се пресекатъ, пресичането е проявленietо О. Пресичането е влюбването, тукъ имате най-голѣмата интенсивност. Но понеже всѣка права си има свой путь, тѣ не оставатъ за дълго заедно. Значи, любовъта е въ пречупването О. Следъ това, като се разлюбятъ, кѫде ще се среќнатъ?

Значи, има влюбване и разлюбване. Де е разлюбването? Разлюбените хора съм умни хора, вървяте успоредно. Влюбята се, искат да се среќнат.

Сега какво разбрахте вие съ думата влюбване? Всекога възлюбването има два момента. Влюбението е весел, засмънин, път си, ходи си, фантазира си. След туй дойде една голема замисленост. Лицето е при най-големата интенсивност, понеже става фокусът. Защото щомъ залюбиш, ти привличаш при себе си всички залюбвания въз свѣта и тѣ се съединяваш въ тази точка, ти ставаш центъръ възтре и отъ всички направления се привличаш точки къмъ тебе. Тогава дойде едно състояние на безпокойствие. Казвашъ: „Ама, този, когото съмъ залюбилъ, ако той ме напусне?“ Дойде едно разколебание на мисъльта. Почнешъ да мислишъ, да се тревожишъ, създадешъ си такива мъжителни нѣща въз мисъльта. Отъ тази мисъль започва мъжението. Това прави съмнението. Въ реда на нѣщата е, той да те разлюби. Защо да не считаши, че и разлюбването и то си върви възтре. Разлюбването е толкова важно, колкото и залюбването. За чистата мисъль разлюбването е толкова важно, колкото и залюбването. Залюбването е началото, а разлюбването е края. Какво лошо има въз това? Но понеже не разбираете закона и съотношенията, казвате: „Хубаво въз началото, но на края...“ Едното е толкова важно, колкото и другото. (-Защо?) Че ти, ако не го залюбишъ, не можешъ да си починешъ. (*Смѣхъ.*)

Вие сте чудни, нѣма време и пространство. Вие, както вървите, не можете да разберете основната идея, че то е почивка. Въ съзнанието е този предметъ, възлюбилъ си го, това не подразбира, че ще го държишъ постоянно въз твоето съзнание. Психологически ние имаме една крива представа за залюбването и вследствие на това се явяват тия аберации, какво е аберация въз свѣтлината? (-Разсѣйване.) Има си своите причини за това. Въ дадения случай разлюбването е единъ процесъ, за да дойде пакъ залюбването. Ти, щомъ заспишъ, залюбишъ го, пакъ се събудишъ на другия денъ, пакъ го залюбишъ. Красотата на любовната седи въз това, че можешъ

да залюбвашь и можешъ и да разлюбвашъ. Естествено е това. Вие наричате разлюбването прекъсване, пречупване, явяватъ се такива болезнени състояния. То е другъ въпросъ. Две състояния има, едното ще бъде положително, другото - негативно. Като че ти преставашъ да мислишъ за този предметъ. Ти най-първо мислишъ, мислишъ и най-после умътъ ти минава отъ едно състояние въ друго. Но това ни най-малко не означава, че този предметъ си го забравилъ.

Сега вие ще дойдете до закона на любовъта. Да допуснемъ, че вие имате едно същество, което ви обича, нали? Въ истинския смисълъ, ти тръбва да си дадешъ едно обяснение за това. Представи си, че туй същество, което ви обича, ви държи съ дъсната ржка и вие му държите ржката и казвате: „Да не ме пуска.“ Но туй същество иска да пусне ржката си и да ви хване съ лъвата ржка. Вие не разбирате това и наричате това разлюбване. Той изтегля дъсната си ржка, вие не разбирате закона, треперите, мислите, че нѣма друга ржка. Но той ви хване съ лъвата ржка. Питамъ, има ли нѣкое противорѣчие? Казвашъ: „Какви сѫ неговитѣ намѣрения?“ Намѣренията му сѫ да смѣни дъсната ржка съ лъвата. Следъ това, той ще смѣни лъвата ржка съ дъсната. Следъ туй, туй същество ще иска да оттегли и дветѣ си ржце и ще иска само да ви гледа отъ далече. Какво лошо има въ това? Тогава връзката е между очитѣ. Следъ това, туй същество си затваря очитѣ, иска да ви слуша, казва: „Говори ми, искамъ да те слушамъ.“

Ще разбирате, въ любовъта има много връзки. И онзи, който не разбира многото връзки на любовъта, постоянно се спѫва само съ едната връзка на едноизмѣрното пространство. Тази не е правата мисълъ. И вследствие на това се раждатъ противорѣчията на ума и страданията на сърдцето. При най-малката несполука или промѣна у васъ, казвате: „Нѣщо лошо се е случило.“ Не е лошо, тръбва да се разбира философията на живота. Какво разбирате вие?

Духовнитѣ работи тръбва да се обяснятъ. Любовъ безъ мисълъ не може. Правата мисълъ седи въ това: непремѣнно човѣкъ тръбва да мисли. Щомъ човѣкъ мисли, любовъта ще

дойде. Всъкога, за да бъде животът нормаленъ, приятенъ или сносенъ, човѣкъ трѣбва да мисли. Мисълта носи Божествената проява, затова всъкога трѣбва да мислите. Щомъ станете сутринь, започнете да мислите. Всичко е възможно въ свѣта. Ти носишъ Божественото състояние. Като мислите, ще кажете: „Богъ като е съ нась, никой не може да бѫде противъ нась. Невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Невъзможното за безлюбietо, е възможно за Любовята.“ Туй е безлюбие, невъзможното за човѣка на мисълта. Невъзможното [е] за онзи, който не мисли. Да мислишъ, значи да имашъ туй, Божественото начало въ себе си. И ако ти си неразположенъ или въ тебе не могатъ да се смѣнятъ състоянията, ти ще знаешъ, че Божественото начало не е у тебе, ти не си започналъ да мислишъ. Мисъль и Божествено начало трѣбва да ги съединятъ въ едно. А щомъ дойде мисълта, всичко трѣгва както трѣбва.

Питатъ, какво ще стане после? Ще се запалимъ. Какво има отъ това, като се запалимъ? Нека се запалятъ всички. Ако огънятъ не се запали, ако не гори, тогава е злѣ. „Ама, ще изгоримъ.“ - Нищо въ свѣта не изгаря. Нѣкой казва, че изгорѣлъ. Какво казва съвременната наука, мѣни ли се количеството на материията? (-He.) Количеството на силата? (-He се мѣни.) Казватъ: „Изгорѣло е дървото.“ Не е изгорѣло. Ако туришъ единъ голѣмъ калпакъ върху горящето дърво и съберешъ туй, което е изгорѣло, този димъ и ако имашъ една малка запалка, ще има пакъ ново горене. И тогава, ако дървото е горѣло единъ денъ, димътъ може да гори 10 дена. И върху това горене, ако туришъ другъ калпакъ, и него запалишъ, то ще гори 10 години и пакъ нѣма да изгори. И ако върху това горене туришъ другъ калпакъ и съ друга запалка запалишъ, защото всѣко нѣщо си има своята запалка, то ще гори 10 хиляди години и нѣма да изгори. На физическото поле ние имаме най-простото горение. Затова имаме просто разбиране.

Младиятъ даже не знае защо е младъ. Стариятъ е старъ и той не знае защо е старъ. Ние само констатираме, че той е

младъ. Защо? Е, не зная. А, кое е онова, което отличава младия човекъ? Младият човекъ, това е ръката, която върви навсъкъде и постоянно лъкатуши. Тази ръка, като влъзне въ морето, той стане старъ. Старият човекъ показва, че ръката се е влъгла въ морето, вече не лъкатуши. Че какво има, ако тази ръка лъкатуши. Тази ръка, съ своето лъкатушене, на милиони същества е причинила грамадна полза. Не е ли тогава по-хубаво да лъкатуши? И нѣкой път е приятно и ние да лъкатушимъ. Не да бѫдемъ единъ каналь, направенъ отъ хората. И то е хубаво.

„Ама, азъ не искамъ да се огъна.“ Защо да не се огнешъ? Свѣтлината не се ли огъва? Та слушай, свѣтлината прави милиони огъвания. При това, такива малки огъвания. Много се огъва свѣтлината. Че всичките най-възвишени същества и тѣ се огъватъ. Тамъ е хубостта! Колкото повече се огъвашъ, толкова по-силенъ ставашъ. Че какво ми струва менъ да се огъна? Вървя като единъ войникъ изправенъ, видя една малка мравка, огъна се на едната страна. Въ този случай правя честь на мравята. По-нататъкъ видя голѣмъ бикъ, огъна се на другата страна. Той ще ме сгази, огъна се. Едното огъване азъ правя, другото - бикътъ прави. Значи, разумно е да се огнешъ. Питамъ, косто се огъва ли прави грѣхъ или което не се огъва? Който не се огъва прави грѣхъ, а който се огъва никога грѣхъ не прави. Сега туй какъ ще го приемете въ вашите схващания? Вие казвате: който се огъва, прави грѣхъ, а който не се огъва, е праведенъ. Но ние говоримъ за разумния човекъ. Разумно е да се огнешъ. Азъ го наричамъ, огъване да стане, то е едно разумно движение на съзнанието. Да разбираме, значи да мислимъ; да мислимъ, значи грѣшка да не можемъ да направимъ. Щомъ мислимъ, грѣхъ не правимъ, а щомъ не мислимъ, веднага идатъ погрешките въ живота.

Да мислишъ, значи да можешъ да смѣняшъ всичките състояния. Върхът е нѣщо разумно, напримѣръ има психиченъ върхъ. Въ миналото се криятъ всички погрешки, а въ бѫдещето се криятъ всички възможности за изправлението на погрешките. Тогава миналото и бѫдещето, като се съеди-

нятъ, образуватъ настоящето.

Ще запомните едно: тръбва да се мисли! Мисълта, това е магическата пръчка! Тури мисълта: Всичко е възможно! И ти ставашъ едно съ всички разумни същества, т.е. тъ съ вървъзка съ тебе. Щомъ мислишъ, тъ те знаятъ; щомъ не мислишъ, тъ те забравяятъ. Мисълта е права, когато човѣкъ мисли. Щомъ човѣкъ не мисли, това е кривата мисъл. Щомъ човѣкъ престане да мисли, той пада. Въ човѣшката мисъл нѣма противорѣчие. Мисълта смѣня състоянията и дава просторъ. Хора, които мислятъ, съ хора, които виждатъ, а хора, които не мислятъ, съ хора слѣпи.

Станете сега.

Добрата молитва

7 часа сутринната

*22 лекция на
I-ви Младежски Окултенъ Специаленъ класъ
8.II.1929 г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

ЗАМИСЪЛЪ НА ПРИРОДАТА

6 часа сутринната

Отче нашъ

Размислене върху прилежсанието.

Станете да направимъ едно упражнение:^{*}

I. Дветѣ ржце предъ гърдите. Лѣвата длань върху горната част на дѣсната ржка, леко допрена. Бавно изтегляне на дѣсната ржка навънъ и поставяне дѣсната длань върху горната част на лѣвата ржка, тъй че двата палци да гледатъ нагоре. Сѫщото се прави и съ лѣвата ржка. Упражнението се повтаря нѣколко пжти, последователно съ едната и съ другата ржка.

II. Ржцетѣ, вдигнати нагоре, сѫ съ допрени пръсти о рамената, успоредно на главата. Бавно се изтеглятъ ржцетѣ, сѫ опънати пръсти успоредно на главата, нагоре до надъ главата и после по сѫщия начинъ, бавно ржцетѣ слизатъ, докато пръститѣ се допратъ до рамъната. Това се прави нѣколко пжти.

Азъ бихъ нарекълъ днешната лекция „Замисълъ на природата“. Ще знаете какво значи „замисълъ“. Какво значи въ най-обикновената смисълъ: замислямъ нѣщо и намислямъ нѣщо? Едно и сѫщо ли е? Замислямъ нѣщо, значи процесъ несвършенъ, а намислямъ значи процесъ свършенъ. Намислямъ нѣщо и още мисля.

Сега важността на движенията, които ставатъ въ физическия свѣтъ, каква е? Ако тия движения нѣматъ вътрешенъ смисълъ, тѣ сѫ безсъдържателни. Да допуснемъ, вие имате едно движение, намирате се въ едно обезсърдчено състояние. Напримеръ онзи, който е обезсърденъ, си турга ржцетѣ тъй успоредно, тъй предъ гърдите, съ палцитѣ надолу, седи и мис-

* Въ оригинала има оставено празно място за рисунка къмъ упражнението.

ли. Но когато ти искашъ да разрѣшишъ единъ въпросъ, ще вдигнешъ палцитѣ си нагоре, байраци сѫ тѣ. Ако правишъ туй упражнение и свиешъ палцитѣ си надолу, ще има съвсемъ другъ смисълъ. Значи палцитите ти тукъ иматъ отношение къмъ мисълта. Следъ като движишъ тий ржцетѣ си, имате успоредно движение на ржцетѣ, едната ржка се оттегля, турга се върху другата, после другата се оттегля, двата палци ту се отдалечаватъ, ту се приближаватъ. Имате отношение вече. Следъ като се приближатъ съвсемъ палцитѣ, какво ще стане? Ще се допратъ. Всъкога приближаването означава: мисълта, която трѣбва да се реализира, е близо до реализирането. За да се достигне една форма на мисълта, трѣбва да дойдатъ две сили въ съприкосновение.

Та рекохъ, ако вие държите въ съзнанието си всѣко едно движение, да допуснемъ, вие искате да идете нѣкѫде, но избирате най-кѫсия пѫтъ, ще успѣете ли? Кой е най-краткия пѫтъ? (*-Правата линия.*) Да допуснемъ, азъ искамъ да мина по права линия отъ тука. Нали трѣбва да вдигна нѣколко душни? Въ дадения случай най-краткиятъ пѫтъ е да заобиколя. Защото кривата линия, това е безброй малки, прави линии. Подъ думата крива линия се разбира съвсемъ друго нѣщо. Азъ мога да се движа по крива линия, но ако мосто съзнание присѫства, азъ се движа по права линия. Защото всички тия малки линии, скачени образуватъ права линия. Кривата линия е линия на чувствата. Следователно, чувствата изкривяватъ линията. Т.е. правата линия трѣбва да се огъне, за хатъръ на чувства-та, нищо повече.

Вгльбяване трѣбва да има. Въ природата е за забелязване единъ фактъ. Онѣзи хора, които сѫ мѣки, отстѫпчиви, у тѣхъ преодоляватъ кривите линии, а хора, които не сѫ отстѫпчиви, у тѣхъ преодоляватъ правите линии. Запримѣръ вземете единъ типъ на Месечината (*I*), и другъ типъ марсианецъ (*II*). Разбира се това сѫ различни типове. Вие никога не можете да очаквате отъ втория типъ да постѫпи съобразно първия типъ. Първиятъ типъ е на Месечината, вториятъ е

* Въ оригинала има оставено място за рисунка.

марсиянца. Марсианецът винаги държи въ ръжката си своята шапка.*

Та рекохъ, за да се изрази въ вашето съзнание известна мисълъ, тя си има своята форма. Има си свой ходъ на движението. Нѣкой пѫть вие избѣгвате да направите едно малко движение, единъ малъкъ потикъ, мислите, че това е маловажно. Въ природата маловажни работи нѣма, тамъ всичко е важно. За съзнанието всичко е важно. Ако каквато работа ти започнешъ, ѝ давашъ цѣна или важност, тя работата става важна. Отива едно лице при другъ, пита: „Може ли да ми смѣтнешъ 5 яйца по три лева колко правята?“ - „Ама, толкова не знаешъ ли да смѣташъ?“ $5 \times 3 = 15$. Но когато дойдешъ да смѣташъ, най-първо заинтересувай се отъ този човѣкъ, кажи му: „Я, да видя яйцата ти, хубави ли сѫ, голѣми ли сѫ?“ Ще смѣтнешъ най-първо 5 яйца по 3 лева колко правята. Но кажи му: „Дай да видя яйцата.“ Когато смѣташъ, трѣбва да имашъ една ясна представа за формата вече. Ако вие смѣтате безразборно 5×3 , че правята 15, то е хубаво, но то е едно упражнение. Но ако искате да имате едно постижение, то туй, което искате да вземете, трѣбва да имате една ясна представа.

Ако мислите да изучавате една форма или сила, или искате да изучите почерка на човѣка, най-първо трѣбва да видите почерка му. Значи онзи, тънкиятъ наблюдателъ, човѣкъ вижда, че мислите и чувствата на човѣка се изразяватъ по нѣкой начинъ навънъ. Има известни закони, които опредѣлятъ движението.

Следователно въ изграждане на характера, ние се стремимъ къмъ хармонични движения. Да допуснемъ, вие седите и мърдате прѣститѣ си, единия показателъ удря другия, питамъ: каква е мисълъта на този, който прави така? Или нѣкой пѫть седите, мислите, мислите и се почешете задъ ухото. Това сѫ известенъ родъ движения, които правите. Всички правите известни движения. Не се стремете да дадете известни обяснения на тия движения. Може би тѣ се дължатъ на вашето подсъзнание, съзнание или на вашето самосъзнание. Но тѣ не се дължатъ на вашето свърхсъзнание. Нѣкой пѫть

като седите, турите си единия кракъ върху другия, поизкрайните се на едната страна, на другата. Вдигнешъ едната си ръжка нагоре, туришъ я въ джоба, извадишъ я. Не ви свърта на едно място. Накривите си главата на едната страна, на другата. Съ всички тия движения исканието да изразиши. Най-първо човъкъ тръбва да се освободи отъ ония първични енергии. Нали и у децата въ училището има такива енергии набрани, какво правятъ тогава учителите имъ? Оставяйте ги да изразходятъ тази енергия.

Представете си, че вие тукъ, както си седите, тихо и спокойно, азъ мога да ви разтревожа всинца ви. Има известни форми, ако на васъ покажа една такава форма, нито единъ отъ васъ няма да остане тукъ въ класъ. Казвамъ ви: „Тукъ има една бомба.“ Всички ще избъгнате. Защо? Знаете последствията. Представете си, че внеса една боа, конструкторъ отъ тези кобри, колко отъ васъ ще имате смълостъта да останете тукъ? (Ц.: -Азъ ще остана.) (Смъхъ.) Азъ вземамъ нѣщата, въ тяхния обикновенъ смисъл. И страхът иде въ насъ не отъ нашата мисъл, ние се уплашваме безъ да искаеме. Ние отпосле се плашимъ. Вие, като видите тази змия, веднага тя ще внесе известенъ родъ движения, ще ги причини. Питамъ: кои сѫ причинитѣ за страха отъ една змия? Нѣкой пътъ не е отъ голѣмината на предмета, който ни плаши.

Сега ние говоримъ за ония естествените движения, другите отпосле идатъ. И у животните има движения отъ страхъ. Азъ снощи наблюдавахъ въ въздуха единъ соколь се спусна върху гаргитѣ и хвана една голѣма гарга въ въздуха. И соколътъ и гаргата паднаха на нашето място. Соколътъ натисналь гаргата, а тя вдига шумъ, моли се, крѣчи. Рекохъ, какво стана съ гаргата? Гаргата се отърва, но като се намѣсихъ азъ. Смѣлчакъ е този соколь. Това се случи надвечеръ. Нѣколко изяснения могатъ да се дадатъ. При това този соколь не е отъ много голѣмитѣ, отъ малкитѣ съ, при повече отъ хиляда гарги влиза между тяхъ и хвана една гарга, въ въздуха я държи, но не може да я носи и двамата падатъ на нашето място. Азъ имъ рекохъ: „Тукъ не е място да се ядатъ гарги.“ Въпросъ не е за вегетарианството, но рекохъ на този

соколь: „Нека си живѣе гаргата. Отвѣнка може, но тукъ не може да се правятъ престжиления.“ Пъкъ и другото, единъ соколь да си позволи да хване една гарга, показва, че той се намира въ голѣма нужда.

Та рекохъ, когато ние сме спокойни, нашитѣ движения сѫ единъ родъ. Спокойниятъ човѣкъ има единъ родъ движения, неспокойниятъ има другъ родъ движения. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се стреми къмъ едно спокойно състояние. Всѣки денъ трѣбва да имате половинъ часъ за самовѣзпитание на тѣлото си. Седнешть, захапе те нѣкажде. Стой половинъ часъ, не мърдай. Или сърби те нѣкажде, мисли, че не се отнася до тебе. Може да чуешъ нѣкой шумъ, ще се самовѣздържашъ. Самовѣзпитание се изисква. Не се вслушвай въ този шумъ. Или искашъ да надникнешъ, да видишъ нѣщо. Не се мърдай. Това сѫ редъ отъ движения, които тогава искате да направите.

Нѣкой пѫтъ, споредъ както гледа човѣкъ отъ прозореца, такъвъ му е характерътъ. Нѣкой ще дойде отблизо, ще си покаже главата и ще се отдръпне, другъ цѣлъ ще се надвеси. Този, който е внимателенъ, едва ще си тури главата и ще се оттегли, а другиятъ цѣлъ ще се надвеси навънка. Какво мис-лятъ тия двамата? Ако хващате тия хора да ви работятъ, кого ще изберете? Първиятъ е откровенъ, а този, който се е надвѣ-силь много, не е много разуменъ. Той харчи много, много е щедъръ, но и много харчи. А онзи е пестеливъ, икономистъ, съ малко енергия отива, съ едното си око погледне и пакъ се оттегля. Единиятъ ще направи такава линия - АБ*, ще се надвеси много. А другиятъ ще направи по-малка линия - А₁Б₁. АБ ще харчи повече енергия, за да изходи този пѫтъ, а А₁Б₁ ще харчи по-малко. Ако АБ е вашъ ортакъ, той ще харчи повече. Сега това не е единъ законъ, но като пристиживаме да изучаваме характера на човѣка, все ще се натъкнемъ на тия наблюдения. Та необходимо е понѣкой пѫтъ да се спирате по 5,10,15,20 минути върху себе си. И после, да правите упра-жнение, каква поза трѣбва да имате? Човѣкъ

* Въ оригинала има оставено празно място за рисунка.

тръбва да има едно тъло изправено, гръбначният стълбъ на човъка тръбва да бъде почти въ отвесно състояние, съ едно малко различие.

Самовъзпитанието тръбва да започне от тълото. АБ представлява вашия гръбначен стълбъ.* Може да се образува една малка кривина. То става отъ практическо съобразжение - въ кривите линии се харчи по-малко енергия. Щомъ човъкъ е въ единъ унитъ духъ, той веднага се изкривява, за да си помогне. При този навикъ кжде е тежестъта? Или защо човъкъ си навежда главата малко напредъ? Човъкъ, който си е навъръх главата надолу, не мисли. Казватъ: „Наведена глава сабя я не сече.“ Какво подразбирате вие подъ наведена глава? Защо човъкъ си навежда главата? Щомъ човъкъ си наведе главата напредъ, де е тежестъта? Центърът на тежестъта е назадъ. Щомъ центърът на тежестъта мине напредъ, човъкъ си изправи главата. Следователно, онзи човъкъ, който почва да се нагърбва, той се повръща къмъ онова, животинското състояние. Затова е необходимо всички единъ отъ васъ да се изправи, гръбначният му стълбъ да вземе едно отвесно състояние. Може да се изправите предъ една врата и да допрѣте гръбнака си до нея. Като сте тъй изправени, да тонирате вашия гръбначен стълбъ, да могатъ тия енергии на гръбначния стълбъ да потекатъ. Понеже има едно течение у човъка отъ северъ къмъ югъ. Северъ е горе, а югъ е долъ. Вие тръбва да регулирате туй течение на гръбначния си стълбъ. Въ следствие на неправилния ходъ на туй течение, нѣкой се деформира, накриви се на едната страна или на другата. Полюси сж това. Постоянно се мѣнятъ полюсите на движението. Нѣкой човъкъ ще вдигне едното си рамо, нѣкой ще стъпши само на единия кракъ, на лѣвия, а дясната ще държи леко като нѣкоя кокона, благородна дама. Това сж вѫтрешни състояния на неговите чувства.

На въстъ ви рекохъ, дръжте си главата права! Нѣкой пжътъ като се учудвате, правите разни движения съ главата. Това иде естествено. Наведе си главата на едната страна, иска да каже: „Чудна работа!“ Изгуби си той равновѣсиято. Ако е налѣво, значи центърът на тежестъта кжде е? Ще ре-

шавате математически. Иванъ Стояновъ навежда главата си на лъво, какъвъ характеръ има? Поставете въ геометрическа форма, кои сж силитѣ, които действуватъ. Значи, центърът е въ дѣсната страна. Имашъ единъ неприятель или задъвватъ те отъ лъво, ти се накривявашъ къмъ дѣсно - къмъ твоя тилъ. Който наклонява главата си на лъвата страна, значи той уповава на сърцето си. Спасението е долу, въ сърдцето. Пъкъ другъ навежда главата си на дѣсно. Уповава на ума си.

Тия сж разсѫждения като наблюдавате хората. Но заедно съ това наблюдавайте и себе си. Наведете си главата на лъво, наблюдавайте се, кои сж набудителнитѣ причини за това? Кое ви е накарало да наведете главата си малко на лъво? Човѣкъ трѣбва да върви правъ като една запалена свѣщъ, да има само едно колебание, това е за разумния човѣкъ. За онзи, който не е разуменъ, той може да навежда главата си както иска. И въсъ, като ви гледамъ много, малцина седятъ тъй правилно, както природата изисква.

Единъ окултенъ ученикъ или единъ ученикъ на новата наука, той трѣбва да знае ония линии, които сж правилни за неговия животъ. Има морални линии въ природата, разумни линии, мѣдри линии въ природата, не самитѣ линии сж мѣдри, но линии, по които мѣдростта се движи. Сега, когато дойде единъ вашъ приятель, когото вие обичате, какъ ще си подадете на него рѣката? Той, като дойде, какъ го посрещнате? Всѣкога трѣбва да се спирате върху вашето поведение, да се анализирате. Не човѣкъ да стане дребнавъ, но да забележите разликата въ движенияята. Къмъ онзи, когото обичате, въ ва-шиятѣ движения сте много пластиченъ. И въ рѣкетѣ, и въ лицето ви има голѣма пластичностъ, на която вие не обрѣща-те внимание. Това се дължи на вашето подсъзнание. Нѣкоя майка, която обича своя синъ или синъ, който обича и почита майка си, въ тѣхъ има единъ родъ движения, благородни. Когато пъкъ нѣкой господарь, като се приближава къмъ слугата си, у него има съвсемъ други движения. Той се приближа-ва къмъ слугата си съ безлобие. Вие можете да кажете: „Съ чувства свирепи, груби, сурови“, и т.н. Новата психология не търи такива думи. Дѣрвото е

сурово, грубъ е неодблани-ять камъкъ. Безразличенъ сѫщо не може да се употреби. Гос-подарътъ, като се приближава, нѣма почитание къмъ слугата си. Единъ учитель, като се приближава къмъ нѣкой ученикъ, който е способенъ, приближава се къмъ него по-внимателно, а къмъ ученика, който е слабъ, съ прѣсть го сочи.

Въ Варненската гимназия имаше единъ учитель Бѣлчевъ, той на неспособните ученици казваше, като си свие малко очитѣ: „Я, ти тамъ излѣзъ на дѣската!“ А къмъ способните ученици си отваряше очитѣ. Като си затваряше очитѣ, той искаше да каже: „Ти си отъ онѣзи, които ходишъ съ затворени очи и умътъ ти е затворенъ, я, излѣзъ малко на дѣската, да ти се отворятъ очитѣ.“ Въ него имаше една черта, той, като погледнѣше ученика, оцѣнява го, казва: „Я, излѣзъ.“ Ако дойдемъ ние да разглеждаме защо този учитель спрѣмо едни постѣпенно по единъ начинъ, а спрѣмо други по другъ, това зависи отъ учениците. Но ако е единъ учитель съ високо познание на човѣшката душа, той ще се дѣржи еднакво и къмъ онзи, който знае и къмъ онзи, който не знае. Но той все таки прави различие. Той, щомъ се обѣрне къмъ единъ отъ неспособните ученици, има нѣщо различно въ движението му и въ рѣчта, и въ лицето, въ правите и криви линии на неговото движение има нѣщо, което се различава. Ако гледате учителя, по неговата фотография може да знаете какъвъ е ученикътъ, на който той говори, способенъ ли е или неспособенъ. Пъкъ и у неспособния ученикъ има известни движения, които го отличаватъ. Той, като стане, стиска се, седи неспокоеен, несигуренъ, а онзи, който знае, като стане, въ него има самообладание, нѣщо хубаво има въ него и красиво. Та има известни линии, които опредѣлятъ нашето вѫтрешно [поведение] падение.

Та всѣки денъ трѣбва да мислите върху онова, хубавото и благородното въ природата. Представете си, че вие сте затворени въ вашето тѣло. Нали всѣки денъ трѣбва да отваряшъ прозорците си, да влѣзне свѣтлина и чистъ въздухъ. Ще погледашъ малко и ще подишашъ на широко. Ще правишъ известни упражнения върху себе си. Казвате: „То

ще дойде отъ само себе си.“ Нищо само по себе си не иде въ свѣта. И всѣкога въ природата те заставяшъ по всевъзможни начини, хиляди начини и методи има, чрезъ страдания, чрезъ неволи, чрезъ лишения, докато ни вкаратъ въ правия пътъ, да мислимъ правилно. Сега вие се приближавате къмъ тази наука. За да стои по-дълго време у васъ, за да може да я използвате, въ вашето съзнание, трѣбва да има пъленъ контролъ върху тѣлото ви. Не да господствувате, но тѣлото и вие трѣбва да се разби-рате. И въ всѣки даденъ случай трѣбва да разбирате състоянията, които минаватъ въ вашите мисли и желания. Всѣкога отъ две състояния трѣбва да разбирате кое е правото.

Седите нѣкой пътъ, имате свивания на лицето си, нѣкои хора правятъ движения съ лицето си, устнитѣ, носа си, този родъ движения може да сѫ предадени по наследство, а нѣкой пътъ, като се намирашъ въ затруднително положение, въ мѫчение, чрезъ изкривявания на мускулитѣ тази енергия търси място да излѣзне. Следователно, ако мислите правилно и чувствувате правилно, тази енергия ще излѣзне, ще се асимилира и нѣма да има нужда да се обезобрази тѣлото. Нашето тѣло се обезобразява отъ натрупване на излишна енергия. Ако се разгнѣвите, имате едно чувство на гнѣвъ, то ще произведе известенъ родъ движения, известенъ родъ криви линии у васъ. Или, ако вие развивате у васъ своята твърдостъ, тя има своята линия. Твърдостта се изразява въобще въ устата. Ако вие я развиште по-силно, тя ще образува една права линия С.* И когато човѣкъ иска да каже, че е твърдъ, стиска си устата, образува права линия. Днесъ си стискашъ устата, утре си стискашъ устата и най-после устата образува една безформеностъ. А пъкъ онзи, на когото твърдостта е слаба съвсемъ, устата му седи отворена. Тогава онзи, на когото устата е затворена считать го за волевъ човѣкъ, пъкъ на когото устата е отворена - за безволевъ човѣкъ. За предпочитане е една патка, която можешъ да сготвишъ, отколкото единъ кремъкъ. Когато човѣшките чувства изгубятъ своята

* Въ оригинала има оставено празно място за рисунка.

пластичность, тѣ стават като единъ кремъкъ.

Та ще знаете, че всички тѣ наши мисли се изразяват навънъ. Твърдостта се изразява въ правата линия, сжътевременно и контролът на чувствата. Но този контролъ може да стане така, че да осакати устните тѣ. Но все таки въ устата трѣбва да има известна твърдост. Не си стискайте устата, нека естествено да се допиратъ, безъ да правятъ нѣкое особено налягане. Пъкъ и не си отваряйте устата. Човѣкъ въ всѣко едно отношение трѣбва да бѫде естественъ. Въ природата има единъ естественъ предѣлъ на отношенията. Въ природата има единъ красивъ предѣлъ: „по образъ и подобие“. Този предѣлъ съществува въ природата. За самовъзпитанието, трѣбва да се стремите да работите върху хармоничните черти, поне половинъ часть да седите, да работите за хармоничните линии въ лицето си, въ главата и въ цѣлото си тѣло. Може да турите една основа за постройката на вашето бѫдащо тѣло.

Та, при възпитанието, нѣкой пѫть можемъ да си спомогнемъ съ движенията. Не знаешъ какво да правишъ, слабата ти е волята. Стани правъ и си направи това упражнение съ рѣшетъ предъ гърдите, но дръжъ си палцитъ нагоре. Защото горната страна на рѣжката е положителната, а вътрешната е отрицателната. Физически и умствено става преливане на енергията. Не, че много ще постигнете, но все таки ще стане една вътрешна хармонична промѣна. Туй упражнение трѣбва да се направи така, че пръстъ върху пръстъ да минава отгоре, а не да се прави тъй безразборно. Първият пръстъ върху първия, вторият - върху втория, и т.н. После нѣкои могатъ изведнажъ да направятъ упражнението. Не е въпросъ изведнъкъ да се свърши упражнението.

Ние трѣбва да знаемъ защо става всѣки единъ актъ въ нашия животъ. Ако вие се почешете задъ ухото, може ли веднага да проследите, коя е мисълта, която ви е накарала да се почешете? Той е учень човѣкъ, който може да каже това. Или понѣкой пѫть бутнете си носа или ухото, знаете ли коя е причината? Онази мисълъ, която ви е заставила да си турите рѣжката върху тази повърхност на носа. Да допуснемъ, че вие сте много нервенъ или неспокоень, туриете рѣжката си

до края на носа, 5-6 пъти допрѣте така леко ржката си до носа и забележете какъ ще ви се отрази. Или когато сте силно раздразненъ отъ вѫтре, има единъ, който се е раздразнилъ у васъ, допрѣте ржката си до носа нѣколко пъти, нѣма да се мине много време и веднага ще се смѣни енергията. Ти извади тази енергия отъ себе си. Известенъ родъ криви линии ставатъ проводници на тази енергия. Ако вие знаете какъ да тургате ржката си върху вашия носъ, много ваши състояния ще се смѣнятъ.

Сега, такова едно упражнение, нѣкой пътъ може да ви помогне и да ви избави отъ 3-4 години затворъ. Казвашъ: „Азъ нѣма да си играя.“ Като си играешъ, 4 години ще спечелишъ; пъкъ ако не си играешъ, 4 години въ затворъ ще бѫ-дешь. Ако си кажешъ тъй на носа, 4 години ще спечелишъ, ако не, 4 години въ затворъ ще бѫдешь. Ако тъй правишъ съ ржцетѣ си, 4 години ще спечелишъ; ако тъй не направишъ, може безъ служба да бѫдешь. Тѣ сѫ положения спасителни за свѣта. Въ природата има нѣкои положения, които сѫ спасителни, при даденъ случай сѫ важни за васъ.

Затуй малкитѣ случаи, които ви се паднатъ въ живота, не трѣбва да ги считате маловажни. На всѣко нѣщо трѣбва да дадемъ точно тази цѣна, която трѣбва. Не да станете страховити, като се случи нѣщо. На всичко, което става у васъ, ще обрѣщате внимание. Станала кожата ти суха, ще обрѣнешъ внимание на това. Трѣбва ти повече вода. Подигнала се температурата на ржката ти. Ще обрѣнешъ внимание на това. Какво ти трѣбва? Трѣбва ти малко изпотяване. Образуватъ се известни конвулсии въ тѣлото ти. Трѣбва ти една баня. Щомъ си неспокоеенъ, вземи една кана вода, полѣй я отгоре си. Можешъ да се възпиташъ съ една кана вода. Налѣй я отгоре си. Кажи ѝ: „Добро утро!“ Тази вода, като потече по тебе, тя е магическа. И при това тя ще направи хубави, красиви линии върху ти. Нѣма друго сѫщество, което прави такива красиви линии, както водата. Вие виждали ли сте като пуснете вода върху гладка повърхност, колко красиви движения се образуватъ. По-красиви движения отъ водата

не съмъ виждалъ. Като полъешъ каната върху си и кажешъ „добро утро“ на водата, всички тия капки въ криви линии, като минатъ по тѣлото ти, ти се усъщашъ радостенъ и доволенъ. Съ водата тази непотрѣбната енергия се е премахнала отъ тебе и ти си се тонираљ вече.

Вие сте млади сега и тия, малкитѣ упражнения сѫ хармонични и потрѣбни за васъ, за да се създаде у васъ едно тѣло устойчиво. И кой какъ ви види, да забележи, че въ строежа на тѣлото ви има нѣщо ново. А ако останемъ съ нашите стари глави и тѣла и съ старите си походки, тогава нѣма защо да учимъ. Всичко трѣбва да стане ново. Щомъ дойде новото у васъ, вие ще се възродите.

На васъ ще ви дамъ сега туй упражнение (*I и II*) за 10 дена ще го правите сутринь и вечеръ по 10 пжти. Сутринь, като станете отъ леглото и вечеръ, като лягате. Полека ще го правите и съзнателно, тий пръстъ върху пръстъ. Ако го правите само тий да се мине, нищо нѣма да ви ползва. Ще правите наблюдения, какви промѣни ставатъ вжгре въ васъ. Може да си имате едно тевтерче да отбележите по-главните ваши състояния. Послѣ, ако ви е минала една мисъль и нея може да си я отбележите. Следъ туй ще направите второто упражнение. Рѣшетѣ ще вдигате успоредно отъ страни на главата и послѣ пакъ бавно да се огънатъ отъ страни на главата до шията. Сега съ тия упражнения не че ще се получатъ Богъ знай какви постижения, но вие ще правите вашите наблюдения. Съ тия два вида упражнения ще проверите единъ психиченъ законъ.

Станете сега.

- Само свѣтлиятъ пжсть на Мѫдростъта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ животътъ.

7.05 часа сутринъта

*23 школна лекция на
I-ви Младежски Окултенъ Специаленъ класъ,
15.II.1929г., петъкъ,
Изгрѣвъ*

СИЛИТЪ НА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕТО И ЗАКОНЪТЪ НА СЪПРОТИВЛЕНИЕТО

5.30 часа сутринта

Отче нашъ

Размисление.

(Казаха се главните положения отъ миналата лекция.)

Представете си, че имате едно тѣло като топка - А.* Имате и една площе - АВ. Сега, ако тази топка спуснете по направление на площта, какво действие ще се получи следъ падането? Какво направление ще вземе топката въ движението си следъ падането? (-*Топката ще върне по сѫсия място.*) Можете ли да опредѣлите колко ще подскочи топката нагоре? (-*По-малко, отколкото първоначално.*) Може ли да се опредѣли колко мяти ще се покачи и ще падне топката? Вие може да опредѣлите защо топката, като падне, не може да се върне пакъ на сѫщото място? (-*Защото имаме съпротивлението на въздуха.*) Но, ако е въ безвъздушно пространство? Ако е въ безвъздушно пространство и топката е съвсемъ еластична, предполага се, че топката ще се върне на сѫщото място. Точно перпендикулярно ли ще се върне или ще направи едно отклонение? Допуснете, че туй падане е къмъ известна площе, която оказва известно съпротивление. Топката ще падне и ще отскочи, ще падне и ще отскочи, докато най-после остане на площта отгоре. Споредъ съвременната наука, кои сѫ причинитѣ да отскочи топката? (-*Пъргавината на топката е причина тя да отскочи, въ топката става едно огъване и свиване.*) Нали човѣкъ, като си тури ржката до печката и ако тя гори, той прави едно бързо движение, едно отскочане има.

* Въ оригинала има оставено празно място за рисунка.

Сега менъ ме интересува колко пъти ще отскочи топката? Да кажемъ, ако топката е спусната отъ 10 метра височина. Направете единъ опитъ, пуснете една топка отъ единъ и половина - два метра височина и пребройте колко пъти ще подскочи топката. Направете този прости опитъ съ една гумена топка, а може и съ друга топка, разбира се при гумената топка ще има повече подскачания. Ако вземете единъ камъкъ, той по-малко ще отскача. Ако тази площъ отдолу е водна и пуснете топката въ нея, тя ще подскочи ли? (-Нѣма.) Значи, колкото съпротивлението е по-голѣмо и отскочането ще бѫде по-голѣмо. Да допуснемъ, че вие сте една топка, искате да преодолѣете една мъчнотия. Да вземемъ топката А, представлява едно ядро, пращате го къмъ сѫщата площъ, ще подскочи ли? (-Ако е снарядъ, нѣма да подскочи.) Значи ще се забие въ сѫщата площъ. А това ще зависи отъ съпротивлението на тази площъ.

Сега забележете законътъ, който трѣбва да извадите отъ падането на тия тѣла. Да кажемъ това сѫ трудности въ живота. Представете си, топката е едно съзнателно сѫщество, единъ човѣкъ, който е разуменъ. Площта, това сѫ условията, които той трѣбва да преодолѣе. Непремѣнно той трѣбва да падне върху тия условия. Искашъ, не искашъ, ти ще паднешъ. Да допуснемъ, той иска да преодолѣе тия условия, а не да остане въ тѣхъ. Какво трѣбва да има той? Сила трѣбва да има, за да ги преодолѣе. Това, дето казватъ сила на характера или сила на човѣшката воля. Но характерътъ е едно пасивно състояние. Характерътъ само противодействува, а волята действува. Тогава, ако ние искаме да пробиемъ тази площъ, трѣбва да разбираме силата на нейното съпротивление. Да кажемъ, искаме да си пробиемъ единъ пътъ. Най-първо ще опредѣлимъ силата на тази площъ, която противодействува, каква е. Каква е нейната дебелина или силата на нейното съпротивление. И ще вземемъ съответни мѣрки, за да можемъ да се подвижимъ. Въ дадения случай човѣкъ трѣбва да вземе тия мѣрки, които сѫ необходими, при условията, при които се намира, за да може да си пробие пътя.

Сега представете си, че туй падане става въ друга посока. Друго едно същество - В, разумно същество, пада върху тази площ АВ*. Това е едно гористо място, там се намират опасни същества, лъвове, тигри, леопарди, змии. И това същество В тръбва да мине, да изходи тази област. И тръбва да ходи цѣлия ден отъ 12 часа. Ако това същество не е въоръжено, ще може ли да мине безъ съхранъ кожухъ? Каква е възможността, че като мине презъ тази област, да не излѣзе съхранъ кожухъ? И следъ колко време ще излѣзнете? Какво ще забележите най-първо въ това същество, което проектира да мине този път или презъ тази област? Най-първо ще има едно колебание, той ще си помисли, не може ли да мине по другъ път? Щомъ други съображения нѣма, той ще се рѣши да мине този път или презъ тази област. Но въ съзнанието на лицето В най-първо какво ще има? Колебание. Колко дълго ще продължава това състояние да се колебае? (-Докато измине цѣлия пътъ.) Не. Преди да тръгне то се колебае, дали да тръгне или не, докато най-после въ него дойде едно силно желание да мине пътя. Допуснете сега, че туй същество, което тръгва по суша, има възможността да има и крила. Тогава на туй същество му е по-лека задачата изъ пътя, като види опасность, то може и да хвръкне. Тъй страхът се намалява у него повече. При опасность, то си разпери крилата и ще се изкачи нагоре. Значи, то има едно упование въ себе си. Когато човѣкъ дойде до известни мъжнотии, най-първо той тръбва да намѣри възможности, чрезъ които да може да преодолѣе мъжнотиите. Затова има единъ законъ, който действува. Сега да видимъ, вие какъ познавате, че може да преодолѣете една мъжнотия или не?

Да допуснемъ, че това същество В е единъ студентъ въ университета и ще държи изпитъ по висшия анализисъ. Тогава въ случая мечката е професора. Вие тръбва да минете тази зона отъ единния край до другия. Тази област - АВ е предмета, по който той има да държи изпитъ. Тази площ АВ, е раздѣлена на много въпроси, единъ въпросъ, втори, тре-

* Въ оригинала има оставено празно място за рисунка.

ти и т.н. Професорът ви дебне, той върви по пътя ви и ви преследва, гледа къде ще намери място, дето да не знаете, че да ви скъса. Вие отивате въ университета, страхът ви е, но то не е една гора, там няма нито мечки, нито тигри има там, но и тук вие тръпите да не ви скъсат. Казвате: „Каква ще стане тази работа?“ Ще ви вземе доста време, докато се пригответе, да имате онази самоувъреноност въ себе си, да владеете материията, тогава няма да оставите професора задъгърба ви да ви нападне. Сега, при първия случай ние изясняваме защо човекът го е страхът въ гората. А въ втория случай - защо човекът го е страхът отъ висшия анализъсъ. Цяла година професорът е предавалът, ти си го слушалът, дойдешъ да те изпита професорът, страхът те е вече. Тогава, щомът те е страхът отъ професора, значи при изпита не е същият професоръ. Онзи, който предава и който изпитва, тъкъм двама професори. Когато отивашъ въ университета и професорът предава, ти си тихъ и спокоенъ, слушашъ съ внимание. Но отивашъ при професора, да те изпита, друго отношение има вече. Питамъ, професорът същия ли е или се е изменилъ? И вис същия студентъ ли сте или сте другъ студентъ?

Сега ние се приближаваме да намеримъ основните причини, защо професорът е изменилъ своите отношения къмъ онзи студентъ, когото ще изпитва и защо отношението на онзи студентъ, въ известно отношение се измени, става известно колебание, известна пертурбация въ неговия умъ. Значи имаме същия законъ. Професорът иска да предаде известни познания и после иска да знае, дали този студентъ е достоенъ за знанията, които му е предалъ. Иска да го изпита, понеже ще го пусне предъ обществото съ тези знания, иска да види, дали няма да злоупотръбии съ това знание.

Да поставимъ друго яче въпроса. А е господаръ, а В е слугата. Господарът иска да даде една сума отъ 5-6 хиляди лева на слугата, да ги занесе някъде. Най-първо господарът ще подложи своя слуга на изпитът. И слугата тръбва да издържи този изпитъ, за да остане при господаря си. Въ какво седи този изпитъ? Неговата честност ще бъде изпитана. Какъ ще

познае господарътъ, че слугата нѣма да задигне паритѣ? Ако слугата задигне паритѣ, той е скжсанъ по предмета. Пъкъ, ако занесе паритѣ на мѣстото, безъ никакво колебание, той е издѣржалъ изпита си добре и ще получи 7. Ако слугата безъ никакво колебание, безъ никаква съблазнъ тръгне и занесе паритѣ, той е далъ отличенъ изпитъ. Пъкъ, ако се колебае, значи за отиването до мѣстото има известно време да чака. Значи този професоръ, който изпитва слугата си, може отъ времето, което ще употреби слугата да занесе паритѣ, да разбере каква е неговата честностъ. Нѣкой пжть вие не можете да отговорите на въпроса. Зададе ви професорътъ единъ въпросъ, вие се спирате, колебаете се. Значи, не сте вѣдующъ по предмета, колебаете се. И отъ това сѫди професорътъ дали знаете предмета. А нѣкой пжть ученикътъ е находчивъ, разбира въпроса. Професорътъ пита, веднага отговорътъ е готовъ. Питатъ го другъ въпростъ, веднага отговаря. На нѣкои студенти пъкъ, професорътъ зададе нѣкой общъ въпросъ - не отговаря, пише му две.

Сега ние прилагаме този законъ въ морално отношение. Този слуга носи паритѣ, това е предмета, на който той държи изпитъ. Той се колебае, казва: да го занесе ли или не? Най-после казва: „Да го занеса.“ Тукъ-тамъ се спира, закъснява. Питамъ, този господарь може да му тури 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0. Щомъ му тури нула, значи слугата е изчезнала нѣкѫде. На какво мяза нулата? Имало единъ турски ходжа, който искалъ да стане много богатъ. При него отива единъ мукалитинъ*. Турчинът му казва: „Дай ми 500 лири, 100% ще ти давамъ лихви.“ Той, като чуль това, дава му. За 6 месеца той му давалъ 100%. Пита го: „Доволенъ ли си? Благодаренъ ли си?“ - „Много съмъ благодаренъ.“ - „Ами майката?“ - „Майката загубена.“ И повече не му плащаът, нито лихвитѣ, нито майката.

Всички изпитания въ живота не сѫ нищо друго, освенъ да се изпита стабилността на нѣкоя ваша способностъ. Запримѣръ знанието, въ даденъ случай, е силата. Когато се из-

* мукалитинъ - вероятно отъ мукалитъ - (тур.) шаговить, дяволить

питва човѣкъ колко знае, изпитва се неговата сила, съ която той разполага. Колкото повече положително знание има за предмета, толкова неговата сила е по-голѣма. Колкото силата е по-голѣма, толкова повече има възможност да си свърши работата по-добре. Съзнанието трѣбва да расте съ знанието. Всѣкога, когато придобивате знание, трѣбва да имате предъ видъ туй знание, трѣбва да произвежда сила въ васъ. И тази сила трѣбва да бѫде разумна. Ако знанието е единъ товаръ върху когото и да е, то е една непроизводителна сила, която спъжва човѣка, като единъ товаръ непотрѣбенъ.

Допуснете сега въ първия случай, В има да мине тази гора, тамъ има тигри, мечки и други звѣрове, може да платите съ живота си, може да ви изядатъ. Какво може да ви застави да минете тази мѣстност? Какво ще правите? Най-първо ще изучите езика на мечкитѣ, после ще изучите езика на лъвоветѣ, на тигритѣ, на змийтѣ и като знаете тѣхния езикъ, може да минете. Подъ думата езикъ азъ разбирамъ да имашъ сила. Да знаешъ единъ езикъ, това е сила. Да знаешъ какъ да говоришъ и на време да говоришъ, то е сила. И въ Писанието се казва: Като каже Богъ нѣщо - става. Ако ние говоримъ, безъ да имаме сила въ нашитѣ думи и въ нашитѣ мисли, ние не говоримъ. Всѣка една дума, която кажешъ, тя трѣбва да се превърне въ сила. Като кажешъ: „Ще направя това“, направи го! Имате 4-5 деца, едното казва на майка си: „Ще донеса вода.“ Минава часъ, два, три, вода не се донася. Другото казва: „Ще донеса вода“. И то не донася. Най-последното отива и донася вода. Или: давать ви едно упражнение, вие казвате: „Ще го направимъ“. Но и вие, като тия малкитѣ деца, не го направяте. Значи, туй упражнение не може да произведе сила въ васъ. Всѣкога, когато човѣкъ се възпитава, трѣбва да спазва следното правило: „Кажи и направи!“

(Учителятъ вдигна едно малко парченце книжска отъ пода.) Колцина сте минали днесъ тукъ въ салона, не сте забелязали тази книжчица. Кое е по-хубаво: да се вдигне ли или да се измѣте? Тази малка шушкалинка може да се вдigne. Такива шушкалинки може да има въ вашия умъ или въ

вашите мисли, въ вашия характеръ. Днесъ една, утре една и ще се натрупать много такива. А това ще стане една спирка за вашето развитие. Най-първо ще се стремите към единъ навикъ, да превръщате вашите мисли въ сила. Защото, щомъ туришъ тази мисъл въ действие, ще се образува едно противодействие. Щомъ хърълите предмета А къмъ повърхността АВ, ще се яви едно подскочане, едно противодействие. Значи, щомъ решишъ да направишъ едно действие, ще имашъ едно противодействие, едно съпротивление. И вследствие на това ние отлагаме много работи. Виждаме този път не е, отлагаме го. После, като видимъ, че за нѣкои работи има съпротивление, ние пакъ отлагаме. Докато дойдемъ до единъ методъ, дето има най-малко противодействие.

Та именно при създаването на човѣшкия характеръ, на човѣшките способности, при сегашните условия има единъ новъ методъ, който хората не прилагатъ. Хората сега прилагатъ методите на принудителното възпитание. Сега трѣбва да те принудятъ по законъ, за да направишъ нѣщо. Башата и майката те заставят и ти отивашъ да се учишъ. Не ти се учи тебе, но ти отивашъ. А това трѣбва да става по любовь. Азъ наричамъ принудително възпитание на хората Мойсеевия законъ. И въ по-горните науки става това. Свѣршишъ университета по Мойсеевия законъ, казвашъ: „Ако съмъ прости чо-вѣкъ, не мога да преживѣя.“ Това е по принуждение. Ако човѣкъ изучава науката за самата наука отъ любовь, той ще има едни резултати, ако ги изучава по принуждение, той ще има други резултати.

Та рекохъ, трѣбва да преведете съвременната наука. Какво означава падането на тѣлата? И веднага да го използвате. Въ какво отношение може да използвате туй падане на тѣлата? Всички тѣла въ пространството падатъ. Отъ падането какво се образува? Месечината пада къмъ Земята, Земята пада къмъ Слънцето. Всички падатъ, а не допадатъ. Месечината, като пада къмъ Земята, стига ли до нейната повърхност? Защо не стига Месечината до повърхността на Земята? Колко вида падания има? Ученитѣ хора твърдятъ: ед-

новременно има две сили, едната, която привлича, а другата, която отблъскава. Следователно, съ каквато сила се привлича Месечината, съ такава се отблъскава. Не само Месечината се привлича къмъ Земята, но и Месечината привлича Земята къмъ себе си. И не само Земята се привлича къмъ Слънцето, но и Земята привлича Слънцето. Следователно, едновременно има и действие и противодействие. И вследствие на това се образува движение.

Всъки единъ предметъ, който вие искате да обсебите или да постигнете, вие ще окажете влияние върху тази идея и тя ще окаже влияние върху васъ. Запримѣръ вие искате да станете прочутъ астрономъ. Кой може да бѫде стимула за васъ да станете такъвъ? Каква е идеята на астронома? Коя е основната идея, която може да подтикне къмъ тази наука. Коя е идеята, която може да изпъкне въ вашия умъ? Идеята е самото небе. Най-първо той иска да се запознае съ всички небесни тѣла. Може да се зароди у него обичъ къмъ тѣхъ. Заинтересува се той въ тѣхъ. Следъ туй се зададать втора, трета, четвърта, пета побудителни причини. Той иска да стане прочутъ, ония знания, които е получилъ, иска да ги предаде въ единъ трудъ. Запримѣръ, вие може да предадете тия позна-ния, може да разправяте за Месечината, за Слънцето, за звездитѣ, за строежа имъ. Сега коя е побудителната причина да стане той астрономъ, отъ де у него се заражда това желание? Другъ има желание да стане естественикъ, трети - химикъ, четвърти иска да свърши по физика, пети - механика, кои сѫ побудителнитѣ причини за този изборъ? Почти сѫ неизвест-ни. Правете вие наблюдения, кои сѫ първичнитѣ причини, че у този човѣкъ сѫ развити едни способности, а у други - други способности.

Сега ще се повърнемъ. Най-първо въсъ ви трѣбва да изучите онзи законъ на съпротивление, защото, ако не изучите закона на съпротивлението, вие ще срещнете голѣми мѣчнотии въ живота си. Вие трѣбва да знаете какво съпротивление ще окажатъ нѣщата върху васъ и съ каква сила разполагате да противодействувате разумно въ дадения случай.

Да допуснемъ, че В тръбва да мине презъ тази област на тия животни. Той тръбва да се въоръжи съ оръжие, защото на единъ съвремененъ човѣкъ тръбва оръжие. Но допуснете, че вие нѣмате никакво оръжие, а съ голи рѣце не се минава отъ тамъ, но вие имате само единъ цигански тъпанъ, който го носите съ себе си за препитание. Вие може да употребите този тъпанъ и да минете тази мѣстност. Вие, като тръгнете отъ В, постоянно ще биете тъпана. Бумтенето на тъпана ще произведе въ животните единъ силенъ ефектъ, защото тъпанъ никога не е минавалъ презъ тази областъ. Вие, като минавате: бумъ-бумъ, тъй ще си пробиете пѣхъ, защото нѣщо странно се произвежда въ тѣхния умъ и тѣ се оттеглятъ. И тъй съ тъпана ще минете по-безопасно.

Сега преведете биенето на тъпана съ нуждата, този съ тъпана ще мине по-безопасно, отколкото другъ безъ тъпана. Но тръбва да се бие тъпана, въ известни случаи ще биешъ тъпанъ отъ единия край до другия и колкото повече биешъ, толкова по-безопасно ще минешъ. Може нѣкой, като те чуе, да каже: „Защо този човѣкъ така силно бие тъпана?“ Да допуснемъ, имате друго едно сѫщество А, то отгоре наблюдава, то разбира: като биешъ тъпана, ти си стїпиль въ опасната зона. Следъ като мљкне тъпанътъ, то ще знае, че това сѫщество с изминало опасната зона. А биенето на тъпана е само единъ признакъ, за да се пази. Сега азъ ви давамъ тази тема за силитѣ на противодействието и закона на съпротивлението. Вие ще мислите върху тѣхъ и втория пѣхъ ще продължимъ.

(Направихме двѣтѣ упражнения I и II.)

- Само свѣтиятъ пѣхъ на Мѫдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ.

24 школна лекция на
I-ви Специаленъ Окултенъ класъ
22.II.1929 г., петъкъ,
Изгрѣвъ, София

НАУКА И ЗНАНИЕ

5 часа сутриннъта

Отче нашъ

Пишете върху темата: „Разлика между моралния и добродетелния човѣкъ“.

Мораль, това е човѣкътъ, който ходи съ патерици. Азъ рекохъ, безъ патерици не може ли? Щомъ не държи единиятъ кракъ, патерицата ти е на място, но на здравия човѣкъ защо му е патерица? Казва: „Законъ“. Законътъ за беззаконния е патерица, но на здравия човѣкъ, който никога не прави престъпление, защо му е законъ. Значи, законътъ е за глупавия човѣкъ; моралът е за глупавите хора. Кой е глупавъ човѣкъ? Не мислете, че глупавиятъ е глупавъ. Той е разуменъ човѣкъ. За да направи човѣкъ нѣкоя глупостъ, той трѣбва да е уменъ. Глупостта излиза отъ ума. Но умътъ никога не излиза отъ глупостта. Умътъ може да роди нѣкоя глупава мисъль, но глупавата мисъль не може да роди една умна мисъль. Тази е разликата. Разбира се това сѫ смѣтни идеи. На онзи инвалидъ му трѣбва една патерица. И като го подпира подъ рамо, той казва: „Много хубава патерица“. Той може да я направи отъ злато, отъ сребро, може да се подпира съ нѣкой бастунъ и пр. Нѣкой пѫтъ и азъ нося патерица. Бастунътъ е патерица. Казва: „Едно време имаше една теория, че всички хора като [...] носели дървета за подпиране.“

Тогава да вземемъ думитѣ: наука и знание. Въ какво седи разликата между тѣхъ. Казваме: „Трѣбва знание. Той е ученъ човѣкъ.“ Тогава науката ли ражда знанието или знанието ражда науката? Това сѫ [...] щомъ дойдемъ до науката, разбираме систематизирано знание.

Щомъ говоримъ за числата, за числото 5 000 000, но какво 5 000 000? Може да сѫ пять милиона прашинки. Щомъ

казваме „прашинка“ имате едно понятие. Имате ли понятие каква е тежестъта на една прашинка? Имаме числото 2. Това може да съждама вола, коня, къщи и пр. Ние казваме: „Величината на едно число, петът милиона прашинки струват ли колко[то] два хубави коня?“ Имате цифритъ 5 000 000 и 2. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да имамъ 5 000 000.“ Можешъ да съдържашъ 5 000 000 прашинки. Значи не е въ количеството. Можемъ да имаме 5 000 000 хора, грама жито. 5 000 хора сѫ повече отколкото 3 коня. Но 5 000 000 прашинки сѫ по-малко отъ два коня. Тѣзи числа може да ги превеждате за вашите мисли. Например имате 5 000 000, какво знание може да имамъ въ 5 000 000 прашинки? Представете си, че една прашинка тѣжи 1/100 000 отъ милиграма. Колко килограма падатъ? Тогава 5 милиона прашинки правятъ 5 кг. Значи тукъ 5 000 000 е по-малко отъ числото 2.

Трѣбва да знаете числата въ природата. Разумнитъ сѫщества си иматъ разни ключове. Да допуснемъ, че това е термометъръ.* Два градуса надъ нулата или единъ градусъ подъ нулата или два градуса подъ нулата. Какво е съотношението на тия числа. При два градуса подъ нулата, ще бѫдете при печката. Когато кажете числото две, разбираме печката. Когато кажемъ - плюсъ три, тогава казваме: „Менъ печка не ми трѣбва“. Минусътъ показва, че нѣмашъ нищо. Имашъ да давашъ. Търсишъ нѣкого, за да вземешъ на заемъ. Всички идеи, чувства и действия сѫ изразени чрезъ живи числа. Ако погледнете, ще видите всевъзможни форми. Нѣкои ясновидци, като погледнатъ, тѣ се забъркватъ. Не разбирайте отношенията между явленията. Например вечерно време вие сънувате змия. Тази змия влезне въ стаята ви, вие излизате презъ прозореца, влезнете въ друга стая, но тази змия ви гони и тамъ. Като идея, какво представлява тази змия? Този сънъ има отношение къмъ действителния животъ. Въ дадения случай, това показва единъ човѣкъ, съ когото ще имате работа. Той може да бѫде единъ учень професоръ, търговецъ, стражаръ, свещеникъ и пр. И той ще те изиграе,

* Въ оригинала има оставено празно място за рисунка.

както тази змия. Ще влезнешъ отъ едно положение въ друго. Сънът показва какво ще прекарашъ. Понѣкой пѫтъ може да не означава нищо, просто да е едно упражнение.

При сегашното състояние материята е дошла до едно състояние и се стреми къмъ инертност. Всички хора не искашъ да работятъ. У всички хора има стремежъ да не работятъ, да си почиватъ. Разбира се [при] покоя има плюсъ и има и минусъ. Единъ религиозенъ човѣкъ, следъ като е дошълъ въ свѣта, отъ дълго време моли се на Бога и казва: „Азъ не искамъ да ямъ, да имамъ работа съ хората.“ Той се вглъбиль въ себе си. Почва да се вглъбява, но ако той не е разбралъ какво нѣщо е вглъбяването, идва до едно вжтрешино противоречие. Седишъ денъ, два, три, четири, петь, шестъ, седемъ, дойде едно противоречие, събудява те отъ този сънъ и тебе ти се иска да ядешъ. Ти казвашъ: „Азъ, свѣтията да се занимавамъ съ такава пристрастина, да дъвча.“ Но следъ дълга борба, ти се решавашъ да ядешъ. И при яденето ти усещашъ, че достойнството ти е уронено.

Обаче да кажемъ, че нѣмашъ храна. Нѣма отъ никѫде. Тогава въпросътъ иде до второто положение: ще отидешъ при нѣкой познать, малко ще се пречупишъ? И следъ малко колебание ще кажешъ: „Азъ съмъ странникъ, азъ бѣхъ въ пустинята“, и ще измислишъ нѣкоя история, че майка ти умрѣла и т.н. Ако тѣзи хора сѫ добри, ти ще ядешъ. Ако ли не, ще отидешъ на друго място, на трѣто, на четвърто, на пето, докато се наядешъ. Но съ това униженисто не се свърши. Изгубишъ навика да работишъ. Намирашъ се въ голѣмо противоречие и казвашъ. Не ми се живѣе. А пъкъ при все това трѣбва да живѣешъ. И казвашъ: „Искамъ да замина.“ Но и ти не знаешъ кѫде. А пъкъ въ природата те чакатъ бирницитѣ. Щомъ те чуяте, че ти искашъ да си заминешъ, веднага дойдатъ всички кредитори, които да взематъ отъ тебе. Хванатъ те, разчопкатъ всичко каквото имашъ и казватъ: „Сега можешъ да си заминешъ“. Нѣкои ви взематъ веждитѣ, други космитѣ, рижете, червата, стомаха, дробоветѣ, сърдцето, а нѣкои взематъ нервната система.

Много смѣшно е когато погребатъ човѣка, много тържествено. Нѣма по-смѣшно нѣщо отъ погребението на човѣка. Това е единъ вѫтрешенъ процесъ. Да съзнавате онази борба, която става въ васъ. Понѣкой пѫтъ вие седите като ангелъ съ усмихнато лице и после почва вашето лице, да се заоблачава. Слѣнцето изгрѣва, после небето става ясно. После почватъ да се появяватъ пакъ облацитѣ. Отъ друга страна почва да се появява вѣтъръ, буря и течение въ въздуха. Тѣрите прибежище, искате да се скриете нѣйде. Нѣкой пѫтъ, като срещнете нѣкого, казвате: „Не съмъ разположенъ днесъ, не ме закачай, не ме бутай.“ На какво се дължатъ тѣзи вѫтрешни пертурбации, които ставатъ въ човѣшкия духъ. Защо човѣкъ става неразположенъ, безъ да има външни причини? При неразположение цвѣта на лицето се измѣня, свѣтлината на лицето се измѣня, кръвообращението се измѣня, и пулсът се изменя, и дишането се измѣня. Нѣкой пѫтъ седите и въздишате: „охъ“, казвате. Значи липсва ви нѣщо. Нѣкой пѫтъ казвате: „хо“, така и бързо издихате. А въ нѣкой случай казвате: „ахъ“. А въ нѣкой случай: „хо“. „А“ е езикъ на болестта. Ти вече говоришъ на езика на болката. Когато нѣщо е станало, казвате: „хо“. Какво означава това „хо“? Това показва, че въ това, което е станало, има нѣщо чудновато. При самовъзпитанието се изисква следното: като дойдете до едно противоречие, следъ като дойде тази буря, ти ще се спрешъ при високата канара, ще се спрешъ до нея и ще погледнешъ на тѣзи течения и ще се усмихнешъ на това, което става. Значи, ти си тогава господарь. Като разбирашъ законитѣ вѫтре, които сѫществуватъ въ природата, ти ще се поусмихнешъ и всичко това ще утихне вѫтре въ тебе.

Вие искате да уредите външно живота си. Но вие не може да уредите външно живота си, докато не уредите вѫтре живота си. Вие се качвате на конь и ако вашите мускули не сѫ яки и не може да управлявате юздитѣ, то се излагате на опасност. Отвѫтре конете се спиратъ по-лесно отколкото отвънъ. Значи силата на човѣка е отвѫтре. Човѣкъ може да въздействува на състоянието си. Понѣкой пѫтъ вие оставяте коня, слизате отъ него, оставяте юздитѣ и тичате насреща, за

да посрещнете коня. Това не е умно. Човѣкъ, който иска да заповѣдва на конете, трѣбва да знае да ги спира. Ти ангели нѣма да ги направишъ, но ще контролиращъ силата на конете си, за целта, която яздишъ.

Та първото нѣщо, щомъ дойдете до едно неразположение, до мракъ, тъмнина, веднага да можете да смѣните това състояние. Че трѣбва да знаете какъ да смѣните едно съзнание, едно отрицателно състояние. Едно пессимистично състояние, да го смѣните съ едно весело, сълънчево състояние или да промѣните нощта въ денъ. Да промѣните вашата нощ въ денъ, вие правили ли сте такива опити? Ти живѣешъ въ една стая, нѣмашъ запалена свѣщъ, за тебе е нощъ. Имашъ кибритъ, свещъ, драснешъ, запалишъ свѣщта и за тебе стане денъ. Значи превърналь си нощта на денъ.

Човѣкъ може да измѣни своето състояние, това е дадено въ негова власть. Това трѣбва да го знаете. Тамъ е всичката наука. Всичко това, което изучаваме, вънъ става. И психология и астрономия и други, това е самовъзпитание на човѣка, за да може [да превъръща] нѣщата въ денъ. Защото невежеството, това е нощъ. А знанието това е денъ - зазоряване. Безморалистъ е нощъ, а моралността е денъ, не единъ отъ най-хубавите дни, може да е облаченъ или буренъ денъ, но всѣ таки единъ буренъ денъ е по-добре, отколкото една нощъ.

Както вие сте поставени, вие влизате въ организма на нѣкое напреднало сѫщество. Вашето съзнание като единица влиза въ съзнанието на нѣкое висше сѫщество въ вселената. И това сѫщество почва да оперира съ васъ. Може да ви тури нѣкѫде. Това сѫщество те раздробява, премѣства те отъ едно положение въ друго. Трѣбва да разбирашъ отъ закона на неговите операции. Най-първо трѣбва да знаешъ, че ти не си абсолютно свободенъ. Най-първо ние влизаме въ съзнанието на Бога. Ти казвашъ: „Азъ не вѣрвамъ въ нищо.“ Това твърдение отчасти е вѣрно. Ти вѣрвашъ въ себе си. Тогава защо казвашъ, че не вѣрвашъ въ нищо? Ти вѣрвашъ въ себе си. Ти вѣрвашъ, че си дошелъ тукъ на Земята. Значи тогава трѣбва да кажешъ: „Относително има нѣкои нѣща въ науката, въ религията, въ любовата и прочие, въ които не

вървамъ.“ А пъкъ който отрича всичко това, това не е наука. Това е невежество. Първото нѣщо е да говорите истината. Да говоришъ истината съ себе си. Ама ще кажешъ: „Азъ зная всичко.“ И въ това лъжешъ. Ти казвашъ: „Азъ тази работа я зная.“ Че какво знаешъ? Ти казвашъ: „Тези пари ги е взелъ Иванъ, Стоянъ, Драганъ.“ Но ти не знаешъ подбудителните причини за това. Това е само голь фактъ. Това е знание. Или казвашъ: „Азъ съмъ много добъръ човѣкъ.“ Пакъ не говоришъ истината. Или казвашъ: „Отъ мене много нѣщо ще излезе.“ Или казвашъ другото: „Нишо нѣма да излезе отъ мене.“ Пакъ не говоришъ истината. Какво много може да излезе отъ васъ? Ама едно кокоше яйце казва: „Много нѣщо ще излезе отъ мене.“ Азъ разбираамъ, че отъ него ще излезе пиле съ два крака. Та знанието подразбира, да знаешъ какво въ даденъ случай може да излезе отъ тебе.

Ти трѣба да разбирашъ езика на известна идея. Всѣка идея си има своя езикъ. Всички идеи иматъ общъ езикъ. Тѣ иматъ „есперанто“ на което говорятъ. Но и всѣка идея си има специфиченъ езикъ, както хората на земята. Така че, каквото е горе въ Невидимия свѣтъ, това е и долу на Земята. Единъ видъ подражание. Ти въ едно отношение приличашъ на другите хора. Това е общия езикъ. Но специфично имашъ нѣщо, което другите хора го нѣматъ. Напримеръ нѣкой човѣкъ върви по пѫтя и вдига шумъ. Но като дойде до врата, спира се и чуква по халката. А пъкъ нѣкой другъ е много смиренъ, а пъкъ като чука, чука много силно. Този, който хлопа, е страхливъ. А пъкъ този, който хлопа малко и полека е смѣлъ човѣкъ. Отъ това изваждамъ едно заключение. Когато вие бѣрвате да постигнете нѣкои работи, вие сте страхливи. Онзи, който бѣрза да стане великъ човѣкъ въ свѣта, той хлопа силно - отъ страхъ. Ако майка ти е вѫтре, когато хлопа, то е хубаво. Но ако я нѣма майка ти, тогава? Защото тя може да е излѣзла нѣкѫде.

Та има известни състояния въ човѣка, които трѣба да се изучаватъ. Когато човѣкъ не изучи своето състояние и съзнание, той нѣма да разбере живота. Ще изучавате законите на висшите сѫщества, въ които живѣешъ. Трѣба да опери-

рашъ съ законите. Ти не можешъ да действуашъ както ти искашъ. Понѣкой пѫтъ разумни сѫщества, въ които влизаме, ни изучаватъ. И опериратъ споредъ нашите закони. Богъ, както оперира съ насъ, не оперира произволно, а оперира разумно. Та, всѣки единъ, когато оперира съ себе си, трѣбва да оперира разумно. Това е цѣла философия. Следъ като се запознаете съ всичката философия на живота, тогава науката, която сѫществува на Земята, ще се опредѣли. Въ растенията имаме цвѣтове, листа, корени, стъбла и пр. Всичко това съставлява едно цѣло. Така трѣбва да стане и съ науката.

Нѣкой пѫтъ спрете се и бѫдете тихи и спокойни. Да кажемъ, че боледувате, имате 40 градуса температура. Лѣкаръ казватъ: „Скоро ще си заминешъ.“ Ти не ги слушай. Ти кажи: „Лѣкарътъ не познава, азъ нѣма да си замина. И 42 градуса да е, азъ нѣма да си замина!“ Отъ горе зависи да замина или не!“ Онѣзи предмети, които сѫ по-добре прикрепени къмъ почвата, нали по-добре устояватъ. Значи, колкото човѣкъ има по-ясни познания, толкова по-добре може да устоява. (*На външнитѣ условия на живота.*) Ти си кажи: „Тази работа ще се оправи, защото животът е разуменъ.“ Имашъ нѣкоя мѫжчотия въ себе си или въ живота. Кажи: „Ще се оправи!“

Какво разбрахте отъ всичко казано? Трѣбва да извадите едно обобщение. Трѣбва да се разбира казаното въ една лекция. Трѣбва да седнете, да разработите едно обобщение на законите. И после трѣбва да се приложи. Човѣкъ трѣбва да изучава своя вѫтрешенъ миръ; после трѣбва да изучава въ какъвъ размѣръ е неговата свобода; и после да изучава какви сѫ неговите отношения къмъ онѣзи, които опериратъ надъ него и къмъ онѣзи, които опериратъ подъ него.

Да допуснемъ, че вие сте силенъ. Когато вървите, онѣзи, които сѫ по-слаби, ви отварятъ пѫтъ. А когато нѣкои сѫ по-силни отъ васъ, вие имъ отваряте пѫтъ. Ти казвашъ: „Азъ съмъ много отстѫпчивъ.“ Не, кажи така: „При нѣкои условия съмъ отстѫпчивъ, при нѣкои условия съмъ много щедъръ, а при нѣкои условия съмъ голѣмъ сѫжперникъ.“ Къмъ нѣкои хора ти си много внимателенъ, а къмъ нѣкои - не.

За нѣкого казвать, че е пияница. Азъ рекохъ, азъ го взимамъ за трезвень човѣкъ, защото когато спи, азъ никога не съмъ го виждалъ да пие. Значи, когато кажешъ, че той всѣкога пие, това не е вѣрно. Когато нѣкой пѫтъ кажешъ, че си много добъръ, ще кажешъ: „Имало е състояния, когато съмъ добъръ. То е когато спя, защото тогава никакво зло не правя.“ Когато спишъ, ти си добъръ. Колко тихо спишъ. Но щомъ се събудишъ, друго е положението. Нѣкой казва: „Въ менъ нѣма добро.“ - Има добро. - „Кога?“ - Когато спишъ. Когато си въ спяще състояние, ти забравяшъ това и онова, забравяшъ, че това е непостигнато и онова е непостигнато и казвашъ: „Нѣма нищо!“ И после се събудишъ и си освеженъ. Но ти тукъ си ученикъ, учишъ, учишъ и казвашъ: „И да ме скажатъ и да не ме скажатъ, нищо!“ И най-сетне заспишъ надъ книгата. И като заспишъ надъ книгата, умътъ ти се е прояс-нилъ. Въ това състояние, когато си заспалъ и нѣкоя добра мисъль, друго сѫщество, сѫ дошли и сѫ ти помогнали. И после казали на професора: „Не го плашете, той е много страхливъ.“ Тогава строгиятъ професоръ те погледне, погледне те и ти казва: „Казаха ми да не те плаша.“ Та има красота въ живота.

Нѣкой ще каже: „Така се говори, но дали е така?“ Така е, когато човѣкъ спи е добъръ, а когато е буденъ е и добъръ, и лошъ. А когато спи е само добъръ. По какво се отличава едно будно състояние? Че тогава човѣкъ е и добъръ, и лошъ. А по какво се отличава едно спяще състояние? Че тогава чо-вѣкъ е всѣкога добъръ. Следователно, ако искате всички да бѫдете много добри - заспете. Но тукъ подъ заспиване азъ разбирамъ не заспиване, но човѣкъ да забрави всичките отрицателни мисли и чувства, да заспи за тѣхъ. Човѣкъ, когато иска да умре, той има тази идея. Подъ думата заспиване, той разбира да забрави всичко. Тази е идеята. Да не мисли за нищо отрицателно, за нищо лошо. И тогава ще се поправи неговото състояние.

Направете си 5 пѫти дихателни упражнения.

(Всѣко дихателно упражнение се състоише въ следното: Вдишване презъ лѣвата ноздра, като се запуши дѣсната

та. После задържане на въздуха и издишване през дясната ноздра, като се запуши лявата.)

- Само свѣтлиятъ путь на Мъдростта води къмъ Истината.

- Въ Истината е скритъ Животътъ.

25 лекция на I-ви Младежки Окултенъ класъ

1.III.1929 г., петъкъ,

Изгрѣвъ

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Божествените условия (9.X.1927 г.).....	5
2. Основна идея (22 юни 1928 г.).....	12
3. Закони на красотата (29.VII.1928 г.).....	19
4. Дейност и почивка (24.VIII.1928 г.).....	26
5. Гордост и ревност (31.VIII.1928 г.,).....	43
6. Мъртвата точка (7.IX.1928 г.).....	61
7. Външни и вътрешни влияния (14.IX.1928 г.).....	72
8. Всичко е възможно (21.IX.1928 г.).....	84
9. Правилна обхода (28.IX.1928 г.).....	93
10. Творческата линия на битието (5.X.1928 г.).....	107
11. Методъ за реализиране на желанията (12.X.1928 г.)...	118
12. Методи на природата (19.X.1928 г.).....	130
13. Единият (26.X.1928 г.).....	141
14. Най-високото място (2.XI.1928 г.).....	153
15. Основните идеи на Виктор Хюго (9.XI.1928 г.).....	163
16. Основните идеи на Виктор Хюго (продължение) (23.XI.1928 г.).....	180
17. Деятелност и замисъл на природата (30.XI.1928 г.)	195
18. Хигиена на живота (7.XII.1928 г.).....	212
19. Учение и прилагане (14.XII.1928 г.).....	228
20. Методи за наблюдения (21.XII.1928 г.).....	241
21. Трият неизвестни (28.XII.1928 г.)	253
22. Наблюдение и интуиция. (18.I.1929 г.).....	267
23. Смъна на енергията (2.I.1929 г.).....	277
24. Смяна на състоянията (1.II.1929 г.).....	288
25. Магическата пръчица (8.II.1929 г.).....	304
26. Замисъл на природата (15.II.1929 г.).....	318
27. Силият на противодействието (22.II.1929 г.).....	330
28. Наука и знание (1.III.1929 г.).....	339

ПОРЕДИЦА МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

Двата пътят, 1-21 лекция, Кърджали, 1999г., първо издание по оригиналъ

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)

Томъ I. Допирни точки въ природата, 1-15 лекция, София, 1935г.

Томъ II. Добри навици, 16-31 лекция, София, 1935г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)

Разумниятъ животъ, (Четири книжки). 1-32 лекция, София, 1925-1926г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)

Новитѣ схващания на ученика, 1-31 лекция, София 2005, първо издание по оригиналъ

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)

Време и сила 1-32 лекция, София, 2002г., първо издание по оригиналъ

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)

Посока на растене, 1-37 лекция, София, 2002г., първо издание по оригиналъ

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)

Божествената мисълъ, 1-30 лекция, София, 1942г.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)

Божествените условия, 1-28 лекция, София 2006, първо издание по оригиналъ

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)

Служене, почитъ и обичъ, 1-48 лекция, София, 2004г., първо издание по оригиналъ

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)

Пътът на доброто, 1-42 лекция, София, 1999г., първо издание по оригиналъ

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)

Съществуване, животъ и отношения, 1-37 лекция, София, 1999г., първо издание по оригиналъ

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)

Великата разумност 1-42 лекция, София, 2004г., първо издание по оригиналъ

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)

Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)

Права обхода и права постъпка, 1-23 лекция, София 2003г.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)

Томъ I. Господарь и слуга. 1-16 лекция. Шуменъ, 1998г.

Томъ II. Основниятъ тонъ. 17-36 лекция. София, 1999г.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)

Разумните същества 1-22 лекция, София 2002г.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)

Възможности въ живота. 1-40 лекция. София, 1998г.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)

Скръбъ и радость, 1-39 лекция София 1999г.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)

Томъ I. Смяна на състоянието. София, 1998г.

Томъ II. Пътът къмъ щастието. София, 1998г.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)

Томъ I. Най-лесното. 1-15 лекция. София, 1998г.

Томъ II. Животъ, свѣтлина и сила. 16-35 лекция. София, 1998г.

ДВАДЕСЕТЬ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)

Дветѣ Божествени посещения, 1-38 лекция, София 1999г.

ДВАДЕСЕТЬ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)

Минало, настояще, бѫдеще. 1-36 лекция, Казанлѫкъ, 1998г.

ДВАДЕСЕТЬ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)

Силигъ на природата. 1-14 лекция. София, 1947г.

Забележка: Просвѣтниятъ съветъ решава да се издадатъ последователно лекциите отъ Младежкия и Общия окултенъ класъ, Утринните слова и Недѣлните беседи отъ последната 1943-1944г., както и Съборните беседи, изнесени въ Мърчаево,

УЧИТЕЛЬТЬ БЕИНСА ДУНО БОЖЕСТВЕНИТЪ УСЛОВИЯ

©ИК“Жануа’98“

тел. 02/ 987 87 30

Наборъ, коректура и предпечатна подготовка:

Меглена Шкодрева

Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Български Държавен архивъ оригинали на беседи от Учителя. Уточненията на стенографката сѫ въ кръгли скоби и курсивъ. Съ курсивъ безъ кръгли скоби с обозначень ръкописенъ текстъ от оригиналa, който е допълненъ на място, кѫдето стенограмата не е разчетена и е оставено празно място. Добавенитѣ за яснота букви или думи сѫ поставени въ квадратни скоби. Поради липса на оригиналъ, беседи: 1-ва, 2-ра, 3-та, 4-та и 5-та сѫ препечатани отъ първото издание „Божественитъ условия“ - София 1942г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

**Първо издание
София 2006**

ISBN-10: 954-9589-97-8

ISBN-13: 978-954-9589-90-9